

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aşk Olsun

~ I ~

NEHİR ERDEM

antela

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Aşk Olsun

~ I ~

NEHİR ERDEM

Aşk.
kelimelere
dökülemeycek
sözcüklerin.
kelebeğe
dönüşmüş
haliydi.

müptela

tg: @serserikitap

On Sene Önce

“O benim ağabeyim değil, anladın mı anne? Benim bir tane ağabeyim var, o da Arda.”

Melda öfkeyle merdivenleri çıkarken, aralık kapıdan duyduğuyla Yankı'nın kalbinde ufak bir sızı oluştu. Evet, kendi evlatlık bir çocuktur. Evet, Melda onun gerçek kuzeni değildi, tıpkı Arda ve diğerleri gibi, ama yine de kızın bu isyanına anlam veremiyordu. Daha geçen seneye kadar araları çok iyiydi. Melda, Arda'yla onun peşine takılmaya çalışan sevgi dolu bir baş belasıydı işte. Onunla eğlenen, başı ağrıdığında minik elleriyle masaj yapan, en lezzetli yiyecekleri onun için saklayan... Ne değişmiş olabilirdi ki o zamandan bu zamana?

Arkasından omzuna dokunan Arda'nın söylediğiyle bunun cevabını buldu.

“Takılma Yankı, ergen işte. Bizim on beş yaşımızdaki zamanımızı hatırlasana.”

Yankı bu cevapla sırtıttı. İkisi de tam bir baş belasıydı o zamanlar. Hoş şimdi yirmi yaşına gelmeleri bunu pek değiştirmemişti ya, neyse.

“Ya, ne takılacağım o cadının sözüne. Sadece bilmeden onu kırdım mı acaba diye düşünüyordum, o kadar.”

Arda dostane bir şekilde omzuna vurdu tekrar.

“Kırmamışsındır. Hem kırsan n'olacak? Ben neysem,

sen de osun. Hadi, geç kaldık, çıkalım. Kızlar bizi bekler."

Arda'nın piç piç göz kırpmasıyla sırtıp, montunu kaptı.

"Önce halama bir selam vereyim. Direk senin yanına çıktım."

İkisi birden odadan çıkarken, karşı odaya bambaşka bir duygu hâkimdi.

Melda deli gibi dolaşıp duruyordu yatağının etrafında.

"Neymiş efendim, Yankı benim ağabeyimmiş. Nerden ağabeyim oluyor acaba o sırık? Sinir, kasıntı, ukala şey..."

Kapalı kapının ardından iki delikanlının kahkahası odanın içine dolunca Melda hemen kapıya koştu ve kulak kabarttı. Duydukları onu iyice delirtse de sesler kaybolana kadar dinledi.

"Şeyda sana kafayı taktı Yankı. Bakışları ateş ediyordu."

"Güzel kız ama."

"Bu gece kızı kapmadan karşıma çıkma."

"Kaçmaz kocum. O iş bende..."

Ardından yine atılan kahkahalar...

Melda sinirinden duvarı yumrukladı.

Sonra kalbinde oluşan ağırlıktan kendini yatağa bırakıp hıçkırarak ağlamaya başladı. Yeni yeni minik kalbinde yeşeren aşk ona çok ağır geliyordu. Çok yanlış kişiye âşık olmuştu. Dayısının oğluna... Yankı'nın evlatlık olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Bu kadar güçlü olan aile bağlarında bunun ne önemi vardı ki? Gelgelelim o sırık kızlarla gününü gün ederken, gönlü aile bağı dinlemiyordu işte...

Doğa merdivenlerden inen iki tane sıırım gibi delikanlıya bakarken göğsünün gururla kabardığını hissetti.

"Siz yine benim deli kızımı kızdırmışsınız. Her gece dışarı çıkıp onu almıyorsunuz diye bir araba laf etti az önce."

Yankı halasının elini öperken cevap verdi.

"Senin o kızın bu aralar havalara girdi zaten hala. Nasılsın?"

"İyiyim, iyiyim de... Siz şimdi bütün geceyi dışarıda geçirdiğinizde sabahı nasıl ederim bilmem."

O sırada salona giren Yağız, karısının bu anaç ve endişeli haline gülümsedi.

"Sabahı benimle etmeye ne dersin hatun?"

"Bravo hayatım. Çoluk çocuk dinleme sen."

Arda annesiyle babasına bakıp sırıttı.

"Hiç valla. Her şartta yürüyor bu adam sana annem."

Doğa imdat dercesine baktı Yankı'ya ama onunda Arda'dan aşağıya kalan yanı olmadığını görünce huysuz huysuz Yağız'a döndü.

"Vallahi Kemal abim ve sen kendinize benzettiniz oğullarınızı. Edepsizdiniz, edepsiz oğullar yetiştirdiniz. Yürüyün, gözüm görmesin sizi."

Doğa arkasında ağız dolusu atılan kahkahaları umursamadan son sözünü söyleyerek çıktı salondan.

"Gece yarısı olmadan eve gelinecek beyler."

Arda, Yankı'yla birlikte salondan çıkarken, "Sence hangimiz Külkedisiniz lan?" deyip göz kırpınca Yankı cevabı yapıştırdı.

"Valla kuzen, o kabarık elbiseler sana daha çok yakışır. En iyisi ben prens olayım."

Arda attığı lafın kendisine girdiğini anlayınca homurdandı.

"Camdan pabucum bir tarafına girse ne güzel olurdu..."

"Bak şimdi, prens ve prenses diyorsak, kime ne gire-

ceği konularını tartışmayalım bence.”

İkili didişerek birbirine laf sokarak salondan çıkarken Yağız keyifle sırtını esnetti. Yaşlanıyordu ama çocuklarında kendi gençliklerini görmek bir nebze de olsa teselli ediyordu onu. Sonra evi inletircesine gürledi.

“Nerede benim pırlanta kızım?”

~ ~ ~

Melda gece yarısı daldığı uykusundan uyandığında, gözlerinin biber değmiş gibi yandığını hissetti. Bütün gece ağlamanın acı sonucunu yaşıyordu işte. Yine olan ona olmuş, sızlayan kalbinin acısına gözleri eklenmişti.

Kim bilir kaçta gelmişlerdi eve. Büyük ihtimal içmişler, Kemal dayısı ve Berna yengesinin evhamlı hallerinden korkan ukala sırık da kendi evine gidememiş, onlarda kalmıştı. Her dışarı çıktıklarında aynı durum oluyordu sonuçta. Yani uzun sözün kısası, Melda bir kere daha içindeki acıyı bastırıp, Yankı ile karşı karşıya gelmek zorundaydı.

Kendini sürükleyerek yataktan kalkıp mümkün olduğunca oyalandı. Uzun süren bir duş, uzun süren giyinme merasimi ve Yankı'nın çekip gitmiş olması için edilen uzun uzun dualar...

Elbette çabaları boşa gitmiş, duaları kabul olmamıştı. Mutfak kapısına yaklaştığında duyduğu Yankı'nın sesi bunun en büyük ispatıydı.

“Sen harbi ciddisin dimi? Oğlum seni gebertir hatun.”

“Ne yapacak oğlum. Kadın boşandı zaten. Bu güne kadar neden bekledim sanıyorsun.”

Demek ki içeride yalnızlardı. Yoksa böyle atıp tutamazlardı kadınlar hakkında. Sinirden iyice kapıya dayanıp dinlemeye başladı.

Yankı kaşlarını kaldırıp Arda'yı süzdü.

"Ne olacak oğlum senin bu büyük hatun takıntın."

Arda içini çekti.

"Büyük mü? Leyla benim yanımda bir lokma kalıyor. Resmen boynunu uzatıyor bana bakabilmek için."

Yankı sırttı.

"Lan dingil, o senin sulaksal bölge tepkimenden kaynaklı, sırık olma durumunla ilintili. Yoksa hatun gayet kıvamda... Hem ben yaştan bahsetmiştim."

Arda'nın zaten akşamdan kalma kafası iki kere ikiyi hesaplayamıyordu. Üstüne bir de bu herif böyle konuşca...

"Başladın yine etkime tepkime safsatasına. Adama küfür ediyorsun, herif bilimsel açıklama yapıyorsun sanıyor."

Kahkaha atan Yankı ağzına tikiştirdiği lokmasıyla homurdandı.

"Lakin hiç bir bilimsel karşılığı yok sözlerimin."

"Biliyorum tamamen götsel uydurma sendromu."

Yankı alayla karşılık verdi.

"Aha, sen de buldun doğru yolu."

"He çok şükür, şahtım şahbaz oldum. Neyse, gidip montumu alayım da çıkalım."

Melda bir sandalye sesi duyunca toparlanıp mutfığa girdi. Kapıda yakalanmak çok şık bir hareket olmayacaktı muhtemelen.

Akşamdan kalma suratlara bakınca da siniri tepesine sıçradı. Bunlar kadınlardan, kızlardan rahat rahat söz ederken kendisi gecesini gündüzünü bu sırığa adamıştı.

"Pis ayyaşlar. Geceniz nasıl geçti?"

Melda'nın bu iğnelemesine yüzünü ekşiterek cevap veren Arda mutfaktan çıkarken Yankı, Melda'ya bakıp tısladı.

"Bana bak bacaksız Sessiz ol. Halamı duyacak."

Melda en az kendi gözleri gibi mavi olan gözlere bakıp aynı tonla cevap verdi. Cevap verdi ama o gözler öyle işliyordu ki ruhuna...

"Ne o tırstın mı sıkık."

Yankı sinirle baktı Melda'ya. Hakikaten bu kızın ergenliği ne zaman geçecekti? Mümkünse o zamana kadar uyumak ve o an geldiğinde uyanmak istiyordu.

"Sırf bizimle gelemedin diye burnumuzdan getirmeye niyetlisin sanırım."

Melda omzunu silkip masaya otururken alaycı bir tavırla tekrar laf soktu.

"Hayırdır? 'Şeyda'n' yüz vermedi diye mi bu aksilik? Üzülme, büyüyünce unutursun."

Yok. Bu kız gerçekten sabrını zorluyordu.

"Sana ne cadı? Yüz verdi ya da vermedi."

Melda ekmegine reçel sürerken bir kere daha omzunu silkti.

"Aman ya. Bana ne zaten, haklısın... Sadece o kadar güzel kızın sana yüz vermesini ihtimal dışı buldum da, bir tahminde bulunayım dedim."

"Neyim varmış benim?"

Melda sırtarak baktı sevdiği delikanlıya.

"Sırıksın ve sıksasın."

Külliyen yalan söylüyorum, diye düşündü Melda. Çarpılırsa hiç şaşırmazdı ve asla itiraz edemezdi.

Yankı masadan kalkarken sinirle cevap verdi.

"Kadınlar buna fit diyorlar ama tabii senin gibi bir ufaklığın bunu anlaması imkânsız. Sana afiyet olsun cadı."

Yankı mutfaktan çıkarken Melda gözlerine dolan sinir gözyaşlarını akıtmamaya çalıştı. Dişlerinin arasından

tıslarken, diğer yandan hırsla ekmeğine re el s urmeye devam etti.

‐Ufaklık mı ! Ba ına ta  olup d  sem, olmayan bey-
nin patlar pis salak. Allah’ım ne olur, o sırı ın bana yal-
vardı ı g n  g ster, ne olur Allah’ım ne olur... ‐

On Sene Sonra

Ellerinde çantalarıyla, otuz yaşlarında iki genç adam spor salonundan içeri girdi.

Biri dalgacı yüz ifadesi ve keskin bakan siyah gözleriyle esmer bir adamdı. Diğeri ise daha açık tenli, mavi ve uysal bakan gözleriyle esmer adamdan ayrılıyordu. Fiziksel olarak tek ortak noktaları uzun boyları ve fizik anlamında denk olduklarını belli eden yapılarıydı ve bir ortak noktaları daha vardı. Çapkın oluşları...

Eğitim hayatları boyunca da birbirinden ayrılmayan Arda ve Yankı'nın dostlukları akrabalıklarının çok üstüne çıkmıştı. Arda uluslararası işletme okurken, Yankı iş ekonomisi dalında başarılı bir eğitim hayatı geçirmişti. Babalarının yer yer ortak girdikleri işleri büyütmüş, iki şirketi bir süre sonra birleştirip inşaat sektöründe hatırı sayılır bir hale getirmişlerdi. Evet, haylazdılar. Evet, serseriydiler ama söz konusu iş olunca ikisi de en az babaları kadar kurt ve gözü karaydılar.

Üzerlerini değiştirip, spor kıyafetlerini giydikten sonra aletli çalışma salonuna girdiler. İş tüm zamanlarını alsa da, her fırsatta birlikte ter atmak ve işlerden uzak kafa dağıtmak için bu salona gelirlerdi.

Bir süre sessizce koşup, vücutlarında biriken gerginliği attıktan sonra Yankı, Arda'ya bakmadan sordu.

"Motorları ne zaman alıyoruz servisten?"

"Bugün alıyoruz. Sen akşam bize gel. Sabaha karşı bizden yola çıkarız."

Yankı banttın inip terini silerken cevap verdi.

"Anlaştık. Ben çıkıyorum. Erteleyemediğimiz bir toplantı vardı, Yunanistan öncesi aradan çıkarayım."

"Tamamdır."

Arda da banttın inip suyu kafasına dikti.

Uzun zamandır yapamadıkları ama hep hayallerini süsleyen olayı gerçekleştireceklerdi artık. Üniversite zamanından beri bir türlü fırsat bulamamışlardı buna. O günlerden tanıdıkları Greg, sık görüşmeseler de sürekli iletişim halinde oldukları arkadaşlarıydı. Şimdi o fırsat ellerine geçmişti. Yaz tatillerini Yunanistan da geçirmek ama en güzeli, oraya motorla gitmek... Zorla da olsa yarattıkları on beş günlerini, aile dostları olan Erkan ağabeylerinin onlara aşıladığı motor sevgisi sayesinde keyifli bir macera olarak yaşayacaklardı. Hoş çocukken düşledikleri, Erkan ağabeyleri gibi motor yarışçısı olamamışlardı ama yine de bir yerlerinden yakalamışlardı ya, keyiflerine diyecek yoktu.

Onlar bu planı kurarken diğer tarafta bu on beş günü sıkıntıyla geçirecek olan biri vardı.

Annesinin hazırlık seslerini dinleyen Melda, odasında oturmuş, kitabını okuyordu. Sanki içindeki sıkıntıyı duymuş gibi annesi kapısını çalıp içeri girdi.

"Melda, kızım. Ağabeyinin çantasının fermuarını çekemiyorum, yardım eder misin?"

"Bıraksan da kendisi hazırlasa anne? Otuz yaşına gelmiş bir adamın çantasını neden sen hazırlıyorsun?"

Doğa, kızının huysuz hallerine alışmıştı aslında. Ne de olsa kızı kendisine benziyordu değil mi? Gülümsedi.

"Peki, cadı. Yardım etme sen."

Kapanan kapıya sinirle bakan Melda kitabını yatağın

üstüne fırlatıp ayağa kalktı. Odasında sağa sola volta atmaya başlayıp, beynindeki ve kalbindeki baskılardan kurtulmaya çalıştı. Düşünceleri onu geçmişe götürdü.

On yıldır... Tam on yıldır bir adamın aşkıyla yanmıştı. Geçer sanmıştı. Geçip gider ve ilk aşk, gençlik aşkı deyip gülerim sanmıştı. Hatta bir gün Yankı'nın karşısına geçip "Ay ben bir zamanlar sana âşıktım, inanabiliyor musun?" deyip kahkaha atacağını sanmış ama hiçbir olmamıştı. Yankı'nın onu görmemesi, ona aşkla bakmaması canını o kadar yakıyordu ki bunun acısını çıkartmak için sürekli Yankı'yı zor durumda bırakacak işler yapıyordu. Her defasında da burnunun dibine kadar giren Yankı'dan aynı tehdidi işitiyordu.

"Sen iyi bir cezayı hak ediyorsun cadı."

Yankı'nın gözlerindeki mavi dünyada kaybolurken de içinden hep aynı yakarış dökülüyordu.

"Senin aşkımdan daha büyük ceza olur mu?"

Ne o aşk bitmiş, ne Yankı ona ceza vermişti ama Yankı'nın aşkı o zamanlar düşündüğü gibi Melda için en büyük ceza olmuştu.

Hâlâ karşılıksız aşkı canına batıyordu, hâlâ Yankı onun gözleri önünde bir sürü kadınla çıkıyordu ve hâlâ Melda'ya belki ağabey gibi değil ama bir kuzen gibi yaklaşıyordu. Hoş artık nasırlaşmıştı da Melda'nın kalbi. Başka türlü zaten nasıl dayanacaktı ki? Umud olmayan yerde, kıskançlıkta eriyip bitiyordu işte. En azından gün yüzüne çıkmaya utanıyordu.

Attığı voltalarla sakinleştiğinde saatine baktı ve yarım saattir odasının zeminini arşınladığını fark etti.

"Hıh! Yine o uyuz sınığa adanmış, nur topu gibi bir yarım saatim oldu."

Elini yüzünü toparladı ve odasından çıktı. Bu akşam Yankı'nın onlara geleceğinden neredeyse emindi. Hep

böyle olurdu zaten. Ne zaman bir yerlere gitseler, birlikte geceleri eğlenmeye çıksalar Yankı onlara gelir, dönüşte de onlarda kalırdı. Berna yengesi alkollü bir Yankı görmeye dayanamadığı için başlayan bu alışkanlık, artık bir rutine dönmüştü. Söz konusu alkol olmasa da bu düzen hep böyle gidiyordu işte. Hiç kimsenin Melda'yı düşünmediği yoktu ki...

"Üvey evladım ben üvey..." diye söylenerek indi merdivenlerden. Bir yandan da kendi söylediğiyle kıkırdadı. Kıkırdaması da tok bir adam sesiyle kesildi.

"İşte akşamın en güzel görüntüsü... Neşeli bir prenses..."

Melda yaşına başına bakmadan hâlâ o küçük kızmış gibi koşarak babasının kucığına zıpladı.

"İşte, bir prensesin akşamının en güzel anı... Güçlü şövalyesinin ona sarıldığı an."

Melda o anda kapıdan gelen sesle başını çevirdiğinde, Yankı'nın salonun kapısında dikildiğini gördü. Elleri ceplerinde, mavi gözleri onun üzerinde... Kendi kendine hafifçe gülümsedi. Nasılda alışmıştı kalbi bu görüntüyle çırpınmaya, üstelik on yıldır da bıkmamıştı mübarek.

"Yağız abi, prenses deyip duruyorsun, sonra bu cadı da süpürgesini unutuyor."

"Cadı değil benim kızım." Babasının cevabıyla Yankı'ya, *ya nasıl*mış, bakışları atan Melda, bunun çok erken verilmiş bir tepki olduğunu babasının sözünün devamıyla anladı. "En azından günün belli bir kısmında..."

Yankı aldığı cevapla kahkaha atarken Melda sinirden tepinmek üzereydi.

"Ya, sizin gideceğiniz bir Yunanistan'ınız yok mu?"

"Var kardeşim, ama sabah." Arda, Melda'nın arkasından yaklaşıp saçlarını öperken devam etti. "Hayırdır, benim cadımı kim kızdırdı yine?"

Bu soruyla Melda hızla Yankı'ya döndü. Yankı sırtını saklayarak ellerini havaya kaldırıncı da Yağız kahkahayı patlattı. Arda tuhaf tuhaf ortama bakarken, "Ben bir şey mi kaçırdım?" diye sordu.

Melda sinirle kıstığı gözlerini Yankı'dan çekmeden ağabeyine cevap verdi.

"Yok. Ne kaçıracaksın. Bu sırık yine bana laf soktu, sen de üstüne geldin."

Karşılığını ise aynı oranda kısılmış gözler ve iğneleyici cevapla aldı.

"Ha yani, tek lafı ben sokuyorum. Sen baya baya sevimlisin öyle mi?"

"Sevimliyim tabii. Babama sor istersen."

"Yağız abi olmaz. O taraflı bölge."

Melda bu sözle tam çemkirmeye hazırlanıyordu ki Yankı'nın imdadına halası yetişti.

"Ayaküstü didişmeyi kesin ve yemeğe gelin. Bi' bıkmadınız siz de ama."

Yankı ve Melda birbirlerine ters ters bakarak salona doğru yürüdüler. Melda bu geri zekâlı adamın kafasından pekmez akıtılabildi, o kadar yani...

"Allah'ım. Yaratıyorsun böyle taş gibi sonra da gerçekten taş kafalı çıkıyorlar. Olan bize oluyor."

Melda'nın homurtusunu hiç kimse duymamıştı ama Yankı sanki hissetmiş gibi ona baktı. Bir de üstüne piç piç sırtınca Melda bir an önce yemek bitsin diye dua eder oldu. Bu aşk onun içinden gitmeden ona rahat yüzü yoktu anlaşılan.

104 82 63

"Vay dostlarım, hoş geldiniz."

"Senin dostuna sokacağım ben, dur. Lan oğlum gel

gel bitmedi bu yol. Beş dakika daha, beş dakika daha anamızı ağlattın.”

Greg, Arda’ya sırtıp Yankı’ya döndü.

“Ohooo, bu yine bağladı seriye, nasıl çekiyorsun bu herifi anlamıyorum.”

Yankı boyun eğdi mahcup mahcup.

“Ne yaparsın birader, atsan atılmıyor satsan satılmıyor.”

Arda ikisine de işaret çekti.

“Siktirin lan oradan. Boş konuşmada nerede kalacağız? Götür bizi.”

Greg, içindeki piçlikle sırttı.

“Arda’m ya, götürürdüm de tipim değilsin.”

“Tipine bi koyarsam kıvama gelirsin. Hâlâ aynı piçlik devam. Büyü artık büyü...” diyen Arda, sonrasında kendi kendine homurdanmaya devam etti. “Hadi Türkçeyi yaladın yuttun da, kelime hilelerini nasıl kaptın be arkadaş...”

Arda cümlesi bitip motoruna atlarken, Yankı ve Greg beşlik çaktılar. Arda’yı delirtmek en büyük keyfileriydi üniversite yıllarından beri ve görünen o ki bu hâlâ devam ediyordu.

Üç arkadaş motorlarına atlayıp Greg’in önderliğinde sevimli kasabanın sahiline doğru ilerlediler. Greg sahile çok yakın bir pansiyonun önünde durdu. Üç katlı, her penceresinden rengârenk çiçekler sarkan, bahçe içinde çok şirin bir yerdi.

Greg önden bizimkiler sırt çantalarıyla arkasından bahçeye girdiler. Greg kendi diliyle seslendi.

“Angelia, misafirlerimi getirdim.”

Çok hoş bir hatun mutfığa açıldığı belli olan kapıdan çıktı. Yüzüne bakıldığında yaşı anlaşıldı ama kesinlikle baliketi vücudu ve siyah saçları ile ilk bakıldığında ya-

şını belli etmiyordu. Arda ağzı açık hatuna baktı. Yankı Arda'nın çenesine bir fiske atarken kadının sesi billur gibi döküldü bahçeye.

"Ahhh, Greg neden Türkçe konişmıyoruuz. Hoş gelmişsiniz paşa mu."

Kadın kendi lisanlarıyla konuşunca şaşıran çocuklar, gülümseyerek kadının uzattığı iki ele doğru yürüdüler.

Yankı sadece tokalaşırken, Arda kadının elinin üstüne öpücük kondurdu.

"Hoş bulduk. Dilimizi bilmeniz ne güzel."

Kadın Arda'ya gülümsedi.

"Ah hiç heveslenmeyin, benden başka bilen yok. Ah bi' de Daphne biliyor tabii. Ben de Ege'de kalmış idim bir süre, oradan geçmiş idim İzmir'e. Ahh o zamanlar şarki söylerdim tavernalarda. Nee güzel günler idi. Oy more, ayakta kaldiniz, buyurun yakişiklilar, önce odalarınıza yerleşin, sonra çay yapacayım sizin oraya özel." Kafasını uzatıp seslendi.

"Egeria, Egeriaaa."

Kapıdan çıkan kıza kendi dilinde emirler veren Angelia, tüm neşesiyle ortalığı inletiyordu.

Arda ve Yankı hafif tombul, sevimli kızın peşinden eve girerken Greg de arkalarından geldi.

"Yerleşin, biraz dinlenin de, bir şeyler atıştıralım. Azıcık keyif yapalım akşam. Ha, bu arada yarın yariş var. Bizim motorcu çocuklarla sizin şerefimize yariş düzenledik."

İkisinin de gözleri parlamıştı. Arda yumruğunu havaya savurdu.

"Vay be! En son ne zaman yapmıştık hatırlamıyorum bile. Bu iyi oldu."

Arda ile Greg plan program yaparken Yankı kendini yatağa fırlattı.

"Lan sonunda geldik be. Yunan kızlarına bir selam şart oldu."

"He kuzen he, Yunan kızları da hep Yankı gelse de bi selam çaksa bize diye bekliyorlardı zaten."

Greg ve Arda kahkahayı basarken, Yankı da sırıttı. Laf olsun diye söylemişti sonuçta. Onun için Türk kızlarının eline kimse su dökemezdi.

14 54 01

"Arda, kalk hadi. Aşağıya iniyoruz. Yemek zamanı. Greg'in arkadaş grubu da gelmiş."

"Oğlum bi'git. Daha yeni kapadım gözümü."

Yankı, Arda'nın tepesine çıkıp kafasını yastığa bastırdı. Arda gürelemeyle Yankı'yı üstünden attı. Koskoca adamlar, iş hayatlarının gerginliğini atmış, yeni yetme delikanlılık zamanlarına geri dönmüştü sanki.

"Ebene rahmet Yankı... Siktir git lan."

"Kalk oğlum, Yatmaya mı geldin? Sonra gece uyuyamayacaksın."

Kurtuluşu olmadığını anlayan Arda sürünerek çıktı yataktan. Elini yüzünü yıkayıp aşağıya indiğinde bahçeden gülme, konuşma sesleri duydu. Milletin yanına gittiğinde Greg ayağa kalkıp arkadaşlarıyla tanıştırdı Arda'yı. Tam yerine oturacakken Angelia'nın neşeli sesini duydu. Kendi dilinden konuşuyor ve bir kızda cevap veriyordu ona. Arda arkasını döndüğünde o gözleri gördü. Resmen takılı kaldı kızın gözlerinde.

Koyu kahve gözlerden, kırmızı ateş çıkar mıydı, çıkardı. Bu kızın gözlerinden çıkıyordu. Greg elini kızın omzuna sardı ve Türkçe "İşte bu da kuzenim Daphne. Bir ay sonra Türkiye'ye gelecek," dedi.

Arda kıza elini uzattı ve çapkın gülümsemelerinden yolladı.

"Türkçe bilmen çok güzel..."

"Ya işte. Biraz güzellik yapalım dedik."

Kız tek kaşı havada ukala bir bakış attıktan sonra Yankı'ya döndü. Yankı, Arda'nın ilgisini ve kızın tepkisiyle bozulduğunu görünce içinden kahkahayı bastı. Bu papaz her zaman pilav yiyenlerden değildi demek ki.

"Memnun oldum Daphne."

"Ben de Yankı. Greg sayesinde sizi tanır gibiyim."

Arda bu fırsatı kaçırmak istemedi.

"O zaman yabancı gibi davranmana gerek yoktu öyle değil mi?"

Daphne gülümsedi.

"Çapkın serserilere şirin gözükmek gibi bir amacım olmadı. Hiçbir zaman."

Arda, Greg'e sinirle baktı.

"Ne anlattın lan kıza."

Daphne tatlı tatlı gülerek cevap verdi.

"Sanırım sadece gerçekleri anlattı."

Yankı bu kıızı gerçekten sevmiştir. Özü sözü bir insandan hiçbir zaman korkulmazdı. Bu kııda bu doğrulukla, çapkın Arda'nın burnunu sürtecek gibi duruyordu ve Yankı bunu büyük bir keyifle izleyecekti doğrusu.

Daphne, Arda'nın tam karşısına, Yankı'nın yanına geçip oturdu. Yankı'ya gülümseyerek bakan, şakalaşan kıza gözlerini diken Arda, kızın kendisine neden ters davrandığını anlayamıyordu. Sonuçta kıza bir şey yapmamıştı ki. Daha selamlaşalı iki dakika olmuştu. Üstelik en can sıkıcı olanı ise bu kııdan görür görmez etkilenmiş olmasıydı. Tamam, o kıızları severdi esmer sarışın ayırmazdı ama ilk görüşte bu kadar etkilendiği kıız sayısı en fazla

üçtü. Huysuz şirin gibi suratını asıp karşısında neşeyle sohbet eden ikilinin konuştuklarına kulak misafiri oldu.

"Nereden öğrendin Türkçeyi?"

"Kurslara gittim. Burada yaşayan Türk komşularımızla Türkçe konuşarak pratikler yaptım. Greg de çok yardım etti. Sonuçta Türkiye'de devam etmek istiyorum eğitimime."

Arda bu cevap karşısında mutlu olduğunu saklamaya çalışarak, dostunun o soruyu sormasını diledi ve Yankı onu her zamanki gibi yanıltmadı.

"O, iyiymiş. Ne eğitimi alacaksın?"

"Aşçılık."

Yankı şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Ne yani, yemek yapmak için mi eğitim alacaksın?"

Daphne yüzünü buruşturdu.

"Sen de mi? Yemek deyip geçme. Bir gün büyük bir şef olmak tek hayalim."

Arda sohbe bir kaç kere girmek istese de, kızın o tarafa bakmamasına uyuz olmuştu. O da ilgilenmemeye karar verdi ve grubun diğer elemanlarına dönerek keyifli bir sohbe girdi. Bir ara başını kaldırdığında Daphne'nin aceleyle gözünü kaçırdığını gördü. Gülümsemesini sakladı Arda. *'Eh be kızım, belli hoşlandın. Ne halt yemeye buzdolabı gibi davranıyorsun?'*

Arda'nın geleceğini duyduğu gün içinde anlamsız bir heyecan hissetmişti Daphne. Neden bilmiyordu ama Greg'in üniversite fotoğraflarına bakarken takılıp kalmıştı Arda'ya. Laf aralarında hakkında bilgiler edinmişti. Tabii yanı sıra Yankı'yı da soruyordu mecburen.

Arda uluslararası işletme mezunuydu ve babasının şirketinde çalışıyordu. Yankı da iş ekonomisi bitirmiş, o da kendi babasının şirketini büyütmesine yardım ediyordu. Şirketleri ortak işlere sokup, birlikte giderek bü-

yüyorlardı. Geri kalan her yerde birlikteydiler. Çapkınlıkta dâhildi buna. İşte bu kadar detaylı bilgiler edinmişti ikisi hakkında ama onun asıl ilgilendiği, fotoğraflarda bile koyu renk gözleriyle içine işleyen ve ona haylaz pırıltılar gönderen Arda'ydı. Yankı'nın çapkınlık maceralarında kahkahayı basarken, Greg ne zaman Arda ile alakalı bir kız olayı anlatsa, siniri tepesine çıkıyordu. Bu ne büyük bir saçmalıktı böyle... Yüz yüze gelince saçmalığını anlayacak ve gülecekti. Böyle avutmuştu kendini, ama ne zaman ki göz göze gelmişti Arda'yla, işte o an Daphne içinde olanın daha fazla büyüdüğünü hissetti. O gözler onu çok daha fazla içine çekti. Bundan fazlasıyla korkan Daphne, adamın çapkın tavırları karşısında da sinirlendi. Onu da listesine eklemeye kararlı görünüyordu anlaşılan. En iyisi uzak kalmaktı. Yankı ile sohbet daha zararsızdı.

Sohbet devam ederken Daphne'nin düşüncelerinden ve hislerinden habersiz Arda, yanındaki kızın iyice dibine girmişti. Adını bile hatırlamıyordu ama Daphne denen kız Yankı'nın bu kadar dibinde ve her dediğine kıkırdarken, aksi durum söz konusu olamazdı. Uzaktan izlemek Arda'ya göre değildi. Kendi bilirdi hanımefendi. Hem belki Yankı da ondan hoşlanmıştı. Kuzeni hoşlandıysa konu kapanırdı. Bu düşünce içini sıkırsa da görmezden gelmeyi tercih etti.

Masaya gelen mezeleri, yemekleri büyük bir keyifle yiyorlardı. Uzo bardaklarını şenlendirirken, çatalıyla tattığı lezzetlerde midelerini şenlendiriyordu. Yankı çatalıyla bir tabaktan bir şey aldı ve tattı. Acıydı ama çok lezzetliydi. Yüzündeki beğenen ifadeyi gören Daphne gülümsedi.

"Kopanisti."

Yankı döndü.

"Efendim?"

"Beğendiğin bu meze diyorum. Adı Kopanisti. Acı biber ve peynir ezmesi."

"Çok lezzetliymiş. Peki, bu ne?"

"Ah, bu da Melitzanosalata, patlıcanlı olur. Buda Aginares. Enginardan yaptığımız bir meze."

Yankı gülümsedi.

"Sen harbi anlıyorsun bu yemek işlerinden."

"Ah evet, harbi anlarım. Bunları ben yaptım."

Yankı övgü ve kutlama inlemeleriyle yemeklere yumulanca Daphne'yle olan bağlantısını azıcık sekteye uğratmıştı. Sonuçta işin ucunda yemek vardı arkadaş...

Sohbetin ortasındaiken buzuki sesi duyuldu önce hafif hafif. Elinde buzuki ile masaya yaklaşan Angelia, Arda'nın yanına çektiği boş sandalyeye oturup yüzünü Arda'ya döndü. İşveyle cilveyle Yunan meyhane şarkıları söylemeye başladı.

Şarkısı bittiğinde Daphne'ye döndü.

"Madem Türk dostlarımız var, hayde sen bize onların da seveceği bir şarki söyle yavrimu."

Daphne itiraz etse de, Greg ve Yankı'nın baskılarına dayanamadı. Arda hiç tepki vermeden sandalyesine yaslanmış kızı süzüyordu.

Angelia buzukiyi bırakmış, Daphne çıplak sesle şarkıyı söylemeye başlamıştı.

Angelia oturduğu yerde sallanmaya başlayınca, Arda ayağa kalkıp kadını dansa kaldırdı.

Kolunu kadının beline dolamış ve kadının cilveli hareketlerini kendi ustalığıyla karşılamıştı. Dans boyunca da sanki şarkının sözlerini anlıyormuş gibi gözlerini Daphne'den çekmemişti.

Ayrılık sonrası kendimi vagonumda buldum

Bir hayat, bir bavulun içinde
Ölü hayallerim,
Aniden ben de ılık kakışın içinde,
Öylesi tanıdık bir ses,
İsmimi söylerken çığlığa dönen bir ses
Ve tren hareket etti, sen yine uzağında

Söylemek istedim sana
Seni nasıl da sevdiğimi bağırmak istedim
Ah keşke becerebilsem
Bir an hayatımı değiştirmeyi,
Camın üzerine yazdım seni sevdiğimi
Ve ağladığımı görür görmez
Akmaya başladı gözyaşlarım ırmak gibi,
Çünkü kalbim, geç kalmıştın.

Geçip gider şehirler ve istasyonlar
Ama sen yanımdasın hep,
Senin yansımamı görüyorum, benimle konuşuyorsun
Bir yağmur, bir rüzgar gibi,
Dönemeçte inmek istiyorum
Ama sesim dağılıyor,
İnmek istiyorum dönemeçte
Kimse duymuyor beni,
Artık kayboluyor tren
Bir günün ışığı gibi.

Söylemek istedim sana
Seni nasıl da sevdiğimi bağırmak istedim
Ah keşke becerebilsem
Bir an hayatımı değiştirmeyi,
Camın üzerine yazdım seni sevdiğimi
Ve ağladığımı görür görmez
Akmaya başladı gözyaşlarım ırmak gibi,
Çünkü kalbim, geç kalmıştın.*

* Anna Vissi – Treno

Daphne ise şarkının sonuna kadar adamın kara gözlerine esir olduğunu hissetti.

Neden bu şarkıyı seçtiğini bilmiyordu ama içinden kendi dilinde olsa da Arda'nın gözlerine bakarak hislerini söylemek gelmişti. Arda'nın Yunanca bilmiyor oluşuna dua etti. Eğer burada biraz daha kalırsa çok şeyleri açık etmekten korktu ve zorlanarak bitirdiği şarkısının son dizesinden sonra hızla ayağa kalktı.

Ayakta durmuş, ellerini cebine koymuş ve hiç çekinmeyen bakışlarla kendini süzen adama bakmamaya çalışarak kuzenine döndü.

"Ben çıkıyorum, görüşürüz."

"Yarın akşam?"

Greg'in sorusuna başını salladı Daphne. Zorlama bir gülümsemeye cevap verdi.

"Evet, geliyorum. Yarış kaçırmam bilirsin."

Greg gülmeye başladı.

"Bilmez miyim? Arda ve Yankı da yarışa katılacak."

Daphne ikisine de bakmadan başını sallayınca Arda daha fazla görülmemeye dayanamadı.

"Start bayrağını mı indiriyorsun yarışta?"

Daphne, Angelia'nın Arda'nın koluna yapışan eline dikti gözünü. Kadın kafayı bulmuştu ve muhtemelen düşmemek için yanında bulduğu kola tutunmuştu ama bu adamın bu surat ifadesi... Delirmemek isten değildi. Cevap vermeden döndü ve öfkeyle yürüdü. En büyük öfkeyi kendine hissediyordu. Neden takıyordu ki bu adamı bu kadar?

Kızın arkasından bakan Arda, bu kızın kendiyle ne alıp veremediği olduğunu anlamadı. Genelde dişiler üstünde şeytan tüyü etkisi ile tabir edilen bir gücü vardı ama bu hatunda işlememişti bu. Şarkı söylediği an harış, diye düşündü. O şarkıyı gözlerine bakarak söyleyen

bu kız da bir şeyler vardı. Ne olduğunu bilmiyordu ve uzoyla keyiflenen kafasıyla da daha fazla düşünemedi.

Angelia'nın ona yolladığı sinyalleri görmezlikten gelip millet gittikten sonra Yankı'nın peşine takılıp odasına çıktı. İkisi de hem yolun yorgunluğu hem içkinin çarpmasıyla üstlerini bile değişmeden yataklarına devrilmişlerdi. Arda'nın en son hatırladığı o kızgın gözlerdi. Yankı'nın kızıdan etkilenmemiş olması için dua etti. Yoksa bu kızla hiçbir macerası olamazdı.

E rtesi gün öğleden sonra uyandı ikisi de. Kahvaltı masasına indiklerinde, etrafta cıvılcıvılcı bir yaz koşturması vardı. Yoldan geçen insanlar neşe ile selam veriyor, kızlar bu iki yakışıklı adama göz süzüp kıkırdıyorlardı. Angelia biraz sitemli bir şekilde çıktı mutfak kapısından.

"Dinlenebildiniz mi paşam?"

Arda başını sallarken Yankı cevap bile vermedi. Pis pis sırtıyordu. Kadın çekilince Arda, Yankı'ya ters ters baktı.

"Ne sırtıyorsun lan puşt."

"Abi bir şey demedim. Dünya ahret yengemiz, araya girmeyeyim dedim."

Arda dün gecedan zaten kızgın, homurdandı.

"Sikicem yengeni."

"O dediğin olmazsa zaten yenge olmaz oğlum."

Arda gözlerini kapayıp başını arkaya yasladı.

"Bazen diyorum ki acaba niye seni çekiyorum ki ben? Sıksam kafana bir tane salsam denize oh, dünya âlem rahat... Sahi lan ben bunu neden yapmıyorum?"

Yankı kahkahayı bastı.

"Kızlara yazık olmasın diye."

"Ha doğru. Mantıklı bir sebep buldun. Neyse onu bunu bırak da akşam kızla aran baya iyiydi."

Yankı'nın vereceği cevabı pür dikkat bekledi ama çaktırmamak için de ter döktü. Yankı yüzünde sevimli bir gülümsemeyle Arda'ya baktı. Bu herifi biraz kıvrandırmaktan kime ne zarar gelirdi ki?

"Abi ben âşık oluyorum galiba. O kız... Sanırım o da benden etkilendi. Zaten Türkiye'ye de gelecekmış. Eh artık evlenme zamanım da geldi. Ha, ne dersin? "

Arda duyduklarıyla resmen beyninden vurulmuşa döndü. Tamam, belki bir şeyler bekliyordu ama bu kadar da değildi yahu...

"Ne? Ne evlenmesi? Yani... Acelen ne koçum..."

"Yok abi. Ben kaçırmam bu kızı. Aşçı da olacaktı."

"Aşçı mı?"

"Evet. Dünkü yemekleri o yapmış mesela."

Arda sinirle sıktağı ellerini gevşetmeye çalıştı. Dostu bu kadar hoşlandıysa...

"Ne diyeyim oğlum. Hayırlısı olsun."

Demişti demesine ama en azından bu kıza olan zaafı bitmeden onları baş başa görmemenin yollarını aramaya başlamıştı bile. Kızı da görmemesi mantıklı olacaktı çünkü onun kitabında dostunun sevdiği kıza yan gözle bakmak olmazdı, ama o...

Yankı'nın kahkahasıyla kafasını kaldırdı. Mutluluktan gülüyor gibi bir hali de yoktu ki bu herifin...

"Ne gülüyorsun lan, sorunlu varlık."

"Arda, harbi bazen çok saf oluyorsun ya."

"O ne demek yahu?"

Yankı öne doğru uzandı.

"Sanki kızıdan ne kadar etkilendiğini anlamadım. Sanki kıza yiyecekmiş gibi baktığını görmedim."

"Gördün mü lan harbi?"

Arda bunu sorarken, şimdi sıçtık işte, diye düşünürsün, Yankı piçliğe devam etti.

"Gördüm tabii. Üstelik aklından kırk fantezi geçirmediysen benim de adım Yankı değil."

Arda bir an kaldı.

"Bir dakika dur orda. Sen madem benim kızıdan hoşlandığımı gördün..."

Kısacık bir duraklamadan sonra Arda şiddetli bir ayma anı yaşadı.

"Ulan şerefsiz, bilerek üstüme oynadın di'mi lan?"

Yankı yarattığı eserden memnun arkasına yaslandı. Sırtması baki...

"Yani... Kız güzel hoş da, tipim değil be abi. Hem seni dikizlemekten benim tarafa pek bakamadı garip."

Arda yaşadığı rahatlamamanın tadını çıkarırken, dostuna gürlemeyi de ihmal etmedi.

"Tipini sikiyim Yankı. Sabahtan beri ne kıvırıyorsun o zaman. Aklımı aldın hıyar herif."

"Yok, ama sende de harbi mangal gibi yürek var oğlum. Bağrına taş basıp hayırlısı olsun bile dedin ya... Pes."

Eline geçen tuzluğu Yankı'ya fırlatan Arda, dayanamayıp o da Yankı'nın gülmesine eşlik etti. Hakikaten bir de hayırlısı olsun mu demişti?

(A) 82 (A)

Yarışın olduğu yere geldiklerinde Yankı, Arda'ya baktı.

"Ohooo, bu ne ya. Ben de filmlerdeki gibi içinde ateş yanan variller, kısa şortlu piliçler bekliyordum. Gele gele boş araziye geldik."

"Kıyamam bebeme. Eli kursağında mı kalmış?"

Arda sırttırırken Greg de ona eşlik etti.

"New York'da değilsin Yankı, Parga'dasın."

Denizin kokusunu ve sesini Adriyatik rüzgârı onların olduğu yere kadar taşıyordu. Aslında romantik insanla-

ra göre, iki ayrı yerden gelen âşıkların kavuşma yeri olarak da tasvir edilebilirdi ama bizimkiler burayı heyecan merkezi olarak görmeyi tercih ettiler.

Diğer çocuklar da tamamlanınca yarış için son hazırlıklar da yapıldı. Adrenalin yüklü bir yarıştan sonra keyifli bir kumsal partisi yapacaklardı. Eğlence işte şimdi başlıyor, diye düşünen gençler yerlerini belirlediler.

Arda'nın gözü o kalabalıkta Daphne'yi aradı. Yankı bunu fark edince muzır bir şekilde dostuna baktı.

"Gözlerin yollarda kaldı ha dostum?"

"Sen kendi gözlerinle ilgilen Yankı, ama bu arada gelseydi de iyi olurdu be."

Yankı bu söze karşılık "Âmin," derken uzaktan bir motor sesi duydular. Karanlıkta, motorun farı gözlerine vurduğu için Yankı ve Arda geleni görmemişti. Lakin Greg hemen fark etti.

Daphne'nin Türkçe egzersizi için ısrar ettiğini bilen Greg, kuzenini sınırlendirmenin anlamı olmadığını bildiği için Yunanca yerine Türkçe gürlemeyi tercih etti.

"Nerede kaldın kızım? Yarış başlıyor."

Arda o sesi duydu. "*Geldim işte, patladın mı?*" Sonra da içinde büyüyen sevinçle Yankı'ya doğru eğilip fısıldadı.

"Geldi işte. Patladın mı?"

Yankı bazen çocuk gibi olan kuzenine ayıplar gibi baksa da, o karanlıkta bile gözlerinin nasıl parladığını görmüştü. Çok dalga geçecekti bu herifle çok.

Motor farlarının aydınlattığı meydana gelen kız, görüş alanına girince Arda baştan aşağı süzdü Daphne'yi.

Daphne de meydan okur gibi karşıladı Arda'nın bakışlarını. Kızın öyle bir havası vardı ki... Üstünde beyaz atlet, siyah eşofman altı, ayaklarında motorcu çizmesi... Bu kız baya baya motora biniyordu ha? Keyiflendi Arda.

Yarışacak motorlar başlangıç çizgisine geldiğinde,

Arda iki motor ilerisinde yerini alan kıza bakarken sırtı-
masını saklamaya çalıştı. Sonuçta cesur kızdı ve kader
her zaman cesurlara gülerdi. Yenilseler bile.

Keyifle kaskını takarken, sağ tarafında yarışa hazır
bekleyen Yankı'nın duyacağı şekilde fısıldadı.

"Yemin ederim hayallerimin kadını."

"Ağzına sıçacak bir kadın. Bence de dostum."

Yankı, Arda'ya göz kırptıktan sonra kaskının koruma
camını indirdi ve aynı anda yarışın startı verildi.

On tane yarışan motor vardı ve sesleri her yeri tutu-
yordu. Büyük arazinin etrafına kulvar çizilmiş, araziye
kâh yan dönerek kâh düz giderek belirlenen çizgi üze-
rinden turluyorlardı. Arda arkasından kimin geldiğini
bilmesede de Yankı olacağını tahmin ediyordu. Arada bir
burun farkı tabiriyle birbirlerinin önüne geçiyorlardı.
Eski dönemlerde özel pistlerde yaptıkları yarışlarda da
hep böyle olurdu. Kimin kazanacağı belli olmazdı ama
hep biri bir burun farkla kaybederdi.

Bitiş çizgisine yaklaştığında yine yanındaki motoru
görmüş son hamleyle gaza yüklenmişti ve ne olduğunu
anlayamadan sol tarafından bir lastik daha görüldü. Or-
takları çok oldu diye sinirlenen Arda, hızını arttırdığı an,
sağdaki daha kuvvetli atağa kalkmış ve evet, yarışı sağ-
daki kazanmıştı.

Nefesler alınıp sağdakine döndüğünde Arda keyif-
le sırttı.

"Bu sefer sıra sendeydi zaten."

Yankı da sırttı. Sonra Arda ile aynı anda bitişe varan
kişiye döndüklerinde ikisi de şaşkındı. Hadi katılmıştı,
bir de resmen onlarla başa baş yarışı bitirmişti. Bu kızla
çok uğraşacaktı çok.

Yanına gidip kutlarken fısıldadı kulağına.

"Aşçı ve motorcu ha... Çok ilginçsin Defne."

"Defne değil Daphne."

Arda kıza gülümsedi.

"Herkesin seslendiği gibi seslenmek istemiyorum. İtirazın mı var?"

Daphne yüzünü memnuniyetsiz bir şekilde buruşturdu.

"Kız tavlama yöntemin bu mu? O meşhur çapkınlığını buna mı borçlusun?"

Arda, tek kaşını kaldırmış kızın gözlerinin içine baktı.

"Meşhur? Buralara kadar geldiğine ihtimal vermiyorum. Beni mi soruşturuyorsun? Üstelik seni tavlamaya çalışsaydım emin ol bunu daha net anlardın Defne."

Bu cevaba bozulan Daphne belli etmemeye çalıştı.

"Dayanılmaz birisin Arda."

"Evet, bebeğim bu sözü sık sık duyarım."

"Ben senin bebeğin değilim."

Arda piçliğe aralıksız devam etti.

"Bu durumdan memnun değilsin gibi bir hisse kapıyorum."

Tam Daphne ne cevap versem diye düşünürken imdadına Greg yetişmişti, ama biraz farklı.

"Siz ikiniz. Cilveleşmeniz bittiyse sahile iniyoruz."

Kızın renginin o karanlıkta bile attığını gören Arda halinden memnun sırttı ve Daphne'nin kulağına fısıldadı.

"Arda 1, Defne 0."

Sözü bittikten sonra kıızı orada bırakıp diğerlerinin yanına gitti. Daphne sinirden kudurur halde arkasından bakarken yanı başında sımıcak bir ses duydu.

"Bakma böyle olduğuna. Hoşlanmadığı kızlarla uğraşmaz."

Yankı'ya dönen Daphne kaşlarını çatı.

"Hoşlandığı kızların kategorisine girdiğim için mem-

nun olacağını sanmıyorum. Baksana sen bile bu cümlede adamın koloni kurduğunu onaylıyorsun.”

Yankı, Arda’nın arkasından bakarken dostu adına dilemediği temenniyi dile getirdi.

“Tek kişi olmak marifet değil. Marifet kalabalıktan, tek kişilik Cumhuriyet kurmaktır.” Daphne’ye dönerek devam etti. “Bu kadar cesur musun Yunan kızı?”

Daphne bir an ne diyeceğini bilemedi. Şimdi bu konuşmaya nereden ve nasıl gelmişlerdi ki?

“Yankı, bak dostunu savunman gayet doğal ve çok şirin ama lütfen benim hakkımda yanlış bir kanıya varma. İnan bana kuzenin umurumda değil.”

Teslim oluyormuş gibi ellerini kaldıran Yankı boyun eğdi.

“Peki, kızma sen öyle diyorsan öyledir. Bu arada sana numaramı vereyim. İstanbul’a geldiğinde mutlaka beni ara. Elimden gelen bir şey olursa seve seve yardım ederim.”

Hırsını bu şirin çocuktan çıkarmamalıydı. Bu sebeple mahcup olan Daphne gülümsedi.

“Bak üzgünüm, ona kızıp sana terslenmemeliydim. Tabii ki neden olmasın.”

Karşılıklı telefon numaraları alınıp verildikten sonra birlikte sahile indiler. Bir ara Arda, Yankı’nın yanına geldi.

“Ne konuştunuz?”

Yankı, Arda’ya sırtıttı.

“Abi kızı delirtmişsin. Diğer kızlar gibi değil, hödük adam sevmiyor kanımca. Taktik değiştir.”

“Lan dingil, ben mi oluyorum o hödük?”

Yankı bu son durumlardan acayip keyif aldığını saklamadan Arda’nın yanağından makas aldı.

“Ne o güzellik, ağırına mı gitti?”

Arda homurdanırken Yankı'ya da bir dirsek geçirdi.
"O g zellik ebeni sevecek haberin yok."

 şkiler ortaya  ıkıp sahile yakılan ate in etrafına toplandıklarında, gruptan  arkı sesleri y kseldi. Parga Yunanistan'ın Adriyatik tarafında olduğu i in Ege kıyılarına nazaran serindi.

Kar ılıklı eğlenceli hik yeler, sohbetler devam ederken Arda g zlerini Daphne'den  ekmedi. Bunun kızı iyyice sinir ettiğini anlamı tı ve bu durum ona giderek daha fazla keyif vermeye ba lamı tı, ama kızın burnundan kıl aldırılmaz halleri, giderek alkol etkisi altına giren hareketlerine nasıl yansrdı, i te onu kendisi bile bilmiyordu.

Daphne yapılan m stehcen bir espriye g lerken Arda ile g z g ze geldi. O sırada Arda kıza g z kırptığında, Daphne tela la g zlerini ka ırdı. Zaten t m gece adam arsız bakı larını ondan hi   ekmemi ti.  apkınlığı o kadar sinmi ti ki hareketlerine, Daphne emindi ki her kıza bu  ekilde bakıyordu bu adam. O y zden ya bu adamı boğacaktı ya da... Her neyse, diye d   nerek ortama dikkatini vermeye  alı tı.

 zerlerine aldıkları montlara sarılıp keyifli bir ortam yapan grup, bir s re sonra i ki yarı ı yapma kararı aldılar. Greg, Arda'ya baktı.

"Dostum, uzo rakı gibi değildir. Fena  arpar. Siz katılmayın isterseniz."

Arda arkada ına sırtttı.

"Senin s t i mi liğin kadar bizim rakı devirmi liğimiz var bebe. Ge  kar ıma."

 ocukluğun bir kısmını, babasından uzak, sadece annesiyle Ankara da ge iren Arda'nın diline yerle en tek s zc k 'bebe' s zc ğ yd  ve ona g re bu onun imzasıydı.

Greg ve Arda kar ılıklı i me yarı ına girmi ler. Grup

ikiye bölünmüş, doğal olarak kızlar Arda'yı destekliyorlardı. Başa baş giden mücadele de gruptan bir kız Arda'ya yanaşıp koluna sarıldı. Yunanca bir şeyler söyledi ama Arda'nın bunu anlamadığını fark edince, gece boyunca konuşulan İngilizceye döndü.

"Destek için öpücük ister misin Arda?"

Arda kafasının iyiliğinden mi, Daphne'nin sinirli bakışlarından mı bilinmez, grupta hiç bir erkekle bağlantısı olmayan bu kızın dudaklarına yapıştı. Alkış ıslık sesleri arasında kızı bırakıp son tura başladılar.

Daphne boğazına tıkanan şeyin ne olduğunu anlamıyordu. Ona neydi? İsteddiği ile öpüşürdü hatta akşam Angelia ile yatmış bile olabilirdi. Bunu neden takıyordu ki? Neden dün geceyi uykusuz geçirmişti? Kime daha çok kızgındı bilmiyordu. Gözünün içine baka baka o kızla öpüşen adama mı, bunu takan önemseyen kendine mi?

Bir kadeh farkla Greg'i yenen Arda, keyifle geri devrilip kumlara uzandı.

"Lan oğlum, biri gökyüzüne fingirdememesini söyle-sin."

Arda'nın yanına uzanan kız, kulağına eğilip bir şeyler fısıldayınca karşılıklı kahkaha atmaya başlamışlardı. Daphne'nin yüzünün halini gören Yankı, Arda'nın ağzını burnunu kırmak için ölüyordu. Dayanamayıp ayağa fırladı.

"Arda, kalk abi. İyice zom oldun, gidip zıbar."

Arda sırtarak Yankı'ya baktı.

"Ayağa kalkabilirsem gideriz."

Yankı Arda'yı kaldırıp sürükleyerek götürmeye çalıştı. Diğerleri de güle oynaya hareketlendiler. Greg, kafası iyi olanların motorlarını, motorsuz gelenlerin götüreceğini söyledi dolanan diliyle. Vedalaşıp herkes motorunun yanına yürüdü. Yankı, Arda'yı arkasına oturttu.

"Sıkı tut. Yolda boş çuval gibi devrilirsen düştüğün yerde bırakır giderim."

Arda yüzünü ekşitti.

"Tamam lan tamam, babamı geçtin sen de."

Arda birden durdu. Diğerlerinin olduğu tarafa baktı.

"Abi yaa, ben şu kızla gidecektim. Neydi lan adı... Eee... Elenor, Eleni, Elle beni, Elle onu... Vay kızda ki isi-me bak oğlum."

Yankı bazen bu adamı bir güzel yumruklamak istiyordu.

"Ya sabır! Azdın mı yine? Önünü göreceğ halin yok, kızı nerenle elleyeceksin."

Arda kaşlarını çatıp düşündü.

"Doğru lan. Neyle yapılıyordu o iş. Sahi ne yapacaktım oğlum ben o kıza?"

"Biraz daha salaklık yaparsan benim senin ebene yapacağımı Arda."

Arda sarhoş sarhoş etrafında dönerken saçmalamaya başladı.

"Haa, anladım. Öpeceksin." O ara Daphne'nin bir motorunun arkasına binen adamı gördü ve ayarı iyice kaçırarak homurdanmaya başladı.

"Lan, Defne'ye bak. O yanındaki herif kim lan? Arkasına binmiş kızın, oha. Dur lan, az gidiyim geberteyim bekle."

Yankı sabrının son demlerindeydi artık. Arda'nın yakasına yapıştığı gibi motora çarptı.

"Sana ne Daphne'den bu bir. Arkasında ki Greg, bu iki. Düz yolda yürüyemiyorsun, ne bokuma gidip adamı geberteceksin bu da üç. Arda bak vallahi bırakıp gideceğim seni. Ağzına içemiyorsan, götünü kapa iç bir daha kine."

Arda söylenen hiç bir sözü duymamıştı.

“Kuzeni Greg. Doğru, tamam sorun yok. Kuzen demek kardeş demek... Anlaşıldı merkez. Hadi, gidelim.”

Arda motora atlarken Yankı resmen yalvarır hale gelmişti.

“El âleme parayla, bana sırayla anasını satıyım. Sıkı tutun pis sarhoş.”

Sabah uyandığında kafasının içinde fil ordusu dolaşıyordu resmen Arda'nın. Sürünerek yataktan çıktı. Duş almadan açılmayacaktı belliydi. Duşa girip çıktığında biraz daha iyiydi ama yine de başının ağrısı öldürüyordu. Ne çok içmişti ya. Resmen gecenin sonları hayal meyal aklındaydı. Bir kızı öptüğünü hatırlıyordu ve Daphne'nin sınırlı bakışlarını. Bu düşünce onu güldürdü. Kıskanmış gibiden çok öldürecek gibi bakmıştı ama dediği kadar umursamaz olsa bunu yapmazdı öyle değil mi? Böyle bakmazdı.

Üstüne kot pantolon ve beyaz gömlek giyip montunu da eline alarak aşağıya indi. Hava biraz bulutlu gibiydi. Buraya yazın gelinmeliydi demek ki. Bahar tatlı tatlı üşütüyordu. Kahvaltı saatini geçirdiği için bir tabak çorba ile idare etti. Angelia yine neşeli sesiyle şarkı söylüyordu. Yankı'yı soracağı sırada, bahçe kapısından içeri girdiğini gördü.

"Neredeydin sabah sabah?"

Yankı enerji dolu oturdu masaya.

"Ne sabahı oğlum, saat iki. Yürüyüşe çıktım biraz, dönüşte de senin motoru getirdim."

"Bekleseydin ya birlikte çıkardık."

"Niye, bensiz korkuyor musun? Çık git sen birader. Göbeğin benle mi kesildi?"

Yankı portakal suyunu kafasına dikerken Arda homurdanarak ayağa kalktı.

"İyi lan. Zaten seninle uğraşamam kafam harbi bok gibi. Az hava alayım."

"Motoru alma. O kafayla bir yere çarparsın, çarptığın yere yazık."

“Senin gibi dostu olan düşmanı ne yapsın?”

“Kıymetimi bil işte, çok amaçlıyım,” diyen Yankı pansiyona doğru yürüdü.

Arda montunun yakalarını kaldırmış serin havada elleri cebinde yürüyordu. Caddeleri dolaştı önce. Bu ufak kasaba şirindi. Huzur veriyordu sakinliği. Körfeze benzeyen sahilini turlayıp ara sokağına girdiğinde, arkasında motor sesi duydu ve Yankı olabilir mi düşüncesiyle döndü ve onu gördü. Daphne.

Yapacak işi olmadığı için yaşlı meyhaneciyi ziyarete giden Daphne, köşeyi döndüğünde en son karşılaşmayı düşündüğü kişiyi gördü. Elleri cebinde ona bakıyordu. Yanından geçse olmazdı çünkü yavaşlamıştı. Kaskı da yoktu. Mecbur yavaşladı ve yanında durdu.

“Hayırdır. Yolunu mu kaybettin?”

Arda yarım ağız tebessüm etti.

“Hayır. Yolunu kaybeden biri var mı diye bakınıyordum.”

“İyi. Kolay gelsin sana.”

Kız tam gidecekken Arda durdurdu.

“Hey bir dakika... Tamam, kızma şaka yaptım. Etrafı dolaşıyordum. Bilmeden dolaşmak zor olsa da... Yürüyorum işte.”

Daphne mesajı almış ama çaktırmamıştı.

“Bence de yürü yani, açık hava iyi gelir. Akşamın ve gecenin yorgunluğunu ancak atarsın.”

Arda yüzünü ekşitti.

“Laf sokmadan kaç saniye durabiliyorsun sen?”

Daphne anlamadan baktı.

“Bak Türkçe bilebilirim ama o kadar da iyi değilim ve lütfen az önce söylediğini açıkla.”

“Niyetim yok açıklamaya. Böyle iyi. Ya bak acil bir

ışın yoksa bana kasabanızı dolaştırırsana. Sonuçta ev sahibisin ve Yunanlılar misafirperverdir."

Daphne motoru çalıştırmak için hamle yaptı.

"Git Eleni dolaştırın seni."

"Eleni?"

"Sahilde dudaklarını yediğin kız. Adını sormadın mı?"

Arda düşünür gibi yaptı.

"Bilmem. Sordum mu?"

Katasını kaldırıp çocuk gibi baktı kıza.

Daphne gülmemek için dudaklarını sıkı. Tamam, sinir oluyordu bu serseme ama öyle şirindi ki şu anda. Kendini toplamak için gözlerini kaçırdı.

"Ne biliyim. Her neyse. O olmadı Angelia dolaştırır zaten, ben gidiyorum."

Kız tam giderken Arda seslendi.

"Korkak!"

Daphne sinirle geri dönüp, çattığı kaşlarının altından adama baktı.

"Ne dedin sen?"

Soruyu duymazlıktan gelen Arda "Ve kıskanç," diye devam etti.

Daphne sinirden motoru durdurup geri geri onun yanına geldi.

"Kim, ben mi?"

Arda son derece rahat kollarını göğsünde bağladı ve Daphne'yi deli etmek için son vuruşunu yaptı.

"Korkaksın. Benimle vakit geçirip bana iyice kapılmaktan korkuyorsun. Beni önemsiyorsun ve kaçmak istiyorsun. Ha, beni önemsediyini nereden mi biliyorum? Kıskanıyorsun. Eleni midir nedir? Ben bile unuttum kıızı sen unutmadın. Angelia? Kadının işveleri tamamen alışkanlık... Asla ciddiye almadım, ama sen almışsın. İşte bu

sebeple özgürsün Defne. Gidebilirsin. Benimle vakit geçirmek sana ağır gelebilir. Haklısın da, Neyse..."

Kız şaşkın şaşkın bakıyordu. Her dediği doğru da olsa, takıldığı başkaydı.

"Bu kadar seri, sen... Sen nefes almadan mı konuştun az önce?"

Arda sırttı.

"Halam Yeliz'e benzediğimi söylerler. Mantıksız tek bir cümle kurmadan istediğim kadar konuşabilirim, ama bunun konumuzla alakası yok. En iyisi meziyetlerimi daha fazla sıralamayayım ki bana daha fazla tutulma."

Daphne kendini boğmak istiyordu ama önce arsız arsız göz kırpan bu sersemi boğabilirdi, bir sakıncası yoktu. Feci gaza gelmişti, kabul ediyordu.

"Atla!"

"Efendim?"

"Bak fikrimi değiştirmeden binsen iyi olacak."

Arda şirin şirin gülümsedi.

"Peki, sen nasıl istersen..."

Beline dolanan kollarla bir an içi titreyen Daphne, içten içe kendini teskin etmeye çalıştı.

"Sakin ol Daphne, beline sarılan sıradan, vasat bir adam. Etkilenmiyorsun, hatta hoşlanmıyorsun bile."

Kasabanın en güzel yerlerine götürdü Arda'yı. İlk başlarda hep gardı yüksek bekliyordu. Ne zaman laf so-kacak, bir imada bulunacak diye. Gel gelelim Arda öyle samimi bir şekilde ilgileniyordu ki anlattıklarıyla, kasa-banın güzellikleriyle. Bir süre sonra Daphne de gevşemiş, bildiği eğlenceli hikâyeleri bile anlatmıştı.

Daphne motoru sürerken Arda arkasından seslendi. Sesini duyurmak için bağırıyordu.

"Bir kızın bu kadar iyi motor sürmesi neye işaret anlamadım ki."

Daphne motoru durdurup gülümseyerek geri döndü. Arda'nın gözleri ıslı ıslıldı. Daphne nefesinin kesildiğini hissetti.

"Erkeklerin boş yere ukalalık yapmaması gerektiğine işaret bence."

Arda karşısında konuşan kızın etkisi altına girdiğini hissediyordu. Bundan rahatsız olmadığını hissetmek de ayrı bir hikâyeydi ya, umursamadı. Gözünü kızın dudaklarına dikip, o her anlama gelen cümleyi, hiç de masum olmayan bir tonla söyledi.

"Açım."

Daphne gayri ihtiyarı dudaklarını yaladı ama bu yapılacak büyük bir hataydı. Arda resmen o dudaklara yapışmamak için dişlerini sıktı.

"Beni güzel yemekleri olan bir yere götür."

Adamın bu halleriyle nöronlarını yakmak üzere olan Daphne kendine gelmeye çalıştı.

"Tamam. Ben de Gorki amcaya gidecektim. Eh, bir şeyler de yeriz orada."

Anın büyüsunü bozmak için dönüp motoru çalıştırırken, "Hadi, oyalanmayalım," diye ekledi.

Kızın telaşına gülümseyen Arda sakince kollarını beline dolayarak daha sıkı sardı.

Daphne tuttuğu nefesinin ne kadar dayanacağını merak ederek gaza bastı ve meyhanenin kapısına kadar kesmedi.

İçeri girdiklerinde Daphne hemen arka tarafa geçmiş, ufak bir odanın kapısını çalmıştı. İçeriden yılların ve alkolün çatallaştırdığı bir ses Yunanca "Gir!" deyince Daphne kapıyı açtı, başını uzatıp Türkçe konuştu.

"Gorki amca, sana misafir getirdim."

Kendi girdikten sonra Arda'yı da çekip içeri sokan Daphne kulağına fısıldadı.

"Gel bakalım. Her geldiğimde bana anlatırdı, şimdi sana anlatsın."

Arda daha ne olduğunu anlamadan kendini tepesi seyrelmiş kır saçlarını ensesinde atkuyruğu şeklinde toplamış, sakalı ile bıyığı karışmış yetmiş yaşlarında bir adamın karşısında buldu.

Adam gülümsedi.

"Ah vre, sen Türksün?"

Arda şaşkın ama keyifli başını salladı ama adamın cevap beklemediği büyük bir aşkla konuşmaya başlamasıyla belli olmuştu.

"Ağh canım, nee güzzel günler idi. Bir kız sevmiş idim, adi Meryem. Ağh evlat, bir gözleri var idi. Dersin yedi derya mesken kurmuş. Genc idim tabii o zamanlar. Akil bir kariş havada. Meryem dedi kaçır beni. Dedim kaçiramam. Kaçırsam neylen bakacayım sana. Öyle değil? Ağh gençlik var serde, adim atsak inletiriz ama işte bağlanmak var işin sonunda. Bağlanmak ve öylece kalmak. Meryem, Meryem'im. Deniz gözlüm, derya gözlü Meryem'im."

Arda adam susunca bir şey demem gerekir mi diye düşünse de adamın gözlerine bakınca, susması gerektiğini anladı. Adam cevap beklemiyordu. Ya da gerçekten bilinsin diye anlatmıyordu. O sadece sevdiğini tekrar yaşamak için anlatıyordu. Gorki'yi çok iyi anladığını düşündü o anda. Birine bağlanmak, birine bütün ömrünü vermek ağır işti. Ağır işti de işte, sonunda kaybedilen hayatın arkasından bu şekilde yanmakta vardı. O an nedendir bilinmez gözleri yanındaki kıza kaydı. Birine bağlanmak korkutucuydu. Birinin seni bağlayabilecek güce sahip olduğunu bilmek... Arda içindeki ürpermeyi görmezlikten gelerek oturduğu yerden kalktı. Daphne ise Arda'nın içinde dalgalanan düşüncelerden habersiz,

Gorki'nin yanağından öpmek için ayaklandı.

"Gorki amca, biz içeri geçeceğiz. Karnımız aç, bir de biraz demlensek diyoruz, ha ne dersin?"

Adam rüyadan uyanıyor gibi baktı onlara. Sonra Arda'ya döndü.

"Bu kızı neden çok severim bilirsin? Çünkü Meryem'ime benzer. Siz geçin içeri, ben gelirim belki. Gelemesem de olsun vre, eğlenin kumrular."

Arda tam bir şey diyecekken Daphne çıkışa yöneldi.

"Görüşürüz Gorki amca."

"Görüşürüz güzel kız."

Arda tek kelime etmeden masalarına geçip Daphne'ye baktı. Anlık korkusunu yok saymak daha iyiydi. Vurdumduymaz bir neşeyle söze girdi.

"Bu adam deli mi?"

Daphne kaşlarını çatı.

"Neden deli olsun? Sadece âşık ve yalnız..."

"Âşık işte, deliden farkı ne?"

Daphne bu sözle acayip bozuldu. Kısacık bir an bu adamın normal olduğunu düşünmüş ama sağ olsun öyle bir laf etmişti ki Daphne hep korktuğu çapkın adam figürünü karşısında bulmuştu. Sinirlendi.

"Sen duygularını aldırdın mı, yoksa doğuştan mı yoklar? Ne duygusuz adamsın."

"Gerçeklere karşı tepkiliyiz mi biraz?"

Sakinin gelişiyle Daphne cevap vermedi. Adam Daphne'ye babacan tavırla gülümseyip masayı donattı. Daphne sakinin gidişini fark etmeyecek şekilde sahneye dalmış, gitmişti.

"Her fırsatta gelirim buraya. Gorki amcam Meryem'ini anlatsın diye. Bu onun rahatlatma ve hasrete katlanma yolu. Anlatınca yaşıyor sanki ve Meryem'inden konuşurken asla Türkçeden başka dil kullanmaz. Ya da Türkçe

konusurken asla Meryem'inden bahsetmeden geçemez. Ben de hem onu dinlemiş oluyorum hem de Türkçeyi unutmamış oluyorum."

"Unutmamana sevindim tabii ama neden bu kadar önemli Türkçe?"

Daphne çok basit soruyu bilememiş gibi baktı Arda'ya. "Aşçılık kursu için Türkiye'ye gideceğim."

"Sen ciddisin değil mi bu aşçılık konusunda?"

"Elbette ciddiyim. Ünlü bir şef olmayı hedefliyorum. Daha doğrusu deli gibi istiyorum."

Kızdaki kendine güven hayranlık uyandırıcıydı doğrusu. Arda keyifle hem kızın, hem yemeklerin tadını çıkarırken inceden, hoş bir müzik çalmaya başladı. Kadın öyle samimi, öyle içten söylüyordu ki Arda tek kelime anlamasa dahi, etkisi altına girmişti. Sadece sahneye odaklanarak parmaklarıyla masada tempo tutmaya başladı. İkisi de sessizce şarkıyı dinledi. Şarkı bitince Arda, Daphne ye döndü.

"Çok güzel şarkıymış."

"Evet. Ritimli gibi dursa da sözleri içlidir."

"Ne anlatıyor şarkıda?"

Kız bir ara düşündü. Söylese miydi şarkının gerçek sözlerini? Aman, söyleyecekti ya neden saklasın ki? O mu istemişti sanki şarkıyı? Mırıldanmaya başladı.

Aklımda başka kimse yok.

Başka hiç kimse senin kadar benim değil.

Yanımda senden başkasına tahammül edemiyorum.

Büyük bir sorun bu benimki

Başka kimseye bu kadar yaklaşmıyorum;

Ellerine düşlerimi teslim etmek için.

Yüreğimde başka kimse yok.

Sana söylediklerini benim önümde söylesinler.

Yalnızca seni alıyorum kucağıma.

Sevinci ve kederi seninle paylaşıyorum.

Yalnızca senin bana yaslanmana izin veriyorum.

Yalnızca sana veriyorum beden ve ruh olarak kendimi.

Başka kimseye rastlamadım;

Yalnızlığımı böylesi çözebilen.

Başka kimseyi hiç böyle hissetmedim.

Her bir düşünceden parçalar var sende.

Henüz bulmuş değilim kimseyi;

Gökyüzümün rengini değiştirecek olan.

Kimseyi koyamam önüne.

Benimleyken korkmasın diye yüreğin;

Yalnızca seni alıyorum kucağıma.

Sevinci ve kederi seninle paylaşıyorum.

Yalnızca senin bana yaslanmana izin veriyorum.

*Yalnızca sana veriyorum beden ve ruh olarak kendimi.**

Kız susunca Arda sadece gözlerine baktı bir süre. Bu sözler neden içine bu kadar işlemişti ki? Daha da korkutucu olan ise neden bu sözlerin, bu kızın dudaklarından gerçekten dökülmesini bu kadar istiyordu? Az önce Gorki'nin anlattıkları ve şu anda hissettikleri, bir yandan onu korkutsa da diğer taraftan hep bildiği ama bir türlü içine giremediği bir dünyayı gözlerinin önüne seriyordu sanki. Bu duygudan kurtulmak istedi. Sadece bilmediği farklı bir ülkenin, mistik havasına bürünmüştü. Bunun

* Kaiti Garibi – Esena Mono

başka bir açıklaması yoktu. Peki, o zaman neden kızın gözlerini görmemek onu rahatsız ediyordu ki... Boğazını temizleyip normalleşmeye çalıştı. Başardı da...

“Çok güzelmiş.”

Daphne ise Arda'nın sessiz kalışından ne çıkaracağını bilemeden üzerinde duran hayali tozlarla uğraşıyordu ve adamın cümlesiyle başını kaldırıp, o çok derin kara gözlerin içinde kayboldu. Neler oluyordu böyle içine? Aşka inanmayan bir adamın karşısında düşülecek hal miydi bu? Başını hafifçe sallayıp, gülümsemeye çalışarak yemeğine döndü.

Sessizlik içinde yemeklerini bitirmişler ve hesabı ödeyip kalkmışlardı. Daphne her ne kadar ısrar etse de Arda halletmişti hesap işini.

Mekândan çıkıp tekrar motora bindiklerinde Daphne hâlâ şarkının etkisindeydi. Nereye gittiklerini bilmiyordu ve arkasında tüm sıcaklığını hissettiği adamında bunu umursamadığı belliydi, ama vardıkları yere bakınca kısa bir an soluğunu tuttu.

Hangi düşünceyle buraya gelmişti ki? Kendi sığınağına. Buraya tek kalmak, huzurlu düşüncelere dalmak için gelirdi. Kaç kere burada oturup bu adamın fotoğrafına bakıp, hayalini kurduğunu bilmiyordu bile ve farkında olmadan adamı buraya getirmişti. Belindeki kollar ve o şarkı aklını yitirmesine sebep olmuştu, başka açıklaması yoktu bunun.

Motordan inip ileri doğru yürürlerken Arda gördüğü manzara karşısında nefesini tuttu.

“Bu... Bu manzara muhteşem...”

Daphne gülümsedi. Arda'nın da burayı sevmiş olması nedensiz mutluluk vermişti ona.

“Tüm Parga'yı buradan görebilirsin.”

Arda ayaklarının altında serili kasabaya baktı. Sahilin

kadını kıvrımlarına, denizin bulutlu havayla aldığı vah-
şi renge, minik evlerin inci gibi kıyıyı süsleyişine, balık-
çı kayıklarının denizin kıyı şeridinde çizdiği muazzam
manzaraya baktı, büyüleyiciydi.

“Cennetten bir köşe gibi bir yer. İçinde yaşarken fark
edilmiyor sanki. Görebilmek için uzaklaşıp dışarıdan iz-
lenilen bir eser gibi duruyor.”

Daphne de Arda’nın yanına gelmiş manzarayı izliyor-
du.

“Burası benim sığınağımdır.”

Arda manzaradan gözlerini çekip kıza baktı. Bu kı-
zın onu özel yerine getirmiş olmasına inanamıyordu
ve şu anda bu kızın görüntüsü aklını başından alıyor-
du. Kendine neler olduğunu düşünmeden uzanıp kızın
rüzgârdan uçuşan saçına dokundu.

Bu hareketi bekleyen Daphne ne yapacağını bileme-
den Arda’nın gözlerinde esir kaldığını hissetti. Yine ve
yeniden... Bu adam onun felaketi olacaktı. O gözler, gül-
düğü zaman kırışan göz kenarları, dudaklarının haylaz-
ca kıvrılması...

Arda kısık sesle fısıldadı.

“Çok güzel.”

Daphne bu sözün manzaraya mı kendisine mi söylen-
diğini anlamaya çalışırken ona doğru yaklaşan adamın
etkisiyle gözlerini kapattı. Hiç istemediği şey olmuştu.
Fotoğraflarından vurulduğu adam sadece orada kalma-
mış, kanlı canlı hayatına girmişti ve şimdi yağmur kokan
havaya inat, sımsıcak ona doğru sokuluyordu.

Arda ise ne yaptığından oldukça emin bir şekilde kı-
zın beline tek kolunu dolayıp, diğer elini de kızın ense-
sine götürüp kendisine iyice çekti. Daphne’ye kımıldaya-
cak alan bırakmayarak gözlerini dudaklarına eğdi. Kısık
sesle fısıldadı...

“Seni şimdi öpmezsem Allah belamı versin.”

Sonra dudaklarını kızın ağzının üstüne kapattı. O an aldığı tepkiyle hafifçe sırttı. Daphne nefesi kesilmiş gibi sıkı bir nefesle adamın soluğunu içine çekmişti. Düşüncesi ve iradesi belindeki kolun iyice sıkılmasıyla kaybolan Daphne, kendini genç adamın dudaklarına teslim etti. Ensesindeki el başını iyice yaklaştırırken dudaklarını zorlayan dile karşı koyamadı. Araladığı dudaklarından içeri giren dilin başını iyice döndürdüğünü ve kasıklarına doğru ılık bir şeyler akıttığını hissetti.

Arda usulca boynuna dolanan kolların etkisini atlatamadan diline eşlik eden dille öpüşünü derinleştirdi. Bedenini iyice kıza yaslayıp tüm arzusunu anlamasını sağladı. Şeytana o an uysa, kızı çoktan yere yatırmıştı ama ilk defa şeytanı dikkate almayıp, sadece kızı öpmekle yetindi. Bu bir ilkti.

O sırada yanağına düşen yağmur damlalarını hissetti. Yavaş başlayan yağmur hızlandıkça, öpüşmeleri hızlandı. Artık iyice dizginlenemez hale gelmişti ve boğazından kopan inlemeyi durduramadı. Kızı kucağına kaldırmak istediğinde kollarındaki bedenin gerildiğini fark etti. Ve o an ne yapmak üzere olduğunu anladı. Bu kıza yağmur altında sahip olacaktı. Delirmişti. Başka açıklaması yoktu.

Yavaşça kızın dudaklarından uzaklaştı.

Daphne yaşadıklarının etkisi ve utancı içinde bir an ne yapacağını bilemedi. Arda kızın bu halini anlayıp hafifçe gülümserken, kızı daha fazla utandırmamak için gökyüzüne baktı.

“Yağmur başladı.”

Daphne de kurtarcısını yakalayan kurban gibi bu söze sınıksı sarıldı.

“Evet, ıslandık.”

"Daha fazla ıslanmayalım."

"Haklısın."

Arda tatlı bir şekilde gülümseyip kızın elini tuttu.

"Yürü."

Birlikte motorun yanına geldiklerinde Arda ön tarafa geçince Daphne soru sorar gibi baktı.

"Bu halde kullanma."

Daphne bu sözle girdiği transtan çıkıp ateş saçarak Arda'ya baktı.

"Bu hal derken? Ne varmış halimde?"

Arda bu kızın bu hallerine bayılmaya başlamıştı. Sırtı ritti.

"Hani yağmur yağıyor ya. Yerler çamur falan..."

"Ben yıllardır her havada kullanıyorum bunu. Geç ar-kama."

Daphne öne geçip oturdu ve bunun nasıl bir hata olduğun arkasına yerleşirken kulağına arsızca fısıldayan adam sayesinde anladı.

"Seve seve..."

Motora bindiklerinde Arda kıza yine sımsıkı sarıldı. Bu kızla bir şeyler olabilir miydi? Evet. Neden olmasın? Sonuçta müzik zevkleri bile aynıydı. En azından şarkı sözleri kısmından ciddi bir birliktelik yakalıyorlardı.

Pansiyona kadar son hızla gelmişlerdi. Arda motordan inip kıza gülümsedi ve yanağına dudaklarını hafifçe dokundurdu.

"Gün için teşekkür ederim."

Yanağı alev alırken sakın kalabilmeyi başaran Daphne, "Rica ederim," Diye fısıldadı.

"Eğlenceli bir gündü."

Daphne o an kalbine bir şey saplandığını hissetti. Hayır. Bugün eğlenceli değildi. Çok daha fazlasıydı, ama bunun bu adam için geçerli olmadığı o kadar belliydi ki.

Zaten o değil miydi bir gece önce Eleni'yi pen. Onun için ne önemi olacaktı ki küçük bir pcğn. Gülümsemeye çalışarak cevap verdi.

"Evet, eğlenceliydi. Seninle bu kadar eğlenceli geçeceğini sanmazdım."

Arda gülümsemesini derinleştirirken kıza doğru eğilip, "Daıa bu ne ki? Bekle ve gr," diye fısıldadı.

Daphne sadece baktı ve zoraki bir glmsemeyeyle motorunu çalıştırdı. Arkasına bakmadan kaçmak istiyordu. "İyi geceler."

Arda daıa cevap veremeden motor gitmişti bile. Omuzlarını şaşkınlıkla hareket ettirip bahçeye girdi. Bir öpücükle bu kadar utanacağını asla aklına getirmezdı doğrusu.

Bahçede oturan Angelia Arda'yı görünce el salladı."

"Ah tatlimu, Daphne ile birlikteydiin?"

"Kasabayı dolaştırdı."

"Oh ne gzeell. Neyse misafirin var canım," demeye kalmamıştı ki, evin kapısı açıldı ve Eleni kendini Arda'nın kollarına bırakarak dudaklarına yapıştı. Kıza tutunmasaydı ikisi de devrileceklerdi.

Kızı hızla geri itti ve kendine baygın baygın bakan kıza, Türkçe küfür edemediği için bir hayli hayıflandı. İngilizcesini mümkün olduğu kadar kabalaştırarak hırladı.

"Uzak dur, delirdin mi sen?"

Kız da İngilizce karşılık verdi.

"Hayır, ama eğer pmezsen delirebilirim."

Arda boynuna sarılı kollardan uzaklaşmaya çalıştı. O sinirle Türkçe konuştuğunun farkında olmadan, "Bak Eleni misin, Ellenmiş misin," diye grlemişti ki, kızın kendine yine aynı salaklıkta baktığını görüp, aceleyle İngilizceye dönüş yaparak devam etti. "Dün gece seni p-

müş olabilirim ki aslında tam hatırlamıyorum, buna çeşitli anlamlar yüklemiş. Seninle işim olmaz. Altı üstü bir öpücük. Bunu niye bu kadar büyütürsünüz anlamam. Hadi, şimdi iyi geceler."

Kızın salak bakışları arasında Arda içeri girip günün güzel geçen zamanlarının hayaliyle yatağına girdi. Aynı konuşmayı duyan Daphne'den habersiz.

Daphne tam uzaklaşırken korkaklık yaptığını düşünmüş, o öpücüğün Arda için de anlamlı olabileceği duygusuna kapılmıştı. Ona öyle bir bakmıştı ki adam... Eğer yarın için sözleşirlerse, yarını da birlikte geçirirlerse bir şeylerden daha fazla emin olur, ya sever, ya unutturdu işte, ama yarına gerek kalmamıştı unutmak için.

Evet, Eleni'yi elinin tersiyle itmişti ama onu iterken söyledikleri. Salak Daphne'nin bir öpücüğe yüklediği anlamla, bahsettiği kızlar gibi olduğunu göstermişti. Altı üstü bir öpücükte sonuçta. Eğer o duyguyla Arda'nın karşısına çıksaydı, Eleni'den hiçbir farkı kalmayacaktı işte.

Çapkın bir adamın mezesi olmayı kaldıramazdı. Onun idealleri vardı; Hedeflediği bir mesleği, hayalini kurduğu güvenli bir yuvası. Bu resmin hiç bir yerine Arda uymuyordu. Bu iş uzarsa daha fazla âşık olacaktı ve daha fazla üzülecekti. Üzülecek yerleri yeterince kırgındı.

İçinde gittikçe büyüyen nefretle aşkı arasında sıkışan Daphne, bir daha o adamı görmemek için dua ederek, gözyaşlarını hırsıyla silip motoruna atlacağı gibi uzaklaştı. Bazı aşkların başlamadan bitmesi daha az acıttı.

~*~

Sabah uyanan Arda keyifle gerindi ve Yankı'nın tepesine gitti. Odasının kapısını çalmadan açan Arda, kuzenini elinde telefon, beline bağlanmış havluyla dikilirken buldu.

"Baba o işi boş verelim. Sonrasında bizi çok zorlayacak."

"Yurt dışına açılmak bizi daha fazla güçlendirmez mi?"

Arda'yı gören Yankı, eliyle gelmesini işaret edip babasına cevap verdi.

"Bunun için bir kaç yıl daha geçmeli. Henüz büyüme aşamasındayken risk taşır o proje."

"O zaman biraz daha oyalayalım adamları."

"Tamam. En azından ben gelene kadar herhangi bir şeyin sözünü verme. Adamların tekliflerini enine boyuna bir inceleyeyim."

"Anlaştık koçum. Yağız'a da anlatırım söylediklerini. Sız ne zaman dönüyorsunuz? Annen burada dokuz doğuruyor valla."

Yankı annesinin hallerini tahmin ederek gülümsedi.

"Üç güne çıkıyoruz."

"Tamam, dikkat edin ha yollarda. Hadi, görüşürüz. Arda'ya selam söyle."

"Tamam, söylerim. Sen de annemi öp benim yerime." Telefonu kapatınca Arda'ya döndü. Arda'nın tek kaş havada sessiz sorusuna banyoya yürürken cevap verdi.

"Solak inşaat. Adamlar yurt dışı işi için bizi yanlarına çekmek istiyormuş ama çok sakat. Henüz bu kadar büyüme için ekonomimiz kaldırmaz. Adamlar çakal tabii."

Arda da tüm fırlamalıgını iş dünyasının dışında bütan iş adamı havasına burunmuştu anında.

"O adama ve şirketine güvenmiyorum. Kendilerin den küçük firmaların kamıyla besleniyorlar."

Banyodan cevaplayan Yankı'nın da ses tonu Arda'yı aratmayacak kadar otoriter ve iş bitiriciydi.

"Zaten sorun o. Biraz daha büyüdüğümüzde ki; planlarımıza göre bu bir yılı geçmeyecek, o adamları çiğ çiğ yeriz ama şimdi değil. Ayağımız belli yorganımız belli. Herifler janjanlı pakette teklif sunuyor. İçi kokuşmuş pirinç lapası."

Üstünü giyinmiş halde banyodan çıkıp Arda'nın karşısına geçti.

"Hadi, kahvaltıya."

"Bence de bebe. İş konusu yok. Tatildeyiz lan."

"Tamam da tamam, riv riv yok."

Arda kahkaha attı.

"Beliz'leşme oğlum."

Yankı sırtıttı. Arda'nın halası Yeliz, nefessiz konuşma özelliğini bir tek Arda'ya değil, kızı Beliz'e de aktarmıştı. Hele de Karadeniz'in en deli adamlarından olan kocası Mehmet'in de genetik hırçınlığını alan Beliz'i çekilir kılan tek şey seviliyor oluşuydu.

"Lan özledim de cadıyı he."

Arda başıyla Yankı'yı destekledi. O da özlemişti cadıları.

"Döndüğümüzde tüm kızları toplayıp felekten bir gün çalalım. Fazla boşladık. Herifler binmiştir tepelerine."

Büyük bir ailenin parçası olmak bunu gerektiriyordu işte. Aile dostları olan Yasemin ve Soner'in ikiz kızları Lal ve Lalin, Arda'nın amcası Yiğit'in kızı olan Duru ve çenebaz Beliz... Üstüne bir de Melda eklenince bu iki adamın uğraşması ve gözlerini üzerlerinde tutması gereken kızların sayısı bir hayli fazlaydı. Duru ve Melda yaş olarak diğer üç kızdan daha büyüktü ama bu tehlikeyi azaltmıyordu. Etraf bir sürü kız avcısı erkekle doluydu.

Doğal olarak Yankı, Arda'nın endişesine katılıyordu.

"İyi hatırlattın abi. En son Duru bir şeyler geveliyordu. Kıracağım bacaklarını dedim, sizin yüzünüzden evde kalacağız düşün yakamızdan dedi. Bak sen bak, laflara bak."

Arda da bilmiş halde başını salladı.

"En çok Lalin ile Beliz'den tırsıyorum ben. Lal ile Duru akli başında ama diğer iki delinin ne yapacağı belli olmaz. Allhtan Melda bu konularda atak değil hatta an-nemi huzursuz bile ediyor."

Merdivenlerden inerken Yankı döndü Arda'ya.

"Neden ki? Halamı rahatsız eden neymiş?"

"Kızı yirmi beş yaşına gelmiş de neden bir sevgilisi yokmuş. Kaşınıyor yahu hatun. Babam duysa katliam çıkartır haberi yok."

Masaya oturmuşlar, Egeria'nın çayları doldurmasını beklemişlerdi.

Yankı ekmeğe uzanırken homurdandı.

"Tamam, Melda'nın yaşı gelmiş olabilir ama halamda gaz verip durmasın arkadaş. Sonra kız koca olsun da ot-tan olsun diyecek, boktan bir herifi karşımıza çıkaracak."

"Hah işte. Ben o otu boku sonra yedireceğim o enişte olacak pezevenge, o olacak."

Kahvaltı sohbeti Greg'in bahçe kapısından girmesiyle kesildi. Arkadaşlarına sırtarak masaya yaklaştı.

"Günaydın lan bebeler."

"Bebe seni öpmesin dikkat et Yorgo."

Arda'ya aynı sırtımayla bakan Greg öpücük yollayıp masaya yerleşti.

"Eee ne yapıyoruz bugün?"

Arda deli gibi o günü Daphne ile birlikte geçirmek istese de ağırdan alması gerektiğini düşündü. Greg her ne kadar onlar gibi tutucu bir kafaya sahip olmasa da

sonuçta Daphne'nin kuzeniydi ve Arda kendi kuzenlerine musallat olan erkekler için ne düşündüğünü aklından çıkartmamalıydı. O yüzden tehlikesiz sularda yüzerek konuyu netleştirmeye çalıştı.

"Bilmem. İstersen grubu topla birlikte takılalım."

"Söyledim gelecekler. Ama eksiğiz. Eleni siz gidene kadar evden çıkmayacağını söyledi."

Bunu söylerken Arda'ya baktı. Arda ellerini kaldırdı.

"Vallahi kıza bir şey yapmadım lan, bakma öyle."

Greg kahkaha attı.

"Zaten yapmadın diye bu halde ya. Neyse, Daphne de yok, ama diğerleri var."

Arda'nın gerildiğini gören Yankı, Greg'e döndü.

"Daphne neden yok?"

"Hayırdır, kuzenimle pek alakalısın bakıyorum da."

Yankı omuz silkti.

"Ne alakası olacak oğlum, sadece merak işte."

"Neyse neyse. Daphne şehir dışına çıktı. Acil çağrılmış, bir iş yemeği organizasyonu varmış. Büyük, onun yemek işini almış."

Arda, Greg'e döndü.

"Daphne ailesiyle mi yaşıyor?"

"Yok, dostum teyzem ve eniştem Daphne beş yaşındayken trafik kazasında ölmüş. Dayımla yaşadı Daphne."

Annesi babası yok muydu kızın? İçi birden sızladı Arda'nın. Aile ne demek çok iyi bilirdi. Sorgusuz güveneceğin insanların olması... Şimdi konu bu değildi. Arda haber vermeden gitmesine bozulmuştu. Ne yani, dün yaşanan onca şeyden sonra bir hoş çakalı hak etmemiş miydi? Öpmüştü lan onu hatta kendini tutmasa... Dişlerinin arasından sinirine hâkim olmaya çalışarak sordu.

"Ne zaman dönecek?"

Greg ağzına tıkmakta olduğu pideyle boğuşurken homurdandı.

“Bir hafta yokmuş.”

Yankı, Arda’nın sıkılı yumruğuna baktı. Kaşlarıyla uyardı kuzenini. Kulağına eğildi.

“Neler oluyor lan.”

Arda aynı sessizlikle çaktırmadan ama acayip öfkeli cevapladı.

“Öptüm lan kızı, öptüm. Her önüne geleni öpüyor mu bu kız?”

“Bunu nereden çıkardın şimdi?”

“E, baksana. Hatun bir hoşça kal deme ihtiyacı bile hissetmemiş.”

Yankı kıkırdamıştı.

“Vay, kullanıldın mı lan süt?”

“İbnelik yapma dalmayayım.”

Kalan üç günü eğlenerek gezerek geçirmişler, Arda'nın aklından Daphne çıkmasa da erkeklik gururuna yedirip, Greg'e onunla alakalı hiçbir şey sormamıştı. Dönüş yolunda başka güzergâhtan gidip, Ege sahilini gezmişler, bir gece de orada konaklamışlardı. Her güzel yerde konaklayıp sevdiklerine hediyeler alan iki kafadar, eğlenerek ülkeye dönmüş ve dönüşleri beş günü bulmuştu.

Arda eve geldiğinde annesi oğlunu sımsıkı kucaklamış gözleri dolu dolu zayıflayıp zayıflamadığına bakmıştı. Ona göre çocukları uzaktayken mutlaka aç kalıyorlar, üzerleri açık uyuyorlar, hiç biri olmazsa, düzensiz yaşıyorlardı. İki çocuğu arasında asla ayırım yapmazdı ama Arda'ya olan kırıklığı hep bir parça daha vicdan sızlatırdı. Arda'yı tek başına doğurması, uzun yıllar Yağız'ın varlığını bilmeden, oğlunun babasız yaşamasına sebep olması ve o küçük yaşında bile evin erkeği gibi davranan oğlunun, minik bedenine kocaman adam sığdırması Doğa'nın Arda'ya karşı en zayıf karnıydı. Dizlerine uzanan oğlunun kara saçlarını okşarken, minicik Arda'nın "Aydalay kocaman eykekley. Anneleyinin dizleyinde yatmazlay," isyanları kulaklarında çınladı. Hep böyle isyan ederdi ama her isyanın sonunda annesinin dizlerinde mışıl mışıl uykuya daldı.

Yağız içeri girdiğinde hâlâ annesinin dizlerinde kıvrılan koca bir adam gördü.

"Eşek kadar adamsın, bu ne hal?"

Arda gülümseyerek kalktı ve babasına sarılıp sıkıldı.

"Kıskandın mı ihtiyar? Sen o dizlerden başını kaldırmıyorsun ama hâlâ."

Yağız karısının hafif kırışmış gözlerine baktı.

"Ben o dizde bir ömür geçirmek için yemin ettim oğlum."

O sırada içeri giren Melda yüzünü ekşitti.

"Bak bir daha gidersen seni öldürürüm Arda. Bu iki yeni yetme sevgililerin cilveleşmelerinden neredeyse kusaktım."

Kardeşine sarılıp etrafında döndüren Arda, onun elinden tutup koşarak odasına çıkardı.

"Gel kızım ya, bırak ne halleri varsa görsünler. Sana hediye aldım."

Arda çantasını karıştırıp içinden kutuyu çıkarırken Melda abisini gerçekten özlediğini düşündü. Sürekli didişseler de, Arda onun hep koruyucusu olmuştu. Kendini bildi bileli ağabeyi varsa, ona bir şey olmaz, gibi hissetmişti. Babasından sonra Melda'nın en büyük kahramanıydı kara saçlı, haylaz bakışlı, yaşı büyüye de kendisi hep bir parça serseri kalan bu adam.

Arda kardeşinin hediye kutusunu açarken gösterdiği heyecanı sırtarak izledi. Bütün aile üstüne titrese de Melda asla şımarık bir kız olmamıştı. Evet, her zaman genlerinden kaynaklı bir cadılığı bakiydi ama ergenliğine girdiği zamandan beri hep olgun, hep bir parça içine kapanık olmuştu. Onun yerinde başkası olsa bu kadar sevgiye, dünyayı almak isterdi ama Melda bunu hiçbir zaman kullanmayı düşünmemişti. Üstelik Melda tam da kendine göre bir meslek seçmişti. Çoğu duygusunu içinde yaşan kız kardeşi bir heykeltıraş olmuştu. Kendini atölyesine kapatır, saatlerce oradan çıkmazdı. Kısacası Melda, Arda'nın gözünde hep kırılacak bir biblo kadar narin, dibini göremediğiniz bir okyanus kadar derindi.

Melda kutuyu açıp içinden çıkan madalyonu görünce abisine sevgiyle baktı.

"Ah, bu çok güzel yakışıklım yaaa, içine de resim mi koyuluyormuş?"

Arda girdiği düşüncelerden sıyrılıp, başını salladı.

"Evet, ben almak istemedim. Yankı tutturdu al diye. Çok beğenmiş adamım."

Yankı'nın bu kolyeyi beğendiğini duyan Melda daha bir hevesle baktı madalyona.

"Sen niye istemedin?"

"Dedim ona da. Bu kız bunun içine başka adamın resmini koyar, ben de o kolyeyle birlikte o adamın kafasını koparırım dedim. İyi demiş miyim?"

Melda abisine sulu sulu öpücük kondururken kıkırdadı.

"İyi demişsin tabii, başka adamın ne işi var orada?"

"Aferin kız. Gerçi bu gidişin sonunda kız kurusu olarak evde kalacaksın ama olsun. Dizimin dibinde olacaksın en azından."

Melda eline geçen laf sokma fırsatını kaçırmadı.

"Hiç üzülme. Sen de aldığın bunca kızın ahının sonucunda kimseye yar olamayacaksın. Birbirimize bakınız artık."

Arda kardeşinin burnunu sıkarken gülüyordu. Aklının bir köşesinde o kahverengi gözler cirit atarken, onu normal hayata ve aslında kim olduğuna döndüren, düşünmesi gereken kişilerin ailesi olduğunu hatırlatan kız kardeşine göz kırparak geri çekildi.

"Bu hafta sonu kızları ayarla. Beraber vakit geçirelim. Neler yaptınız, neler ettiniz uzun zamandır rapor vermiyorsunuz."

Melda ağabeyinin aklındaki fırtınadan habersiz keyifle boynuna sarıldı.

"Hay haayy, kızlarda sevinecek bu duruma."

Odadan çıkan ağabeyinin arkasından bakan Melda gülümsedi. Arda hep böyleydi işte. Kendisi bir eğlence yaşamışsa, kız kardeşleri için de mutlaka bunun telafisine giderdi. Ah, bir de şu serseriliğine son verse, bir kadının sırtını korkusuzca yaslayacağı koca bir çınardı aslında.

Sonra gözü elindeki madalyona takıldı, bir diğer serserinin beğendiği madalyona. Melda gülümsedi. Karşılıksız aşkın en acınası hali buydu işte. Sıkı sıkıya tutunacağınız en saçma bahaneye bile ihtiyaç duyuyordunuz. Boynuna kolyeyi takarken de Melda o kolyeye sımsıkı tutunduğunu biliyordu.

(A 82 61)

"Neredeymiş benim kraliçem?"

Yankı'nın sesi evin duvarlarını çınlatırken, Berna mutfakta akşam yemeği hazırlıyordu. Büyük bir özlemle ellerini silip oğluna koştu ve sımsıkı sarıldı.

Annesini kucakladığı gibi döndüren Yankı, kadının itirazlarına aldırmadan çeviriyordu.

"Bırak dedim, şaşkın çocuk bırak. Ben o senin sevgililerin gibi genç değilim."

Annesini bırakıp saçlarına sımsıcak öpücük koyan Yankı, yüzünü avuçlarının içine alıp annesinin gözlerine baktı.

"Hangisi senin kadar güzelmiş ki annelerin sultanı?"

Berna yanağındaki elleri okşadı.

"Seni laf cambazı, tevekkeli değil kızlar kuyruk oluyor."

"Aman annem ya, boş ver sen onları," diyen Yankı, annesinin hâlâ üstünde olan mutfak önlüğüne baktı. Yüzünü ekşiterek devam etti.

"Hem bu ne ya, yine mi mutfaktasın? Kaç kadın getiriyoruz babamla, sen hâlâ neden uğraşıyorsun ki?"

"O kadınlar ne anlarmış benim erkeklerim ne yer, ne içer diye? Sen bir gün bir gelin getir eve, bak o zaman giriyor muyum o mutfığa?"

Yankı içten bir kahkaha attı. Annesinin yine ne yapıp ne edip konuyu geline getirmesi artık alıştığı bir şeydi.

"Kız Berna Sultan, vallahi tam kaynanasın. Gelini mutfığa mı tıkacaksın? Ben kıyamam ama ona."

"Hanım köylü sen de."

Annesine bir öpücük daha konduran Yankı, merdivenlere yürüdü.

"Annem bir duş alayım azıcık da uzanayım. Babam gelince inerim."

"Tamam, annesinin paşası hadi dinlen. Ha bu arada, seni bir kaç kişi aradı. İsimlerini bile almadım. Bıktım ben o kızlardan."

Yankı sırıttı.

"İyi etmişsin huysuz kaynana."

Oğlunun arkasından mutlulukla bakan Berna, onun bu hayatta aldığı en güzel hediye olduğunu düşündü. Kemal ile çok mutlu bir evlilikleri vardı. Çok zor dönemlerden geçmişler, filmlere konu olacak tanışma ve aşk yaşamışlardı, ama çocukları olmadığı için hep bir yanları eksikti.

Aile dostları Erkan ve Nergiz'in vasıtasıyla gittiği çocuk esirgeme kurumunda tanımıştı Yankı'yı. Henüz sekiz yaşında ateş gibi bir çocuktü. İlk anda ısınmışlardı birbirlerine. Okul müdürünün dediğine göre, Yankı bir sabah çocuk esirgeme kurumunun kapısında otururken

bulunmuştı. Henüz iki yaşındaydı. Üstü başı darmadağınkti. Darp edilmişti ve ürkekti. Yapılan onca araştırmaya rağmen kim olduğu öğrenilememiştir ve işte şimdi buradaydı.

Yanki'dan sonra tüm eksik parçaları tamamlanmış, bir bütün olmuşlardı. Taparcasına seviyordu oğlunu. Oğlu da onları...

Yanki ise düşündükten sonra yüzünde ve içinde huzurla uykuya daldı. Ailesi onun her şeyiydi. O da, tüm yaşamında bu iki mükemmel insana her şeyiyle sadık kalacaktı. Çok uzun zamandır görmüyordu çocukluğundan beri gördüğü kâbusları. Biliyordu ki artık silinmişti geçmişe dair her şey. Hatırlamadığı ama var olduğunu bildiği tüm kötülüklerden arınmıştı ruhu bu kocaman aileyle. O kadar uzun zamandır Yanki Atasoy'du ki... İsimsiz olduğu zamanlar sadece kısacık bir anıydı artık.

Yankı kahvaltı masasına inerken hâlâ yarı uykuluydu. Tatil sonrası işe başlamadan önce cadı kızları denize götürmek fikri şu anda hiç iyi bir fikir gibi gelmemişti ona. Hafta sonuydu lan işte... Az daha uyusa ne vardı ki? Bir yanı da kocaman bir aile olmanın hevesiyle bu işe gönüllüydü. Bildiği bir şey varsa, o da her şeyin geçici, ailenin kalıcı olduğuydu. Bunun içinde biyolojik bir aileden çok, ömrünü adayacağın sağlam ailenin asıl olduğunu biliyordu. Yaşı ne olursa olsun, o içinde saklanan ürkek çocuk hâlâ tutunduğu aileyi kaybetme korkusu yaşıyordu işte.

Aklındakileri bir çırpıda silip annesinin hazırladığı nefis kahvaltı masasına çöktü. Tam afiyetle girişiyordu ki telefonu çaldı. Ekrandaki ismi görünce sııttı. İşle bu asıl olan ailenin en gereksiz elemanı yine onsuz duramamıştı.

"Günaydın olsun dostum."

"Sana da günaydın kardeş. N'apıyorsun?"

"Ne yapıyım Arda, kahvaltı yapıyorum. Siz ne yaptınız? Plan ne?"

"Kızlarla konuştuk. Ben Melda ile Duru'yu alacağım. Sen Yasemin teyzemlere geç. Beliz onlarda. Kızları alıp gel, Kilyos girişinde buluşalım."

Saatine bakan Yankı cevap verdi.

"Tamamdır. O zaman ben on dakikaya çıkıyorum. Haberi var mı kızların? Beklemeyeyim bir de orada."

"Var var. Sabah Melda konuştu onlarla."

"Anlaştık."

Telefonu kapayan Yankı aceleyle kahvaltısını bitirip

hazırlandı ve yola çıktı. Yasemin teyzesinin evinin bulunduğu kocaman bahçenin duvarlarını gördüğünde gülmüsediyine. Bu duvarlar ona kopmayan bağın simgesi gibi geliyordu her zaman. Kuzen olan Nergiz ve Yasemin, zor hayatlarının mükâfatını muhteşem iki adamla almışlardı. Bu adamlar, onların asla ayrılmayacağını bildikleri içinde büyük bir arazinin ortasına, iki tane eş villa yaptırmış ve gittikçe büyüyen ailelerini bir çatı altında toplamışlardı. Hep idol olarak gördükleri Erkan, deli gibi sevdiği kadın olan Nergiz'e ömrünü adamıştı resmen. Nergiz'in hiçbir zaman anne olamayacağını bilmesi, onu durdurmamış, Nergiz'in fırtına gibi ruhuna liman olmuştu. Yasemin ve Soner'in ikiz kızlarını birlikte büyütmişlerdi.

Yankı'nın içi huzurla doldu. Öyle bir aileye ve çevreye sahipti ki ne tarafa dönse sevgi ve aşkla karşılaşıyordu.

Arabasını bahçenin dışında bıraktı ve içeri girer girmez üç cadı üstüne atladı. Tabii Beliz üstüne atlarken bir yandan da soluksuz saydırmayı ihmal etmemişti. Arda'nın bu kıza çenesini zapt altına alma konusunda ders vermesi gerekiyordu, açık ve net...

"Yankı! Ay çok özlemişim seni ya! Bak bak nasılda yanmışsın. Ne kadar yakışıklı olmuşsun oğlum, seni bizim kızlar görmesin valla peşini bırakmazlar. Zaten okul azgın kızlarla dolu taşıyor."

Yankı arsız arsız sırtıp Beliz'e göz kırptı.

"Öyle deme Beliz ya, azgın kızlar iyidir," dedikten sonra ne dediğini anladı ve kaşlarını çatarak bir ağabey edasıyla kızları uyarmayı ihmal etmedi. "Tabii ki sizin öyle kızlarla işiniz olmaz."

Lalin yüzünü astı.

"Aman. Siz her boku yiyin bize sıra gelince bir sürü lakırdı."

Yankı bu sefer sinirle, bu kızlar ordusunun en belalı üyesine döndü.

"Sen hele hiç konuşma. O spor akademisinde bir sürü herif var. Okuyamadın adam gibi bir bölüm."

"Yankı var ya nasıl moron oluyorsunuz bazen aklım almıyor. Nerde yetiştiniz siz Allah aşkına ya!"

Yankı, Lalin'e doğru efelendi.

"Sorunum sana yetismeyi. Azıcık şu kızı örnek alın. Tek kusuru boyundan büyük çalgı çalması..." İkizlerin ve kızların en akli başında olanı Lal'e dönerek sırttı. "N'aber kız gaydacı?"

Lal, Yankı'ya ya sabır çeken bakışlarla baktı. Bunların en medenisi bile, buz devrinin en asil üyesiyle aynı kafadaydı.

"Gayda değil o Yankı, Çello. Çok mu zor bunu anlamanız acaba?"

Beliz sırtarak Yankı'nın koluna girdi.

"Bak en normal ben okuyorum."

Yankı'nın Beliz'e de sokacak bir çift lafı vardı. Bu kızlarla uğraşmak en büyük zevkiydi ne de olsa.

"Tabii canım. Senin gibi çenebaz sosyoloji okuyup tüm toplum değerlerinin ağzına etmese olur mu hiç? Ha gayret. Çökerteceksin toplumu yakında."

"Ha ha, komik misin sen oğlum?"

Lalin, Beliz'in omzuna sarılarak Yankı'ya laf sokma faslında kendine bir ortak bulduğu için sevindi.

"Komik değil tatlım. O sadece az gelişmiş sosyal beyne sahip."

Yankı Lalin'i tuttuğu gibi omzuna kaldırdı.

"Kaslarım iyi gelişti ama püsküllü cadı. Valla kafanı daldırırım havuza."

"Yaaaa bıraksanaaa, Erkaaaan amcaaaaa..."

Evden çıkıp merdivenleri inen Erkan sırtarak gençle-

re yaklaştı. Bu arada havuz başında kahve ien Nergiz ve Yasemin, deminden beri çocukları izliyorlardı. Büyüyen ve kendi dünyalarını kuran çocukları...

"Kızlar rahat bıraksanıza ya adamı. Deminden beri bir çene bir çene bezdirdiniz." Erkan, Yankı'ya dönerek babacan bir havayla omzunu sıktı. "Oğlum emin misiniz bu cadıları denize götürmeye?"

Yankı, sırtındaki Lalin'i yere fırlatıp Erkan'a döndü. Babasından sonra örnek aldığı ikinci adama.

"Valla Erkan abi, aslında iime kurt düşmedi değil."

İki adam sarılıp havuzun başına doğru yürürlerken Erkan, Nergiz'in duyacağından emin Yankı'ya göz kırarak, "Nasıldı tatil. Yunan hatunları iyi miydi?" diye sordu. Tabii soru kesinlikle hedefine ulaşmıştı. Nergiz'in soktuğu laf bunun kanıtıydı.

"Sana ne acaba kocam. Hayır, canına kastın varsa, Yunanistan'a kadar uzanmana gerek yok. Ben en kısa yoldan çözerim."

Nergiz'in sözüyle yüzüne sahte panik havası veren Erkan, Yankı'nın söze girmesiyle kendini kurtarmıştı.

"Yok, be Nergiz'im, benim iyiliğim için söyledi Erkan abim."

Nergiz kalkıp bu yakışıklı genç adama sarılıp kokusunu bir evlat kokusu gibi içine çekerken sırtıttı.

"Ay bana anlatma Yankı, ben bilmiyor muyum taşıdığım matara kaç litre su alır diye."

Nergiz'i yanaklarından pen Yankı, Yasemin'i de sıkıcı kucakladı.

"Kız esmer, iyice güzelleşiyor musun sen nedir?"

Evden çıkıp onlara yaklaşan Soner Yankı'ya sarılırken lafını da esirgemedi.

"Bana bak serseri, hatunuma asılma her seterinde."

"Abi sorun bende değil valla. Hatun güzel."

Yasemin kahkahayı basıp bu iki yakışıklı adama baktı.
"Yapmayın çocuklar, ben ikinizi de seviyorum."
Bu eğlenceli sohbet daha çok devam edeceğe bezi-
yordu ama Lalin'in ortalığı inleten cırlaması buna engel
oldu.

"Hey! Yankı denen yakışıklılık abidesi! Hadi ama geç
kalıyoruz, Melda aradı."

Yankı sahte bir dehşet ifadesi ile yerinden kalkarken,
kendisine acıyarak bakan kalabalığa döndü.

"Ben ne halt yedim. Hakkınızı helal edin teyzelerim,
amcalarım."

Kolundan çekiştiren Beliz sayesinde ne cevap aldığını
bile anlamadan aceleyle vedalaşarak arabaya bindi. Ya-
nına Lal oturmuş iki çatlakta arkaya geçmişti. Okuldan
sohbet ederek yola çıktılar. Bir süre sonra Lalin, Yankı'ya
doğru eğildi.

"Yankı sana bir şey diyeceğim ama annemlere söyle-
me."

"Burnuma kötü kokular geliyor. Söyle bakayım."

"E, ben şeye başladım."

"Neye? Kızım delirtmesene."

"A, dağcılık kulübüne."

Yankı birden arabayı durdurup geri dönmüştü hışım-
la.

"Dağcılık mı? Sen deli misin? Nasıl bir kulüp bu, hem
sen tehlikelerini biliyor musun?"

Lalin yüzünü buruşturup geri yaslandı. Biliyordu
böyle olacağını.

"Biliyordum işte. Sizin gibi geri kafalılar..."

"Ne geri kafası Lalin? Kızım kaç kişi geberiyor biliyor
musun? Oradaki piçleri saymıyorum bile. Çıkacaksın
dağın başına, elin herifleri etrafında. Kamplar çadırlar.
Yok, valla yok. Bana kafayı yedirtmeyin, oturun adabı-

nızla. Kardeş katili mi olayım arkadaş? Hayır, size kıyamayacağım heriflere dalacağım."

Beliz de arka taraftan Lalin'in imdadına yetişti.

"Biz artık büyüydük. Sayenizde erkek arkadaşımız bile olamıyor."

Yankı sinirle arabayı çalıştırdı.

"Aman ne büyük dert... Ben bilirim o piçlerin aklı nasıl çalışır. Uzak durulacak o kadar. Vakti gelir nasılsa."

Lal sessizce dinlerken söze girdi.

"Sen nereden biliyorsun nasıl düşündüklerini Yankı?"

Yankı, Lal'e saniyelik bakıp yola döndü.

"Nasıl mı biliyorum? Sormamış ol Lal."

Kızlar homurdanmaya devam ederken Yankı sırtıttı.

"Arda'ya da bir soralım istersen."

Aynı anda üçü birden hayır diye bağırdı. Lalin hemen atladı lafa.

"Ben senin mantığına aklına güvendim. Sen böyle tepki verdiysen, Arda beni susuz derede boğar."

Kızlar suratını asıp arkalarına yaslanınca Yankı rahat bir nefes alabilmişti sonunda.

Arda'nın arabasını gördükten sonra yavaşlayıp kornaya bastı. İki araba peş peşe, sahile plajı olan günü birlik bir otele doğru sürmeye devam ettiler.

17 82 0

Erkekler bir odada, kızlar bir odada hazırlanmış, plaja inip şezlonglara uzanılmıştı, ama Melda üzerinde sadece şortla, karşısında oturan adama bakıp elini boynundaki madalyondan çekmemişti. Boynuna taktığı madalyonu Yankı görünce ne tepki verecek diye meraklanırken, Yankı'nın hiç oralı değilmiş gibi bir hali vardı.

Diğer kalabalık denize girmek için ayaklanınca Melda

uykusunu alamadığı belli olan Yankı'ya baktı. Şezlonga bir güzel uzanmış, bir kolunu başının altına koymuş, huzurlu bir uyku içindeydi.

"Siz gidin ya. Ben birazdan gelirim. Yeni kremlendim."

Melda'nın beyaz teninin hassaslığını bildikleri için biraz etmemişlerdi ve bu da Melda'nın acayip işine gelmişti. Onun şu anda tek derdi boynunda duran madalyonu Yankı'nın görmesiydi. Sonuçta o seçmişti o madalyonu ama bu öküz modelinin gözlerini açıp ona baktığı yoktu ki...

En sonunda dayanamayıp Yankı'nın uzandığı şezlongun yanındaki yere geçti. Bir süre bekledikten sonra sanki diğer tarafındaki kremi alacakmış gibi Yankı'nın üstünden uzandı.

Üst kısmı iyice Yankı'nın üstüne uzanmış gibi olan Melda tenlerin değmemesine dikkat ediyordu. O sırada gözünü açan Yankı refleksle Melda'nın kollarını tuttu.

"Ne yapıyorsun kızım ya, düşüyorsun sandım."

Melda tenine değen ellerle kalp atışlarının hızlandığını kulaklarında hissetmişti. Yankı gözlerinin içine bakıyordu. Anlamadan... Çözmeye çalışarak...

"Yandaki kremi alacaktım ve ayaklarım kumlanmasın diye yere basmadan almaya çalıştım."

Kız resmen yangın yerine düşmüşken, Yankı bunun farkında değilmiş gibi rahattı.

"E, isteseydin Melda. Akrobasi yapmana ne gerek vardı?"

"Uyuyordun geri zekâlı."

Dişlerini sıkın Yankı Melda'ya baktı sinirle. Gözleri bir an öyle bir kilitlenmişti ki Melda alev aldığını zannetti, ama bu çok kısa sürmüştü ve o saf aklıyla bile şunu anlıyordu ki bu alevi sadece kendisi hissetmişti.

Yankı hâlâ ısrarla üzerinde olan ve yere basmamak için direnen kıza sinirle baktı.

"Bana geri zekâlı diyene bak. Hâlâ yere basmamakta ısrarcı mısın?"

Melda sinirle başını salladı. Öküzdü bu adam.

"Of Melda. Büyüsen ya artık sen..."

Söylenirken bir yandan da kıızı kaldırmaya çalışıyordu kendiyle birlikte. Melda kendini kurtarmaya çalıştı.

"Bırak beni, ben yeterince büyüdüm. Aramızda sadece beş yaş var. Bana ağabeylik taslama."

Yankı sinirle baktı kızın gözüne ve hırsıyla geri itip diğer şezlonga fırlattı.

"Beş yaş ağabeylik için yeter ama konumuz bu değil. Uzun zaman önce bıraktım ben sana ağabeylik yapmayı ve yeniden bu role bürünmeye hiç niyetim yok."

Öyle bir fırlamıştı ki yerinden, Melda ürkerek şezlonga yaslandı. Yankı anlam veremediği hırsını alamamıştı ki geri döndü...

"Benimle ne derdin var onu da çözmüş değilim Melda. Bir de halam üzülyormuş yanında sevgili göremiyor diye. Sende bu sivri dil varken, zaten senin yanında kimseyi göremez kadın."

Melda sinirden dolan gözlerini kırıştırdı. Şu anda içinden gelenleri haykırmayı nasıl da isterdi...

"Yanımda kimseyi görmemenizin nedeni sivri dilim değil."

Yankı alayla kaşlarını kaldırıp kıza baktı. "Hayret," dedikten sonra tam dönüp gidecekti ki Melda'nın sesiyle durakladı.

"Kalbimdeki adam yanımdaki olana kadar benim yanımda hep boş kalacak, duydun mu beni?"

Kalbinde biri mi vardı bu kızın? Sinir miydi bu hissettiği?

Yankı allak bullak olmuş gibi kızın mavi gözlerine baktı. Olan şey her neyse bunu düşünmek bile istemedi ve düşünmedi de... Yoksa bir parça düşünmeye kalksa, ciğeri orta yerinden sökülecekti, hissetmişti. Umursamandı.

"Duymamak ne mümkün, kalbindeki piçin bile şurada duyduğuna eminim..."

Cümlesini son derece rahat bir tavırla söyledikten sonra arkasını kıza dönüp uzaklaştı. Melda'nın gözündeki yaşlardan habersiz... Ona doğru seslenen kıza, şaşkın ama gülümseyerek yaklaşıp Melda'yı aklından çıkaran Yankı, haberi olmadığı birçok acının da sebebiydi... Üstelik kendi bilinçaltı da o acıya tutunmamak için o kadar çabalıyordu ki... Bunu kendisi bile fark edemiyordu.

Melda gözlerini dikmiş sinirli şekilde o esmer kızla sohbet Yankı'yı süzüyordu. Melda daha fazla dayanamamıştı ve öfkeyle yerinden kalkıp denize girdi.

Ne kadar yüzdü bilemiyordu. Açıldığıнын bile farkında değildi. Her kulacını o sırıgın kafasına kafasına indiriyordu sanki. Kolları yorulmaya başladığında kendisini suyun akışına bırakıp sırt üstü uzandı. Kalbi deli gibi çarpıyordu ve bunun sebebinin sarf ettiği güç olmadığını da biliyordu. Şimdi kumsala çıksa, o kızın Yankı'nın dibinde dolandığını göreceğine emindi. Bir yerlerden tanıştıkları belliydi. Sadece tanışmakla kalmadıkları da... İşte tam da şu anda atölyesinde olmayı o kadar istedi ki... Her zaman kalbindeki ağırlıktan kaçmak için atölyesine sığınyordu. Orada geçirdiği zamanlar olmasa, kalbindeki aşkı orada hayata geçiremese buna dayanamazdı. Yüzüne vuran güneşin yavaş yavaş onu yakma-

ya başladığını hissettiği an yanındaki hareketlenmeyi de hissetti ve duyduğu sesle kalbi boğazından çıkacak gibi oldu.

"Açıldığın yetmedi mi? Daha nereye kadar gideceksin?"

Melda ağzına gözüne kaçan sudan kurtulmak için debelenip dengesini sağladı ve Yankı'nın yanı başındaki gözlerine baktı. Suyun üzerinde durmak için hareket ettirdiği kolları ve bacakları çok kısa bir an birbirine değdiğinde deniz suyuna rağmen yandığını hissetti. Kendini iki el hareketiyle geriye iterken her zaman bildiği şeyi yaptı. Çemkirdi.

"Sessiz sessiz niye yaklaşıyorsun ya? Ödüm koptu."

"Kusura bakma. Kalbindeki adamla seni rahatsız etmek istemezdim ama kızlar acıkmış ve yemeğe çıkacaklarmış. Seni çağırıyorlar."

"Seni de haberci mi gönderdiler?"

Yankı şimdi bu kızı şu suya bir daldırıp ya... Kıza uzun bir süre baktı ve Melda için yine zaman durdu. Deniz mi daha maviydi gökyüzü mü diye sorana vereceği üçüncü bir cevap vardı. Şu anda içinde kaybolduğu gözler...

"Melda."

Yankı'nın dişlerinin arasından adını tıslayarak söylemesiyle adamın gözlerinden kurtuldu.

"Efendim."

"Ne halin varsa gör."

Yankı döndüğü gibi kıyıya kulaç atmaya başladı. Aptallık ondaydı. Ne demeye Melda'yı çağırmak için gönüllü olmuştu ki? Aç kalsaydı, açlıktan geberseydi hatta. Arda piçi gibi midesinin derdine düşmek varken, o tutmuş mavi gözlü bir cadının açlıktan bayılacağı endişesine düşmüştü. Üstelik sahilde onu bekleyen esmer bir fıstık varken.

Melda olduğu yerden Yankı'nın sudan çıkışını izledi. Güneşin parlattığı vücuda bakmamak için gözlerini yumdu ve öfkeli kulaçlarla kıyıya doğru yüzdü. Ne hal varsa görseydi, öyle mi? Görürdü. Sıkıntı yoktu.

Kumsala çıkıp, havlusuna doğru yürürken, Yankı'nın şezlongların orada o esmer kızla sohbet ettiğini gördü. İkisi de geldiğini görmemişlerdi, kız Yankı'nın ağzına girmeye devam ediyordu. Salak adam da bu halinden gayet memnun, salya akıtıyordu resmen kıza. Melda'nın içindeki cadı, süpürgesine resmen patinaj yaptırdı ve soluğu onların yanında aldı.

Kız Melda'ya bakıp sahte sahte sırıttı.

"A, sanırım Yankı'nın kardeşlerinden birisin. Merhaba ben Çisil. Yankı'nın liseden arkadaşıyım."

Melda kendine doğru uzanan kara kuru ele bakıp içinden küfür etti. Gözü Yankı'ya takıldığında adamın başını yavaşça sağa sola salladığını gördü. Yankı içindeki cadının neler yapacağını anlamıştı demek. Sırıttı ve kızın eline uzandı.

"Merhaba Çisit."

"Çisit değil tatlım, Çisil."

Patla Çisil, diye düşünen Melda, Yankı'nın öfkeli gözlerine aldırmadan omzunu silkip havlusuna uzandı. İnadına arkasını dönmüş resmen poposunu Yankı'nın gözüne sokmuştu. Tek patlaması gereken Çisit değildi ya sonuçta...

"Aman her ne haltsa Çisim, önemi var mı? Nasılsa seni bir daha göremeyeceğim."

Kız şaşkın şaşkın bir Yankı'ya bir Melda'ya baktı.

"Neden?"

"Ah benim ağabeyim bir kızla ikinci kez görüşmez de ondan bebeğim. Liseden beri görüşmediğinizi varsayarak söyledim tabii bunu."

Melda cümlesini tamamladıktan sonra Yankı'ya sınır bozucu bir sırtıma gönderdi ve adamın bakışlarından tahminin doğru olduğunu anladı. İşte bu sağlam bir uçlук atış olmuştı.

Yankı ise bu kızı öldürmemek için içinden uç mantıklı sebep bulmaya çalıştı ama bulamayacağını anlayınca şeytana uymama kararı aldı. Sınırle boğazını temizlerken, "Melda. Sanırım kızlar seni bekliyordu." diye dışlerinin arasından tısladı.

Melda hiç umursamadan şezlonga uzandı.

"Beklemezler çok sevgili ağabeyciğim, beklemezler."

Ağabey, kelimesinin üstüne basa basa söylemesi kızın dikkatini mi çekti bilinmez. Melda'ya ters ters bakmaya başlamıştı. Yankı ayağa kalkıp kızı da kaldırdı.

"Gel Çisil. Bir şeyler atıştıralım."

Melda güneş gözlüğünü takarken sessizce mırıldanmıştı ama Yankı duymuş olabilirdi, ah ne talihsizlik.

"Bir yerlerden ot bul. Malum o yaşta kalorili şeyler yememesi lazım Çisip'in."

Belli belirsiz bir cümle duydu Melda.

"Bunun hesabını vereceksin cadı."

"Çok duyduk biz bunları..." Melda sınırle homurdanıp gözlerini kapadı. Arkalarından bakmamak için kendini zor tutuyordu, hele de o Çisip salığının kahkahalarından sonra.

Kitabını okumaya öyle dalmıştı ki Lalin'in bağırmasıyla resmen yerinden zıpladı.

"Çok yedim yine ya."

Lalin göbeğini tutup kendini kumlara atarken Lal son derece oturaklı bir tavırla uslu uslu lafını soktu.

"Zaten sonun bu boğazından olacak senin."

İkizine sinirle bakan Lalin biraz ilerdeki Arda'yı gördü. İki kız mı, Yuh abi ya... Her zamanki deli haliyle çok

yediğini unutup hırsla yerinden doğruldu.

"Lan yuh anasını satayım. En azından Yankı tek kızla idare ediyor. Herife bak."

Kızlar Lalin'in gösterdiği yere bakınca, iki serseri kızlarla cıvık cıvık gördüler. Çisil'in arkadaş grubuyla Arda'nın iyi anlaştığı ortadaydı. E, Yankı denilen adamın da kiminle anlaştığı açık seçik belliydi. Melda artık dayanamıyordu. Kalkıp gitse anlayacaklar, susup otursa da kendi patlayacaktı. Biraz düşündükten sonra kızlara döndü.

"Kızlar. Sizce de büyük bir adaletsizlik değil mi bu?" Duru kaşlarını kaldırdı.

"Ne gibi kuzen?"

Melda o ikisine bakıyordu.

"Şimdi bizim yanıma bir kaç erkek gelse sizce ne olur?"

Beliz suratını ekşitti.

"Ne olacak. Bu manyaklar gelip çocukları kovalar."

Lalin, Melda'ya cin gibi baktı.

"Ah, ben anladım galiba. Biz neden duruyoruz ki o zaman?"

Melda sırtıttı. Arda ile Yankı bara doğru gidiyorlardı. Büyük ihtimal kızların canı soğuk bir şeyler çekmişti. Hiç vicdanı sızlamadan kızlara göz kırptı.

"Hadi o zaman kızlar. Madem bize aile saadeti ile bir hafta sonu uygun görülmüş, adaleti sağlayalım."

Beş kız ayaklanıp üç kızın yanına yürüdüler. Melda, Yankı'nın yanına yaklaşırken, Beliz ve Duru da Arda'nın yanına ilişti.

Melda söze girdi önce.

"Şimdi kısa ve öz konuşacağız. Bu çocukların kardeş ayağı yaptığına bakmayın, burada tek kardeş var ben ve Arda. Yankı ağabeyimden gizli benimle takıldığı için

çaktıramıyor ama bebeğim, biz sevgiliyiz. Sen şimdi o çırpı bacakların ile çipil gözlerini alıp buradan gitmezsen senin kafanı kuma gömer, kışına da çiçek dikerim. Lise aşkı lisede kaldı senin anlayacağın. Anlaşılmayan bir şey?"

Kız itiraz edecek gibi şaşkın ve diklenerek bakarken Duru, Arda'nın takıldığı kızlara döndü. Sonuçta vaş olarak Melda ve kendisi uygundu değil mi? Otuz yaşındaki bu kazık adamların yirmi yaşındaki minik kızlara takılmayacağı belliydi. Sesine usta oyunculuk ekleyip, kızların gözlerine fettan fettan baktı.

"Hey, siz... Hanginiz benim sevgiliyle alakalı hayaller kuruyorsunuz bilmiyorum ama Arda benim. Anlaşılmayan bir şey?"

"Siz dengesiz misiniz? Bizi istemezlerse kendileri soylerler. Üstelik sadece sohbet ediyoruz. Neyi abartıyorsunuz bu kadar?"

O zamana kadar meydanı büyüklere bırakan Lalin, eh artık yeter hallerinde kızın boynundaki bikini ipini tutup çevirmeye başladı ve sesini mümkün olduğunca kıstı.

"Yok, kızlar bana faça atma dediniz ama bu kızların boynu pek bir güzel duruyor."

Lal ise kızların korkudan büyüten gözlerine bakıp son bombayı patlattı.

"Yapma ikizim, geçen seferkileri tenhada çizmiştin. burası kalabalık."

Kızlar cümlelerin sonunu bile duvmaya gerek görmeden bir hişim ve korkunun verdiği güçle ayaklanmış, apar topar kaçmışlardı. Altı üstü eski arkadaşlarla karşılaşmışlar ve biraz sohbet edip günlerini eğlenceli hale getirmek istemişleri ama anlaşılan o ki eski dostları vularlarını birilerine kaptırmışlardı. Uğraşmaya gerek yoktu.

Bizimkiler de hiçbir şey olmamış gibi sakıncı kalkıp şezlonglarının olduğu yere kadar sessizce yürüdüler. Sonrasında birbirlerine bakıp gözlerinden yaş gelene kadar güldüler. Tam susacaklardı ki ellerinde içki kadehleri ile anlamayan gözlerle etratta kızları arayan Yankı ve Arda'ya görünce ikinci bir krize girdiler.

"Nerede oğlum kızlar?"

Yankı'nın sorusuna omuzlarını bilmem dercesine silken Arda'nın gözleri ilerde kıkırdayan kızlara takılınca kısıldı.

"Bilmeyorum ama bir tahminim var."

Sinirle kızların yanına yürüdüler. Melda abisine bakıp sınıtı.

"Ah bebeğim, bize içki mi getirdiniz. Ne kadar da zararsınız."

"Kızlara ne yaptınız?"

Lalin Arda'nın sorusuna masumca omzunu silkti.

"Biz ne yapabiliriz ki cancağızım, bizim yapacak yerlerimiz yetersiz."

Yankı, Lalin'e bakıp güyledi.

"Edepsizleşmeyin. Belli ki siz kaçırdınız kızları."

Melda, Yankı'ya bakıp ayağa kalktı. Tam yanından geçerken omzuna sürtündü ve fısıldadı.

"Hayrola ağabeyciğim, çanağına ot mu doğrandı? Kıyamam."

Yankı kimsenin duymadığı sesle hırladı.

"Abini sikiyim. Delirt beni delirt."

Melda gözlerini şaşkınca açarak Arda'ya döndü.

"Abi, Yankı sana küfür etti."

Yankı'nın gürleyen sesi kumsalda patladı...

"Melda ben seni boğmadan toz ol!"

1 Ay Sonra

“Yok abi. Neyin var anlamıyorum. Bir aydır anormal bir hal var sende.”

Arda, Yankı'nın sesiyle kendine geldi. Yürüyüş bandının hızını arttırmış resmen peşinde atlı kovalıyor gibi koşuyordu. Haklıydı Yankı. Hiç bir şeyin tadı yok gibiydi. Bir aydır o ateş gözleri aklından silmeye çalışıyor, İstanbul'a gelip gelmediğini deli gibi merak ediyordu. Daha fazla içinde tutamayacaktı.

“Aklımda o kız var. Acilinden sevgili yapmam lazım diyorum, yapınca da... Olmuyor işte...”

Hangi kız diye sormadı bile Yankı.

“Biliyorsun, bende telefonu var.”

“Aramam. Bir vedaya bile gerek görmeden gitti kız. Bu adam beni öptü, ben bu adamı öptüm falan düşünmedi bile. Neden arayayım. Sadece sordun söyledim. Görüşmek gibi bir derdim yok.”

Yankı sadece başını sallamış, başka bir şey söylememiştir. Oysa Arda araması için ısrar etmesini yahut kendinin aramayı teklif etmesini beklemişti.

Sporları bitip duşa girdikten sonra salonun kafesine indiler. Bir şeyler içerken Arda yine sessizdi. Dayanamayan Yankı eline telefonunu aldı ve daha Arda ne olduğunu anlamadan istediği kişiyi bulup aradı.

“Daphne?”

Arda'nın gözleri resmen büyümüştü ama başka tepki vermeden, nefesini tuttuğundan habersiz dinlemeye başladı.

"Yankı?"

"Evet. Yankı ben. Nasılsın?"

"İyiyim Yankı, ne hoş bir sürpriz. Sen nasılsın?"

"İyiyim sağ ol. Ne zamandır aklımdaydı seni aramak. Acaba İstanbul da mısın diye merak ediyordum. Bir şeye ihtiyacın var mı diye sormak istemiştin."

Yankı kendine merakla bakan dostuna göz kırparak sustu. Daphne'nin sesinden bu aramayla ne kadar mutlu olduğu anlaşılıyordu.

"Canım ya çok teşekkür ederim. Evet, bir aydır İstanbul'dayım. Kurs bitti. Şimdi de iş arıyorum. Bir kaç otele müracaat ettim ama işte, malum biz sizi ararız muhabbetleri."

Yankı gülümsedi ve aklını ışık hızıyla çalıştırmaya başladı.

"Demek burada yaşamaya karar verdin?"

"Sadece bir süre. Mesleğimde pişene kadar, sonra başka ülkeye geçeceğim."

"Anladım. Ya bak, eğer sana uygun iş bulursam aramamı ister misin?"

Daphne'nin sesi çok heyecanlı gelmişti.

"Ya çok sevinirim Yankı. Ne büyük iyilik edersin ama dediğim gibi, ufak işletmeler istemiyorum."

"Tamamdır. Ben bakıp sana dönerim. Başka bir isteğin var mı?"

"Yok, daha ne olsun be canım. Ne iyi ettin de aradın."

"Ne demek ya, sen arkadaşımın bana emanetisin."

Bunu söylerken Arda'nın gözlerine bakıyordu. Arda dişlerini sıkıp Yankı'nın kafasına bir tane geçirirken kendini korumak için sağa kaydı. Bir yandan da kahkahasını

tutuyordu. Daphne'den gelen cevap olayı tamamen yanlış anladığını göstermişti.

"Greg'in sizi neden bu kadar sevdiğini şimdi anladım."

Yankı gülümsedi. "He Greg he," diye içinden geçirse de durumu bozmadı.

"Abartma ya. Neyse ben fazla tutmayayım seni. Bir ara görüşelim."

"Tabii. Çok sevinirim. Yankı?"

Kızın verdiği esle duran Yankı, arkasından ne geleceğini öyle iyi biliyordu ki...

"Bir şey mi diyecektin?"

"Ah hayır, şey... Arda'ya da selam söyle."

Yankı gülümsedi.

"Tabii söylerim. Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Kapanan telefondan sonra Daphne sinirden öldü ölecek halde odasında sağa sola dolaşırken, "Arda'ya selam söyle ne ya? Salaksın sen, salak. Unut artık şu zamparay," diye söylene dursun, diğer tarafta Arda susmuş Yankı'yı izliyordu.

İzledi... İçeceğine gömülen ve hiçbir açıklama yapmadan rahat rahat ağzındaki tadın keyfini çıkaran gereksiz kuzenine baktı. Bekledi...

"Sıçtırtma lan bi tarafına. Ne dedi kız," diye gürledi.

Yankı bunu bekliyor gibi kahkahayı basmıştı.

"İyiymiş hoşmuş. Bir aydır buradaymış. Eğitimi bitmiş. Büyük otellerde iş arıyormuş ama bulamamış. Ha, bir de sana selamı varmış."

Arda'nın gözler kaşlarına kadar yükselirken, ağzı da kulaklarına doğru yolculuğa çıktı.

"Vallaha de."

"Vallaha."

Arda ona yollanan selamın tadını bir süre çıkarırken,

Yankı kuzenini inceledi. Koskoca adamın, kurtlarla dans edecek kadar zeki olan Arda'nın mala bağlama saati gelmişti demek ki. Sabırlı bir baba gibi nefesini içine çekip Arda'nın bazı durumlara aymasını bekledi ve bu bekleme bir dakikanın ortasında amacına ulaştı.

"Kız iş bulamamışsa ne yapacak şimdi?"

"Sence?"

Yankı bu aptallığı tamamen aşka yordu. Yoksa Arda cin gibi adamdı. Koca piyasada adamları suya götürür, susuz geri getirirdi. Sabırlı baba rolü oynamakta bir yere kadardı ama.

"İş bulamazsa kız gider ve biz onun iş bulmasını sağlayacağız Arda."

"Hoba, nasıl?" diye şaşkınca sonra Arda, daha sorusu bitmeden cevaba aymıştı. "Boş ver, sormadım say. Mehmet eniştem."

"Aynen koçum."

Yankı tekrar bir isim bulup arama tuşuna bastı telefonundan.

"Alo. Abilerin kralı. Nasılsın?"

Karşı taraftan duyulan tok ve hararetli ses Yankı'yı gülümsetti.

"Oooo, Paşa... İyiyim sen nasılsın?"

"İyiyim abim, bildiğin gibi ya, işler güçler işte. Yeliz ablam, Beliz, Fatih nasıl?"

"İyiler aslanım. Beliz'le Yeliz çene yarışında. Fatih okulla boğuşuyor. Herif kısa yoldan adam olma derdinde."

Yankı kahkaha attı.

"Abi haklı çocuk. Bir ömür okuyoruz sonra yine baba mesleğine dönüyoruz."

"Lan sakın yanında söylemeyin. Zaten şimdiden Ali Kıran Baş Kesen oldu puşt."

"Tamam, abim merak etme. Senden yana olurum

ben. Ya abim, sana bir işim düştü. Eğer kabul edersen."

"Ne demek, buyur aslanım."

"Abi ya, benim bir arkadaşım var. Yunanlı. Kız burada aşçılık eğitimi falan aldı ve yeteneği muazzam. Büyük otellerde çalışmak istiyor ama çevresi yok tabii. Eğer uygun görürsen, senin otelde bir başlasa."

Mehmet hiç tereddüt etmeden cevap verdi. Çok önemli olmasa bu çocuk asla bir şey istemezdi.

"Tamam oğlum. Gelsin pazartesi. Aşçının yanında yardım eder. Eğer beğenirsek bölüm başına geçer."

"Aslan abim ya, hemen arıyorum kızını."

Mehmet'in sırttığı sesinden belliydi.

"Hayırdır evlat. Özel durumlar mı?"

Yankı da gülümsedi.

"Yok, abim ya gerçekten çok sevdiğim bir arkadaşımın kuzeni."

"Anladım. Dediğim gibi, gelsin pazartesi. Ben personel müdürünü bilgilendiririm."

Hoş beş selamlaşmadan sonra telefonu kapayan Yankı haberi Daphne'ye verdiğinde kızın çılgınlığını Arda bile duymuştu.

"İnanmıyorum. Ben günlerdir görüşme bile alamadım o otelden. Yankı sen harikası ya, nasıl öderim bu hakkımı?"

Yankı yine Arda'ya bakıp sırtmaya başladı.

"Bulurum ben bir yolunu Daphne. Neyse görüşürüz o zaman. Şirkete geçmem lazım."

"Tamam canım. Tekrar teşekkür ederim."

Arda bakıp kalmıştı.

"Eee?"

"Eee'si kuzen, Daphne Mehmet abinin otelinin mutfağında artık. Nerede bulacağını biliyorsun. Kızı çektik el altına."

Arda sırtarak yaslandı.

"İstediğimden değil ama selamsız sabahsız gitmesi-
nin hesabını ödeteceğim. Sonrasında herkes kendi yolu-
na."

Yankı bu lakırdıya inanmadığını belirterek arkasına
yaslandı.

"Tabii Arda, zaten ben de bacaklarıma ağda yapaca-
ğım."

"İbnelik yapma lan, gerçek diyorum."

"Tamam, abi itiraz mı ettim?"

Bunu söylerken de piç gibi sırtıtmayı ihmal etmiyordu.

ve 82 64

Kemal dayısı ve ailesiyle yenilen keyifli bir akşam
yemeğinde Melda, Yankı'nın yakıcı varlığından kaçmak
için Berna yengesinin tatlı tatlı anlattıklarına kendini
kaptırmaya çalışıyordu. Hoş Yankı'nın onunla ilgilendi-
ği de yoktu ya, neyse. Arda ile artık hangi önemli şeyden
bahsediyorlarsa, acayip dalmışlardı.

O sırada Kemal'in sorduğu soruyla Yankı'nın da bu-
lunduğu tarafa dönmek zorunda kaldı.

"Melda, güzelim senin atölyeyi ne zaman göreceğiz?"

Melda daha bir şey diyemeden Yağız söze girdi.

"Bizi bile sokmuyor o atölyeye Kemal."

Melda babası ve dayısına muzır muzır gülümsedi.

"Hani sizin çamurlarla işiniz olmazdı. Ne işiniz var
atölyemde acaba?"

Berna, Melda'yı "Hiç, kız bölümünü seçtiğinde kırk
tane laf söylemişsiniz," diye desteklerken, Yağız memnu-
niyetsizliğini belli etmekten geri kalmadı.

"Yine aynı fikirdeyim. O yaptığı çamur heykeller ne
işe yarayacak acaba? Kızın ne iş yapıyor diyene, çamur-
dan bebek yapıyor diyorum. Bak hele bak."

Melda babasına sevgiyle baktı.

"A, benim canım babam, ona heykeltıraş diyeceksin. Neden lafı uzatıyorsun ki?"

Doğa ağzındaki lokmayı yutunca söze girdi.

"Baban öyle sanat işlerinden anlamaz kızım."

"Zaten tek destekçim sensin annem."

Yağız bu söze küsmüş gibi yüzünü astı.

"Atölyeni bile onarıp, hazır halde sana verdim daha ne yapayım ama orda yaptığın bebekler ne olacak onu hâlâ anlamadım."

"Aman baba ya, kırk kere konuştuk. Şimdilik karma bir sergiye hazırlanıyorum ama en yakın zamanda kişisel sergimi açacağım. Murat hoca ile de görüştük."

Berna, Melda'nın kulağına fısıldadı.

"Hani şu yakışıklı olan hocan mı?"

Melda kıkırdarken o zamana kadar dinlemiyormuş gibi görünen Yankı, Arda ile olan sohbetini bozup annesine döndü.

"Gaza getirip durmasana anne... Ne o öyle yakışıklı falan?"

Berna oğlunun saçını okşadı.

"Aman da aman kıskanmış mı benim oğluşum? Kıskanma annem, senden yakışıklı değildir. Değil di'mi Melda?"

Melda gözlerine cevap beklercesine bakan adama asabi bir şekilde sırtıp cevabı yapıştırdı.

"Valla bence baya yakışıklı, hatta fark atar ama senin hatırın için cevap vermeyeyim bu soruya yenge."

Berna, Melda'ya şakacıktan ayıplar gibi bakarken ikisi de kahkahalarını saklıyorlardı.

"Anne çocuk gibisin ya."

Ayağa kalkan Yankı gözlerini kısmış, bakışlarıyla Melda'nın ciğerini delemek gibiydi. İkisinin bakışları şid-

detle kavga ederken imdatlarına Arda yetişti.

"Size afiyet olsun. Kusura bakmazsanız biz çıkacağız. Arkadaşlar bekliyor."

Doğa ayaklanan çocukların arkasından bakarken her zamanki cümlelerini kurdu.

"Dikkat edin. Geç gelmeyin ve alkollü araba kullanmayın."

Yankı halasının yanağından öperken gülümsüyordu.

"Emredersin sultanım. Sütümüzü hazırlayın, geldiğimizde içelim."

"Hadi oradan zevzek bir de dalga geçiyorsun halanla."

Kemal şaşkın halde Melda'ya baktı.

"Melda, hayırdır. Laf sokmuyorsun bu sıpalara."

Ayağa kalkan Melda umursamazca omzunu silkti.

"Aman ne laf sokacağım dayı ya, o eskidendi. Sonuçta eğlenmek onların da hakları değil mi." Bir es verip imalı bir tavırla kapıya doğru giderken devam etti. "Eee, ben de eğlenmeye gittiğimde onlara laf düşmeyeceğine göre, ne halleri varsa görsünler."

Melda'nın arkasından salondan çıkan Arda sinirle kaşlarını çattı

"Eğlen eğlen. Hele bir adam konusu geçsin o eğlence-de ben o zaman soracağım sana."

"Neden? Sizin kızlarla eğlenmenizde yanlış olan bir şey mi var? Er kişi, kendinden mi biliyor işi?"

Melda son cümlesini Yankı'nın gözlerine bakıp, ısıtır gibi söylerken Yankı da meydan okur gibi Melda'ya baktı. Çok kısa bir bakıştan sonra, kapıya doğru yürüdü.

"Yürü Arda, fazla oyalandık."

İkisinin arkasından dolan gözlerle bakan Melda odasına çekildi.

Gece yarısına kadar uyku tutmamıştı Melda'yı. Tam uyuyacakken sesler duydu. Önce Arda'nın sonra Yankı'nın sesi geldi. Kemal dayısının evi tadilatıydı ve bir kaç gün burada kalacaklardı. İki adam sarhoşlukları kendini belli edercesine kısık kahkahalarla odalarına girdiler. Melda yine her zamanki gibi gözyaşlarına boğuldu.

Yine o çıkılmaz tünelin içinde buldu kendini. Yankı hep kardeş muhabbeti yaparken, Melda aşkından eriyip bitiyordu. Hayatına kimseyi sokamamıştı bu yüzden.

Kime açılacaktı ki? Herkes ayıplayacak ve kınayacaktı onu. Hele Yankı. Öğrenirse kim bilir neler düşünecekti hakkında? Ondandır bir ışık görebilse tüm dünyayı karşısına alabilirdi ama böyle... Olmuyordu. Yanaklarında kuruyan yaşlarla yumdu gözlerini.

Sabaha karşı uyandığında başı çatlayacak gibi ağrıyordu. Susamıştı da. Ayaklarını sürüyerek odasından çıktı. Mutfığa geçtiğinde onu gördü. Sadece bir şort ile tezgâha dayanmış, gözlerini kapamış şakaklarını ovuyordu.

Seslenmeden buzdolabına yürüdü Melda. Sütü alıp kafasına dikti. Zaten az vardı şişede. Gözleri kapalı sütünü içerken bir ara açtı ve Yankı'nın mavi gözleriyle karşılaştı. Delici... Yakıcı...

"Kedi misin sen?"

Sütü dudaklarından çekip peçeteyle sildi ağzını.

"Susadım."

"Hm."

Yankı yine gözlerini kapamış şakaklarını ovuyordu. Mırıldandı.

"Önceden başım ağrıyınca masaj yapardın."

Melda o günleri düşündü. Yeni yetme genç kızken Yankı'yı mutlu edebilmek için, gözüne girebilmek için yapmadığı kalmazdı. Gülümsedi.

"Sen de şımarırdın hep."

Yankı da gülümsedi. Buruk bir gülümsemeydi.

"Benden neden uzaklaştın? Gün geçtikçe koptun. Eskisi gibi bana sığınan, etrafımda dolanan minik kıza ne oldu? Gerçi bu sorunun cevabını uzun zamandır arıyorum artık ama... Gerçekten Melda." Durup kızın gözlerine derin derin baktı ve devam etti. "Neden?"

Melda ona inanamaz gözlerle baktı. Ağlamak istiyordu. Şimdi söyleseydi ya nedenini... Senden uzaklaşmak zorundayım, yanında kaldığım her sürede kalbim acıyor deseydi ya. Alışırım diye bekledim ama onca yıla rağmen alışamadım, geçmedi, deseydi ya. Diyemedi... Sadece omuzlarını silktili.

"Büyüdük belki de."

Melda'nın sesindeki lınıya anlam veremedi Yankı. Bu kızı diğerleri gibi kardeşi olarak görmeyi çok denemişti. Melda buna hiç izin vermemişti. Ne Duru gibi ne de diğer kızlar gibi olmuştu. Onlar kadar yakın değil, ama onlardan çok farklı bir yerdeydi. Melda onun tam olarak nesi oluyordu bunu anlamlandıramıyordu bile. Onu ciddi ciddi öfkeliendiren, soktuğu laflarla canını yakan bu kızla yıllardır süren bu savaşı anlamıyordu. Ne zaman bu soruyu kendine sorsa, ne zaman Melda'ya sorsa, daha fazla sorularla baş başa kalıyordu. Belki de Melda haklıydı. Ergenlikten başlayan uyuşmazlık, onlar büyüdükçe daha belirgin oluyordu.

"Belki de." diye fısıldadı. Ve mutfağın kapısına doğru yürüdü. Tam çıkacakken Melda seslendi.

"Masaj yapmamı ister misin?"

Melda bunu neden sorduğunu sorgulamak bile iste-

medi. Tek bildiği ona gerçekten anlamayarak ve kırılgan bakan, kalkanlarını indirmiş bu gözlerin içindeki üzgün bakışı silmek istediği idi.

Yankı hafifçe gülümsedi.

"Yapmak ister misin?"

Melda bu adama kızgın kalamıyordu ki... Gülümse-
di.

"Gel koca bebek, salona geçelim."

Koltuğa oturan Melda, sırtını koltuğun kolçağına yaslamış, bağdaş kurmuştu. Dizlerinin üstüne koyduğu yastığa da Yankı başını koydu ve kollarını göğsünde birleştirdi. Bacaklarını uzatarak yattı. Melda parmak uçlarında hissettiği tenle neredeyse inleyecekti. O yumuşacık saçlar. Kaşlarının oluşturduğu kavis, çatımlarıyla ben artık otuz yaşındayım diye bağırان iki kaş arasındaki çizgi...

Parmak uçlarıyla önce o çizgiyi yumuşattı. Sonra şakaklarında dolandı parmakları. Kısık sesle mırıldandı.

"Çok mu içtiniz?"

Gözlerini açmadan cevap verdi Yankı.

"Hmm, çok. Kızlar sıkı içici çıktı. Kabadayılığa bok da süremedik."

Kızlar. Kızlar... Bir sürü... Yankı delikanlı olduğundan beri hayatına girip çıkan bir sürü kız. Melda'nın gözünden süzülen yaş Yankı'nın saçlarının arasına karıştı. Melda masaja devam etti. Kendi ulaşamadığı tene, parmaklarıyla dokundu. Ağlayarak... Özleyerek... Hasretlik çekerek dokundu o yüze...

Ne kadar masaj yapmıştı bilmiyordu. Bir ara başı koltuğun yanına devrildi. Yankı dizinde uyuyordu. Kendi de onu izleyerek uykuya teslim oldu. Uyuşan bacaklarını umursamadan... Bu an devam etsin diye her şeye katlanabilirdi.

"Melda"

Gözlerini zorlukla açan Melda, Yankı'yla göz göze geldi.

"Kızım ne delisin ya. Uyandırsaydın ya beni. Dizlerin tutulmuştur."

Melda algısını açmaya çalışarak mırıldandı.

"Ben. . Farkında değildim uyuduğumuzun."

Ayağa kalktığı an uyuşmuş olan bacakları boşaldı ve yere yığılıyordu ki Yankı tuttu onu.

"Hay Allah'im.. Sakar ve salaksın."

Bu sözle Melda yine silahlarını kuşandı. Yeni uyanmış bir kıza salak denilir miydi be?

"Sensin salak. İyilik yaptık salak olduk. Bırak beni."

Yankı bu sınırlı ve uykulu kıza gülerek baktı. Durumu yumuşatmak en iyisiydi.

"Bırakırsam düşersin şapşal. Bacakların fena uyuşmuş."

*Beynim uyuşmuş, kalbim uyuşmuş sen hâlâ neyin derdin-
desin, diyemediği için sinirini adamın ellerine vurarak
çıkarmaya çalıştı.*

"Sana ne ya sana ne? Bırak dedim."

Yankı şaşkınlıkla baktı Melda'ya. Neden delirmişti bu dengesiz kız şimdi?

"Neyin var ya senin? Dengesizleştin iyice. Aşık mısın kızım sen?"

Melda uyku sersemliğinin verdiği idrak eksikliğiyle bağırırdı.

"Aşığım evet. Duydun mu? Deli gibi aşığım. Oldu mu? Öğrendin mi halimin sebebini? Bırak şimdi beni."

Melda topallayarak koşmaya başladı. Gün yeni ışımıştı ama bu evde kalamazdı. Nefes alması lazımdı. Anahtarlarını kaptığı gibi, üstünde şort ve atletle çıktı kapıdan. Çıkarken de seslendi.

"Anneme söyle atölyedeyim."

Yankı iyice mala bağlamıştı. Âşıktı bu kız. Bu yüzden böyleydi. İmkânsız bir aşkı muhtemelen. Yoksa neden birlikte olmak varken acı çeksindi ki? Acaba o Murat hoca denen lavuk muydu? Kalbimdeki yanımda olana kadar yalnız olacağım, diyen kızın sesi beyinde yankılandı. Piçin birine âşıktı bu kız. Yumruklarını sıktı. Arda ile konuşmalı ve bir çare bulmalıydılar bu duruma.

17 82 61

Atölyesinin huzurlu havasında ancak nefes alabilmiş Melda... Önlüğünü taktığı gibi masasının başına geçti. Eline aldığı çamuru önce sinirle yoğurdu. Kırk şekil verdi. Öfkesinden ortaya çıkan şekiller bile şiddet içeriyor gibiydi.

Bu işin sonu kötüydü. Bir şeyler yapmalı, gitmeliydi ama nereye? Nasıl bahane sunacaktı ki? Bir tatil? Belki...

Saatın ne kadar geçtiğinden habersiz çalıştı. Kimseye göstermediği dünyasına daldı gitti. O kadar dalmıştı ki, ne sırtının tutulduğunun farkındaydı ne de zamanın. En sonunda sisli perdenin açılması gibi kendine geldi. Gördüğü şey daha çok dağılmasına sebep oldu. Usulca kalktı, Yankı'nın resimlerinin bir kaçını masanın üstünden alıp, koltuğa uzandı. Çalışmasını karşıdan izledi.

Yaptığı eseri izledi... Çaresizliğine ve acizliğine ağladı yine... O masadaki heykelde bile çaresizliğini görüyordu. Kulağına taktığı müzikle uyuya kaldı. Uykusunda bile çaresizdi. Şarkılar bile hep ona çıkıyordu... Rüyaları zaten oydu...

"Arda. Annecim Melda'yı arıyorum ulaşamıyorum. Sabah atölyeye çıkmış ama açmıyor telefonunu. Saat kaç oldu. Bir bakıver bebeğim."

"Anne ben karşı taraftayım ama merak etme. Olmadı Yankı'yı ararım. Telaş etme, çalışmaya dalmış saati unutmuştur. İlk defa yaptığı şey değil."

Annesine öyle demişti ama kendisi de telaşlanmıştı. Şimdi çıksa ancak iki saate geçerdi karşıya bu trafikte. Yankı'yı aradı.

"Alo Yankı. Neredesin?"

Yankı kırmızı ışıktaki dururken Arda'nın telaşlı sesiyle kaşlarını çatı.

"Şimdi çıktım şirketten size geçiyorum. Hayırdır?"

"Ya bizim deli yine atölyede zamanı unutmuş. Telefonu da açmıyormuş. Annem delirdi tabii. Sen uğrayıp bakar mısın şuna?"

"Tamam, merak etme. Ben geçiyorum şimdi."

Hızını arttırmıştı Yankı. Ne halt ediyordu bu kız o atölyede bu saatte. Üstelik de hiç tekin bir yerden seçmemişti atölyesini. İnattı. Birden aklına gelen düşünceyle daha bir bastı gaza. Sanki mümkünmüş gibi.

Acaba o âşık olduğu şerefsiz mi atölyedeydi? Kızı yalnız bulmuş sıkıştırıyordu belki de. Yumrukları karıncalanmıştı resmen.

Atölyenin önüne gelene kadar kırk senaryo kurmuş, kırkında da Melda'nın âşık olduğu lavuğu hastanelik etmişti. Neden? Çünkü... Çünkü onların kızlarına hiç bir erkek destursuz yanaşamazdı. Önce kendilerinden onay almaları gerekmekteydi. Ya serseri, ırz düşmanı, namussuzun tekiyse...

Atölyenin önüne park edip hırsıyla indi arabadan. Zili çalacaktı ama çalmadı. Varsa bir yamukluk hazırlıksız yakalamalıydı. Kapı kulpunu çevirdiğinde açıldı. Bir de kilitlememişti sersem kız kapıyı ha?

İçeri sessizce girdi. Bekleme ve misafir ağırlama yerinde kimseyi göremeyince atölye kısmına geçti. Kapısı

aralıktı. Başını uzatınca Melda'yı gördü. Koltukta uyumuş kalmıştı. Boynu yamuk ve yalnız... Derin bir rahatlama hissetti.

Yankı gülümseyerek içeri girdi. Merakı o kadar güçlüydü ki Melda'yı uyandırmadan etrafı inceledi. Hiç kimsenin adım atma izni olmadığı özel alana girmişti sonuçta. Duvarlarda bir sürü raflar ve hepsinin üstünde irili ufaklı heykeller vardı. İlk defa görüyordu Melda'nın çalışmalarını ve resmen şok içerisindeydi. Bu kız acayip yetenekliydi. Bir at heykelinde resmen atın yelelerinin tellerini bile seçebiliyordu. Bir kadın heykelinde, yüzündeki ifadeyi hemen anlayabiliyordu. Muazzamdı.

Başını çalışma masasına çevirmeden önce Melda'nın tatlı horultusunu duydu. Gülümsedi ve çalışma masasına baktı. Baktı... Dondu kaldı. Gördüklerine anlam vermeye çalıştı. Yine baktı... Kanı akmayı durdurdu...

Gözlerini masadan alamıyordu Yankı. Birçok şekilsiz heykelin ortasında ufak bir platform vardı. Platformun üstünde bir erkek heykeli...

Sağ tarafa dönük bir profil ve alayla gülümseyen bir yüz ifadesi... Heykelin yanında kendi resmini gördü. Ne ara çekilmişti bu fotoğraf? Hatırlamıyordu. Bu heykel kendisiydi. Gülümsemesi bile... Renklense, bu killi çamurdan şekil neredeyse hareketlenecek gibiydi. Melda onun heykelini yapmıştı ama asıl şok olduğu...

Kendi heykeline platformdan birleşmiş bir kadın heykeli vardı. Adama dönük duran... Yüzünde elle tutulur hüznün... Gözünden düşmekte olan gözyaşı damlası... O kadar gerçektir ki Yankı uzanıp o damlayı silme arzusu duydu.

Kadın adama acı dolu gözlerle bakıyordu. Umarsızca gülümseyen adama aşk dolu gözlerle bakıyordu. Böyle miydi? Bu muydu? Yankı gözlerini heykellerden alamadı bir süre. Melda kendi hüznünü öyle güzel yansıtmıştı ki ve Yankı'nın umursamazlığını.

Masada dolaştı gözü, habersiz çekilmiş birçok fotoğrafı seriliyordu masada. Melda'ya bakmaya korktu. Dönemedi bir süre. Ellerini masaya dayayıp başını önüne eğdi. Düşünemiyordu. Buradan hemen çıkmalıydı. Nefes alamadığını hissetti.

Tam dönüp çıkacakken Melda'nın fotoğraf tutan eline takıldı gözü. Sol göğsüne yaslanmış fotoğrafı kalbine yakın tutmak istiyor gibiydi. Parmaklarının kavradığı fotoğraftan sadece gözlerini seçebilmişti Yankı.

Bu kız ona âşık mıydı?

Kendini öyle hızla dışarı attı ki, Kapıyı bile gürültüyle kapattığının farkında değildi. Arkasından uyanan kızın etrafına şaşkınca baktığını bilmiyordu.

1 4 5 6 7

Bir sesle uyanan Melda bir an nerede olduğunu idrak edemedi. Etrafına bakınırken biri geldi diye endişelenmişti ama yalnız olduğunu fark etti. Saate baktığı an şok oldu. Annesi delirmiş olmalıydı. Telefonunu eline aldığı anda cevapsız çağrılar yüzünü buruşturmaya yetmişti. Hemen annesini aradı.

* "Annem..."

"Melda neredesin, ne halde olduğumu biliyor musun? İyi misin?"

"Ay annem bir sakın ol ya... Uyuya kalmışım atölyede. Merak etme. Hemen çıkıp geliyorum."

"Abini aradım, yakında olmadığını Yankı'yı yollayacağını söyledi. Geldi mi Yankı?"

O an nefesi kesilen Melda etrafına baktı. Gelmiş olabilir miydi? Yok, öyle olsa zili çalardı. Nasıl girecekti ki içeriye? Hemen kapıya koştu kilitlenmemiştii. Sonra kafasından attı bu düşünceyi.

Yankı gelse, içeri girmeden bas bas bağıırdı. Kızlarından onu uzaklaştırdığı için de bir güzel azarlardı.

"Annecim Yankı'yı ara gelmesin. Çıkıyorum ben şimdi."

"Tamam. Hemen eve gel Melda. O atölye de bizim bu-
raya taşınacak duydun mu?"

"Anne abartma. Ben çocuk değilim."

"Çocuk gibi davranma o zaman kızım. Baban duysa düşün neler olur."

Melda kıkırdadı.

"Duymayacak ama öyle değil mi kraliçem?"

Doğa gülümsemesini engelleyemedi.

"Duymayacak cadı, ama bir daha tekrarlanırsa ne olacak bilemiyorum."

Telefonu kapattığında esneyerek, koltukta tutulmuş bedenini esneterek rahatlamaya çalıştı. Üstünde hâlâ evdeyken giydiği şort ve atleti vardı. Sağı solu toplamaya çalışırken Yankı'nın gelmemiş olduğuna kendini ikna ediyordu hâlâ.

(. . .)

Kendini dışarı attığı an yaz havasını derin bir şekilde içine çekti. Ayakları ondan izinsiz arabasına yürüdü. Ah keşke motorunu almış olsaydı. Öyle ihtiyacı vardı ki şimdi sınırsız hızla kendini kaybetmeye. Tüm duyguları birbirine karışmış, mantıklı hiç bir ayırım yapamıyordu.

Melda ona âşıktı. Bu nasıl olurdu ki? Bu kız ona nasıl âşık olurdu? Bunca zamandır kendi bunu nasıl anlamazdı? Melda'nın farklı tavrının sebebini nasıl fark edemezdi? Neden içinde ufacık bir yerde zaten bunu bildiğini hissediyordu?

Bu düşünceler içindeyken telefonu çaldı. Arayanı görünce nefesi kesildi yine. Halası. Yağız. Arda... Bunlar onun ailesiydi...

"Efendim hala."

"Yankı oğlum, Melda aradı az önce, uyuya kalmış sersem kız. Sen vardın mı atölyeye?"

Gözleri atölyenin kapısında kendini konuşmaya zorladı.

"Hayır hala. Trafik berbat."

"Ah iyi o zaman. Gerek kalmadı canım. Melda çıktı geliyor."

Telefonu kapadığında atölyenin kapısı açıldı. İncecik bedeniyle süzüldü kapıdan Melda. Başı önde, adımları ağır aksak yürüyordu. Büyük bir çıkmazın içinde hissediyordu kendini Yankı. Kızın arabasının arkasından bakarken küfrün biri bin paraydı...

Nasıl gidecekti o eve? Tadilat tam da zamanını bulmuştu. Melda'yla karşılaşmaya cesareti yoktu. Tüm hisleri duvar olmuştu. O an ilk defa aklına başka eve taşınmak fikri geldi. Ailesinden kopmamak için yaşı kaç olursa olsun evden ayrılmayı aklına bile getirmemişti. Ne Arda, ne de o bekâr evi diye tutturana tipler olmamıştı. Zaten rahat bir hayat yaşarken, zaten er geç evden ayrılacakken bunu çabuklaştırmamanın anlamı yok diye düşünürlerdi. Aile dendi mi akan sular dururdu ve şimdi Yankı o ailenin arasında sıkışmış kalmıştı.

Arabasını çalıştırıp gaza bastı. Nereye gittiğini bilmiyordu.

"Arda, Yankı yok mu oğlum? Arıyorum açmıyor."

Yengesine bakan Arda şaşkın şaşkın başını salladı.

"Bilmiyorum ki yenge. En son Melda'yı alması için aramıştım o zaman konuştuk. Gelmeyeceğinden bahsetmedi."

"Ben aradım, trafik çok atölyeye gidemedim dedi bana."

Doğa'nın bu sözü üstüne Arda yine telefona uzandı.

Melda sessizce konuşulanları dinliyordu. İyi ki gelmemişti Yankı onu almaya. İyi ki trafik vardı.

"Neredesin lan sen. Meraktan öldü buradakiler."

"Bu gece gelmiyorum Arda. İyiyim, söyle merak etmesinler."

Arda ayağa kalkarken salondakilere döndü.

"İyiymiş merak etmeyin. Bu gece gelmeyecekmiş." Salondakilere cevap verdikten sonra dışarı çıkan Arda, piş piş telefondaki dostuna döndü. "Nerde kalacaksınız. Bi hatun mu arakladın?"

"Başlatma hatununa da Arda! Gelmiyorum dedim bitti, ne uzatıyorsun?"

"Hasta mısın oğlum ne bağırıyorsun? İyi tamam gelme."

Telefonu kapayan Arda'nın kaşları çatılmıştı. Bu çocuk bunca zamandır hiç bir şey saklamazken bu haline anlam verememişti.

Melda ise bambaşka düşünceler içindeydi. Kesin bir kızın yanına gitti, diye düşünüyordu. O burada bunları yaşarken...

Odasına çıktı. Yatağına uzanıp her zamanki gözyaşlarını döktü. Gözünün önünde Yankı'nın bir kadın bedeni, ne sarılı görüntüsüyle huzursuz bir uykuya daldı.

(14 32 01)

Yankı otelden içeri girip Mehmet'le karşılaştığında keşke başka bir yere gitseydim diye düşünmeden edemedi.

"Yankı? Ne işin var oğlum burada?"

"Abi biliyorsun ev tadilatı ve benim biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Hem de Daphne işe başladı mı diye gelip bir bakayım dedim."

Yankı bahanesiyle gurur duyarken, Mehmet kaşları çatık karşısındaki delikanlıya baktı. Bu çocuk hep neşeli ve keyifliydi. Şimdi bu durumu şaşılacak şeydi. Bir derdi vardı belli ki.

"Aslanım konuşmak ister misin?"

"Abi boş ver ya, sen de çıkıyordun zaten. Bir oda ayarlayıp çıkarım ben. Sen de geç kalma eve, Yeliz ablaya hesap vermen gerekebilir."

Gülümsemeye çalışmış başaramamıştı. Bunu Mehmet'in hin bakışlarından anlamıştı.

"Tamam, koçum ama biliyorsun ne zaman ihtiyacın olursa ben buradayım. Bu arada Daphne işe başladı bugün ve burada kalıyor. Ev sahibi çıkarmış evden."

"İyi olmuş abi. Ha bir de, buraya geldiğimden kimse-
nin haberi olmasın."

"Telaş yok. Seni görmedim. Hadi, şimdi çık bir oda ayarlasınlar sana kendine gel."

Mehmet'ten ayrılan Yankı resepsiyona gidip kendine oda ayarladı. Daphne'yi görsem mi diye düşünmüştü ama kafası bunu kaldırmazdı şu anda. Bu düşüncelerle asansöre yürürken arkasından seslenildiğini duydu.

"A, Yankı? Burada ne işin var?"

Yankı gülümsemeye çalışarak Daphne'ye döndü. Güzel kızdı, ama her şeyden öte yüzünde güven veren bir sıcaklık vardı. Yanına gelen Daphne'ye sarıldı.

"Kafa dinlemem lazımdı Daphne. Bu arada işin hayırlı olsun."

Daphne gülümsedi.

"Sayende. Sana borçluyum." Sonra kaşlarını çatarak Yankı'yı inceledi. "Senin bir sıkıntın mı var?"

"Sıkıntı demeyelim. Sadece..." Ne kadar güvene-
bilirdi ki bu kıza? Devam etti. "Sadece yorgunum ve kalabalık çekecek halde değilim."

"Ah, pardon. Ben de seni lafa tutuyorum. O zaman görüşürüz ha? İyi olduğun bir zaman..."

Kızın bu panik haline gülmek istedi ama yine beceremedi. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

"Görüşürüz Daphne."

Aynı anda asansörün açılan kapısına yürüdüklerinde gülmeye başladılar.

"Sanırım biraz daha görüşeceğiz."

Kızın gülümsemesine Yankı da karşılık verdi. İkisi de aynı katta indiler. Daphne mahcup şekilde cevap verdi.

"Burada çalışıyor olsam da mesai saati sonrası müşteri-
riyim. En azından ev bulana kadar."

"Anladım."

Kendi odasının kapısına gelen Yankı, karşı odanın ka-
pısına yürüyen Daphne'ye gülümsedi.

"Görüşürüz o halde."

Daphne başını salladı tam odaya girecekken geri bak-
tı.

"Yankı?"

"Efendim."

"Biliyorum daha beni tanıımıyorsun ama. Yani ister-
sen... Diyeceğim o ki, ben iyi bir dinleyiciyimdir."

Yankı gülümsedi ve cevap vermeden odaya girdi. Üstünü çıkarmadan yatağa attı kendini. Karnı açtı. Öğ-
lenden beri bir şey yememişti ama yemek fikri bile baş
ağrısını midesine yönlendirmeye yetiyordu.

Ne yapacaktı? Durum neydi?

Bu aileye ilk geldiği zamanlarda sadece tek bir şeye
odaklanmıştı. Aile edinmek ve o aileye sonuna kadar
layık olmak. İşte bu yüzden kilitlemiş ve sıfırlamıştı o
çocuk beynini... Görmemişti. Duymamıştı. Bilmemiş-
ti. Hissetmek istememişti ama şimdi Melda çektiği tüm
setleri kırmış, aslında hiç bir bağlarının olmadığını ona
göstermişti. Bu da hiç iyi olmamıştı.

Melda'nın hallerini düşünmeye başladı. Aslında çok
mu barizdi bazı şeyler? Kendi mi kördü de anlamamıştı?
Şimdi nasıl da yerine oturuyordu olaylar. Melda'nın bü-
yüme evresinde başlayan tavır değişiklikleri.

"Yankı'ya böyle davranamazsın Melda. O senin abin, dik-
kat et sözlerine."

"Abim falan değil baba. Benim bir tane abim var."

Liseye gittiği dönemlerde söylemişti bu sözü Melda,
Yankı'nın gözlerine bakarak. Sonrasında birkaç kere
daha duymuştu aynı sözü, ta ki ev halkı Yankı senin
abin, sözünden vazgeçene kadar. Oysa Yankı bu sözü
onun evlatlık olmasına bağlamıştı. Altında yatan şey bu
muydu? Şimdi anlayabiliyordu.

Peki ya kendisi? Melda'yı kardeş olarak görememe se-
bebini onun davranışlarına bağlamıştı. Öyle miydi peki?
Onu asla kadın olarak görmemişti, ama kız kardeş olarak
da göremiyordu. Çok fazla dost olamasalar da, ona kız
arkadaşlarından bahsetmişti. Melda'nın tavırlarını şim-
di anlayabiliyordu. İlgisizlik olarak gördüğü davranışın
sebebi, buna dayanamıyor oluşuydu. Acısını soktuğu
laflarla mı bastırıyordu? Kendinden nefret etti. O kız o
duyguları yaşarken, kızın yanında bile başka kadınlarla
flört etmişti.

Bu sabah Melda ona aşığım diye bağırduğında... Göz-
lerinin içine bakarak aşkını ilan etmişti kız. Oysa o bam-
başka anlamış, bir de içinden âşık olduğu adama, yani
kendisine olanca küfrü saymıştı. Neredeyse kıskanmış-
tı bile... Kıskanmak mı? Hayır! Şimdi duygu karmaşası
içindeydi hepsi bu.

Peki ya denizde? Kalbimdeki kişi yanımdaki olana kadar
kimseyle beni göremezsınız demişti. O zaman da içinde öfke
mi hissetmişti? Düşündükçe çıkamıyordu işin içinden.

Neler yapıyordu bu kız ona...

"Ah, Besim usta, bu bildiğin Yunan tatlısıdır. Baklavayı çalan sizsiniz esas."
"Nerden çıkarırsın bunu. Delirticen mi sen beni?"

Daphne yüzünü buruşturmuş işine dönmüştü. Bu adama takılmaktan acayip keyif alıyordu. O serseri aklına gelmeseydi, aslında hayatı tam da istediği gibiydi. Özlemişti onu ve o gece Yankı'yı gördükten sonra iyice düşünür olmuştu Arda'yı. Adam illa ki biliyordu burada olduğunu ve hiç sesi çıkmıyordu. Çıkmaz tabii diye düşündü. Kim bilir kaç kızla birden ilgileniyordu. Altı üstü ufacık, önemsiz bir öpücüktü aralarında geçen. Aklına gelir miydi ufacık Parga da rastladığı kız? Sinirle doğradığı havucun aldığı şekle bakıp bıçağı fırlattı.

"Çık aklımdan sersem."

Arkasında Mehmet'in sesini duyduğunda irkildi.

"O havuç sana ne yaptı?"

Bu adamda hem babacan bir tavır hem de korkmasına sebep olan bir sertlik vardı.

Mehmet de bir kaç dakikadır bu kızı izliyordu. Acaba Yankı'nın haline sebep olan kız bu muydu?

Daphne patronuna döndü.

"Pardon efendim. Geldiğinizi fark etmedim."

Besim usta söze girdi.

"Elbet fark etmezsin. Aklın fikrin bizim yemeklerimizi çalmakta."

"Besim usta, sonra tartışalım bu konuyu."

Mehmet sırtıtmaya başladı. Besim ustadan bu kız hakkında övgü dolu sözler duymuştu ama bir de çenesinin

düşüklüğünden dem vuruyordu. Düşük çenelere idmanlı Mehmet, Yankı olayı yüzünden de gelip kızı görmek istemişti.

"Ne çalması Besim Usta..."

"Mehmet Bey, tutturmuş bu kız baklava bizim, rakı bizim, kebab bizim."

Mehmet kaşları havada, kollarını göğsünde birleştirmiş kıza baktı.

"Bu savaş senelerdir yapılır ama unutma ki bizim değerlerimiz onlar."

Daphne adamın bakışlarındaki muzırlığa güvenerek sırtıttı.

"Saçmalamayın lütfen. Siz de biliyorsunuz ki bizden çaldınız siz onları."

Şakayla karışık atmıştı Mehmet'in Laz damarı.

"Yahu kız cadı, elinden gelse hamside bizim diycesun. Anca riv riv edeyişun. Riv riv yok riv riv yok."

Bu sözü anlamayan Daphne adama şaşkın baktı.

"Kendi dilimizde mi savaşıcağız? O zaman ben de Yunanca girişeyim ha konuya, ne dersiniz?"

Mehmet kahkahayı bastı.

"Yahu sen bizim cadıların Yunan versiyonu oldun çıktın." Tam çıkacakken geri döndü.

"Bu hafta sonu yeğenlerimin doğum günü var ve yemek organizasyonunu ben üstlendim. Sana veriyorum bu görevi. Yemek listesi hazırla. Kişi sayısını sana bildiririm. Sen de davetlisin, eminim iyi anlaşıyorsun bizim cadılarla. Üstelik burada arkadaşın yok sanıyorum fazla. Boş zamanlarını değerlendirirsin. Ha, olur mu?"

Yeni çevre edinmeye fırsat bulamayan Daphne de sıkılmıştı aslında. Bu fikre balıklama daldı. Hem belki de yeni çevre edinirse Arda denilen gereksiz adama olan saçma aşkını da aklından çıkarabilirdi.

"Çok sevinirim efendim."

Mehmet sırtıttı.

"Efendim yok. Ya patron de ya da Mehmet abi. Hadi, şimdi kolay gelsin size."

Daphne içine dolan neşeyle havuca daha iyi davranmaya başladı. Her şey güzel olacaktı.

~*~

Arda elindeki dosyaları hırsla bir köşeye atıp masasından kalktı. Odasının penceresine doğru gidip, şehri yuvarından izlerken içinin sıkıntısını gidermeye çalışıyordu.

Birkaç dakikalık uzağında olan kızı düşünmekten neredeyse kafayı yiyecekti. Bir tarafı git hesap sor diye isyan ederken, diğer tarafı altı üstü bir öpücük, kızın umurunda değil, sana ne oluyor, diye inat ediyordu. Yankı gereksizi de ortalıkta yoktu ki bir telefon ettirse ve kızın ne yaptığını öğrense... Sıkışmış kalmış gibi hissetti.

Bu zamana kadar hiçbir kadın aklını on dakikadan fazla meşgul etmezken, gittikçe içinde büyüyen bu duyguya karşı savaşmaya çalıştı. Bu kızı düşünmesinin tek sebebi alamadığı hırsıydı muhtemelen. Başka bir açıklaması olamazdı.

Kendi kendini kandırma seansı sürerken telefonu çaldı. Masasına gidip telefonu aldığı anda ekranda gördüğü isimle ister istemez gülümsedi.

"Kız cadı, hayırdır? Abini mi özledin?"

Lalin'in alaycı ve sevimli sesi neredeyse odanın içine yayılmıştı.

"Ay hem de deli gibi özledim ya, şaka mısın?" diyen ses sonrasında hemen asıl formuna dönmüştü. Çemkirren bir adet Lalin. "Lan ben senin neyini özleyeceğim be sinir adam."

"Abilere lan denmez, bacaklarını kırdırtma bana."

"Kırsana gerçekten. Yiyor mu bi bakalım. Doğum günümüze çağırmak için aradım seni. Yarın akşam bekliyoruz efem."

"Sen çağırmasan da geliyorum ben, baş belası. Lal gibi bir meleği o günde yalnız bırakamam herhâlde."

"Aman gıcık. İlla laf sok sen, aman altta kalma."

"Asla."

Lalin bu cevapla kahkaha atınca Arda da sırtmaya başladı.

"Seviyorum lan seni. Dingilsin falan ama adamın dibisin."

Arda'nın kaşlar şaşkınlıkla çatıldı.

"Ya kızım, sen nerede büyüdün Allah aşkına. Böyle racon racon laflar."

"Hamurumuzda var koçum. Ağabeylerimize çektiysen demek ki? Hadi kapa kapa. Daha bi'sürü işim var."

Arda pat diye kapanan telefona hayretler içinde bakarken sırttı. Bu deliyi alacak adam yanmıştı.

Sonra aklına gelen düşünceyle kaşlarını huysuz huysuz çattı.

"Yanmazsa da ben yakmasını bilirim. Kimin kardeşi-ne sulanıyor lan o?"

Arda kendi kendine ayar vererek sandalyesine geri çöktü. Kısa bir an da olsa o kız aklından çıkmıştı ya, sırf bu yüzden Lalin'e minnettardı.

(17 83 00)

Duru başında olduğu deney tüpünün yeterli derecede kaynamasını beklerken telefonu çaldı. Telefonuna uzanırken gözü karşı tezgâhta çalışan adama takıldı. İnanç gözündeki gözlükleri burnunun üzerine düşüre-

rek suratını asmış, belli ki sokacağı lafa hazırlanıyordu ama Duru'nun buna izin vermeye hiç niyeti yoktu.

"Sakin tek kelime etme, işine dön."

İnanç piç piç sırtıp başını hafifçe eğerek işine döndü ama Duru'nun duyacağı kadar da homurdanmayı ihmal etmedi.

"Az konuşup çok iş yapsan şaşarım."

Duru sırtmasını saklayıp önündeki havluyu İnanç'a fırlatırken telefonu açtı.

"Annecim, nasılsın?"

Aslı ıslak ellerini kurulamaya çalışırken, bir yandan da kulağında telefonu tutmaya çalışıyordu.

"İyiym annecim. Bu akşam eve geçerken kızlara hediyeler alabilir misin diye soracaktım."

"Ya annecim bir sorun çıktı, bazı karışımlar yanlış kodlanmış. Olmadı yarın bir ara işleri İnanç'ın başına yığar çıkar alırım."

Duru son cümlesini İnanç'a pis pis sırtarak kurmuştu ama annesinin isyanıyla yüzü anında asıldı.

"Allah Allah. Neden çocuğa yığıyormuşsun işi canım?"

"Aman ya, sen de bir kıyamıyorsun şu İnanç'a ha. Tamam, meleşim, halletmeye çalışırım ben."

Telefonu kapatan Duru karşısında ona sırtan İnanç'a sinirle baktı.

"Ne sırtıyorsun sen yine?"

"Ah, nasıl sırtmam sevgilim kayınvalidem bir türlü kıyamıyor bana baksana."

Duru kıkırdamaya başladı.

"Kayınvaliden kadar taş düşsün başına İnanç."

İnanç çok rahat bir şekilde işini yaparken bir yandan da Duru'ya tatlı tatlı takılmadan edemedi.

"Sen nasıl sevgilisin ya, insan böyle dua eder mi?"

"Sevgili değiliz biz baş belası, sadece iş arkadaşıyız. Seviyeli bir arkadaşlığımız var."

İnanç muzır muzır sırttı.

"Ne iş arkadaşı kızım, seninle umarsızca tepkimeye girmek istiyorum."

Duru artık kahkahalarını tutamıyordu.

"Senin bu romantizmin beni öldürecek İnanç."

"Hâlâ anlamıyorsun içimdeki yerini sen," diyen İnanç, son derece dramatik bir şekilde devam etti. "Yanıyor kalbim hızla, belki de kükürtlü gazla, Seviyorum seni ben sülfirik asitten fazla ama sen ey hain kadın, tüm asitsel salgılarımın içine ettin."

Duru bir yandan kahkaha atıp, bir yandan da İnanç'ın bu sevimli oyununa ayak uydurdu.

"Dur yalvarırım. Yoksa sana olan aşkımdan gebereceğim."

"Ne dalga geçiyorsun yahu, bir kimyagerin aşkı da böyle oluyor işte, ne yapayım."

Duru gözünden akan yaşları silerek ayağa kalktı.

"Yeter ya şebek, öleceğim gülmekten hadi, işe koyulalım."

İnanç kınayan bakışlarla işine dönerken son lafını da soktu.

"Romantizm katili kadın..."

Duru başını sallayarak gülümsedi. Bu adamla çok eğleniyordu. Şakayla karışık bu aşksal takılmalarında gerçeklik vardı biliyordu, ama işi şakaya vurmak daha güvenliydi. Üstüne düşmesi, bilimsel de olsa aşk sözleri söylemesi, sonrasında da o taktığı gözlüklerinin altından bakıp gülümseyerek göz kırpması... Ah şimdi olduğu gibi... Çok şeker bir adamdı.

"Doyamıyor musun bana bakmaya güzellik?"

Duru bakışlarını kaçırırken kıkırdadı. Ona âşık adam-

lara alışık, senelerdir bunların muhabbetini yapıp Melda'yla gülüp eğlenirlerdi ama ilk defa onunla ilgilenen bir adamla dalga geçmek yerine, bu oyunu şakayla sürdürmeyi tercih etmişti.

"Ya, ne demezsin."

"Anca bak zaten sen, başka bir şey yapma. Elinde hazır taş gibi malzeme varken, sen de bir ukalalık bir burnu havadalık."

"Ben yok muyum ben? Ne fenayım yaa..."

"Hem de nasıl. Katilim olacaksın hatun kişi."

"İyyyy..."

"Neyyy..."

Bu dalaşmalar devam ederken içeriye giren adamla ciddileştiler.

"Evet çocuklar. Başladınız mı?"

İnanç yaptığı işten başını kaldırmadan cevap verdi.

"Başladık ama bir daha böyle önemli işlere stajyerlen koyar bir de işi bok ettirirsen elimi sürmem, manolya çiçeği yerine osuruk çiçeği bileşimi kullanırlar."

Duru bu tepkiye kıkırdarken, üstüne bir de İnanç'ın ona göz kırpmasıyla öksürmeye başladı. Başka türlü kahkahasını tutamayacaktı çünkü.

Çok büyük bir firmanın kozmetik laboratuvarında çalışıyorlardı. Kimya mühendisi olan İnanç, burada bir şeyler üretmeyi tercih ediyordu. En büyük hedefi, yanında staja başladığı gün tanıdığı ve sonrasında âşık olduğu bu minik cadıya, kendine has parfüm üretmekti ve o parfümü de kendi açtığı kimya laboratuvarında yapacaktı. İsmi bile hazır, parfümün. DUR&İN... Bu kokuyu Duru ona âşık olduğu gün verecekti. Tabii eğer olursa. Gerçekten âştan bahsettiğinde kendini kapayan kıza karşı, böyle şakacı yaklaştığında daha iyi sonuç aldığını düşünmüştü. Duru onun âşkıdan haberdardı... Bir gün

gelecek o da pes edecekti elbet. Ya, bu şaka kabak tadı verecek inanç isyan edecekti, ya da Duru bir karar vermek zorunda kalacak, onu seçecekti. İkisinden biriymiş işte.

1 4 3 2 0

"Beliz."

Beliz ona seslenen adamı duymazlıktan gelerek yürümeyi çok istese bile, kampusun dışında ona yetişen adamın son seslenişini göz ardı edememişti. Derin bir soluk alarak döndü.

"Buyurun hocam."

Dönmesiyle eline koca bir dosya tutuşturulması bir olmuştu.

"Beliz, bu notların bir kopyasını çıkartıp, pazartesi sabahı masama bırakmış ol, tamam mı?"

"Tamam, Önder hocam bırakırım."

"Güzel. Görüşürüz o zaman."

Beliz yanından hışımla geçip arabasının yanında bekleyen kadının ona sarılmasını izledi. Sinirden ve üzüntüden dolan gözlerini dimdik duran adamın sırtına dikti. Ne berbat bir histi bu. Âşık olduğu adam hocası olmakla kalmamış bir de evliydi... Etrafında onca erkek varken, onca kişi bir bakışı için beklerken, Beliz bu şahane gülümseyen, burnu hafifçe yamuk olan bu adama tutulmuştu. Derslerini izlerken içi gidiyordu. Her bir kelimeyi yutuyordu.

Sanki onun dersine girmek yeterince zor değilmiş gibi, adam bir de onu asistanı olarak yanına almıştı. Bundan nefret etse de, ona biraz daha yakın olmak içini kaynatıyordu kızın ama kendine boş bakan hatta bakıp da görmeyen adam canını çok fazla yakıyordu.

İlk aşk dedikleri şeye ne kadar zamansız yakalanmıştı böyle. Lal ve Lalin'den başka bilen yoktu ve ikisi de bu-

nun imkânsız olduğunu söylemişlerdi. Haklıydılar da. Kafasını sallayarak çıkışa doğru yürüdü. Telefonu çaldığında girdiği duygudan arınmaya çalıştı. İki an çömeğe hazırda hesabı Lalin arıyordu.

"Canım?"

"Beliz'ciğim, kuzum hemen geliyorsun. Alışveriş çıkıyoruz. Kahretsün yarın doğum günümüz var ve ortada yoksun."

"Ay Lalin cırlama kızım ya. Tamam geliyorum. Neredesiniz?"

"Senin okulun yanındaki alışveriş merkezindeyiz. Bak bu akşam bizde kalıyorsun ona göre gel. Yarın Arda kuaföre gotürecek bizi."

Beliz şaşkın bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

"Niye Arda gotürüyor bizi? Bizim ayaklarımız tatile mi çıktı bebeğim?"

Lalin'in kıkırtısı onunda istemsiz gülmesine sebep oldu.

"Kızımı, Arda'dan intikam nasıl alınır? Böyle alınır."

"Biz Arda'dan neyin intikamını alıyoruz, pardon? Hayır, intikam almamak için sormuyorum da, sebebini bilsem iyi olurdu."

"Of, taktın yine makineliye Beliz. Neyin intikamı olacak? Kendisi nefes alan tüm kızlara yürürken, bizi erkek sineğe bile muhtaç bırakmasının intikamını alacağız. Sonuçta bir sevgilimiz olsa onlar götürürdü bizi, değil mi şekerim?"

Beliz bir kahkaha atıp yürümeye başladı.

"He, şimdi oldu. Hazır almışken Yanki'yi de araya sıkıştırırsaydık ya."

"Onun da sırası gelir elbet. Hadi acele et, ağaç oldum burada."

"Tamam, geliyorum, patlama."

Telefonu kapatan Beliz, çoktan sırta kadem basan hocasının arabasının boş yerine baktı. Alışveriş iyi olacaktı. Alışveriş her derde devaydı. Aşk gelip geçse bile, alınan ayakkabıyla atılan havalar bakiydi.

(4 3)

Nergiz ve Erkan kızlara aldıkları hediyeği konuşurlarken içeriye Yasemin girdi.

"Ne fısır fısır konuşuyorsunuz?"

Yasemin'e sırtarak bakan Erkan, kolunu Nergiz'in omzuna attı.

"Yahu baldız, paldır küldür ne giriyorsun ya, öğrenemedin mi hâlâ? Ya karımla şey yapıyor..."

"Ah, Erkan sus ya... Sanki hiç basmadım sizi. Yaşlandı mıç mıçsınız."

Nergiz sırttı.

"Siz kendinize bakın. Biz yine arada kavga ediyoruz canım."

Yasemin yorgun şekilde çöktü koltuğa.

"Neyse çifte kumrular, Berna aradı. Sabah bize yardıma gelecekmişler. Mehmet'te otelden bir aşçı ve ekip ayarlamış. Yemekleri burada yapacaklar."

"Bizim mutfağı kullansınlar. Senin eve giren çıkan olacak. Adam daha iyi hazırlanır."

"Bende öyle düşünmüştüm. Kızların hediyesini de ayarladım. Başka da eksik yok sanırım."

Erkan kalkarken Yasemin'e döndü.

"Eksik varsa bir telefon edin yeter. Kızlarımla doğum günü kusursuz olmalı."

Yasemin bu koca yürekli adama bakarak gülümsedi.

"Çok yüz veriyorsun kızlara Erkan."

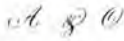
"Sana yüz vermiyorum ya, çatlıyorsun di' mi baldız?"

Sonra eğilip karısını aşıla öptü. "Ben odama çıkıyorum güzelim "

Erkan'ın arkasından bakan Nergiz aşkla gülümsedi. Bunca yıla rağmen bu adama olan aşkı hiç azalmamıştı. Ne zaman çocuk lafı geçse, Erkan sınıksız sarılıp, "Beni paylaşamam, ama istiyorsan alırsın" dedikçe Nergiz cesaret edemiyordu. Kızlar öylesine doldurmuştu ki hayatlarını. Bir de her hafta gitmeye devam ettiği Çocuk Esirgeme Kurumu vardı hayatında. Kendi alamamıştı ama birçok ailenin çocuk sahibi olmasına sebep olmuştu. Bunların en başında Yankı geliyordu ve yine birçok özel çocuğu da, özel yatılı okullarda okutmuş, hepsinin veli toplantılarına varana kadar tek tek ilgilenmişti. Bir çocuğa annelik yapmak yerine, oradaki tüm çocuklara gücünün elverdiğince annelik yapmaya ve hayatlarını kurtarmalarına yardımcı olmaya çalışmıştı. Buna da devam ediyordu tabii biricik kocasının desteğiyle.

Melda yastığının yumuşaklığını bile hissedecek halde değildi. Sanki bir taşın üzerine kafasını koymuş ve uykunun uğramadığı bir köye fırlatılmış gibiydi. Günlerdir göremediği Yankı'nın acısı tam yüreğinin ortasındaydı. O akşam acaba gelmediğini söylese bile, Yankı atölyesine geldi mi diye düşünüp durmuş, sonunda gelmediğine karar vermişti. Eğer gelseydi bunu mutlaka anlardı. En azından adam sessiz kalmaz, onunla dalga geçer, kınar ya da teselli edip bunun imkânsız bir şey olduğuna ikna etmeye çalışırdı öyle değil mi? Ya da gelmiş ve tezgâhın üzerindeki heykeli anlamamış olabilirdi. O zaman da onu uyandırmadan gitmezdi. Her hâlükârda Yankı'nın ortadan kaybolma sebebinin kendisiyle alakası olmadığına emindi ve bu daha fazla sıkıyordu canını. Bir kadına tutulmuş olabilir miydi? Bu er geç olacaktı sonuçta.

Aklına gelen düşünceleri savıp, kafasını taş gibi yastığın altına sokmaya karar verdi. En azından kafası ezilip patlayabilir ve ağrısı bir parça azalabilirdi. Uykusuz bir geceye daha merhaba dedi.

Yankı gece yarısı geldiği eve bir hırsız gibi girmiş ve uykusuz geçen birkaç günün sonunda kendini Arda'nın yanındaki odaya zor atmıştı. Karşı odada uyuyan kızın varlığını unutmaya çalışmak imkânsızdı. Bunu kaçtığı ve uzak durduğu zamanlarda anlamıştı. Yapacak tek şey vardı. Aklına kazınan kıza yakın durup onu umursama-

dığını ve bu içinde yabancı olan duygunun, tamamen Melda'nın hislerinin onda yarattığı baskı olduğunu kanıtlamak.

Uyuyamadan geçen saatler sonrası, sabah salona inerken de bu fikrine sadık kalmıştı. Bir de salona girdiği zaman bir hayvan gibi kükreyen şu gereksiz herif olmasa,

"Neredesin lan kaç gündür?

"Geldim. Çok mu özledin Arda'cığım?"

"İbnelik yapma. Bir şey saklıyorsun ve ben bunu öğreneceğim."

Yankı koltuğa çökercesine oturdu.

"Daphne'yi görmeye gittim."

Bu sözle algıları açılan Arda, Yankı'nın dibine çöktü.

"Valla mı? E, nasılmış?"

Yankı yorgun yüzüyle sırıttı.

"Merak ediyorsan git de kendin gör. Ben senin ulaşın mıyım?"

"Piçleşme lan hödük. Merak ettiğim falan yok."

"Tabii paşazade tabii..."

Yankı'ya sinir olsa da haklı olduğunu biliyordu. Kaç kere niyetlenmişti gitmek için. Kırk bahane hazırlamıştı hatta bir keresinde otelin önüne kadar da gitmişti ama hep bir sebeple vazgeçmişti. Bu kızı bu kadar düşünmek istemiyordu. Diğer kızlardan daha özel olacaktı biliyordu ve buna hazır değildi. Biraz daha kendini hazır hissedince gidip onunla yarım kalan hesabını görecekti, umursanmayan öpücüğün ahını çıkaracak ve arkasına bakmadan uzaklaşacaktı.

Derken kapıdan gelen sesle ikisi de o tarafa döndü. Önce Duru göründü ardından Melda. Gülüyorlardı ve Melda içeri girip Yankı'yla göz göze geldiğinde bir süre bakışlarını kaçıramadı. Bu adamı çok özlemişti. Tüm duygularının bakışlarına yansıdığından ve Yankı'nın

içinde olanları bildiğinden habersiz baktı adama. Neden sonra indirebildi bakışlarını yere. Biraz daha baksa gözleri dolacaktı, biliyordu.

Melda'yı izleyen Yankı resmen şok geçiriyordu. Bu kız hep böyle mi bakıyordu ona? Bakışları hep bu kadar net miydi? Ya şimdiki duruşu, şakalaşıp didişen Arda ve Duru'dan uzak bir dünya da gibiydiler. Gözlerini alamıyordu Melda'dan. Kızın aşkını bildiği için mi böyle hissediyordu? Bunca zamandır bunları hissetmezken. Şimdi neden dikkatini çekiyordu bu mavi gözler? Melda'nın yüzüne düşen saçlarının arasından attığı kaçamak bakışını bile yakalamıştı gözleri. Buna dayanamıyordu. Bilmezlikle savaşımak uzun zaman önce bıraktığı şeydi ve yine bir çıkmazdaydı. Bu kızın günlerdir onu tutsak alan varlığından kurtulmak için gelmemiş miydi bura-ya? Gelgelelim bu kıza baktıkça daha fazla kapıldığını hissediyordu.

Nefes alma ihtiyacı hissederek ayağa kalktı.

"Çıkmam lazım." Arda şaşırdı.

"Nereye lan? Daphne'ye mi uğrayacaksın yine?"

"He Arda, selamını da iletelim mi?"

"Salak mısın oğlum? Bi'siktir git."

Melda kulağında Daphne ismiyle Duru'yu çekiştirdi ve Yankı'dan önce salondan çıktı.

"Duru yürü, gidip şu hediyeye işini halledelim. Azıttı yine bunlar."

Melda'nın rahatlığına mı şaşırsın, Arda'nın Daphne'yi araya sokmasına mı kızsın bilemedi. Melda kesin yanlış anlamıştı. İyi de neden germişti bu konu onu? Bunca zamandır zaten kendi bahsetmiyor muydu kızlardan?

Oysa Melda, senelerdir içinde saklamanın ustalığıyla başarmıştı yine anlamsız gözyaşlarını milletin gözü önünde dökmemeyi.

Akşama doğru Arda'lara gelen Yankı, bir duş alıp doğum gününe gitmek için hazırlanacaktı. Kapıyı açarken de içinden o tadilatı başlatan babasına ve bir türlü bitiremeyen ustalara sıkı bir küfür sallamayı da ihmal etmedi. Kesin kararını da vermişti. Bir an önce kendi evine çıkacaktı. Kazık kadar adam, bacak kadar kızdan kaçıp, evi tadilatla diye ortada kalıyordu ya, resmen kara mizah gibi bir şeydi bu.

Arda yerine keşke kızları kuaföre götürecek olan kendisi olsaydı. Ya da annesi gibi erkenden gidip bahçe süslemesi falan yapsaydı.

Kendi kendine sıırıttı. "Ye kafayı hıyar herif, ye."

Merdivenleri üçer üçer çıkarken en azından evin boş olmasının iyi bir şey olduğunu düşündü. Yağız abisi ve babası şirketten geçecekti, halası da o bahçe süsleyenlerin arasında yerini almıştı. Melda ise...

Kızın odasının tam önünde durdu. Melda ise atölyesinden geçecekti doğum gününe. Aklına gelen bu düşünceyle gözünün önüne tezgâhın üzerinde duran kendi heykeli geldi. O atölyede başka ne gibi heykeller vardı ki acaba? Bu kız daha kaç şekilde canlandırmıştı onu? Ya da... Ya da odasında bir yerlerde minyatür Yankı heykelleri saklıyor olabilir miydi?

Eli kapının koluna gittiği an geri çekti. Varsa da bunu görmeyi istemiyordu. Arkasını döndü ve kaldığı odaya doğru yürüdü ama aldığı ani bir kararla hızla geri dönüp, kızın odasının kapısını bir kere daha düşünmeden açtı.

İçeri girdiği anda aldığı kokuyla kaldı olduğu yerde. Her yer Melda kokuyordu. İşin tuhaf tarafı da bu zamana kadar bu kızın nasıl koktuğunu bilmiyordu bile.

Gözlerini etrafta dolaştırdı. Arkası odanın içindeki banyo kapısına dönük, kızın şifonyerinin üzerinde duran minik heykelleri inceledi. Bir melek, bir kaplumbağa, iç içe girmiş kırık iki kalp...

Melda, üzerinde havluyla banyodan çıktığı anda dondu kaldı. Çığlık bile atamamıştı ve kapının sesiyle hızla arkasını dönen adamla göz göze geldi.

Yankı içinden şansına küfür ederken küfrü bile yarım kalmıştı. Beyaz tenini saran, beyaz havluyla karşısında duran kızın saçlarından sızan sular omuz başlarından aşağıya akıyordu. Bacaklarının titrediğini bile o mesafeden hissederken, daha önce yüzlerce kez bu kızı yarı çıplak gördüğünü düşündü. En azından denizde ve bikiniyle görmüşü ama şimdi kırmızı görmüş boğa gibi kilitlenip kalmıştı kıza. İşin en kötü tarafı da gördüğü beden hızla tüm benliğine işliyordu. İçinde bir hayvan bu görüntüyle uyanmaya başlıyordu. Bakışlarını çekmesi lazımdı. Çekmeli ve aslında kısacık birkaç saniyeyi anca dolduran bu kilitlenmeyi sonlandırmalıydı.

Allahtan Melda, Yankı'dan daha tecrübeliydi bu konuda. O yıllarca içinde sakladığı aşkı öyle güzel dizginleyebiliyordu ki anında çemkirmeye başladı.

"Pardon ama odamda ne yaptığını sorabilir miyim?"

Evet, elbette sorabilirdi ama acaba Yankı buna cevap verebilir miydi? Bunu Yankı'ya bir sormak lazımdı. Hâlâ kıza mal mal bakan Yankı'nın durumu göz önüne alınırsa da bu soruya cevap veremeyeceği kesindi.

Melda adamın bakışlarının eskisi gibi olmadığını hissederek huzursuzlandı.

"Yankı, kime diyorum? Odamda ne yapıyorsun?"

Yankı o an bakışlarını kızın bedeninden çekip alev alan mavi gözlerine dikti. Bir cevap vermesi lazımdı ve kıvrak zekâsı lazım olduğu zaman sırra kadem basmıştı.

O da bildiği en sağlam yolu denedi. Kükredi.
"Sen niye çıplak dolaşıyorsun kızım ortalıkta?"

İyi çıkıştı ama kendini kutladı. Gerçi biraz erken kut-
lamıştı ama olsun.

"Salak mısın, salak taklidi mi yapıyorsun? Benim
odam ve benim banyom Yankı. Sence ortalıkta dolaşan
kim?"

Yankı etrafına baktı. Mantıklıydı. Hakkını yememek
lazımdı.

"Aa. Evet. Ya... Ben odama geçiyordum da... Ses du-
yunca. Bir de evde kimse yok diye biliyordum. Neyse.
Madem sensin... Ben gideyim, hazırlanayım."

Yankı odadan çıktığı an kendine uzun bir küfür salladı.
Kekelemiş miydi lan o? Aklını neresine sokmuştu da
çocukluğundan beri tanıdığı kızın yanında kekeliyordu.
Neler oluyordu lan ona?

Melda ise bir süre kapanan kapının ahşap yüzeyine
bakmış, az önce neler olduğunu düşünüp durmuştu.
Üzerinde bir havluyla yakalanmıştı, tamamdı. Sevdığı
adama yakalanmıştı. Bu da tamamdı. İyi de bu adam
yeni yetme ergenler gibi neden kızarmıştı ki? Ömrünün
her üç gecesinden birinde bu halinden daha çıplak kadın
gördüğüne emindi. Melda devrelerinin yandığını hisset-
tiği an artık silkinip kendine gelmesi gerektiğini düşün-
dü ve aklına gelen hayallerini bir kenara atıp giyindi.

Sessiz evin merdivenlerinden inerken Yankı'nın çok-
tan hazırlanıp gittiğini düşünerek bir parça hayal kırıklı-
ğı ve bir parça rahatlamayla evin kapısını açtı, ama araba-
sının yanına geldiğinde rahatlamamanın erken yaşandığını
fark etti. Yankı Bey arabasının orada dikilmiş, bir kendi
arabasına, bir Melda'nın arabasına bakıp duruyordu.

Gelen kıza baktığında aklından geçenleri dile dökme-

mek için zor tuttu kendini Yankı. O kadar da oyalanmıştı kız çöksin gitsin diye.

"Sen niye gitmedin daha?"

Al işte! Bir de aklındakileri dile dökmek için kendini tutmuş muydu?

"Asıl sen ne dikiliyorsun orada?"

Yankı sinirlerine hâkim olarak bir nefes çekti. Sonra yapabileceği en mantıklı şeyi yaptı.

"Bırak senin arabayı, geç."

"Ne?"

"Melda, bırak senin arabayı da ve benim arabaya geç." Oldu canım. Görürse söylerdi Melda.

"Sağ ol. Ben kendi arabamla giderim."

Yankı dişlerini sıkarak saçlarını parmaklarıyla asabi bir şekilde taradı.

"Ya kızım bir kere de inat etme. Aynı evden çıkıyoruz, aynı yere gidiyoruz ve yine aynı eve döneceğiz. Senin bu saatte tek başına o yolu gitmene izin verdiğimi duyan Yağız abi benim ağzıma..."

"Ay! Devamını getirme ve Yağız abine görmedim Melda'yı de."

Melda arabasının kapısına doğru yürürken Yankı sinirle ileri doğru atılmış ve kızı arabasına girmeden kolundan tutup çekmişti. Bu kontrol edilemeyen çekiş sonrası tahmin edemediği şey olmuş, Melda kendi bedenine hızla çarpmıştı.

Şimdi fazlasıyla yakındılar. Hani Yankı kafasını biraz daha aşağıya eğse... Hani Melda bir parça kafasını kaldırıp parmaklarının ucunda yükselse...

Kısa bir an havada elle tutulur bir gerginlik hissedildi. İkisi de öfkeli, ikisi de gerçekten kapana sıkışmış gibiydi. Yankı gözlerini kızın dudaklarından alamadığı için kendine lanet etti. Bu kızın ona âşık olduğunu bildiği andan

beri şirazesı kaymıştı kesin ve net. Bu kızın o kadar rahat olması da Yankı'yı sinir ediyordu.

"Sana arabaya geç dedim Melda."

"Gemezsem ne olur?"

"Melda. Delirtme."

"Yankı. Delir."

Melda son sözünden sonra kolunu kurtarmaya çalışırken Yankı büyük bir öfkeyle kızı kuşağına aldı.

"Eh! Yeter be!"

"Ay! Dur be hayvan!"

Yankı neden durmadığını bilmiyordu ve açıkçası o an bu umurunda bile değildi. Kızı kendi arabasına sokup bir sinirle diğerk tarafa geçti. Öfkeyle de kapıyı kapatıp tek kelime etmeden gaza bastı. Yanındaki kızın "Hö-dük," diye tısladığını duysa bile bu sadece dudak ucunda ufak bir tebessüme sebep olmuştu. Yavaş yavaş uzaklaşan dengesine el sallıyordu artık.

“A nneeee, teyzeeeeleeriiiiimmm biz geldiikkk.”
Beş hatun Lalin’in çığlığına gülmeye başlamış-
tı. Lalin ve Beliz avaz avaz bağırarak bahçeye
girmişlerdi. Arda da arkalarından...

“Alın şunları başımdan. Bakın bir kazaya kurban gi-
decekler o olacak.”

Erkan garajdan çıkıp Arda’ya doğru yürüdü.

“Ne oldu, ne yaptı yine bu cadılar?”

“Ya Erkan abi, Allah bir çene vermiş, bak vallahi geri-
sini koy vermiş. Lalin ve Beliz’i boğmadım ya, yok ben-
den katil falan çıkmaz ama biliyorum, sırf beni delirtmek
için bu kuaför olayını çıkardılar. Yoksa bu cadılara kırk
araba boya sürseler, cadı yine cadı.”

Arda sırtına yediği üç darbeye sustu ve kızların ya-
nından hızlıca uzaklaştı.

Nergiz merdivenleri koşarak inip iki adamın yanına
geldi. Arda kollarını açıp onu kucakladığı gibi döndür-
meye başladı.

“Gençlik aşkıııııııı, ne yapıyorsun kız?”

“Ne yapayım hayırsız. Gittin gezdin geldin bir uğra-
madın. Hiç bana şirinlik yapma, vallahi da kızgınum.”

“Ben şimdi kendimi affettiririm sana.”

Erkan, Arda’nın kafasına bir fiske vurdu.

“Akıllanmadın mı lan sen hâlâ. Hatun benim.”

“Aman abi yaa, iyi tamam.”

Karşılıklı gülmeler muhabbetler derken önce merdi-
venlerden bir şey fırladı, arkasından da Yeliz.

“Fatih, bak bir yakalarsam seni ısırarak yiyeceğim ço-
cuk duydun mu?”

"Bana ne ya, vallahi giymem ben o şeyi. Öldürsen giymem. Hem bak Arda abim de kot giymiş."

"Sen kot bile istemiyorsun be. Allah'ım bundaki bu inat acaba kime çekmiş?"

Halasına sırtarak bakan Arda sevimli bir alayla kaşını kaldırdı.

"Acaba, sence kime çekmiştir ki?"

Arda'ya sarılırken bir yandan da homurdanıyordu Yeliz.

"Sus sen, sus. Zaten babası bir, sen iki... Sizi örnek almaktan çocuğum odun olma yolunda istikrarla ilerliyor."

"Aşk olsun halam, benim kadar romantik bir adama bu söz söylenir mi?"

Yeliz de en az Arda kadar alaycı cevap verdi.

"Sen mi romantiksin? Sen fırlamanın önde gidenisin Arda Korkut. Fatiiiihhh hemen o köpeği bırak ve derhâl banyoya geç."

Yeliz bağırarak yanlarından ok gibi fırlarken Erkan, Arda'nın omzuna vurdu.

"Aslanım bu hatunların derdi bitmez. Gel arka tarafa geçelim. Soner orada kafayı dinliyor."

"Valla iyi olur abi. Sabahtan beri kızlar, şimdi de bu hatunlar. Bira var mı?"

"Var var. Yürü."

Beliz, Arda'nın soktuğu lafı hiç takmamış, eve doğru hareketlenmişti.

"Kızlar, bu adamlarla uğraşılmaz, ben mutfağa geçiyorum. Bakalım neler yapmışlar."

Beliz'in sözüyle kızlar bir gayretle mutfağa girmişlerdi. Bir sürü adam etrafta dolanıyor bir tane kızın da tatlı aksanıyla sesi yükseliyordu. Lalin menüyü merak edip ortaya seslendi.

"Acaba menüde neler var?"

Ortalıkta dolanan şirin kız ona doğru döndü.

"Yunan ve Türk mutfakları karışımı, siz Soner Beyin ikizlerisiniz değil mi?"

Lalin kıza gülümseyerek baktı.

"Ya ben seni yerim, ne tatlı konuşuyorsun. Evet, biz o ikiz dingiller oluyoruz şeker."

Lal kaşlarını kaldırarak Lalin'e baktı.

"Pardon da, dingil diye sana derler sevgili ikizim." Sonra o sevimli esmer güzeline döndü. "Siz kimsiniz, garson ya da yardımcı? Aşçı ile görüşebilir miyiz?"

Kız gülümsedi.

"Pardon benim hatam. Ben Daphne. Mehmet Bey'in otelinde aşçıyım."

Beliz ağzına tıktığı kanepeyi yutmaya çalışarak yanına koştu.

"Ay, sen şu Yunanlı aşçısın değil mi? Nasıl anlayamadım ben ya bunu. Ben Beliz, Mehmet beyin kızıyım."

Daphne kıza döndü.

"Merhaba. Adınızı çok duydum."

Beliz kaşlarını kaldırdı.

"Yaa... Ne duydun acaba. Babamdan duyduysan çoğu abartıdır inan bana."

Daphne sırtıttı.

"Aslında hangimize hakaret ya da iltifat bilemem ama benim çenemi size benzettiğini söyledi."

Bu sözle hepsi kahkaha atmaya başlamıştı. O sırada mutfak kapısından Mehmet'in sesi geldi.

"Aha, cadılar ekibine yenisi eklenmiş. Daphne. Hazırlıklar nasıl gidiyor kızım?"

Babasının sözünü duymazlıktan gelen Beliz kıızı izliyordu. Daphne ise duyduğu 'kızım' sözünün içinde yarattığı duyguyla Mehmet'e döndü.

"Her şey halloldu patron. Sadece son dakika işleri var onları da arkadaşlar halledecek."

Bu söz üstüne başını sallayan Mehmet, Daphne'nin üzerine bakarak "Sen giyecek bir şeyler getirdin değil mi? İşleri takip ederken bir yandan da eğlenebilirsin. Davetlisin unutma," diye babacan bir şekilde kıza göz kırptı.

Daha Daphne bir şey diyemeden Lalin sevinçle haykırdı.

"Ay Daphne, çok sevindik ya. Hazırlanmak için bizim odaya geçebilirsin. Yan eve."

Lalin sözünü bitirdiğinde kapıdan Nergiz başını uzattı.

"Kızı neden sürüklüyorsunuz anlamıyorum. Gel Daphne, ben sana banyoyu ve giyineceğin odayı göstereyim. Kızlar siz de yardımcı olun Daphne'ye."

Sanki yıllardır tanşıyorlarmış gibi Daphne'nin koluna giren kızlar, konuşa gülüşe üst kata çıktılar. Daphne'yi soru yağmuruna tutmuşlardı. Banyoya girip kısa bir duştan sonra saçlarını salık bırakıp üstün körü kurutan Daphne, açık sarı, askılı elbisesine uygun hafif makyajıyla hazırды. Odadan çıktığında kızları terasta oturmuş aşağıya laf yetiştirirken buldu. Daphne'nin geldiğini gören Beliz ona hayranlıkla baktı.

"Ya oha ama... Kızım sen çok güzelsin."

Daphne gülümseyerek kızlara döndü.

"Sizler de çok güzelsiniz. Bu arada, belki sonra fırsat bulamam," diyerek çantasından iki tane küçük paket çıkaran Daphne, birini Lalin'e diğerini Lal'e uzattı.

"Nice mutlu yıllar, umarım beğenirsiniz."

Bunu hiç beklemeyen kızlar şaşkınlıkla ellerindeki paketlere baktılar önce, sonra sımsıkı sarıldılar kıza.

Paketlerini açınca ikisinin de gözleri ışıldamıştı.

Lalin'in paketinden minik bir dağ figürü olan kolye çıktı.
"Duyduğuma göre dağcılık kulübüne başlamışsın."

Lalin yüzünü buruşturdu.

"Başlayamadım daha. Bizim ailede sorunlu adam çok.

Mehmet amcam mı söyledi?"

"Evet, ama bana başladığını söyledi sandım."

Lalin kıkırdadı.

"Karşı çıkanların başında o geliyor ama benim inadımı bildiği için başladı gözüyle bakmıştır. Çok beğendim şeker ya, çok teşekkür ederim."

Lal kendi paketini açınca içinden çıkanla onunda gözleri ışıldadı. Minik bir çellonun bulunduğu çok hoş bir kolyeydi paketten çıkan. Daphne'ye sarıldı.

"Çok zarif ve ince bir düşünce tatlım, inan çok beğendim. Hiç gerek yoktu ama."

Daphne bu kızları çok sevmiştir.

"Ah, ne demek zevkle aldım. Allahtan patron niyetimi anlayınca elinden gelen yardımı yaptı."

"Babam işine geldi mi çok ince bir adam olabilir ama bu pek sık olmaz maalesef."

Bu sözle kahkaha atarak aşağıya indiler. Bahçeye çıktıklarında Yiğit ve Duru'nun geldiğini gördüler. Duru önce evden çıkan kızlara sonra koşar adım onlara gelen Doğa'ya sarıldı.

"Yengelerin güzeli."

"Başka yengen mi var senin, şımarık."

Doğa, Duru'nun ve diğer kızların yanaklarını öpüp Daphne'ye döndü.

"Merhaba canım. Bizim kızların arkadaşı mısın?"

Daphne gülümsedi.

"Olmayı çok isterim efendim ama havır. Ben bu gece-nin aşçısıyım."

Doğa birden gülümsedi.

"Ay anladım. Sen şu yeni gelen becerikli Yunan kızsın. Mutfağa uğrayamadığım için seninle tanışamadık. Bu aralar Yunanistan ile baya bir haşır neşir olduk."

Daphne gülümserken anlamayan bakışlarını Doğa'ya dikti. Ne hoş ve ne şirin bir kadındı.

Doğa kızın anlamadığını fark edince de açıklama gereği duydu.

"Oğlum ve yeğenim. Tatile Yunanistan'a..."

"Yahu biri bana yemek versin arkadaş, Açlıktan gebermek üzereyim."

Doğa sözünü bitirmeden evin arka tarafından keme-rini düzelterek gelen Arda bir yandan da bağıırıyordu. Tam başını kaldıracağı sırada Fatih bir bomba gibi sırtına fırladı.

"Arda abi, söz vermiştin güreşcektik hani."

Arda, Fatih'le boğuşurken çok yakınında duran esmer bir kızın nefesini kestiğinden habersizdi.

"Lan serseri. Karnım aç oğlum."

Fatih bu isyanı hiç umursamadan saldırılarına devam edince, Arda "Ulan ben seni var ya..." diyerek Fatih'i yakalayıp omzuna attığı gibi arkasında duran halasına döndü.

"Hala bu adamı bir yere bağla."

"Ben bağlayamam canım. Kendine benzettin, sen bağ-la. Çocuk hiper aktif ayol. Durmuyor durduğu yerde."

Arda'nın ellerinden kurtulan Fatih kaçarken Arda da kızların olduğu tarafa döndü ve o anda... Kendine bakan bir çift ateş gözle karşılaştı. Bu kızın burada ne işi vardı? Bu kız bu kadar güzel miydi? Hem de bu kadar seksi. Bir de bu kadar... Abi bu kız çok güzeldi ya... Kızgındı bu kıza. İyi de neden kızmıştı ki? Adımları giderek kıza yaklaşırken neden kızmış olduğunu düşünüyordu. Bir şey yapmıştı bu kız ama ne? Etraflarında onlara şaşkın

şaşkın bakan gözlerden habersiz iyice yaklaştı.

Daphne ise Arda'yı ilk gördüğü an şok geçirmişti. Bu adamın burada işi neydi? Mehmet Bey nesi oluyordu Yankı ve Arda'nın? Peki, bu kızlar? Kızların arasındaki bağı hatırlamaya çalıştı. Bu kadına anne dediyse, o zaman? Kızlarla da kuzen miydi?

İkisi burun buruna gelmiş ve birbirlerini bakışlarıyla öldürüyorlardı sanki.

"Hey, siz ikiniz... İyi misiniz?"

İkisi de Beliz'in sesiyle kendine geldi, ama Arda hâlâ kıza ateş saçan gözleriyle bakmaya devam ediyordu. Bu kız onu öpmüş ve sonrasında siktir olup gitmişti.

"Burada ne işin var?"

Odundu bu herif. Bunca zamandır içinden bu adamı söküp atmaya çalışırken, şimdi böyle karşılaşmak ve bu adamın bu cümlesi. Tabii. Altı üstü bir kere öptüğü kıızı karşısında gördü diye boynuna atılacak değildi ya. Aptallık kendisindeydi.

"Çalışıyorum. Sakıncası mı var?"

Doğa kaşları çatık ikiliyi izliyordu. Kızları kaş işaretiyle susturdu. Birbirlerine bakan bu ikilinin gözlerinde olan şey neydi? Kızgınlık ve bir şey daha... Yıllar önce Yağız'la şirket odasında ilk karşılaştıklarında olan şey. Kivılcım. Dudakları belli belirsiz kıvrıldı Doğa'nın. Oğlunu ilk defa bir kıza böyle bakarken görüyordu.

"Siz birbirinizi tanıyor musunuz?"

Annesinin sesiyle toparlanan Arda gözlerini kızdan ayırmadan annesinin sorusunu cevapladı.

"Evet, annecim. Dünya küçük derler ya, Defne ile Yunanistan da tanışmıştık."

Lalin'in kıkırdayan sesiyle ona döndü Daphne.

"Tanumakla kalmamış bir de kıza isim takmışsın ha Arda."

Arda sinirini göstermeden Lalin'e gülümseyerek "Sa-
dece sıradan bir tatil tanışmasıydı," dedikten sonra, tek
kaşını havaya kaldırıp alaycı bir şekilde Daphne'ye dö-
nüp devam etti. "Bilirsiniz işte, birçok insanla tanıştınız
tatillerde."

Daphne bu adamın ona laf sokmaya çalıştığını an-
lamayacak kadar salak değildi ama hangi akla hizmet
onunla böyle konuşuyordu, anlamadı ve sinirine hâkim
olamayıp o da karşılığını verdi.

"Hele de senin gibi bir yeteneğe sahipse."

Beliz kısık sesle mırıldandı.

"Hof! Bomba laf sokmaca..."

Daphne bu söze gülümsemesini saklamadı bile. Bu
adam demek sıradan bir tatil karşılaşması diyordu öyle
mi? Peki. İşine gelirdi. Ne uğraşacaktı ki bu herifle. Ken-
di aptallığına yanası gelmişti. Nerde serseri var gidip on-
lara tutuluyordu.

Kızın ona laf sokmasıyla iyice sinirlenen Arda kıza
alaycı bakışlar attı. Savaş mı istiyordu? Peki!

"Sizin misafirperverliğinize çok bile küçük hanım. Bi-
zim buralarda bir hoşça kal 'öpücüğü' verilir."

Daphne hiç sözünü ve gözünü esirgemedi Arda'nın
bu atışına karşılık verdi.

"Senin yeteneğinde biri elbette o hoşça kal 'öpücüğü-
nü' alacak birini bulmuştur."

Arda soktuğu lafın kendisine dönmesine mi, bu kızın
bunu takmamasına mı kızmıştı bilemedi.

İkisi de susup birbirlerine dik dik bakmaya başladılar.
Doğa gülümseyerek oradan uzaklaştı. Bu iki delinin
didişmesi daha çok uzayacak gibiydi ama kızlar pür dik-
kat izliyordu.

Mehmet'in yanına giden Doğa ona Daphne'yi sordu.

"Yankı sayesinde işe başladı ama çok memnunum. Hayırdır, bir yanılsı mı oldu?"

Doğa gülümsedi.

"Hayır, olmadı ama sanırım bizim Arda kıza hafif kadayı takmış. Yunanistan da tanışmışlar."

Mehmet hayretle baktı.

"Hadi ya! Ben de Yankı ile bağlantısı var sanıyordum, demek Arda'ymış"

Kıza takılmış olan Arda hâlâ tek kelime etmeden Daphne'ye bakmaya devam ediyordu. Savaşı hangisi kazanacak diye heyecanla bekleyen kızlardan Lalin, sonunda dayanamayıp ortaya bomba gibi laf attı.

"Lan oha ama! Oğlum bari öp kızı da şu gerilim azalsın."

Daphne ve Arda işte o anda etraflarında olan insanların varlığını fark etmiş ve bıçak gibi birbirlerinden uzaklaşmışlardı. Arda sinirle Lalin'e bakıp, "Bana bak cadı, seni dizime yatırır bir pataklarım..." derken Daphne yüzünü eliyle yelpazeleyip, "Yuh ama Lalin. Saçmalamaysaydın," deyip mutfağa doğru koştu.

Lalin ise bu ikisinin tepkisini umursamadan omzunu silkti ve Beliz'e alttan bir beşlik çaktı.

Soner'in Arda'yı çağırmasıyla da Arda eve giren Daphne'nin arkasından attığı öldürücü bakışlara son verdi. Ortalık yanıyordu vesselam...

Kızlar Arda'nın gitmesiyle koşar adım mutfağa girdiler ve Daphne'yi soru yağmuruna tuttular. Tek sordukları da Arda ile aralarında ne olduğuydu.

"Bir şey olmadı. Kuzenimin arkadaşlarıydılar işte, aynı grupta falan... Öyle yani. Sadece elektriğimiz tutmadı."

Lal tatlı tatlı gülümseyip Daphne'nin omzunu okşadı.

"Bence o elektrik tutmakla kalmamış, yakmış Daphne'cim ama bu bizim sorunumuz değil elbette." İki-

zine ve diğer kızlara dönüp uyarırcasına devam etti. "Bu tamamen sizin özeliniz. Öyle değil mi kızlar?"

Lalin sahte sahte Lal'e gülümseyip, "Hı hıı, öye tabii ikizim," dedikten sonra heyecanla Daphne'ye döndü.

"Daphne'cim, sen ne söylersen söyle. Ben eğer Arda'yı tanırıyorsa, sana fena halde takılmış durumda."

"Saçmalama Lalin. Adam elinden gelse beni boğacak, gördün işte."

O zamana kadar sessizce dinleyen Duru arsız arsız son sözü söyledi.

"E, o kadar olsun bebişim. Hoşça kal öpücüğü vermemişsin adama, açıkladı ya. Çok uyar kurallara benim kuzenciğim."

Duru sözünü bitirince kızlar hep birlikte gülmeye başladılar ve Daphne de dayanamayıp bu neşeye ortak oldu. Bu kızlar oldukça eğlenceliydi ama kendisi bu saat-ten sonra bu geceden ne kadar zevk alacak bilemiyordu.

Arabayı sert suratla kullanan adama çaktırmadan bakan Melda'nın içi içini yiyordu. Çoktan vazgeçmişti aslında hayal kurmaktan ama bu akşam bu adamın üstünde olan tuhaflığın sebebi neydi onu anlamıyordu? Olandan daha ters davranmaya başlamıştı. Daphne'si ile arası mı iyi değildi? Al işte... Yine gözleri dolmuştu. Gözlerindeki yaşlar görünmesin diye başını çevirdiğinde ise çoktan gelmiş olduklarını gördü.

"İnmeyi düşünüyor musun?"

Bu adamın, ukala sözlerini ağzına bir güzel dizmek vardı ya işte... Melda, ya sabır çekip arabanın kapısına uzandı.

Kızın inmesini beklerken kapıya yaslanan Yankı içinde hissettiği anlamsız heyecanı kovmaya çalışıyordu. Her zamanki Melda'ydı işte yanındaki. Tüm uzak kaldığı anlarda kıza nasıl davranacağını düşünmüş, sonunda eskisi gibi davranmaya, bildiğini kendisi de unutmaya karar vermişti ama onu, havluya sarılı gördüğü anda da aldığı kararlara uyamamıştı. Bir kere daha o kararını hatırlattı kendine. Aklını başına toplamalıydı. Karşısındaki her zamanki kuzen Melda'ydı işte. Bu kadar basitti.

İşte tam da o anda arabadan inip, evin kapısına doğru yönelen kızın saçlarını savurduğunu gördüğünde aldığı kararı yine ve yine unutmuştu. Hele de o havalı hareketle kendisine dönüp baktığında... Hiçbir şey yapamadı, sadece baktı.

Melda ise bu adamın bu akşam sergilediği denge-siz tavır karşısında gittikçe sinirlendiğini hissediyordu. Önce şapşal gibi odasından kaçan bir kekeme, sonra onu

zorla arabaya tıkan bir zorba ve şimdi de salak gibi kendine bön bön bakan bir hıyar.

"Salak salak bakmanın sebebini sorsam mı bilemedim."

Yankı cevap vermeden bir süre daha baktıktan sonra derin bir nefes çekip bahçe kapısına doğru yürüdü. Evet, salaktı. Katıksız.

"Yürü Melda."

"Allah Allah. Yürü demesen böyle dikilecektim burada. Neden akıl edemedim ben yürümeyi ki?"

Cümlesi biten Melda sinirli adımlarla yürümeye başladı.

Sabır diler gibi gözlerini deviren Yankı, bu kızın dudakları hep böyle kıvrılıyor muydu konuşurken diye düşünmeden edemedi. Melda'nın arkasından yürürken akli karmaşık duygular içinde boğulmaya başladı.

Eğer Melda'nın aşkını bilmeseydi böyle hissedecek miydi? Kokusunu, dudaklarını, bakışlarını böyle düşünecek miydi? Melda'nın aşkını bilmek onda bir şartlanma mı yaratmıştı? Bunu çok düşünmüştü ama öyle değildi. O sadece, ona kucak açan aileye ve onu aileden biri gibi gören bu kıza karşı başka duygular besleyemeyeceğinin bilincinde hareket etmişti.

Üstelik ne kadar inkâr ederse etsin, inzivaya çekildiği birkaç günde bu sonuçtan kaçamamıştı işte. Kısacası Yankı boku yemiş, korkusunu ciğerinde hisseder olmuştu.

İçeri girdiklerinde kızlar hep birden tepesine üşüştü. En büyükleri Melda olduğu için hepsinin ona olan sevgisi bambaşkaydı.

Melda kızlara sarılırken Yankı'nın sesini duydu.

"Daphne? İnanamıyorum. Senin burada ne işin var?"

"Yankı, seni gördüğüme çok sevindim. Mehmet Bey

bu gece için beni sorumlu tuttu. Mutfak olayı bende ve ayrıca..." Daphne biraz daha eğilip Yankı'ya daha kısık sesle fısıldadı. "Mehmet abi ile akraba olduğunuzu keşke söyleseydin."

Yankı kıza gülümseyerek bakarken hafif imayla cevap verdi. "Ne değişecekti Daphne?"

Melda bu görüntüyü beyni karıncalanarak izledi. Yankı'nın yanına gittiği bu güzel kız Daphne'miydi? Kızların hiç bir söylediğini duymuyordu. Sadece ikisine odaklanmıştı. Daha fazla izlemeye dayanamayıp izin istedi.

"Kızlar banyoya geçmem lazım."

Kızın arkasından dalgın gözlerle bakan Yankı, kolundan bir öküzün tutup çekmesiyle kendini duvarın dibinde buldu.

"Ulan şerefsiz. Ne diye bana Daphne'nin burada olacağını söylemedin? Angut gibi yakalandım kıza."

Yankı artık patlamak üzere olduğunu hissedip tüm hırsını bu herifin üzerine kusmak için niyetlendi ama dostunun yüzündeki saçma sapan çaresizliği görünce dayanamayıp kahkahayı bastı.

"Hazırlıksız mı yakalandın süt."

Daha Arda cevap vermeden kalabalığın arasına karıştı ve o sırada gözü Nergiz'in evine giren Daphne'ye takıldı.

Melda aynadan kendine bakarken dudaklarını ısıtıyordu. Ağlamamalıydı. Yoksa anında kaşı gözü kızarmıyordu. Son zamanlarda iyice mi ağır gelmeye başlamıştı bu aşk ona? Elini yüzünü hafifçe ıslatıp derin soluklar aldıktan sonra banyodan çıktı. Çıkmasıyla biriyle çarpıştı.

"Ah, çok pardon sizin burada olduğunuzu fark edemedim. Ben sadece çantamdan bir şey almaya çıkmıştım."

Karşısındaki kızı öldürse içi ancak soğurdu ama kızın da ne suçu vardı ki? Başka koşullarda tanışsalar kesinlikle iyi arkadaş olabilirlerdi.

"Önemli değil."

"Sanırım tanışmadık. Ben Daphne."

Kızın kendine uzattığı ele baktı bir süre. Sonra o da elini uzattı.

"Memnun oldum. Melda ben de."

Bu sırada merdivenlerden çıkan Yankı'nın sesini duydular.

"Daphne baksana bir... A, pardon. Sohbetinizi mi böldüm?"

Melda vazgeçmiş ve kırgın gözlerle baktı Yankı'ya. Kendini süzen Daphne'den habersiz.

"Bir şey böldüğün yok."

Kıza bakmadan merdivenlerden hızla indi. Yankı arkasından öfkeyle baktı. Yanlış anlamıştı işte. Hep o karma Arda yüzünden. Düzeltmeliydi ya da böyle kalsa daha mı iyiydi?

Daphne yüzünde hafif gülümsemeye Yankı'ya baktı. Kızın arkasından bakarken yüzünden geçen duygu geçişlerini gördü. Bir şeyler dönüyordu belliydi.

"Yankı, hayırdır? Beni neden arıyordun?"

Kızın sesiyle kendine geldi Yankı.

"Arda ile konuştun mu?"

Daphne'nin yüzü sertleşti.

"Evet konuştum. Sana bir şey söyleyeyim mi? Bu kuzeninle senin kesin hiç bir kan bağınız yok. Bir insan bu kadar zıt olabilir mi? Sen ne kadar insansan o da o kadar hayvan."

Elinde olmadan kahkaha atan Yankı, Daphne'ye sarıldı.

"Hayvandır ama en sevimlisinden..."

Daphne de gülümsedi. Greg'i görüyordu bu çocukta.
"Ya, ne demezsin. Bence o engerek yılanı."

Az önce Arda'nın da benzer duygular içinde ona çıkıştığını hatırlayan Yankı, bu ikisinin birbirinden ciddi anlamda hoşlandığını düşündü. Dostunun başı çok ağrıyacaktı çok... "Sen kendi başının derdine düşsen iyi edersin," diye de düşünmeden edemedi o anda. İkisi birlikte aşağıya indiler ve Daphne mutfağı kontrol etmek için içerde kaldı.

Mutfaktaki işleri yoluna koyup bahçeye çıkan Daphne, konukların gelmeye başladığını gördü ve kızlar onu çağırınca yanlarına gitti. Melda ona öfkeyle bakıyordu. İyi de ne yapmıştı bu kıza? Ah sakın... Yankı'ya olan bakışlar ve onları... Bu aptal kız ne sanmıştı ki? Gülümsedi. Lalin hemen devreye girip onları tanıştırmaya niyetlenince Daphne söze girdi.

"Biz yukarda tanıştık."

"Aaa, ne ara be? Of amma hızlısınız he siz de. Arda ile tanışyorsun, Yankı ile tanışyorsun, şimdi de Melda," Melda kaşlarını kaldırdı.

"Arda ile de mi tanışyorsun?"

Daphne başını salladı. Arda ismini duyunca yüzü asılmıştı yine. Beliz devreye girdi.

"Arda ile birbirlerinden hoşlanmadıkları kesin ama."

Alayla söylediği bu söz üstüne kızlar gülerken Lal karşılık verdi.

"Ya da fazla hoşlandıkları mı desek..."

Bu sefer Daphne de gülümsedi.

"Ben o engerek yılanından hoşlanmıyorum kızlar."

"Aaa, oldu mu ama şimdi Daphne. Bari kardeşinin yanında söyleme."

Duru'nun bu sözü ile şaşırان Daphne bakındı etrafına. Duru devam etti.

"Bilmiyor muydun? Melda ve Arda kardeşler."
Rengi anında atan Daphne kıpkırmızı olmuştu.
"Ben... Çok pardon ya..." Bunlar kardeş miydi? Bun-
ca senedir sakın ve sessiz aile ortamlarında bulunan
Daphne'ye bu kalabalık aile her ne kadar güzel görünse
de çok da yorucuydu. Melda'nın önemsemez gibi omzu-
nu silkmesi üzerine konu kapanmış ve sıra pasta kesilme
işlemiyle partinin başlamasına gelmişti.

145

Uzaktan Melda'yı izleyen Yankı, Arda'nın sözlerinin
çoğunu duymuyordu bile. En sonunda sıkı bir yumrukle
omzundan uyarıldı.

"Lan ben kime diyorum?"

"Abi bi susmadın ki ama. Hatunları aratmıyor ha çe-
nen bazen. Ne diyorsun söyle?"

"Ebeninkini diyorum Yankı oldu mu?"

"Oldu Arda oldu. Yürü pasta kesilecek hadi."

Pasta kesilecek masanın etrafına toplanan kalabalık
arasına girmeden biraz geride izleyen bu ikilinin gözle-
ri pastada falan değildi. Ya da olan eğlence de. İkisi de
farklı kızlara gözlerini dikmiş bakıyorlardı. Pasta kesme
muhabbetinden sonra hediyeler verilmeye başlandı. Ko-
nuklar tek tek hediyelerini verdikten sonra sıra ikizlerin
birbirine hediye vermelerine gelmişti.

Lalin ikizine bir kavanoz hediye etti. İçinde üç yüz altı-
mış beş tane minicik kâğıt duruyordu. Lal'e baktı.

"Bu kavanoza, seninle başladığım günü, seninle bitir-
diğim günü yazdım. Her gün için sana özel ne hissettiy-
sem bunların içinde var. İstersen hepsini bir kerede oku,
istersen her güne bir tane oku. İyi ki kardeşimsin. Senden

başkasıyla o daracık yerde dokuz ay geçiremezdim ben.”
Bu son cümleye kahkahalar eşlik ederken Lal nemli gözlerinin ardından baktı ikizine.

“İstemezdin tabii, üstümde yattın dokuz ay uyanık.”
Sımsıkı sarıldı Lalin.

“Ay yumuşacıktın kuzum, ben n’apım.”

Sıra Lal’in hediyesine gelmişti. İkizinin eline, eski Osmanlı fermanlarına benzeyen bir şey uzattı. Kırmızı kurdela ile bağlıydı.

“Burada bir liste var. Seninle birlikte, ölmeden önce yapacağım, yapmak istediğim şeylerin listesi. Ha bu arada yüz taneler o yüzden öyle erkenden ölmek yok.”

Lalin de aynı duygularla sarıldı kardeşine.

“Kötülere bir şey olmaz. Sen esas kendini koru.”

~ ~ ~

Neşe ile başlamış neşe ile devam ediyordu parti. Dans başladığında herkes dansa kalkmış, birbirleriyle dans ediyorlardı. Arda, babasıyla dans eden Melda’yı kolundan çekti.

“Baba kardeşimi esir alma. Ben de dans edeceğim.”

“Önce davranan kazanır koçum, bunu öğretmedim mi ben sana?”

Arda babasının yaşına rağmen karizmasını koruyan suratına bakıp sırtırken, “Neden erken kalkıp, geç yatıyorum sanıyorsun,” deyip Melda’yı kollarına çekti.

Melda kıkırdayarak Arda’nın kollarına geçti.

“Senin tavlaman gereken bir kız yok mu?”

Arda yüzünü sevimli bir şekilde ekşitti.

“Siktir et ya. Senden güzel kız bulana kadar tüm kızlara tövbeliyim artık,” diyen Arda’nın gözleri sahte bir

panikle büyüyerek devam etti. "Yok, lan fazla iddialı oldu."

Melda kahkaha attı.

"Üstelik hiç inandırıcı da olmadı."

O sırada gözü Daphne ile dans eden Yankı'ya takıldı. Aman ne hoş, Arda da aynı yere bakıyordu. Melda daha ne olduğunu anlamadan kendini Yankı ve Daphne'nin yanında bulup ağabeyinin o meşhur repliği söylediğini işitti.

"Yankı, eşleri değişelim."

Yankı sadece gülümseyerek Daphne'yi bıraktı ama Daphne sinirle bakıyordu Arda'ya. Arda hiç oralı olmadı kızı kolundan çektiği gibi yasladı bedenine.

"Fazla inatsın biliyor musun?"

"Bana diyene bak. Sen neyin derdindesin anlamıyorum. Ne dengesiz adamsın ya sen."

"Dengesiz mi, ben mi? Bir günü güzel geçirirken," sonra kıza daha fazla sokulup, kulağına tahrik edici bir sesle fısıldayarak devam etti "Ve dudaklarımda erirken, ertesi gün habersiz çekip giden sendin. Şimdi kim dengesiz Daphne?"

Daphne kalbinin o an çıkacağını zannetse de duruşundan taviz vermeden alayla baktı adama. Bu çapkın onun kalbini kırmadan önlem almalıydı. İyice âşık olacaktı yoksa bu adama. Olmaması gereken kişiye... Zaten dermansız aşka çok yakındı.

Adamın gözlerinden bakışını çekip kafasını sinirle diğer tarafa çevirdi ve Yankı ile Melda'nın birbirlerine tutkulu bakışlarla dans edişini izlemeye başladı.

A & O

Yankı'nın kolları arasına giren Melda önce kokusunu içine çekti. Kendi kokusunun içe çekildiğinden habersiz. Sonra gözlerini açıp Yankı'ya baktı.

Gözlerini kırpmadan bakıyordu Yankı. Aynı bu akşam odasında baktığı gibi... Aynı az önce kapıda baktığı gibi. İstem dışı gözlerini çevirdi. O sırada birbirine çok yakın olan Arda ile Daphne'yi gördü. Bunlar neyin kavgasını yapıyordu? Yankı'nın canını acıtmak için saldırdı. "Sevgilin sanırım Arda ile fazla yakın."

Yankı gözlerini çekmedi.

"Sevgilim yok benim."

"Allah Allah. Karşında salak mı var?"

"Evet."

"Yankı asabımı bozma."

"Daphne benim sevgilim değil."

İnanmak istemese de içinde hissettiği rahatlığı göz ardı edemiyordu ve o rahatlamayla çemkirmeye devam etti.

"Bana ne ya..."

Yankı kızın hallerini keyifle izlerken hafif bir şekilde gülümsedi.

"Sen sordun, ben de söyledim."

"Sormadım. Sadece tahmindi benim ki."

Yankı iyiden iyiye sırıtmaya başladı. Kıskanıyordu. Bu zamana kadar onun kızlarına ve çapkınlığına soktuğu bütün o laflar sırf kıskançlıktandı. Bunu fark eden Yankı, içinde bir yerlerde bu durumdan acayip hoşlandığını hissetti.

"Arda, Daphne'den hoşlanıyor ve sanırım kızda bizim deliden..."

Melda'nın gözleri öyle şaşkınca açılmıştı ki yüzünde oluşan ifade Yankı'ya kahkaha attırdı.

"Ağzını kapat şapşal."

"Ama... Aaa... Gerçekten mi? İyi de niye dalaşıyorlar ki?"

"Sebepe ortada. Büyük aşklar nefretle başlar."

Melda onlara dönüp baktı. Hâlâ didişiyorlardı.

Arda kızı iyice kendine çekti. Kulağına doğru eğildi.

"Neden haber vermeden gittin?"

Daphne ne diyecekti ki bu soruya?

"Ne kadarda üzmüş seni bu durum. Bayağı etkilenmişsin."

Sinirle dişlerini sıktı Arda. Bu kızın dengesini bozmasa en adiydi. Bir de ukala ukala konuşmalar... Sanki kızın vedasız gitmesi çok önemliymiş gibi neyin hesabını ve intikamını soruyordu ki? Zorla kaşınmıştı Arda.

"Kim bilir. Belki de o güzel tadına dair planlarım vardı ve sayende hepsi bozuldu. Belki sinirim bundandır."

Daphne gerilmişti iyice. Yatağa atacak kadın olarak görüyordu onu. Zaten başka ne olabilirdi ki? Sinirle bıraktı adamı ve mutfığa doğru koştu.

Melda o sırada Daphne'nin Arda'dan ayrıldığını ve Arda'nın piç bir sırtmayla arkasından baktığını gördü. Aptal adam. Ne demişti acaba kıza? Bu erkeklerden nefret ediyordu. Az önce boğmak istediği kıza şimdi de öyle acıyordu ki. Yankı'nın kollarından kurtulmak için debelendi.

"Bırak beni."

Yankı Melda'yı iyice kendine çekti.

"Nereye? Daha dans bitmedi."

"Bırak ya, Daphne'nin peşinden gideceğim. Kız kaçır gibi gitti."

Yankı bu kızın hallerine giderek hasta olmaya başlamıştı. Yakaladığı açıkla eğlenmeyi de ihmal etmedi.

Sevimli bir alaycılıkla kızı iyice kendine çekerek, "Bak sen... Az önce kızı resmen boğuyordun ya?" diye fısıldadı.

Melda yakınlıktan fazlasıyla etkilenmiş adamın kollarından kurtulmaya çalıştı.

"Sana öyle gelmiş. Ne derdim olacak kızla? Bıraksana ya."

Yankı ayrılmak istemiyordu ve iyice kendine bastırды Melda'yı. Bunun kötü bir hamle olduğunu, bedenine iyice yapışan teni hissetmesiyle anladı. Sertleşmeye mi başlamıştı ne? Lanet olsun... Melda'yı öyle bir hızla itmişti ki kız şaşkınlıktan az daha düşecekti.

"Bence de git Melda, seninle dans yeterince sıkıcı zaten."

Melda sinirden ölebilirdi.

"Ay senle çok zevkli sanki geri zekâlı erkek cinsi."

Daphne'nin peşinden giderken arkasından bakan öfkeli gözleri görmedi. Yankı kendine hissettirdikleri için, aldığı kararda durmasına engel olduğu için o an Melda'yı boğabilirdi. Uzaklaşacağım dedikçe ona doğru çekiliyordu. Girdiği çıkmaz öyle canını sıkıyordu ki daha fazla kalamayacağını hissetti ve sadece kızlarla vedalaşıp Arda'nın yanına gitti.

"Abi, yürü gidiyoruz."

"Nereye lan."

"Cehennem dibine. Yürü dedim sana. Buradan sıkmadın mı oğlum? İçelim sıçalım, karı kız tavlayalım."

Daphne'ye bu akşamlık yeterince ayar veren Arda, bunun iyi fikir olacağını düşündü. En azından Daphne onu bulamazsa iyice meraklanırdı.

"Tamam, lan hadi gidiyoruz."

İki adam arkalarına bile bakmadan arabalarına atlayıp uzaklaştılar.

"Daphne?"

Kızı mutfakta bulamamış, üst kata çıktığında minicice girdiğinde camdan bakan kızın omuzlarının sarsıldığını fark etmişti. Seslendiğinde kız ona dönmeden başını önüne eğdi.

"Arda seni ağlattı değil mi?"

Sadece başını sallamıştı.

"Erkekler bunu hep yapıyor sanırım."

Daphne usulca Melda'ya döndü.

"Yankı da senin canını yakıyor sanırım."

Melda olduğu yerde donup kalmıştı ama sonra... Daha fazla dayanamadı. Hıçkırık boğazından bir kere kaçınca devamı geldi. Sarsılarak ağlıyordu artık. Bu kız daha tanıyalı bir kaç saat olmuşken görmüştü içindeki ateşi. Kimse görmemişti. O dışarıdan bir gözdü. Ön yargısız bakmıştı olaya. Bir kadın ve bir erkek görmüştü. Bu kıza ne kadar güveneceğini bilemiyordu ama artık senelerdir içinde tek başına taşıdığı yükü daha fazla kaldıramadığını hissetti.

Kendini Daphne'nin kollarında buldu. Kızların ikisi de içindekileri akıtarak ağladılar. Daphne tüm hayatını ağladı. Güveneceği tek bir erkeğin olmayışına, yalnız kalmışlığına ağladı.

Neden sonra kendilerine gelip hafif uzaklaştıklarında, birbirlerine bakıp ürkek tebessümle gülümsediler. Daphne fısıldadı.

"Yankı, tam bir aptal!"

Melda başıyla onayladı.

"Arda da öküzün önde gideni!"

Bu sefer de Daphne onaylamıştı. Tekrar gülmeye baş

ladılar ve Daphne Melda'ya bakıp, ciddileşti.

"Anlatmak ister misin?"

Melda bu soruyu bekliyor gibiydi yıllardır. Anlattı... İlk gördüğü andan... İlk hissettiği acıdan başlayarak anlattı, anlattı... Ne varsa içinde... Sözü bittiğinde Daphne sınıksız sarıldı yine kıza. Bu sefer de o başladı anlatmaya. Hayatını, ilk aşkının onu nasıl aldattığını, çapkın erkeklerle olan güvensizliğini... Sonra Arda hakkında duyduklarını, korkularını...

Karşılıklı günah çıkardıktan sonra bir süre sustular. Saat epey ilerlemişti. Melda ayağa kalkıp onu da kaldırdı. Ne ara yerde diz dize oturur hale gelmişlerdi?

"Yarın. Benim atölyemin adresini vereceğim sana. Oraya gel konuşalım. Daha rahat. Belki de bu iki sersemi hayatımızdan çıkarıp mutlu olmaya çalışırız."

Daphne gülümsedi.

"Sana anlatınca rahatladım."

Melda gülümsedi.

"Bana mı söylüyorsun. Senelerdir aynada kendime bile itiraf edemiyordum biri duyacak diye. Şimdi sanki güçlenmiş gibiyim. Sanki bir sis perdesi kalkmış gibi. Sen bana iyi geldin."

"Sen de bana."

Gülümseyerek odadan çıktılar. Kıskanma ve kızmakla başlayan tanışma, öyle görünüyordu ki farklı bir dostluğun kapısını açmıştı... Yarın daha da perçinlenecek bir dostluğun...

~*~

İki adam ayık girdikleri mekândan, yanlarında iki kadınla kıyak kafa çıkmışlardı. Yankı aklında dolanan zararlı fikirlerle boğuşmaya kendini o kadar kaptırmıştı ki

boynuna asılan kadının varlığını hiç umursamadı. O her zamanki Yankı'ydı. Bir çift mavi göz ve o mavi gözlerin senelerdir arkasında sakladığı aşk onu yolundan döndüremezdi. O kıza sarılırken aklına erkekliğine dair hiçbir şey gelemezdi. Yankı bunu ne kendine ne de sığındığı aileye yapabilirdi. İşte bu duygularla otel odasına girdiği an kadının dudaklarına deli gibi yapıştı. Yapılan itirazları, isyanları duymadı bile. Biraz daha yavaş olması için yapılan uyarıları dinlemedi. Kadının üzerindeki kıyafeti yırtarcasına çıkardı ve ergenliğinden bu yana ilk defa ön sevişme olmadan kadının içine girmeye hazırlandı. Belki bunu da başaracaktı ama o an gözlerini açıp ona bakan kadının gözlerini gördüğünde bunu yapamayacağını anladı çünkü o gözler ona mavi mavi bakmıyordu. O gözler onunla dalga geçip, onu deli etmiyordu. O gözler ona öyle... Öyle bakmıyordu işte.

Yankı büyük bir öfkeyle yataktan kalkıp yumruğunu duvara geçirdi. Yataktaki kadının korkusuna aldırmandan kükredi.

"Çık ulan beynimden çık!"

Ne yazık ki biliyordu... Ne yaparsa yapsın o kız işlemişti aklına, ruhuna. Kim bilir... Belki de bu zamana kadar dizginlediği hayvansı içgüdülerinin açığa çıkmasına sebep olmuştu. Eşeğin aklına karpuz kabuğu sokmak mı denir, aklında olmayanın başına gelmesi mi denir bilinmez ama Yankı gittikçe büyük bir batağın içine saplandığını hissediyordu.

Bir diğer savaşta sahil kenarında veriliyordu. Arda o kadınla Yankı kadar ileri bile gidememişti. Bir öpüşmenin hayali hâlâ aklındayken bunu yapamamıştı işte. O kahverengi gözlerin sağlam sopasını yemişti. Üstelik kız onu umursamıyordu bile ama eğer onun da adı Arda'ysa, o kıızı elde eder, sonra istemezse, "Hadi kızım,

“yol bu taraftan” der yollardı. Tabii yerse... Kendine itiraf etmese de içinde bir yerlerde onu zor günlerin beklediğini biliyordu. Yunan kızı bunun temellerini, meyhanede ona o şarkının Türkçesini söylediği an atmıştı.

Duru laboratuvara girdiğinde hâlâ akşamın sersemliğini üzerinde taşıyordu. Nazlı yetmişmiş, şımarık büyümüş bir kız olarak uykusuzluğa bile dayanamıyordu işte. Ne yapsın ki? O, Yiğit ve Aslı'nın biricigiydi.

Bu düşünceyle onun gelişini âşık gözle izleyen adama sevimli bir şekilde gülümsedi. Duru için o kadar normaldi ki ona aşkla bakan adamların yanında hiçbir şey yokmuş gibi davranmak... İnanç da bunlardan biriydi işte. Ha, belki o bir parça önemliydi diğerlerinden çünkü ilk defa bir erkeğin ilgisine bu kadar tahammül edebiliyordu. Ayrıca o minik oyunları hoşuna bile gidiyordu kızın.

İnanç ise içinde gittikçe büyüyen aşkla, her geçen gün biraz daha bağlanıyordu bu şımarık cadıya. Yurt dışında yaşayan ailesine bile bahsetmişti Duru'dan, ama yakında tanıştıırırım sizi diyememişti işte. Güvenemiyordu ki aralarında olan şeye. Bu kız onu ciddiye alıyor mu onu bile bilmiyordu İnanç. Neyse, diye düşündü. Elbet su akar, yolunu bulurdu.

"Günaydın ayyaş. Akşamdan kalma gibisin."

"Sorma İnanç ya. Uykusuzluk hiç bana göre bir şey değil."

Bir de o minik ağzını gözler önüne sererek esnememiş miydi? İnanç'ın içi gitti ama işi her zamanki gibi gırgıra vurmaya tercih etti.

"E, doğum günü nasıldı?"

"Ay, çok eğleneliydi. Kızlarla sabaha karşı pasta kavgası yaptık ve en büyük dilim Nergiz ablamın yüzünün ortasında patladı."

Kızın birden heyecanlanması çok hoşuna gitmişti.
Gülümsedi...

"Hadi ya, kötü olmuş."

Duru kıkırdamasına devam etti.

"Yok ya, Erkan abim için harika bir şeydi."

"Niye ki?"

"Nergiz ablamın dudaklarına yapıştı, sonra tüm yüzünü yaladı. Çok güzel fanteziymiş *lan bu dedi*. Bu arada Soner abim de sert bir uyarı yolladı Erkan abiye. 'Burada kızlar var, dikkat etsene' diye. Tabii biz yerlerde..."

İnanç da kahkahayı basmıştı.

"Vay be! Erkan abi, idolümsün."

Duru gözlerini devirdi.

"He canım he."

İnanç hiç hızını kesmedi ve acayip muzır bir şekilde Duru'nun gözlerine bakarken, "Duru?" diye mırıldandı.

Duru yine İnanç'ın bir muzurluk peşinde olduğunu anlamıştı. Anlamıştı ama bu adamın oyunlarını çok sevdiği için ayak uydurdu.

"Hmm."

"Kız sen de benim Nergiz'im olsana. Koşa koşa gider pasta alırım bak vallahi."

"İnanç, boğazına tıkarım o pastayı."

Kızın gülerek söylediği bu söz üstüne İnanç suratını asıp işinin başına döndü.

"Bir gün bu aşktan geberip gideyim, sen de kına yak o seksi kıcına."

Duru'nun gözler kocaman açıldı.

"Oha, terbiyesiz!"

"Ne var, vicdansız."

Duru gözlerine ısrarla dikilen bakışlardan kısa bir süre kaçamamıştı ama sonra içinde gittikçe büyüyen duygudan korktuğu için hızla başını önüne eğdi.

Kızın bu telaşına hayretle bakan İnanç, içinde 'acaba mı?' duygusuyla savaş verirken işine konsantre olmaya çalıştı. Bu kız onun bir gün sonu olacaktı. Biliyordu.

4 3 0

Melda atölyesinin çalan kapısını açtığında karşısında Daphne'yi gördüğünde keyifle gülümsedi. Bir deri ortağı her şeyden daha güzeldi o an için.

"Kuzum, hoş geldin."

"Hoş buldum tatlım. Ne güzel bir yerdeymiş atölyen." Melda gülümsedi.

"Sen bir de bunu bizimkilere anlat."

Daphne'yi içeri alan Melda, onun hayran gözlerle etrafı dolaşmasını izledi. Tüm çalışmalarını dikkatle inceleyen Daphne sanki nefes bile almıyordu. En son Yankı ile kendisine ait çift figürlü çalışmanın yanına gelince sesli şekilde nefesini verdi.

"Bunu biri gördüğü an senin ne hissettiğini ve bu aşkın hikâyesini anlar. Nasıl bir çalışmada tüm geçmişi ve duyguları verebildin ki?"

Gözleri hâlâ minyatürlerin üstündeydi. "Muhteşem bir şey bu," diye fısıldadı kendi kendine.

Melda gülümsedi.

"İnan bana bunu nasıl yaptım onu bile hatırlamıyorum. Zaten bu atölyeye de kimse girmedi bu güne kadar. Sadece iş için gelenler oldu. Tanıdıklarım içinde sen ilksin."

Daphne kıza gülümseyen gözlerle baktı.

"Teşekkür ederim."

"Hadi, oturalım."

Aperatiflerin ve içeceklerin dolu olduğu sehpanın etrafındaki minderlere çöktüler birlikte. Önce havadan

sudan sohbetlerle sonra kendi hayatlarının eğlenceli kısımlarıyla sohbet etmeye başladılar. Tabii neden bahsedilerse etsinler, konu dönüp dolaşıp, dün gece ortadan kaybolan iki adama geliyordu.

"Sence nereye gitmişlerdir?" diye soran Melda'yı, "Aman boş ver, nereye giderlerse gitsinler," diyen Daphne cevaplıyordu ama iki dakika sonra aynı soruyu bu sefer Daphne soruyordu. Sonunda aldıkları bir kararla, o iki adamı bir süre umursamamayı başardılar.

~ ~ ~

Diğer tarafta ise akılları kızlarda olan iki de adam vardı.

Yankı tüm gecenin huysuzluğuyla masasında dosyaları hırpalarken, Arda odasına destursuz dalıp, koltuğa çöktü ve çökmesiyle de tüm gece kafasını kurcalayan soruyu dile getirdi. Hoş bunu beş kere telefonda sormuştu Yankı'ya ama yüz yüze cevap almak bir başkaydı tabii.

"Yankı. Oğlum bu kız beni hiç düşünmüyor mu lan sence?"

Zaten kendi derdi kendine yeten Yankı, Arda'nın bu çocuk ve dengesiz hallerinden artık yaka silkecek hale gelmişti. Sinirle üç saattir incelediği halde anlamadığı dosyayı fırlatıp Arda'ya ters ters baktı.

"Oğlum bi'git. Dalıcam bak sonunda sana ha! Sabah-tan beri kafamı sikene kadar ara kızı abi. Bendeki de can."

Arda gevşekçe ayaklarını uzattığı koltukta iyice gerildi.

"Aramam arkadaş. Ben ne arayacağım? Bana yüz vermeyen o."

"Madem öyle, kızla ne diye uğraşıyorsun. Dans eder-

ken söylediklerin yenilir yutulur cinsten miydi sanki bir de gelmiş umurunda olmayan kızın lakırdısını dinletiyorsun bana."

"Sohbette mi etmiyek bebe."

Yankı bir ya sabır çekip gereksiz kuzenine dondu.

"Oğlum, kıza takılmışsın belli. Elde etmeden de durulmayacaksın. Gel sana da bana da işkence çekirtme. Ara kıızı, seninle ilgileniyor mu bir test et, sonra da sen rahat, ben rahat. Hadi abi. Hadi..."

Yankı cumlesi bittikten sonra fırlattığı dosyayı geri çekerek tekrar incelemeye koyulmuştu ama Arda'nın onu rahat bırakmaya pek niyeti yoktu.

Bir süre sessizce durduktan sonra gözleri parlayarak Yankı'ya baktı.

"Sen arasana lan..."

Yankı hiç başını dosyadan kaldırmadan son derece soğukkanlı bir şekilde cevap verdi.

"Aramam. Kız senin, dert senin. Ne halin varsa gör."

"Oğlum sen nasıl doston. Ara hadi lan. Akşam bir şeyler içelim, sana İstanbul'u gezdireyim, de."

* Yankı uğursuz bir şekilde sırtıttı.

"Sonra da kız bana âşık olsun. Bu adam bana yanık desin, peşime düşsün. Sen de üstüne bir bardak arpa suyu iç."

Arda kızgın gözlerini devirdi.

"Siktir git Yankı."

Yankı hâlâ dosyasına görmeyen gözlerle bakarken arsız arsız cevap verdi.

"Olur bebişim."

Bir süre sessiz duran Arda yine gözlerini Yankı'ya dikmişti.

"Arasan nolur be hıyar. Hadi, lan."

Kurtuluşu olmadığını anlayan Yankı, sonunda pes ederek telefonu eline aldı.
"Ebene rahmet Arda..."
"Amin canım cemi cümlemizinkine. Hadi, ara."

(f s e)

Sohbet keyifle devam ederken Daphne'nin telefonu çaldı. Kim olduğunu görünce Melda'ya gösterdi ve telefonu açtı.

Melda kalbi deli gibi çarparken Daphne'nin konuşmasını pür dikkat dinledi. Bu adam niye arıyordu ki?

"Efendim?"

"Daphne?"

"Yankı nasılsın?"

"İyiyim sağ ol sen nasılsın?"

"İyiyim teşekkür ederim."

Yankı'nın kısa sessizliğinin arkasından bir takım fısıltılar duyan Daphne bu sesin kime ait olduğunu hemen anlamıştı. Tanımasa bile tahmin etmek zor olmamıştı. Demek Arda aratıyordu ha... Sırıltmasını saklayarak Yankı'nın ne diyeceğini merakla bekledi.

"Şey Daphne, diyorum ki buralarda sıkılmışsındır. Seni bir şeyler içmeye çıkarayım ha, ne dersin?"

Daphne kıkırdadı.

"Ah, Yankı'cığım çok zarıfsın ama yalnız değilim ki bebeğim hatta şu anda çok hoş mavi gözler eşliğinde kahvemi yudumlamaktayım."

Yankı bir an kaldı ve gözlerini Arda'ya dikti.

"Mavi göz eşliğinde mi? O ne demek ya? Otelde misin?"

"Yani demem o ki bana eşlik eden birini buldum ve hayır otelde değilim. Onun mekânındayım."

Daphne, Melda'ya göz kırparken Yankı'nın sesi işitkinliğini ele veriyordu.

"Anladım canım, neyse... Selam söyle bari arkadaşla görüşürüz."

Melda şaşkın şaşkın Daphne'nin telefonu kapamamasını izlerken, Daphne kahkahaya boğulmuştu bile. Kızın bu kahkahasının sebebinin anlayan Melda'nın şaşkınlığı hızla memnuniyet dolu bir gülümsemeye dönüştü.

"Erkeklesin sandı değil mi? Ah, abime yetiştirir he-men."

"Arka planda abinin homurtusunu duyuyordum be-beğim."

Bu sözle Melda da kahkahasını daha fazla tutamadı.

"Ah, Daphne çok fenasın. Abime yazık ama ya..."

Daphne anında kahkahasını kesip, dalgın ve üzgün bir hale büründü.

"Yazık falan değil. Bana danstayken söylediğini sana anlattım. Tek derdi yatağa atmak."

Melda ciddileşti.

"Bak yanlış bir cümle kurmuş evet ama bir şeyler anlamsız."

Kaşları çatık düşünceli duran Melda'ya bakan Daphne sordu.

"Anlamsız olan ne? Dedikleri ortada."

"Dediklerine değil de ben daha çok demediklerine takıldım. Abim çok çapkındır ama sakın üstüne alınmada, mesleği orospuluk olan kadına bile bu şekilde davranmaz."

Daphne sinirin midesine vurduğunu hissetti ve kahvesini bir dikişte bitirdi.

"Daha aşağı mıyım onun gözünde yani?"

Melda gülümsedi

"Hayır, be şaşkın ben onu gördüm sana bakarken."

sen dansı bırakıp giderken arkandan bakışını gördüm. Tamamen bilinçli söyledi o sözü sana. Nasıl piç piç sırtı-
vordu bir görse."

İyice sinirlenen Daphne, Melda'ya ters ters baktı.
"Ay Melda, abine gıcıkısın da onu ortadan kaldırmam
için elime bahane mi veriyorsun? Bu ne demek şimdi?"

"Yok be kızım. Diğer tanıdığı hiçbir kız gibi değilsin.
Belki yanlış taktik izliyor ama diğer kızlardan değerli ol-
duğun kesin. O kızların adının sanının ortada olmadığı-
ni düşünürsek. Sanırım benim abim bir ayı ve severken
boğmak gibi bir huyu var."

Tüm bunları düşünen Daphne, Melda'nın haklı olma
ihtimalini düşündü. Sonuçta abisini en iyi Melda tanırdı.
Bu herif onu inadına mı sinir etmişti yani?

"İyi de neden peki? Madem diğerlerinden farklıyım.
Neden öyle yapıyor ki?"

"Birincisi bebeğim, sen ona veda etme gereği bile
duymadan ortadan kayboldun." Sesini birazcık kısıp
devam etti. "Üstelik onu öptükten birkaç dakika sonra
oldu bu." Daphne'nin itiraz etmek üzere olduğunu gö-
rünce de eliyle kızı susturup daha net bir sesle tamam-
ladı konuşmasını. "O senin haklı sebebini bilmiyor. Onu
önemsemediğini düşünüyor ve önemsenmediği kişiyi
önemsemek gibi bir kaosu içinde hissediyor kendini.
En önemlisi de kendinin âşık hallerini bilmediği için ken-
di duygularını bile tahlil edemiyor daha."

"Ha, yani diyorsun ki benim abim bir salak."

"Aynen kuzum aynen."

Daphne dudağını ısırarak bir süre düşündü. Sonra
birden yüzü ışıldadı.

"Yankı."

Melda'nın yüzü asıldı.

"Ne olmuş ona?"

"Bebeğim. Onun bakışlarını gördüm. Senin arkandan. Bir tek sana dayanarak o tahminde bulunmadım ben. Yankı'nın da bakışlarını gördüm. Ayrıca seninle konuşmadan önce varmışım bu kaniya." Daha fazla heycanlanarak devam etti. "Tatlım bu adam sana karşı boş değil."

"Of saçmalama Daphne. Bunca yıldır gözümün önünde o kadınlarla bir tek o işi yapmadı. Bu nasıl hoşlanma."

"Bak orasını bilemem. Zamanını da bilemem ama bu adam benim gördüğüm an itibari ile sana karşı boş değil. O zamanlar sana olan ilgisini yorumlamamıştır hatta belki şimdi bile yorumlamaktan kaçıyordur. Düşünsene, siz en azından resmiyette kuzensiniz. Her şeyden öte en yakın dostunun kardeşisin. Senin bile nasıl tepki vereceğini bilmiyorken koskoca bir aile var karşısında."

"İyi de Daphne, insan hiç mi belli etmez."

"Abin ediyor mu? Sana göre benden hoşlanıyor."

"Abim hoşlanıyor ama kabullenemiyor işte, bir de senin ne hissettiğinden emin değil."

"Peki, Yankı senden emin mi? Abin bile kendini anlamazken, Yankı'dan bunu beklemen ironi olmuyor mu?"

Melda gülümsedi.

"Ha, yani diyorsun ki Yankı da salak."

"Aynen, hem de katıksız."

Kahkahayla gülmeye başlamışlardı ve yaşadıkları çıkmaz aşkla iyice zıvanadan çıkmışçasına gülüyorlardı. Derken yine duruldular. Melda sordu.

"Ne yapacağız peki?"

"Ne hissettiklerini onlara göstereceğiz. Böyle oturup salya sümük ağlayıp zırlamakla olmaz bu. Ben senin söylediğine inanacağım Arda hakkında, sen de Yankı için düşündüklerime güveneceksin. Bakalım yanıldık mı yanılmadık mı?"

Kaşlarını çatıp düşünen Melda'yı izleyen Daphne kırdadı.

"Annene o kadar benzedin ki şimdi."

Melda da gülmeye başladı.

"He canım. Huyumda benzer."

"Kaş çatmandan belli, neyse bir plan yapmalıyız."

Melda sırttı.

"Plan belli."

"Ne?"

"Kendimize yeni bir hayat kuracağız ve onlar anlayacak. Bu hayat onlardan ibaret değil. Onların gözü önünde ama onlardan uzak bir hayat..."

Daphne kafasında canlanan planla sırttı.

"Üstelik ne tesadüftür ki gittiğimiz yerlerden haberleri olacak."

"Aynen."

"Ayrıca kimlerle görüştüğümüzden de olacak."

"Kesinlikle. Eğer onlar için önemliyse ellerinden kaçmamıza izin vermeden düşerler peşimize. Değilsek de onların cehennemin dibine kadar yolu var. Ben aşkı mı içime gömerim. Yani, en azından denerim." Dedğine pek kendi de inanmamıştı ama ısrarla devam etti. "Yani bunca yıldır gömdüm sonuçta..."

Cümlelerin sonuna doğru Melda'nın hüznülenen yüzüne bakıp dayanamayan Daphne ona sımsıkı sarıldı.

"Sakin korkma. Ben yanıdayım ama bu plan için güçlü müttefikler bulmalıyız."

Melda tam cevap verecekken atölyenin kapısı çaldı. Şaşkınca kalktı ve kapıyı açtığında karşısında annesini gördü.

"Anne? Burada ne işin var?"

"Bu saatte burada kiminle birlikte olduğunu görmeye"

geldim ama bu bahane. Seni merak ettim ve artık bana anlatma zamanın geldi de geçiyor bile."

Melda şaşkın bakakalmıştı.

"Neyi anne?"

"Yankı'yı kızım ne olacak."

A. Ş. (6)

"Ne yapıyormuş, ne yapıyormuş?"

Artık bıkkınlıkla gözlerini yuman Yankı, belki onun-
cu kez aynı cevabı verdi.

"Mavi gözlü biriyle kahve içiyormuş."

"Ha, o herifin mekânında."

"Oğlum adam mı bilmiyoruz. Sadece mavi gözlü biri
dedi."

"Lan oğlum salak mısın? Adam olmasa niye belirt-
sin."

Yankı artık daha fazla dayanamayıp kalktı.

"Adam olsa niye belirtisin Arda. Bana ne onun haya-
tından. Neden bana imalı konuşsun. Belli ki karşısındaki
insana jest yapmak istemiş. Allah Allah arkadaş bela mı-
sın oğlum sen?"

Arda'nın, Yankı'nın isyanını takacak hali yoktu. O
hâlâ duyduğu ve kurduğu ikilemde debelenmekle meş-
guldü. Ne de olsa babasından aldığı çok güçlü bir özel-
liği vardı. Hedefe odaklanmak ve detayları umursama-
mak...

"Jestine sokarım onun. Sen de bana asabi ergen gideri
yapma. Dün gece yatağa attığın kadından kaçmasaydın
da azcık enerjini atsaydın."

Yankı suratı asılmış halde camın önüne yürüdü.

"Anlattığıma pişman etme, canım istemedi işte."

"Hayret. Koca Yankı ayağına gelen meteor taşını geri çevirdi ama sebebi belli."

Yankı telaşla Arda'ya döndü. Bu adamın Melda ile olan olaydan haberi var mıydı? Sebebi belli demek de neyin nesiydi?

"Ne sebebi?"

Arda sırtarak ayağa kalktı.

"Bu gün böyle gergin halde bana sarmak için."

Yankı duyduğuyla acayip rahatlamıştı ama bunu belli etmemek için hâlâ isyan eden adam rolüne devam etti.

"Ya Arda. Abi harbi defol ya..." Kadına dokunamamıştı bile. Melda'nın gözleri buna izin vermemişti ve içinde Melda'ya karşı amansız bir öfke büyüyordu.

Kapıya doğru yürüyen Arda homurdandı.

"Gidiyorum ama en kısa zamanda şu mavi göz olayı çözülecek. Ha, bu arada, bu gün öğlen Melda'yı aradım, dün sergi işini soramamıştım. Murat hocası çalışmalarına bayılmış ve karma sergiyi onaylamakla kalmamış, üç ay sonra kendi kişisel sergisinde Melda'ya da özel bir bölüm yapmaya karar vermiş."

Yankı dişlerini sıkmıştı. Bu Murat denilen hoca, o annesinin bile yakışıklı diye bahsettiği hoca mıydı? Öyle ya, diye düşündü. Bu kızın bütün hocaları Murat değildi ya... Zaten adını ilk duyduğu an uyuz olmuştu herife. O anı hatırladığında kalbi yeniden sıkıştı. O zaman da masada o adamın adı geçtiğinde herifi bir kaşık suda boğmak istememiş miydi? Bunun sebebi...

Huysuzluğunu ve dizginleyemeden içine doğan kiskançlığını belli etmemeye çalışarak sordu.

"Neden yapıyormuş bu iyiliği."

"Ne biliyim, kızın çalışmalarını göremiyoruz ki iyi mi değil mi değerlendirelim. Demek ki iyiymiş baksana."

Yankı'nın gözlerinin önüne o tezgâhta duran ikili fi-

gür geldi bir anda. Yankı öyle iyi biliyordu ki kızdaki yeteneği. Kendi aptallığını da biliyordu. Kurbanlık koyun gibi kıza çekildiğini de çok iyi biliyordu. Tek bilmediği bu durumda ne bok yiyeceğiydi.

Düşüncelerini rafa kaldırıp o korktuğu gerçeği dile getirdi.

"Melda'dan hoşlanıyor olabilir."

Arda sırttı.

"Aslında hayır demem. Adam ağır başlı oturaklı biri, kızın yaşı da geçiyor, hayatına abuk biri gireceğine Murat girsin."

Arda kapıdan çıkarken Yankı dışlerinin arasından tısladı.

"Abuk biri de sana girsin Arda."

Arda'nın arkasından bakarken avuçlarının acıdığını fark etti ve ellerine baktığında yumruklarını sıkıldığını gördü. Murat iyi adamsa Melda'yla... Siktir lan...

"Boku yedin Yankı."

...

Annesine bakakalan Melda önce inkâr etmek istese de Doğa'nın gözlerinde gördüğü şefkatle yaşlarına engel olamadı. Kendini birden annesinin kollarına atarken Doğa da kızına sımsıkı sarılmış, fısıldıyordu.

"Ah benim yaralı kuşum."

Melda'nın sesi çıkmıyordu. Bir süre öyle kaldıktan sonra kendine biraz gelip geri çekildiğinde arkasında duyduğu kıpırtıyla döndü. Doğa kapının önünde diki len Daphne'yi gördü. Tüm kanadı kırık kuşlar burada mı toplanmıştı?

Daphne anne kızın halini görüp rahatsız oldu ve bi-

razda kıskandı. Ne çok isterdi Şu anda bir annesi olsun ve ona b yle sarılsın.

"Şey... Ben gitsem iyi olacak. Hoş geldiniz Doğa Hanım."

Doğa kızın yaşla dolu g zlerine baktı. Melda fısıldadı.

"Gitme Daphne."

Doğa da kızından ayrılıp Daphne'ye doğru y r d .

"Gel bakayım buraya sen de."

Bir adım  tesinde durup kollarını a ınca Daphne teredd ts z kadının kollarına atıldı. Neden ağladığını

Doğa anlayamıyordu ama hissediyordu. Bu kızın bu kucaklamaya ihtiya ı vardı.

"Şen neden ağlıyorsun a s m kl ."

Daphne başını salladı.

"Kıskan lıktan."

Doğa ile Melda g l msedi. Doğa kızın y z ne bakarken sordu.

"Neyi kıskandın Şimdi, Melda'nın s m klerini mi?"

"Hayır. Annesi olmasını."

Doğa i inin acıdığını hissetti.

"Őenin annen..."

"Yok. Annemi ve babamı beş yaşımdayken kaybettim."

"Kıyamam ben sana minik kedi."

Melda bir s re bu ikiliyi izledikten sonra i eri doğru y r d .

"Hadi, gelin. İ ilmesi gereken bir ŐiŐe i kimiz var."

   kad n at lyenin i ine girerken Doğa etrafını merakla s zd . Y z nde gurur vardı. Ta ki masanın  st nde duran o heykelleri g rene kadar. İ ledi... Kızına d nd ... Melda buruk bir Şekilde g l msedi...

Kızının ne zamandır i inde bu aşkı yaŐattıĐını bilmiyordu ama uzun zamandır Yankı'ya olan bakışlarını g -

rüyordu. Hep bir hamle beklemişti. Bu son bir haftadır Yankı da ve Melda da bir tuhaflık seziyordu. Dün gece ikisini dans ederken izlediğinde emin olmuştu. Bu yüzden buradaydı bu akşam.

Yerdeki minderlere çöktü

"Şimdi ikiniz de bana anlatıyorsunuz. Önce sen Daphne."

Daphne bir an tereddüt etti. Sonuçta anlatacağı kişi bu kadının oğluydu. Doğa bunu hissetti.

"Her şeyden öte haklıdan ve kadından taraf olurum bu bir. İkincisi de beni annen yerine koy ve öyle anlat bana. Hadi."

Melda'nın da destekleyici homurtusundan sonra Daphne başladı. Çocukluğundan başladı. Hatırladığı kadarıyla annesini babasını anlattı. Sonra ilk aşk acısını ve aldatılmasını anlattı. Ardından sıra Arda'ya geldi. Neden ondan o gün kaçtığını anlattı ve dün geceki Arda'nın halini tavrını. Sözleri bittiğinde Doğa ona sevgi dolu gözlerle baktı ve Melda'nın düşüncelerinin hepsini tek bir cümlede topladı.

"Benim oğlum bu zamana kadar hiç bir kıza sana baktığı gibi bakmadı."

Daphne gülümsedi.

"Melda da aynı şeyi söyledi ama bu ayrıcalık iyi mi bilemiyorum. Yaptıklarından sonra..."

Bu sefer Doğa gülümsedi ve ona kendi hikâyesini anlattı. Yağız'la olan aşkını... Nasıl başladığını, aralarına giren yanlış anlamaları, ayrı geçen dört yılı, tek başına doğurmak zorunda kaldığı oğlunu anlattı. Yağız'ın barışma çabalarını, Huysuz ve Ruhsuz diye dilden dile anlatılan aşklarını...

Konuşmasını, "Yani anlayacağın Daphne'ciğim, be-

nim oğlum babasına benzer ve kaybetmeden bir şeyleri anlaması çok zordur, "diye bitirdi.

Bu Daphne'nin içini rahatlatmıştı. Kendine sevgiyle bakan kadına bir kere daha sarıldı ve sıra Melda'ya geldi.

Melda, ilk Yankı'yı tanıdığı andan başladı anlatmaya. Bunca zamandır içinde sakladıklarını. Çektiklerini. Yankı'nın tavırlarını hepsini bir bir anlattı. O da konuşmasını "Sence ben kötü bir insan mıyım anne? Kuzensiniz dediğiniz kişiye bunları beslemem, bu hislerim yanlış mı?" sorusuyla bitirdi.

Doğa kızına sevgiyle gülümsedi.

"Sen âşık olan küçük bir kızsın Melda'm lakin Yankı'yı da anlıyorum. Bir şeyler hissetmemesi gereken kişinin sen ona göre. Yankı çok hassas bir çocuktur. Sen koca bir aile içine doğdun ama o. Ailem dediği bizleri nice zaman sonra buldu. Bizi kaybetmemek için çocukluğundan başlayarak ne kadar didindiğine ben şahidim. Korkuyor bebeğim. Senden, bizden... Bizleri kaybetmekten. Ona zaman ver fakat bu zaman içinde onun seni fark etmesini sağla. Yankı asla boş değil. Bunu siz dün gece dans ederken de anladım, senin için 'bir sevgili bile bulamadı bu kız' diye ağzını aradığım zamanlarda da anladım. O sadece panikte. Kabullenmek zor geliyor inkâra başvuruyor hatta en büyük inkârı kendi içinde yaşıyor. İnkâr edemeyeceği anda ise öldürmeye çalışacak. Bu sürece girmemesini sağlamalıyız." Sonra Daphne'ye dönerek yılların verdiği tecrübeyle ona da son nasihatlerini verdi. "Sen de Daphne'cim, benim salak oğlumun seni kaybetme ihtimalini gözüne sokacaksın."

Kızlar şaşkın şaşkın bakarken Doğa kadehine uzandı.

"A, bu ne ara bitti ki? Hanginiz içtiniz ayol bunu?"

Melda ve Daphne aynı anda kahkahayı basıp Doğa'yı sağdan soldan sarmalarken Melda mırıldandı.

"Müttefikimizi bulduk Daphne."

Doğa kendini geri çekti.

"Ne müttefiki?"

Bu sefer Melda başladı planlarını anlatmaya. Aralar da Daphne eksik yerleri tamamladı. Doğa'nın gözlerindeki pırıltı görülmeye değerdi. Yeniden eski günlerdeki gibi? Aklına Berna ile yaptıkları planlar, eğlenceler geldi. Kıkırdadı.

"Ah bu harika olacak ama önce... Mmmmm dur bakalım... Daphne'cim. Sen otelde kalmak istemeyeceksin ve Melda'm da sana kıyamayacak. Ah, bende de nasıl bir anaçlık varsa, seni bize emanet göreceğim ve" Melda'ya dönerek heyecanla devam etti. "Melda'cığım senin karşı odan boştu değil mi? Ay, ne güzel. Daphne de kendine kalacak bir yer arıyordu."

Kızlar aynı anda çığlığı bastı.

"Yaşasın! "

Ardından Doğa'nın şen kahkahası ile atölye inledi...

Duru arabasını iş yerinin otoparkına sokarken bugün çok sıkıcı geçeceğine emin olduğu toplantıyı düşünüp yüzünü buruşturdu. Çalıştığı firmanın sonbahar koleksiyonu için alınan son kararın verilmesi neden bu kadar teferruatlı bir işti ki? Altı üstü tanıtımın yapılacağı yeri söyleyeceklerdi çalışanlara. Bunu bir telefonla yapabilirlerdi öyle değil mi? Ama Allah'tan o toplantıda yalnız olmayacaktı. İnanç ne yapıp ne eder, toplantıyı onun için keyifli bir hale getirirdi.

Aklına gelen genç adamın görüntüsüyle arabadan inerken yüzünde bir gülümseme belirdi. İnmesiyle de kulağının dibinde o neşe dolu sesi duydu.

"Yalvarırım beni düşündüğün için böyle gülümsediğini söyle."

Duru bir an kalbinin çarptığını hissetti ve bunu görmezden gelmeyi tercih etti ama yine de genç adama dönerken yüzünden o gülümsemeyi silmedi.

"Senden başka kim olacak ki zaten?"

İnanç'ın enerji ve huzur saçan görüntüsünü içine çekerek izledi. Bir de havaya kalkan ve yüzüne muzır bir çocuk havası veren ifadesini...

"Hiç valla. Benden başkası sana yalan güzelim."

"Ya, tabii. Zaten her yolum sana çıkıyor benim," diyen Duru, İnanç'ın gözlerinde değişen pırıltıyı görünce bu güzel oyunun ciddileşip bozulacağını hissetti ve çantasını omzuna takıp asansörlere doğru yürümeye başladı. "Üzgünüm ama senden önce yolumun toplantı salonuna uğraması lazım. Malum bugün çok önemli bir şey öğreneceğiz."

Kızın yine kaçtığıının farkında olan İnanç yavaş yavaş taşmakta olan sabrını göz ardı ederek peşinden yürüdü.
"Ben biliyorum o 'çok önemli' şeyin ne olduğunu."
"Bana da söylemeyi düşünüyor musun peki?"

İnanç pis pis sırıttı.

"Hayır. Sen sıradan köleler gibi toplantı anında öğre-
neceksin."

Duru sinir olmuş gibi adama baktı.

"Bana üstünlük mü taslıyorsun sen?"

"Ah, yakalandım mı bebeğim?"

O sırada gelen asansöre binen Duru yüzünü ekşitti.

"Bazen çok sinir bozucu oluyorsun İnanç."

Asansörün aynasına yaslanan İnanç tembel tembel kızı süzerken cevap verdi. Umursamaz bir cevaptı ama içinde kopan fırtına bunu yalanlayacak büyüklükteydi.

"Bana *evet* deseydin, hissedeceğin en son duygu bu olurdu ama ne yapalım. Bu da senin şanssızlığın diye-
lim."

Duru adamdaki ciddiyeti tatlı bir sırıtmayla ortadan kaldırmaya çalıştı.

"Yapma ama ya... Hadi söyle. Nerede olacak bu tanış-
tım programı?"

İnanç tek gözünü kısıp, parmaklarıyla çenesini hafifçe ovuştururken, bir yandan da düşünüyor gibi mırıldan-
maya başlamıştı.

"Mmmm... Bi'bakalım. Sanırım, güney taraflarımda
bir yerlerdeydi. Yoksa Ege'de mi? Dur dur. Karadeniz
olabilir mi?"

"İnanç!"

Duru'nun patlaması keyifle kahkaha atmasına sebep
oldu. Yanakları harareten kızarıp, gözleri çakmak gibi
olunca bu kız ne kadar güzel olduğunu bilmiyordu bü-

yük ihtimalle. Eğer biliyor olsaydı, şu anda İnanç'ın o sınırdan titreyen dudaklara yapışmamak için ne kadar zorlandığını da anlardı. Onun da sınavı buydu işte, ne yapsın.

Derin bir iç çekip ellerini kaldırdı. O an duran asansörden çıkarken sanki Duru bunu duymak için çabalamış, sanki o söylememek için kırk dereden su getirmemiş gibi rahat, "Bodrum," dedi ve arkasından ekledi "Bu akşam ürün tanıtımı için seni yedi buçukta alırım."

Arkada kalan Duru, İnanç'a sadece başını sallayabilmiş ve adamın ıslık çalarak uzaklaştığını fark etmemişti bile. Keyfi işte şimdi yerine gelmişti. Hem iş, hem geziş halleri güzeldi ne de olsa.

"Oha. Bodrum ha? Bekle beni tatil."

Duru da İnanç'a eş bir ıslıkla arkasından yola koyuldu.

(4300)

"Kızım, Melda'nın odasının karşısındaki odayı temizle ve kullanıma hazır hale getir."

Yardımcıları yemek odasından çıktıktan sonra Yağız karısına döndü.

"Hayrola meleşim, misafirimiz mi var?"

Lokmasını yutan Melda babasına dönüp, annesinin yerine babasının sorusunu cevapladı.

"Evet, babam. Hani Yunanlı aşçı vardı ya, Daphne. Kız yazık otel odalarında sürünüyor. Ben de onunla konuşurken neden bizde kalmıyorsun dedim."

Melda açıklamasının bu kısmında susup ve Arda'nın giderek artan öksürüğüne kaşlarını havaya kaldırarak karşılık verdi. "Abicim helal helal, boğazına bir şev mi takıldı?" Arda'nın gözleri yaşlı şekilde başını anlamsız

sallamalarını hiç umursamadan babasına dönüp devam etti.

"Kız önce itiraz etti ama ben kabul etmedim tabii hat-
ta iş çıkışı atölyeye gelecek. Malum sergiye az bir zaman
kaldı, belki bana da yardım eder."

Yağız duyduğundan ikna olmuş bir şekilde kahval-
tısına dönerken, "Tamam, babacım. Hem belki bize de
yemek yapar. O akşamki yemekler nefisti," diyerek göz
kırpı.

Melda babasının bu sevimli haline sırtarak baktı.

"Ay ne çıkarcısın ha baba."

Arda kendine gelmiş Melda'ya ters ters bakmaya baş-
lamıştı.

"Sen ne ara bu kızla böyle samimi oldun ki?"

"Doğum gününde."

"Ha yani birden samimi oldun sonra da bizimle yaşa-
masını mı teklif ettin?"

Doğa bıyık altı gülerken Melda ayağa kalktı.

"Ne var olamaz mı? Allah Allah ya..."

"İyi Melda, ne halt yerseniz... Yalnız, kızı iyi tanı-
yoruz. Bunu da hesaba katın da, sonra başımız ağrıma-
sın. Afiyet olsun size."

Arda kalkıp giderken, Melda da annesini öpme baha-
nesiyle eğildi. "Kendi kızın dudaklarını yerken iyi tanı-
yordu ama."

Doğa bu sözle kıkırdamaya başlarken Melda çoktan
babasını da öpüp salondan çıkmıştı.

Çocukları çıktıktan sonra Yağız karısına döndü.

"Benim karımın bu bakışları hiç hayra alamet değil.
Dökül bakalım hatun. Yine ne işler çeviriyorsun?"

Doğa kocasının kırışmış şakaklarını okşadı.

"Sanırım gelinimiz evimize erken yerleşecek bebe-
ğim."

Yağız bir süre şaşkın baktıktan sonra gülmeye başladı. Doğa'yı tuttuğu gibi kucağına oturttu.

"Yahu sen ne yenilesi bir şeysin sevgili. Korkulur sende." Sonra yine onun için en önemli olan konuya geri döndü. "Hem kız yemek de yapar bize."

"Aşkim göbeğin çıkmaya başladı farkında mısın? Hâlâ yemek diyorsun."

Karısının dudaklarının tadına bakan Yağız geri yaslandı.

"Onu sana yastık yaptım ben hatun. Bak beni şaşırttın ama ha. Sen kaynanalık yapacağına kızı oğluna mı ayarlamaya çalışıyorsun?"

Doğa kıkırdadı.

"Bebeğim, hele bir gelin yapalım, ben sonra gösteririm kaynanalık hünerlerimi."

Yağız dişlerini göstererek hırladı.

"Arsız kadın. Yürü odaya çıkıyoruz."

"Aaa... Saçmalama Yağız, işe gideceksin."

"Arda gitti, bir şey olmaz. Hem sen böyle entrikacı olunca daha bir seksi oluyorsun."

(8 6)

Arda, arabasından inip otoparkın asansörlerine giderken cep telefonunu çıkardı. Öfkeliydi, sinirliydi, kafası karışmıştı. Yankı'nın sesini duyduğu an da işe tüm bunlara panik eklendi.

"Yankı. Acil durum dostum. Hemen bana gel!"

"Yarım saate Dubai ile bağlantıya geçeceğim. Dosya inceliyorum. Hayırdır?"

Arda sıkıntıyla iç çekerek saçlarını karıştırırken aklını neden kaybedecek gibi olduğunu düşündü. Bu iş çığından çıkıyor ama bu kız aklından çıkmıyordu. Hayır,

yetmemişti bir de evinden çıkmamaya başlayacaktır. O da yetmiyor, Arda'yı iş güç düşünemez hale getiriyordu. Sakinleşmesi gerekiyordu hem de en acilinden.

"Pek hayır falan değil ama tamam. Sen bak işine akşam konuşuruz. Ben Esra'ya yer ayırtayım bizim mekândan. Akşam oraya geç."

"Tamamdır."

Arda sinirden ölmek üzereydi. Bu kızın ne işi vardı evde? Melda ne ara bu kadar samimi olmuştu? O klı kırk yaran annesi nasıl da hemen güvenmişti bu kıza? Aklında deli sorular ve o aklını yemek üzereydi. Telefonu aldı.

"Esra, Serseri barı ara bizim masayı boşaltsınlar. Akşam yemeğini orada yiyeceğimizi söyle."

Telefonu kapayan Arda sakinleşmek için olan biteni düşünmeye başladı. Bu tavırları normal değildi. İyice kontrolünü kaybetmeye başlıyordu. Kıza ağzının payını vermiş intikamını almıştı. Arda içindeki değişikliğin farkındaydı. Bu kızın onu istemeyen tavırları sadece içindeki tutkuyu tetikliyordu, o kadar. Olay bundan ibaretti ve o kız şimdi kendini sulu bir kemik gibi onun dişlerinin önünde sallandıracak, ağzını sulandıracak, dengesini bozacak, sonra da o havlarken kcını dönüp gidecekti. Her halde Arda'dan intikam alacaktı. Yediği lafları ona yedirecekti. *Sen misin yalağına atamadığın için deliren, şimdi gr ama dokunama da al boyunun ölüsünü, deme* şekliydi bu hareket ve onun saf kız kardeşi, şefkatli annesi bu oyuna kurban olmuşlardı. Gelgelim o kızın burnunu sürtmek bu ailenin en uyanık üyesine düşmez miydi? Dşerdi. Peki, Arda bunu keyifle yapmaz mıydı?

"Hem de ne keyif..."

Arda, o şefkatli annesi ile saf kız kardeşinin, erkeklerin

yola getirme çetesinin başını çekme ihtimalini asla hesaba katmıyordu.

145

"Esracığım?"

Esra uzun bir süre asistanlığını yaptığı Doğa'nın sesini duyunca gülümsedi.

"Doğa hanım, merhaba. Nasılsınız?"

"İyiym tatlım, sağ ol. Senden bir şey isteyeceğim Esra."

Esra göreve hazır bir asker gibi diklendi.

"Emredin yeter."

Doğa'nın kıkırtısı onu da güldürmüştü.

"Ay yok güzelim, ne emri. Sadece şu benim haylaz oğlumun attığı her adımı haberdar eder misin acaba diye ufacak bir rica."

Esra'nın gözler parlayarak Arda'nın kapalı kapısına baktı ve sırttı.

"Eski günlerdeki gibi neşeli oyunlar ha?"

"Aynen öyle."

"O zaman şimdiden size bildirmeliyim sanırım. Bu akşam Yankı Bey'le Serseri Bar'a gideceklermiş."

Doğa'nın gözleri ışıldamıştı resmen. Telefonu kapattıktan sonra kendisine bakan kızlara döndü. Melda, Mehmet'le konuşmuş, sergi için yardıma ihtiyacı olduğunu ve Daphne'ye biraz izin verip veremeyeceğini sormuştu. Melda'yı kıracağına kafasını kırmayı tercih eden Mehmet de seve seve razı olmuştu bu isteğe.

Doğa, Melda'nın atölyesinin ortasında sırtarak ona merakla bakan kızlara döndü.

"Hazırlanın, akşam Serseri Bar'a gideceksiniz. Sizin kiler oradaymış."

Melda'nın gözleri büyüdü,

"Selam, biz geldik mi diyeceğiz anne?"

Doğa 'bu kız da umut yok' der gibi başını salladı ve ikinci kez telefonla arama yaptı.

"Alo Yaman?"

Daphne sorar gibi Melda'ya bakınca Melda kısık bir sesle, "Ortanca dayımın oğlu," diye cevap verdi.

O arada Yaman o sevimli sesiyle halasına yağ çekmeye başlamıştı bile.

"Ooo halaların en güzeli, nasılsın?"

"Kaç halan var senin eşek. İyiyim sen nasılsın?"

"İyiyim halam ya, ne olsun işte, iş güç."

"Ne işi gücü sahtekâr, izine çikalı bir hafta oldu daha yanıma gelemedin."

Yaman çocuk gibi sesini inceltmeye çalıştı.

"Ah bebeğim ama bilmeden suçlamasana."

"Ay, neyi bileceğim. Siz havacıların burnu bir karış havada zaten. Neyse, sen hele bana gel de seni o zaman haşlarım ben fakat şimdi senden çok enteresan bir istekte bulunacağım tatlım."

"Emret kraliçem!"

Doğa şaşkın şaşkın ona bakan kızlara göz kırpıp isteğini söylemeye başladı.

"Bak şimdi, senin hani şu çok yakışıklı benim bile dibimi düşüren arkadaşların var ya? Havacı ve havalı pilotlar."

"E, hala, hayırdır tül perde mi takılacak."

"Ay babası kılıkçı. Yok, benim iki kızıma lazım. Geçici refakatçi."

Yaman öyle bir gürlledi ki Doğa'nın gözünün önüne, babası Tolga'ya bire bir benzeyen yüz ifadesiyle Yaman geldi. Bu ona geri adım attırdı mı? Asla. Yaş gidiyordu da, içindeki minik Şeytancıklar neden hâlâ bu kadar

gençti? Hiç umursamadan Yaman'ı bu olaya ikna etti ve telefonu kapattıktan sonra kızlara döndü.

"Bu akşam ki partnerlerinizle olan yakınlığınızı bizimkilere nasıl açıklarsınız bilmiyorum. Çocuklar durumdan haberdar olacak ve kızlar... Abartmayın dememi bekliyorsanız hâlâ çok cahilsiniz, abartın. Yoksa bu iki öküzü yola getirmek zor olur. Bundan sonrası da size kalmış. Sadece bana ihtiyacınız olduğu sürece sizi desteklerim, o kadar."

18

"Duru, İnanç geldi kızım."

Aynada son kez kendine bakan Duru koşar adımlarla merdiveni inmeye başladı. Babası ve İnanç salonda oturmuş sohbete bile başlamışlardı. İnanç başını kaldırıp Duru'yu görünce nefesinin kesildiğini hissetti. Yeşil straples ve mini elbisesi içinde çok saf ve bir o kadar göz alıcı görünüyordu. Yiğit de İnanç'ın bakışlarını takip edip kızını gördüğünde, içinde babalık kıskançlığı ve gurur aynı orantıda dolaşmaya başladı.

Duru keyifle gülümsedi.

"Ben hazırım hadi, çıkalım. Babacım, annecim görüşürüz."

"Geç kalmayın."

Duru gözlerini devirdi.

"Baba en iddialı ürün markamızın tanıtımına gidiyoruz. Sence bir çay içip kalkabilecek miyiz?"

Yiğit kaşlarını çatı. İnanç'a güveniyordu. Sağlam çocuktu ve bu deli kızına âşıktı. Bunu anlamamak için aptal olmak lazımdı. Düşününce de kızı için doğru tercihti ama işte, mantıklı düşününce... Bir baba olarak asla mantıklı düşünme taraftarı değildi. Genç adama döndü.

"Bana bak delikanlı. Kızım sana emanet."

"Tamam, efendim hiç merak etmeyin."

Bu iki adamın böyle paslaşmasına içten sevinse de aksilik etmeden duramadı.

"Çocuk muyum ya ben, emanet falan. İnanç yürü."

Çocuk muyum dedikten sonra çocuk gibi surat asıp tepinerek kapıya yürümesi, arkasından bakan iki adamı da gülümsetmişti. Aslı gençleri yolcu ettikten sonra kocasının yanına geldi.

"Aslında çok da yakışıyorlar."

Yiğit kaşlarını çatarak karısını yanına çekti.

"Sus karıcım. Ben bir yakıştıyım görürler günlerini. O hergeleye güveniyorum ama kızımdan uzak durdukça."

Aslı kocasının öpücüklerine karşılık verirken kıkırdadı.

"Bebeğim kızımız büyüdü. Aşk yaşamalı ve doğru adamla mutlu olmalı."

"Hah... Büyümüşmüş. Nerede büyüdü be."

Arabaya hâlâ suratı asık binen Duru, Yiğit'in sözlerini doğrular gibiydi. İnanç da bunun farkında olarak yanındaki güzel, şımarık ve babasının prensesi kıza gülümseyerek arabayı çalıştırdı.

"Surat asınca pek bir dayanılmaz oluyorsun."

"İnanç yapma sen de ya. Çocukmuşum gibi davranıyor hâlâ babam, sen de sinirimi iyice bozma."

"Doğru ama babaların gözünde kızları asla büyümmez."

Duru çemkirir halde cevap verdi.

"Allah Allah, kaç kız büyüttün de biliyorsun acaba bunu?"

İnanç ortamı yumuşatmak için o her zamanki haline büründü.

"Büyütmedim daha ama seninle bir kız yaparsak bu tezimi doğrulayabilirim."

Bu söz Duru'nun vücudunu ve düşüncelerini titretse de nazlanmalarına devam etti.

"Rüyada İnanç."

İnanç acayip piç bir bakışla göz kırpıp, "Rüyalarımı karıştırma güzellik," dediğin de Duru'nun gözler kocaman oldu.

"Ay, sen ne edepsizsin ya."

"Haklısın edepsiz, hatta o kadar edepsizler ki nefes kesiyorlar. Sen rüyamda geliyorsun ve bana..."

Çantasını İnanç'ın omzuna savurdu.

"İnanç vallahi atarım kendimi arabadan."

İnanç kahkaha atarak arabayı kullanmaya devam etti.

Bu kız elbet bir gün pes edecekti. Bir şey hissetmiyor olsa şimdiye çoktan kesin setti çekmişti ama o aksine kızar gibi görünürken bile bu flörtleşmeyi çok sevdiğini gözle-rindeki ışıkla belli ediyordu. Gelecekti... Bununda zamanı gelecekti...

1896

Melda ve Daphne, yanlarında birbirinden taş iki havacı pilotla mekâna girdiklerinde, çevredeki kadınların onlara nasıl kıskanarak baktığını fark etmemişlerdi bile. Bu çocuklar kuzeni Yaman'ın mesai arkadaşlarıydılar. Eğer Yaman çok güvenmese onları göndermezdi sonuçta. Kendi sevdiğinin gözlerine benzemese de ikisinin de güzel ve renkli gözleri vardı. Aşırı çapkın gibi duranın adı Araz, biraz daha az çapkın ve biraz daha çok sevimli olanın adı da Kutay'dı.

Araz, Melda'ya doğru eğildi.

"Nerede bizim keklikler?"

Gözlerini mekânda gezdiren Melda, aşırı kalabalık olmasa da aradıklarını bulamamıştı ama sonra Daphne'nin onu dürtmesiyle, gösterdiği yere baktı ve en kör noktada da kalbi o çok alıştığı çırpınışı gördü. Gördüğü çekerken, Daphne'den de benzer bir iç çekiş geldiğini duydu ve biz adam olmayız, diye düşündü. Ardından da çaktırmadan yanındaki iki adama köşede oturan rakiplerini gösterdi.

Kutay'ın rakiplerini tartan bakışlarından eğlence akarken Melda'ya sordu.

"Hangisi senin ki?"

Yolda kısaca çocuklara özet geçmişlerdi çünkü Yaman onlara sadece bu akşam iki küzenini dışarı çıkarmaları için ricada bulunmuş, bunun asla kızlara asılmak için bir ayarlama olmadığını, hatta asılırlarsa onları bacaklarından F-16'sının kuyruğuna asacağını söylemişti.

Melda soruya içi giderek cevap verdi.

"İşte şu, beyaz gömlekli olan..."

Kutay yüzünü buruşturdu.

"Ya kızım ne işiniz var bu çirkinlerle. Siz daha iyilere ne layıksınız."

Daphne o gergin ortama rağmen kıkırdadı.

"Mesela sizin gibi mi?"

Bu sefer Araz dertli dertli iç çekerek söze girdi.

"Keşke ama Yaman bizi çok ciddi bir şekilde tehdit etti. Siz yasak bölgesiniz kızlar. Bizimle alakalı hayallerinize bay bay deyin."

Bizim kızlar bu iki serserinin çok sevimli olduklarına ve aynı zamanda zararsız olduklarına emin oldukları için ufacık bir kahkaha atıp, ilerlemeye başladılar. Daphne her attığı adımda kalbi sıkışacak gibi olurken fısıldadı.

"Çok yakınlarına mı geçeceğiz?"

Daphne'nin sorusu üstüne boş masalara göz gezdiren Melda, onların çaprazındaki masayı gösterdi.

"Bu masa iyidir. Görülebilecek mesafede ama göz önünde değil."

Birlikte sessizce masaya ilerlediler ve kızlar adamlara arkaları dönük gelecek şekilde oturdu. Garsonun gelmesi ile siparişler verildi ve keyifle sohbet etmeye başladılar. Araz bilmiş pozlarda Arda ve Yankı'ya baktı.

"Kızlar size bir erkek olarak tek tavsiyem, çantada keklik kızlar bizlere hiç cazip gelmez. Doğru yoldasınız ama umarım bu geceyi yumruk yemeden geçiririz."

Daphne dişlerinin arasından tısladı.

"Sizin eller de boş durmasın o zaman."

Hâlâ bir erkek için bu düştüğü duruma inanamıyordu. Bu yüzden de öfkesini en çok hak edene yöneltiyordu; Arda Korkut'a.

et 89 0

Diğer tarafta ise atılan kadehlerin arasında isyan cümleleri baş gösteriyordu.

"Bize taşınmak ne demek ya... Kız sürekli gözümün önünde olacak. Buna can mı dayanır?"

Yankı birasından koca bir yudum alıp Arda'ya baktı.

"Oğlum, bak belli ki bu kızdaki harbi hoşlanıyorsun hatta daha ötesi bile var. Ne diye bu saçma inadın. Gidip konuşsana."

"Deli misin lan sen? Kız beni iplemiyor bile. Diyelim ki gittim konuştum, kız yok dedi, sonra ne olacak. Götüyle güler bana hatun."

Yankı bu kalın kafalı adamın kafasını limon gibi sıkmak istedi.

"Yok, daha neler artık."

Arda kısa saçlarının arasında sinirle dolandırdı parmaklarını.

"Ne yok? Geçirilen bir gün var ortada. Keyifle geçmiş, her şey yolunda, öpüşüme karşılık veriyor ve arkasından hatun kayıp. Hoşlansa böyle gider mi?"

Yankı sinirle öne eğilip Arda'nın yüzüne doğru parmağını salladı.

"Abi sen de kızın önünde elin hatunuyla yiyiştin. Ne bekliyorsun?"

"Bana akıl verene bak, sanki sen daha iyisin."

Yankı işte bunu bekliyordu. Sıkışan Arda'nın hatasını kabul etmeme durumları ve bunun için de en iyi yaptığı şey; *saldırı*.

Canı sıkkın bir şekilde geri yaslandı.

"Ben en azından hoşlandığım kızın yanında yapmıyorum."

İçinden '*artık yapmıyorum*' sözünü geçirdi. Tam da bu düşüncedeyken Arda'nın büyüyen gözlerini görmemişti.

"Hoşlandığın kız mı var? Neden söylemedin lan?"

Yankı o zaman idrak etti söylediği cümleyi.

"Saçmalama. Hoşlandığım biri falan yok bu yüzden de yaptıklarım sorun değil demek istiyorum."

"Ha, anladım."

Geriye bıkkın halde yaslanan Arda, gözlerini etrafta boş boş dolaştırırken, bakışları sırtı dönük bir kıza takıldı. Her gün gördüğü saçlar mıydı o? O straples bluz? Giymeyeceksin bir daha, diye kavga ettiği bluz değil miydi? Yahu bu kahkaha tıpkı o bluz gibi kız kardeşine ait değil miydi?

Masayı inceledi. Daphne! Dalgalı halde sırtına dökülen saçları ve profilden gördüğü minik burun. Masada iki de lavuk mu oturuyordu? Hem de kızların ağzının içine düşecek gibi. Lan!

"Yankı sağ çaprazına bak."

Yankı dönüp gözü uzakları incelerken yavaşça yakınındaki masaya geldi. Önce Daphne'yi gördü, sonra da yanındaki kızı. Melda başını geriye atmış kahkaha atıyordu. Onu böyle gülerken görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki ve onu güldüren kişi. Siktir!

"Bu ne lan..."

"Ne bileyim oğlum. Ne işleri var burada?"

Yankı sinirle baktı Arda'ya.

"Sana sormalı. Kızlar senin evinde. Bir kızlara sahip çıkamıyorsun. Kim abi o masadakiler?"

Arda, Daphne'ye sülük gibi yapışan adama öyle takılmıştı ki Yankı'nın bu sinirinin sebebini merak bile etmedi. Anında ayağa kalktı ikisi de.

"Bu akşamdan itibaren başlayacağız birlikte yaşamaya."

Yankı cevabı dinlemedi bile. Çoktan diğer masanın yanına gelmişti.

"Ne işiniz var burada sizin?"

Evet, resmen gürlemişti. Başka açıklaması yoktu. Kızlar şaşkın halde baktılar ona ve onun cadısı cevap verdi.

"A, Yankı sen burada mıydın? Ne işimiz olacak arkadaşlarla bir şey içmeye..." derken gözü birden Arda'ya takıldı ve şaşkınlıkla açıldı. Tabii yerseniz. "Ay! Abi?"

Arda gözleri iki adam da dişleri sıkılı cevap verdi.

"O replik öyle değildi kardeşim. Eyvah abim, demen gerekiyordu."

Daphne dişlerinin arasından mırıldandı.

"Komik şey."

Arda öfkeyle kıza bakarken, Melda istedikleri avlar ayaklarına geldiği için halinden memnun, ama bu memnuniyeti fazla belli etmemek için de biraz tedbirli konuşmaya başladı.

"Neyse madem buradasınız tanıştırayım, Araz ve Kuzenim. Okuldan arkadaşlarım. Çocuklar bunlarda abim ve kuzenim."

Yankı sinirle tısladı.

"Okuldan mı? Neden tanımıyorum peki?"

Melda içindeki zil çalan kıza inat sabırla sordu.

"Sen hadi kız arkadaşlarımı biliyorsundur malum çapkınlık. Peki, tüm erkek arkadaşlarımı tanıyor musun ki?"

Yankı verdiği cevaptan habersiz, gözleri Melda'yı güldüren adamda dişlerinin arasından tısladı.

"Evet."

Hönk! Ne demişti bu?

O sırada Arda, Daphne'nin koluna yapıştı.

"Tanıştığımıza sevindik falan filan. Şimdi ben bu iki sersemi haşat etmeden yürüyün gidiyoruz."

Kızlar daha bir şey diyemeden Yankı da Melda'nın koluna yapıştı.

"Hay ağzını öpeyim kuzen, ben de tam bunu diyecektim."

Daphne sinirle kolunu çekti. O zamana kadar sadece gözleriyle dalaşmışlardı.

"Bıraksana be."

Arda tısladı.

"Senin o dilini keser duvarıma süs yaparım. Kardeşimi de yoldan çıkartıyorsun."

Melda sinirle Yankı'dan kurtulmaya çalışırken abisine da laf yetiştirdi.

"Neden yoldan çıkartıyormuş? Bu zamana kadar beni biriyle görmemiş olmanız iyi saklandığım anlamına gelemez mi? Rahibe hayatı yaşadığımı mı düşünüyorsunuz acaba..." Yankı duyduklarıyla iyice raydan çıkmış, Melda'nın koluna şiddetle asılıp onu kendi bedenine

resmen yapıştırmıştı. Kızın gerçekten canı yandı. "Ay! Kolumu koparttın be salak."

"Melda az daha konuşursan çeneni kopartacağım." Adamların yüzünde sadece sırıtma vardı ve ellerini kaldırdılar.

"Tamam gençler. Anlaşıldı. Alın kızlarınızı çıkın." Arda ve Yankı bu tepkiye şaşırırmaktan öyle uzaktılar ki asla sorgulamadılar. Kızları sürükleyerek dışarı çıkarırken garsona da ceplerinden çıkarıp para fırlattılar.

Melda huysuz şekilde direnirken, Yankı dişlerinin arasından hırladı.

"Bana bak, debelenme fena olacak. Tüm eğlencemi berbat ettin, bari şimdi uslu dur."

Tam cümlesi bittiği an ayağına şiddetli bir tekme yiyince yüzünü buruşturup inledi. Melda hiç umursamamıştı bile.

Arabaların yanına gelince Arda, Yankı'ya baktı.

"Melda'yı sen al. Defne arabaya geç."

"Defne ne be? Daphne benim adım."

"Kızım her sorunumuz bitti sıra buna mı geldi?"

Ayaklarını yere çivileyen Daphne bir yandan da Yankı ile didişen Melda'ya baktı. Gülmeden durmak ne zordu arkadaş. Melda'nın gözleri de aynı zorluğu yaşadığını yansıttıcasına ıslı ıslıldı.

Daphne inatçı bir biçimde Arda'ya baktı.

"Bizim ne sorunumuz var Arda?"

Arda iyice kızın dibine girip hırladı.

"Sensin. Tek sorunumuz sensin."

"O zaman düş yakamdan."

Daphne sözü bitince sinirli adımlarla arabanın sağ koltuğuna geçip oturdu. Şaşkın bakan Arda'yı görünce seslendi.

"Bekleyecek misin daha?"

Arda, d    yakamdan, deyip, hemen ardından t      t    arabasına giden k   n bu sevimli haline g     n m    k    n m    bilemeden bakt    ve sonra sol kap   ya uzandı ama tam o sırada Melda         b     .

   Arda bekle. Ben neden bu ay   yla gidiyorum acaba? Sanki ba   ka eve gidiyorsun. Bir az daha pa   n  n yolunu uzatmayalım. Baksana e   lencesini mahvetmi   m       diyor.   

Melda konu   ana kadar Arda    ktan arabaya binmi    ve    li   tirmi     bile. Ba   n   camdan    karıp sinirle karde    ine bakt   . Ne olmu   tu bu k   za b     .

   Yank    da bize geliyor. Bizde kalacak. Odası h   l    t   di. lattaym    .    dedi   i an gaza basm     gitmi    .

Duydu   uyla i   indeki sevinci zapt etmeye    alı   an Melda,    Nerede kalacak?    diye hayk   rırken, duydu   uyla    ok olan Yank    da    Ne?    diye k   kredi. Arkasından    Ulan Arda,    diye homurdanarak Melda   n  n koluna yap     .

   Bin hadi, bin.   

Melda k   z   n g   r   nmeye    alı   arak yanındaki adama bakt   . Daphne hakl    olabilir miydi? Bu adam ondan ho   lan   yor ve bu g   rd      de saf k   skan   lık olabilir miydi?

   Homurdanmayı kes.    stemiyorsan beni bırakır    eker gidersin.   

Yank    resmen ate    eden bak     larını yanındaki k   za    evirdi.

     stemiyorum.   

     yi.   

Yank    sinirle arabay       alı   tırd    ve bir s   re sessizce arabay    s   rd   kten sonra Melda   ya bakt   . Bu i   inde hissetti   i    eyle    nce bu k   z    h   rp   larcasına    pmek sonra da kendi k     n  n   tekmelemek istiyordu. T   m dengesi bozulmu   tu. O adama       ne bok yemeye g   l   yordu bu k   z?

"O gerzek ne söyledi de sen öyle kahkaha attın? Pek bir mutluydun."

Kaşları havada Yankı'ya döndü.

"Senin kafan iyi mi? Ne gülmesinden bahsediyorsun sen?"

"Herife yaptığın cilvelerden..."

"Ay sana ne acaba? Sen ne karışıyorsun? Cilve benim değil mi, istediğime yaparım."

O an Yankı'nın resmen gözleri karamıştı öfkeden. Direksiyonu tutan parmakları kırılacak gibi hissederken, arabanın hâkimiyetini de kaybetmemeye çalıştı. Ona neler oluyordu? Bu kız ona neler yaptırıyordu? Neler hissettiriyordu? Arabayı sağa çekip, frene basarken içindeki tüm korkuyla kükredi.

"Melda!"

"Ne!"

Aynı şekilde karşılık alınca nefesinin kesildiğini hissetti. Bunca zamandır kurduğu tüm dünya, iskambil kâğıtları gibi dağılıyor ve üstüne düşüyordu sanki. Gözlerini sınıksız kapadı ve yalvarır gibi fısıldadı.

"Yapma."

Yankı'nın 'yapma' diyen sesinde öyle bir şey, öyle bir gizli yakarış vardı ki Melda'nın gözleri doldu. Neye yapma diyordu bu adam? Bunca senedir ona yaptıkları ne olacaktı peki? Artık kanaya kanaya kalbinde yer kalmamıştı be. Boğazında düğümlenen hıçkırığını yutarak başını öne eğdi ve aynı tonda karşılık verdi.

"Sen de yapma."

O an Yankı, ne hissettiğini biliyorum, diye haykırmak istedi. Ne hissettiğini biliyorum ve ben hissettiklerimle senin kadar güçlü baş edemiyorum, ben senin kadar güçlü değilim, diye isyan etmek istedi. Kayboluyorum, boğuluyorum, bildiğimi ezberler bozulurken seni deli gibi istiyorum, demek is-

tedi. Sonra, *ne olur bana yardım et, diye yalvarmak istedi* lakin bunların hiç birini demeden sustu ve arabayı çalıştırarak yola devam etti.

14 32 01

Arabadan indiklerinde kızların ikisi de koşar adım eve girdiler. Daphne halinden memnun, Melda ise arabada yaşadığı o andan dolayı kafası karışık haldeydi.

Kızların eve girişlerini izleyen Yankı yalnız kalmak ve düşünmek istiyordu. O adamın Melda'ya bakan gözlerini neden oymak istediğini bulmak istiyordu. Bir de bu gereksiz herif onu Melda'ya üç metre uzaklıkta tutmak istiyordu öyle mi?

Öfkeyle Arda'ya döndü.

"Sen kafayı mı yedin? Burada kalacaksın ne demek?"

Arda da hâlâ kızların gözden kaybolduğu yere sinirle bakarken cevap verdi.

"Kalacaksın arkadaş." Sonra Yankı'ya dönüp devam etti. "Ben bu iki cadıyla tek başıma baş edemem. Sağdan soldan mı toplayayım bunları? Bak sana söyleyeyim, bu ikisi artık özgürlüklerini ilan etmiş gibi duruyorlar. O adamları görünce sinir tepeme sıçradı zaten."

Yankı sanki Arda'nın olanları hatırlatmasına ihtiyacı varmış gibi, temizlemeye çalıştığı aklının yeniden bulan-
dığını hissetti. Yumruklarını sıkarak, "Al benden de o kadar. Orosu çocukları," diye dişlerinin arasından hırladı.

Arda almış zaten gazı, devam etti.

"Şerefsiz, kansızlar. Daphne'ye nasıl sulandı it."

"Ya Melda'ya yapışan, it oğlu it."

Arda tek kaşı havada Yankı'ya baktı. N'oluyodu lan? Aynı ses tonuyla devam etti.

"Bir de Melda'ya dokunmaya çalıştı."

Yankı sinirle kısacık alanda yumruklarını sıkmış volta atıyordu.

"Gebertecektim o piçi."

Arda gerilen siniriyle renk vermeden devam etti ama yavaş yavaş şekil alan gerçek hiç hoşuna gitmemeye başlamıştı.

"Saçlarını da okşadı piç."

"Ben o elleri kırıp onun ta..." diye başlamıştı ki Arda hırsla ve içinde taşan öfkeyle Yankı'nın sözünü kesti ve harlı ateşe bir odun daha attı.

"Bir de Melda'yı öpmek için eğilmedi mi şerefsiz."

Artık Yankı'nın gözleri tamamen kırmızı görmeye başlamıştı. Yanındaki ağaca yumruğunu sallarken kükredi.

"Lan ne bok yemeye bıraktık biz o herifleri. Kimin kızına dokunuyor lan o."

Yankı'nın sözü bittiği an Arda'nın yumruğu da Yankı'nın gözünde patladı. Yankı önce şaşkınlıktan ve alamadığı hızından dolayı Arda'ya bir yumruk sallayınca Arda, Yankı'nın üstüne çullandı.

"Lan puşt! Sen kime kızım diyorsun lan. Söyle bana Melda'yla aranda ne var?" Cümlesi bittiği an bir yumruk daha indirdi.

O an Yankı anladı. Arda'nın onu gaza getirmek için söylediklerini. Bu zamana kadar Melda'nın yanında hiç erkek görmemiş olması duygularını açığa çıkartmasını engellemişti demek ki. Artık biliyordu ki bundan beş sene önce Melda'nın yanında bir erkek görse o zaman da bu tepkiyi verecekti. Onu bir kadın olarak görmeme sebebi de buydu belki de. O hep Melda'ydı işte. Baktığı her yerde görebildiği masmavi denizdi o.

Arda onu yumruklarken Yankı bambaşka âlemdeydi. Yediği her yumrukla sınıtması büyüyordu. Algısı açılı-

yordu. Bugüne kadar onca kadınla birlikte olmuştu. Kaç kere aşkın kapısına kadar geldiğini zannetmişti ama hiçbirinde bu hissettiği kıskançlığı, ateşi, fırtınayı hissetmemişti. Melda'nın "Sen de yapma," deyişinde hissettiği çaresizliği hiçbir zaman hissetmemişti. Seviyordu bu kızı. Ne zamandır seviyordu, ne kadar seviyordu bilmiyordu ama onu diğer her kadından ayıran özelliğin ne olduğunu artık biliyordu. Dokunamadığı yasak bölgesiydi Melda onun ve bu bölge ona kapılarını açmıştı. İçeri girmesi neye mal olurdu bilmiyordu ama neye mal olursa olsun bu kızı sevdiğini artık biliyordu. İsterse canı ciğeri ailesi ile arası açılsın. Önce kızını elde edecekti, sonra diğer sorunları çözerdi. Evvela işe Arda'yla başlamalıydı. Bu aydınlanmanın verdiği güçle Arda'nın yüzüne bir yumruk salladı alttan yukarı.

Hazırlıksız yakalanan Arda geri devrildi. Bu sefer üstte olan Yankı'ydı. Tıslar gibi konuşuyordu her yumrukta.

"İstersen ağzıma sıç. İstersen öldür ama seviyorum kardeşini. Duydun mu?"

Arda sinirle Yankı'yı yana devirip üstte geçme sırasını kullandı ve zaten iyice dağılmış olan surata bir yumruk daha salladı.

"Ulan dost dediğin arkadan iş çevirir mi? Çıksaydın ya karşıma."

Yankı konuşma sırası ona gelince Arda'yı boynundan yana doğru çekip üstüne çıktı. O da her cümle sonrası bir yumruk indirdi.

"Ne zaman çıkacaktım? Sen beni yumruklayana kadar benim bile fark etmediğim şeyi nasıl sana söyleyecektim? Arkandan bir şey çevirdiğim falan yok." Yankı nefes nefese, altında bir gözü şimdiden kapanmak üzere olan dostunun yakasına tutundu. "Seni kaybetmeyi asla istemem Arda. Ben bile yeni fark ettiğim bir şeyin

savaşı içindeyken sana fazlası için bir şey diyemem ama hissettiklerimin arkasından gideceğimi bil. Vazgeçmeyeceğim."

Arda, Yankı yan tarafına sırt üstü devrilince kımıldamadı. Dişlerinin arasından tısladı.

"Melda da seviyor mu?"

Yankı bu cevabı vermek istemedi.

"Bilmiyorum."

"Haber var mı?"

Yankı acıyan yüzünü buruşturarak iyice canının yanmasına sebep olmuştu ama aldırmadı.

"Yediğin yumruklar beynine zarar mı verdi Arda? Sana şimdi farkına vardım diyorum. Melda'nın nasıl haberi olacak?"

"Şimdi farkına vardığın şey, yarın kaybolup giderse ne olacak? Vazgeçmem dediğin şey, yarın önemsiz gelirse ne olacak? Beni dost katili etme Yankı."

Yankı sanki kendine açıklıyormuş gibi, hazmetmeye çalışıyormuş gibi karşılık verdi.

"Ben kaç gündür bu duygularla savaşıyorum. Kendime yapma etme dedim. O hep bildiğin baş belası Melda, bu duyguların gelip geçer dedim. İlk dansını seninle yapan kız o dedim ama bu akşam yanında bir adam görünce... Bu zamana kadar yanında hiç erkek görmemiştim ve gördüğüm an delirdim. Zaten beni sıkın duygularla boğuşuyordum ama aydınlanmam için o şerefsiz herifi görmem ve senin yumrukların şartmış demek ki"

Sustu ve tam Arda konuşacakken yine devam etti.

"Bir tek şeyi biliyorum ama. Laf arasında bile Melda için başka erkeğin adı geçse, sinirden deliriyordum."

Arda sıkıntılı bir nefes çekti. Onun için de kabul etmesi zor bir durumdu bu.

"Yani bu akşam mı oldu ne olduysa diyorsun? Bundan önce..."

Yankı bu sözle zaten gevşemiş olan ayarlarını iyice kaçırdı. Artık ne saklayacak bir şeyi kalmıştı, ne dizginlemeye çalışacağı duyguları. Öfkeyle yanında yatan adama döndü.

"Arda ağzına sıçtırtma. Sana kardeşim demişim, bu aileyi ailem bilmişim. Hem size sığınıp hem bir ırz düşmanı gibi gizli gizli kardeşini gözetleyecek adam mıyım ben? Bir kaç gündür tuhaftım ve bu akşamda nokta oldu işte. Zaten saklayamadım da, gördün."

Arda da yanında yatan adama çevirdi sert bakışlarını.

"Ya önceden anlasaydın?"

Bu sefer Yankı gökyüzüne bakarak cevap verdi.

"İlk sana gelirdim."

Arda da aynı şekilde başını gökyüzüne çevirip, karanlığa bakarak hafifçe gülümsedi.

"Ya olmaz deseydim."

"Siklemezdim."

Arda'nın gülümsemesi büyüdü.

"Ya sana siktir git deseydim. Seninle bağımlı koparsaydım."

Yankı sıkıntılı bir nefes aldı ama içten içe rahatlamıştı. Arda'yı kaybetmediği ses tonundan belliydi.

"Keşke yapsaydın hatta eğer şimdi bu aşk için mücadele etmeme karşıysan, bence tüm bağları kopartalım."

Arda şaşkınca döndü Yankı'ya.

"Niye lan?"

"Hiç bir şeyim olmayan bir adamın kız kardeşini daha rahat tavlarım da ondan."

Arda kahkaha atmaya başlayınca Yankı da gülmeye başladı. Üstünden her anlamda büyük bir yük kalkmıştı. Hem aşkını kabul etmişti hem de en yakın dostundan,

kardeşinden saklı bir iş çevirmemenin vicdan rahatlığını yaşıyordu.

Arda ilk şaşkınlık ve öfkesini attıktan sonra daha mantıklı düşünmeye başlamıştı. Bu adama gözü kapalı güvenirdi. Arkasından iş çevirmemiş, bu zamana kadar kardeşine de yan gözle bakmamıştı demek ki. Bir de âşık mıydı lan bu serseri? Düşmüştü diline şimdi ama içi rahatı. Biliyordu ki kardeşi bu adamın ağzına sıçar ama bu adam ona kıyamazdı çünkü Yankı çocukluğundan gelen bir etkiyle sevdiği insanlar için canını bile verebilecek bir adamdı.

"Bundan sonra yanında dişi sinek göreyim, sineğin üstüne seni de koyar ikinizi de sikerim."

Yankı buruk şekilde gülümsedi.

"Acil bir hatun bul sen aga, elinde gezmeye başladın."

Arda birden dirseğinin üstünde doğruldu. Yankı'yı dürttü.

"Lan. O akşam o hatuna... Hani doğum günü gecesi... Dokunmadın ya... Bunun sebebi..."

Yankı buruk bir gülümsemeyle Arda'nın sözünü kesti.

"Melda'nın gözleri izin vermedi."

Arda iyice rahatlamış geri devrildi.

"Desene bundan sonra tek gideceğim çapkınlığa."

"Nah gidersin. Daphne canına okumazsa ben de adam değilim."

Arda yüzünü buruşturdu.

"Dimi lan, bir de o vardı."

Yankı birkaç saniye dostunun haline gülümserken yavaş yavaş kaşları çatılmaya başladı. Şimdi her şeyi iyiymişti da, ona nasıl gözle bakacaklardı. Arda sırf Yankı'yı sevdiği için mi olur demişti bu işe? Sıkıntıyla seslendi.

"Arda?"

"Ne?"

"Abi... Yanlış bir şey mi yapıyorum lan ben? Tüm aileyi düşününce... Nefret edilecek adam sınıfına mı giriyorum sence?"

Arda dirseklerinin üstünde doğrulup, inanamaz gibi Yankı'ya baktı.

"Salak mısın oğlum sen? Senden iyi enişte nereden buluruz. Geçmişinde her kırdığın cevizde payım olduğunu düşünürsek kardeşime karşı vicdanım rahatsız olmayacak değil."

Yankı hafiften gülümsedi ama sıkıntısı hâlâ içindeydi. "Sen tamam da... Diğerleri?"

Arda dostunun, o koca adam olmuş yüzünde parlayan korkulu çocuk gözlerine baktı. Koca yürekli Yankı. Gülümsedi ve omzunu sözlerine teminat verir gibi sıktı.

"Zamanla aşılmayacak hiç bir sorun yoktur. Asıl düşünmen gereken Melda. Melda ne hissediyor bilmiyoruz. Ne yapmayı düşünüyorsun? Bak kızın sende gönül yoksa konuyu kimseye duyurmadan kapatırsın. Kardeşim her şeyden önde gelir."

Yankı gülümsedi.

"Benim için de her şeyden önde gelir."

Melda'nın onu sevdiğini biliyordu. Bu yüzden kendinden bu kadar emindi. Bu akşam olmazdı ama yarın atölyeye gitmeyi düşünüyordu. Melda'ya onun sevgisinden haberi olduğunu söyleyecekti. Bir de onu sevdiğini... derken düşüncelerini Arda'nın onu hırsla sarsması kesti.

"Bana bak lan. Aklıma geldi. Eğer ona dokunursan, öpersen... Lan valla da haa, oğlum sen azgın herifin teki-sin. Bana bak, uzak dur anladın mı, seveceksen dokunmadan seveceksin. Valla kardeş falan demem, ağız göz dalarım sana."

Yankı artık canından bezmiş gibi homurdandı. "Arda, abi iyice manyaklaştın sen ya."

Arda, sanki Yankı, "Ben öyle şey yapar mıyım?" demiş gibi rahatladı ama kimi ikna etmeye çalışıyor belli değil-di.

"Doğru lan. Manyaklaştım iyice ben. Sen benim kardeşime yapmazsın öyle bir şey, haklısın. Neyse..."

Yankı bu geri zekâlılığa dayanamayıp, patladı. "Geri zekâlı mısın oğlum? Evlat mı edineceğim kızı. Sevgilim olacak dingil, ahretliğim değil."

O gece karanlık bahçede yankılanan son ses Arda'nın- di.

"Ebeni sikiyim Yankı."

Bu cümleden sonra bir posta daha yumruklaşma faslı başlamıştı.

A S O

Perdenin arkasından izlediği bu genç adamlara bakarken gülümsemesi tüm yüzüne yayılan Doğa'nın gözünün önüne eski bir anı gelmişti. Bir zamanlar bu iki serserinin babası da aynı bu şekilde kavga etmişti. Ne tesadüftü ki o zamanlar dayak yiyen Korkut erkeği, kardeşini savunan Atasoy erkeğiymken şimdi roller değişmiş, Atasoy erkeği, Korkut kızı yüzünden dayak yemişti.

Ailesi nasılda güzel büyüyordu. Yankı... Oğlu gibi sevdiği mert genç adam... Vazgeçmemişti. Bu sahneyi biraz zaman geçince zaten Doğa organize edecekti, ama ayarlama yapmasına gerek kalmamıştı. Zeki oğlu kendi zekâsıyla çözmüştü olayı. Daha ilk andan Yankı cesurca vermişti mücadelesini. Minik kızı için en yakın dostunu, kardeş bildiği adamı bile karşısına alabilmişti.

Artık Doğa'nın görevi bitmiş içi rahatı. Şimdi gençle-

rin didişmeleri, kabullenmeleri ve her şeyi yoluna sokma zamanları gelmişti.

Mutluydu ve omzuna konan öpücükle başını geri yasladı.

"Bu herif için çok iyi şeyler düşünebilirim. Cesurca hislerini savunmuş da olabilir. Bir zamanlar benim olduğum konumda da olabilir ama tüm bunlar bu adamı süründürmeyeceğim anlamına gelmez."

Doğa geri dönüp sarıldı kocasına.

"Karışmayacağız bir tanem. Vakti geldiğinde hiç bir şey bilmiyormuşuz gibi tepki vereceğiz. Sana bunu anlattım ki yapacağın hödüklükleri asgariye indir ve gençlerin oyunlarını bozacak bir şey yapma."

Yağız'dan bu kadar medeniyet beklemek de ağır değil miydi?

"Ya kızım, neden baskı yapmıyoruz. Madem ikisi de seviyor. Benim kızım mutlu olsun yeter bana. Gelsin istesin hergele."

Doğa kahkaha attı.

"Ay aşkım, o zaman gençliğin, maceranın, eğlenmenin tadını nasıl çıkartacaklar? Unutma çektikleri her acı, her zorluk, her başarı, onları daha sağlam bağlarla bağlar. Biz sadece bu eğlenceyi izleyelim. Üstelik benim kızım yıllardır, uğruna savaşılmayı hak edecek kadar acı çekti."

Yağız'ın baba yüreği bu sözle sızlarken, kalbinin her hücrelerinden meleğinin mutluluğu için dua etti...

Kızlar tüm geceyi kıskanılmanın eğlencesi ve odanın dışında olan olayların habersizliğiyle geçirdiler. Sabah uyanıp kahvaltıya indiklerinde ise ikisinde de şok olan bir ifade belirdi.

"Siz ikiniz. Size ne oldu böyle?"

Arda ve Yankı birbirlerine bakıp kahkaha atmaya başlamışlardı ki ikisinin de yüzündeki morluklar bu kahkahayı yarıda bıraktırdı. Melda delirmiş gibi ikisine bakarken sordu.

"Ne oldu da gülüyorsunuz siz şimdi?"

Yankı gülmesini tutmaya çalışırken Arda'nın da ondan aşağı kalır bir tarafı yoktu ama bu Doğa'nın bombayı patlatmasından önceydi.

"Ee kızlar, akşam erken geldiniz. Hayırdır. Eğlenemediniz mi çocuklarla?"

Melda yüzünü asarak oturdu masaya.

"Hayır, annecim. Bu kabadayı bozuntularına denk geldik, nedense bizi sürükleyerek uzaklaştırdılar oradan. Görünen o ki birileri de onlara haddini bildirmiş."

Arda ve Yankı sokulan lafı hiç üstlerine alınmadan kahvaltılarına devam ettiler.

Daphne de ödüle layık bir oyunculukla iç çekerek ekledi.

"Çocuklara da ayıp oldu."

Arda, Daphne'ye sinir bozucu bir şekilde bakıp, mırıldandı.

"Aman ne büyük dert..."

Doğa yalancıkktan sinirlenmiş yüzünü, gerçekçi bir ifadeyle iki suçlu çocuk gibi oturan oğullarına döndürdü.

"Ne diye kızları aldınız. Çocukların bir yanlışını mı gördünüz?"

"Güven veren tipler değillerdi anne."

Doğa diliyle inanamaz gibi cık cık sesi çıkardı.

"Allah Allah, oysa bana çok iyi çocuklar gibi gelmişlerdi, hele de kızların gözünün içine bakarlarken."

"Hala sen ne anladın hemen gözlerini?"

Yankı'ya cevabı sinirden kudurmuş gibi Melda verdi.

"Siz ne anladınız acaba iki saniyede?"

"Yiyecek gibi bakıyorlardı."

Daphne de kaşlarını kaldırdı.

"E, ne olmuş. Siz de kızlara öyle bakmıyor musunuz?"

Arda köpürdü.

"Anne, bunlara sen yüz veriyorsun değil mi?"

"Ah be oğlum, kızlar gezip eğlenmek istiyor. Ne yap-sınlar? Ev de mi oturup kalsınlar? Rahat bırakın benim kızlarımı, onlar ne yapacağını bilir."

Yankı ayağa kalkıp Arda'yı da kaldırdı.

"Gitmek istedikleri yere biz götürürüz hala. Bilip bil-medüğümüz adamları sokmayın hayatımıza."

Melda çayını keyifle karıştırırken mırıldandı.

"Sizle olur mu? Yaşımız kemale erdi, insanın canı sevgili istiyor."

Daphne kıkırdayıp Melda'ya elini kaldırdı. Melda da sırtıp elini kaldırınca beşlik çakmışlardı ve Arda öne doğru eğildi.

"Yeşil erik mi bu kızım, insanın canı sevgili istiyor ne demek?"

Bu sırada mutfak sessizce terk eden Doğa'yı fark etmemişlerdi bile. Görevini yapmanın huzuru ile kış bahçesine geçmiş çiçeklerini nazlıyordu. İçeride ise savaş başlamak üzereydi resmen.

Melda da ayağa kalktı ve masanın üstünden ağabeyi-
ne eğildi.

"Siz haftada bir sevgili değiştirirken iyi mi oluyor?"

Arda, Daphne'ye göz attı.

"Eskiden böyle derdin yoktu senin."

"Ah, eskiden salaktım. Kalk Daphne. Araz ve Kutay'ı
aradım, akşama özür kahvesi içeceğiz. Şimdi atölyeye
gitmemiz gerek."

Daphne çayından bir yudum alıp fırladı. O sırada iki
adam da aynı anda kükredi.

"İkiniz de bir adım bile atmıyorsunuz."

Kızlar birbirlerine bakıp sırttı. Geri dönüp aynı anda
omuzlarının üstünden adamlara baktılar.

Melda kıkırdadı.

"Sizin yapmanız gereken iş anlaşmaları, peşinden
koşmanız gereken kadınlar yok mu?"

Yankı ateş saçan gözlerle Melda'nın yanına geldi. Ku-
lağına eğilip tısladı.

"Hele bir adım at o puştun yanına bak neler oluyor."

Melda da aynı meydan okumayla karşılık verdi ama
içi sevinçten takla atıyordu resmen.

"Neler olurmuş? Neyimsin de karışıyorsun?"

"Melda, beni zorlama. Neden böyle yaptığını bil..."

Yankı o sinirle tam itiraf edecekti ki Melda elini savu-
rup sözünü kesti.

"Ah, kapa çenenin. Duru'ya git karış biraz da. Rahat bı-
rak beni Yankı."

Kolunu silkeleyerek mutfaktan çıktı. Arkasından ba-
kan Yankı diş biliyordu resmen. Biliyordu bu cadının
derdini. Sırf dikkatini çekmek için yapıyordu. Gelgele-
lim bunu bilmesi sinirlenmesine engel olamıyordu.

Arda ise Daphne'yi sürükleyerek mutfaktan çıkarmış-
tı çoktan.

"Bırak beni Arda."

"Defne, kapa çeneni."

"Neden kapıyormuşum? Beni sen yatağa atamadan, başka biri atacak diye mi tırstın?"

Arda sinirle Daphne'nin çenesini yakaladı.

"Defne, şansını zorlama."

Melda işlerin iyice raydan çıktığını fark ederek Arda'nın omzuna bir tane vurdu ve sinirle çemkirdi.

"Bırak kızı Arda. Siz fazla oluyorsunuz artık. Ağabeylikse bir yere kadar. Kuzenlik ise bir yere kadar. Hele sen Daphne'ye asla karışamazsın. Önce bize kim olarak müdahale ettiğinize karar verin. Yürü Daphne."

İki salak gibi bakan adamı arkalarında bırakıp, kapıdan çıktılar.

Geride kalan çocuklar mutfak masasına geri dönüp çökmüşlerdi. Yankı sinirden ölüyordu. Arda ise daha beter Yankı'ya saldırdı.

"Lan hıyar, siz kim oluyorsunuz dediğinde ne bok yemeye açamadın o ağzını. Dün gece beni yumruklarken efe kesilmiştin ya. Çekip oturtamadın bi kızı şuraya."

Yankı sinirle cevap verdi.

"Sen ne halt yemeye sustun o zaman? Bir kıza açlamadın. Sen duygularını açamıyorsan, ben nasıl açayım?"

Arda sessiz kaldı. Kafası karışmıştı.

"Oğlum. Bence bu kızlar bizi harbi siklemiyor. Daphne'nin umurunda değilim ve Melda da seni bir erkek olarak görmüyor."

"Hoşt lan, erkek gibi görmüyor da ne gibi görüyor?"

"Lan lafı götünden anlama. Yani o gözle görmüyor demek istedim. Yoksa ne işi olur lan kızların başka heriflerle..." derken Arda'nın gözlerinden ateş çıkarak şiddetli bir aydınlanma yaşadı. "Lan! Başka herif mi dedim ben? Hay be..."

Yankı sıkıntıyla Arda'nın sözünü kesti. Onun elinde Arda'dan daha sağlam kozlar vardı sonuçta.

"Bisus arkadaş ya. Melda beni seviyor buna eminim ben. Daphne de senden fazlasıyla hoşlanıyor. Terk dertleri bizi gaza getirmek ve biz de iyi geldik oyunlarına dün gece."

Arda gözlerini kısarak sordu.

"Nerden anladın oyun olduğunu?"

"Düşünsene. İki adam geliyor senin masandan kız kaldırıyor. Ne yaparsın?"

"Götlerini si..."

"Anladım Arda devam etme. E, peki bu iki lavuk ne yaptı dün akşam?"

Arda düşündü.

"Lan belki dalaksız piçlerin tekidir herifler."

"Olabilir ama ben biliyorum. Melda bunca zamandır durup şimdi gözüme sokar gibi erkekleri karşıma dikmezdi."

"İyi de dengesiz. Orada olduğumuzdan haberi yoktu kızların."

Yankı bu sefer kaşlarını düşürdü.

"Doğru lan. Yani biz orada olmasaydık bu kızlar bu adamlarla..." Bu sefer de Yankı sinir bozucu bir aydınlanma yaşamıştı. "Tövbe ya, kafayı yiyeceğim."

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Arda'nın sorusuyla da hareketsiz kaldı bir kaç saniye.

"Sen nereden biliyorsun Melda'nın seni sevdiğini?"

Bir an doğruyu söylesem mi diye düşündü ama bu onun değil Melda'nın sırrıydı ve asla açık edemezdi. O yüzden kartlarını kapalı oynadı.

"Biliyorum. Bana güven ve kurcalama."

Arda Yankı'nın anlatmak istemediği konuları kesme biçimine çok aşına olduğu için ısrar etmedi. Bir süre iki

sersem âşık kafa tokuşturmuş kukumav kuşu gibi dü-
şündüler. Sonra Arda sırtmaya başlayınca Yankı huy-
lanmış bir şekilde bu gereksiz dostuna döndü.

"Ne sırtıyorsun abi?"

"Oğlum, sen şimdi benim eniştem mi olacaksın?"

Yankı, ya sabır çeker gibi kafasını salladı ama bir yan-
dan da sırtıyordu.

"Arda bazen bu zekânın çalışma şekline yetişemiyo-
rum."

Arda hiç duymamış gibi gevrek gevrek sırtarak gen-
yaslandı.

"Lan enişte, sen bir de âşıksın dimi?"

Yankı duyduğu şeyden asla rahatsız olmadan sırta-
rak kalktı masadan.

"Yürü yürü, iş güç saldık iyice. Kızları akşama halle-
deriz. Nasılsa atölyedeler."

(A. Ş. C)

Duru dalgın dalgın önündeki işle oyalanırken aklını
dün gecedен bir türlü alamıyordu. İnanç'ın tavırları artık
yavaş yavaş ciddileşir hal almaya başlamıştı. Artık onun
oyunlarına şaka yollu cevaplar verdiğinde genç adamın
biraz bozulduğunu hissediyordu. Onu evine bırakırken
yanağından öpmesi bile farklıydı sanki. Bununla alakalı
ne yapacağından habersiz, bir yanı İnanç'a kesin bir çiz-
gi koy derken, diğer yanı da onsuz olmayı istemediğini
haykırıyordu ama Duru ciddileşmek istemiyordu ki...

Daldığı düşüncelerden İnanç'ın sesiyle kurtuldu.

"Duru?"

"Hımm?"

"Akşam yemeğe çıkalım mı?"

İnanç'ın bu ciddi sesinden hoşlanmayan Duru yine işi

şakaya vurmayı tercih etti. Dün gecedan başlayan haller devam ediyordu demek ki...

"Niye İnanç, tek başına yiyemiyor musun?"

İnanç ne diyeceğini bilmeden bekledi. Ne deseydi bu salak kıza? Artık iyice yorulduğunu hissetti. Bu kızdaki sinyalleri yanlış anlamış olabilir miydi? Suratını asmanaya çalışarak ayaklandı.

"Neyse Duru. Ben çıkıyorum."

İnanç'ın işi eskisi gibi tatlı flörtlerle devam ettirmemesi canını sıkarsa da, nasılsa birkaç dakikaya gelir ve yine o eski İnanç olur diye umut ederek işine döndü.

Dışarı çıkan İnanç derin bir nefes alıp uzun zamandır görüşmediği çocukluk arkadaşını aradı, öğle yemeğine çıkmak için sözleştiler. Yaman bir hafta önce izine çıktığını ve görüşmek istediğini söylemişti ama davet yüzünden İnanç ertelemek zorunda kalmıştı. Şimdi acilen kafasını dağıtmak zorundaydı.

Arkadaşıyla buluşacağı mekâna erken gidip söylediği kahveyi içerken de düşüncelere dalmıştı ki, o ukala ama dost ses onu daldığı düşüncelere fazla gömülmeden yakaladı.

"Vay İnanç, oğlum hâlâ bıraktığım kadar yakışıklı-sın."

"Yaman sen de aynı geveze halinle devam mı dostum?"

İki yakışıklı adam birbirlerine sarılmış, sık görüşmeler de dostluklarının sağlamlığıyla bir süre şakaşmalarına devam etmişlerdi. Yaman görevinden bahsederken, İnanç da üstü kapalı işinden ve iş ortamından bahsetti. Yemeğin sonuna doğru Yaman arkasına yaslanıp, bilmiş bir havayla konuyu aniden can alan noktaya getirdi.

"Anlat bakalım birader. Derdin ne senin?"

İnanç başını eğip gülümsedi.

"Çok mu belli oluyor?"

"Fazlasıyla hatta bu derdin güzel bir hatun olduğuna kalıbımı basarım."

Bir doksanlık arkadaşına bakan İnanç sırıttı.

"Sen o kalıbı bir yere basma bence."

Yaman gamzelerini ortaya çıkaran bir kahkahayla sarıslırken İnanç hiç girizgâh yapmadan direk konuya girdi. Eğer biraz daha bu kızla alakalı ne yapacağına dair kendi kendine düşünürse kafayı yiyecekti.

"Aynı iş yerindeyiz. Bir kaç sene önce staj yapmak için gelmişti laboratuvara ve sonrasında patronun memnun kalmasıyla ve benim onayım ile çalışmaya devam etti." Sonra başını kaldırıp net ve kuşkuya yer bırakmayacak açıklıkla devam etti. "Çok fena âşığı ben bu kıza."

İnanç'ın bu kadar net ifadesine şaşırmadı Yaman. Çocukluğunda da böyleydi bu adam. Asla lafı döndürmez, ne istediğini her zaman net olarak bilir ve elde etmek için de tüm kozlarını açık oynayarak savaşırdı. Yaman daha ketum ve katı bir çocuktü, ama İnanç bir cam kadar netti.

"E, sorun ne. Kız âşık değil mi?"

"Bilmiyorum. Tüm girişimlerimi ustalıkla savuşturuyor. İstemese, hoşlanmasa kesin rest çekecek kadar da açık göz ve korkusuz bir kız aslında. İlk geldiği dönem ona asılan birini net bir şekilde püskürtmüştü."

"Net bir şekilde sevdiğini söyledin mi?"

"İlk başta açıkça teklif ettim. Hoşlandığımı ve o da isterse denemek istediğimi söyledim. O zaman aşktan bahsedemezdim çünkü yeniydi her şey. Sonra geri adım attı, ben ciddi yaklaştıkça uzaklaştı. Bir gün şakayla karışık takılınca baktım ayak uydurdu o da bana ve bizim bu ilişkimiz saçma şakalaşmalı flört havasına girdi. Sevgi-
lim bile diyorum ona, ama o sanki yılın esprisini yapmış

şam gibi gülüyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ciddi bir konuşma ve artık ne sonuç olacaksa olsun diye bu akşam konuşmak için yemeğe davet ettim."

"Sonuç?"

İnanç, sormaya gerek var mı, der gibi acınası bir şekilde gülümsedi.

"Tek yiyemiyor musun diye sordu. O an kafasını duvara sürsem çıkan kıvılcımdan zevk alabilirdim, o derece."

Yaman kısacık bir an düşünüp, hayatında bu kadar net olabilen dostunun girdiği bu çıkmaza bir çözüm bulmaya çalıştı ve sonunda, "Bunu anlamanın tek yolu var, diyerek İnanç'a göz kırptı.

İnanç denize düşmüş, yılanı bile sarılacak haldeydi. "Güzel. O yolu bana da söyle bakalım."

"Şimdi öncelikle bu akşam ne yap et, onu yemeğe götür. Tüm netliğinle ciddi şekilde ne istediğini söyle. Açık ol, şakayı bırak. Kaçacaksa kaçsın zaten. Sonrasında seni kabul etmezse vereceği tepkiye bak. Ciddi bir set koyarsa yapacak bir şeyin yok, ama yine kaçamak yanıt verirse bil ki kızın cesareti yok. Senin bu ilgin de onu şımartmış olabilir."

İnanç mantıklı gelen bu düşünceyle gülümsedi. Şımarık bir cadıyla mı uğraşacaktı yani? Evet!

"İkinci şık olursa..."

"O zaman bu ilgini çek bakalım ondan, sudan çıkmış balığa dönecek mi? Her zaman hazır âşık bir İnanç var onun karşısında. Al bakalım bu İnanç'ı elinden neler oluyor."

"Ya uzaklaşırsa iyice..."

"Oğlum sanki hatun yatağında da... En azından sen de hayatına bakar bu ikilemden kurtulursun."

İnanç kısa bir an düşünüp, kararı vermiş gibi başını salladı.

"Doğru valla. Bir de böyle deneyelim. Sonunda kaybedeceğim bir şey yok."

"Aynen."

Aldığı karardan rahatlamış olan İnanç, yemek sonrası gelen kahvelerini yudumlarken sohbete devam etti.

"E, sende ne var ne yok?"

"Ne olsun. Eğitim alanına kaydıldılar beni. İzinden sonra eğitim okulunda göreve başlayacağım."

"Vay. Artık akademide öğretmen olacaksın ha?"

"Aynen. Bizim okuldan mezun dört arkadaşla birlikte. Zorunlu görevlerimizi bitirdik ve yukarıdan eğitim için özel seçildik. Bakalım neler olacak."

İnanç çocukluk arkadaşıyla gurur duymuştu. Hava Harp okulunu dereceyle bitiren bu beş adamın maceralarını birkaç kere dinlemişti Yaman'dan. Zaten onun dostu da daha aşağı bir dereceye razı gelmezdi. Gururlu ve birazda muzır arkasına yaslanırken, "Anladım. Çocukken de havalıydın sen, tam mesleğini buldun," diye takıldı.

Yaman yine gamzelerini şenlendiren gülümsemesiyle kahvesine uzandı. Bir süre daha sohbet ettiler ve sonra ikisi de yeniden görüşmek için ayrıldı.

Laboratuvara gelene kadar kafasında akşam yemeğini nasıl organize edeceğini kuran İnanç, camlı kapıdan girdiğinde Duru'yu bir tüpün başında homurdanırken buldu.

"Ne oldu?"

Duru öfkeli gözlerini İnanç'a dikti.

"Ne mi oldu? Neredesin sen ya? Burada bir hata yaptım sanırım. Sen de yoktun. Düzeltemedim."

İnanç gülümsedi. Hatayı yapan o, hatalı olan kendisi. Bu da iyiymiş...

"Çekil kenara beceriksiz hatun, havaya uçuracaksın bizi. Sen ilerde yaptığın yemeklerle de zehirlersin beni." Duru, İnanç'ın işi ele almasını keyifle izlerken kıkırdadı.

"Asla. Olmadı kadın tutarım hayatım."

İnanç başını kaldırmadan mırıldandı.

"Ha yani yine giren bana girecek."

"Niye ki?"

"Kadın bedavaya yapmayacak ya yemeği."

"He evet, mantıklı..."

İnanç başını kaldırıp kızın gözlerinin içine baktı gülümseyerek. Bu kız onun olacak mıydı? Sabır da bir yere kadardı. Fırsat ayağına gelmişti.

"Bu işi toparlarsam akşam benimle yemeğe çıkacaksın."

Duru kaşlarını çatı.

"Ay, taktın sen de ha, yemek de yemek."

Elindeki işi bırakıp kendi masasına doğru yürüyen İnanç omzunu silkti.

"Peki, güzelim sen bilirsin. Teklif var ısrar yok."

Duru pes etmişti. Aslında bu adamla yemek fikri gayet de eğlenceliydi, sadece yemek sonunda geleceklerden korkuyordu. Korkunun da ecele faydası yoktu ama değil mi?

"Tamam, pis şantajcı sen hallet şu işi hele bir bakalım."

İnanç yüzünü aydınlatan koca bir sırıtmayla tekrar yarım bıraktığı işe döndü. Toparlayabilmek için yaklaşık iki saat uğraşmış sonuçta yanlış kodlanan karışımı bulmuş deneyi yeniden programlamıştı.

Duru sevinçle adamın boynuna sarıldı.

"Bravo. Senin yüzünden yanlış olmuştu ama düzelttin, hatanı telafi ettin."

İnanç, boynuna asılmış kadının omzunun üzerinden bakarken gözlerini kocaman büyüttü. Onun hatası mı?

"Benim hatam mı?"

Duru kollarını çözüp, kendinden emin tavırla masasına geçti.

"Tabii ki. Sen gitmeseydin bunlar olmazdı. Hem nereye gittin ki?"

İnanç gayriihtiyari kendini savunma ihtiyacıyla, "Arkadaşım la buluştum," diye açıklama yaparken, Duru'nun planlı bakışlarını da yakalamıştı. Birileri merak mı etmişti?

"Hm, kız arkadaş mı, erkek arkadaş mı?"

Evet, kesinlikle birileri merak etmişti. İnanç'ın içindeki şeytan dürttü.

"Sana ne Duru?"

Duru birden irileşmiş gözlerini kırıştırdı.

"Ah, anladım. Doğru ya, bana ne?"

Başka tek kelime etmeden başını önüne eğdi işine konsantre olmaya çalıştı ama nafileydi. Erkek olsa çok rahat söylerdi değil mi? Demek ki kız arkadaştı. Belki de arkadaş bile değil, sevgili. Yok ya! Sevgilisi olsa bilirdi. Bilir miydi? Adamı her akşam geri çevirip dururken nasıl bilecekti ki. O da hemen sevgili mi bulmuştu? Sinir herif! Derken omzunun üstünde bir baskı hissetti. İnanç konuşurken hareket eden bu baskının adamın çenesi olduğunu anladı.

"Erkek arkadaşımdı. Söz vermiştim, o yüzden buluştum."

Dudaklarında adamın görmediği gülümseme, içinde acayip bir rahatlama ile İnanç'ın çenesinin olduğu omzunu silkti.

"Sen de söyledin ya... Bana ne?"

İnanç, bu yaşa kadar boşa yaşamadığını ortaya koyan

içgüdüleriyle bu numarayı elbette yememişti ama şımarık sevgilisini kızdırmaya da gerek yoktu. Yemiş gibi yapabiliyordu.

"Hiç, sadece söyleyeyim dedim."

Duru'nun arkasından dolaşıp kendi masasına giderken devam etti. "Ha, bu arada, akşam yedi gibi seni almaya gelirim."

Duru şaşkınca bakınca da sırtarak devam etti.

"İddia bebeğim. Ya da ödül diyelim, olmadı rüşvet. Ne dersen de bu akşam yemek yiyeceğiz."

Duru içinde küçücük bir mutlulukla, pes etmiş gibi nefesini verdi.

"Tamam. Nereye gideceğimizi söyle de ona göre giyineyim."

"Ben takım elbise giyeceğim. Artık sen karar ver."

Duru ellerini çenesine koyup düşündü. Ne giyeceği çok ciddi bir şeymiş gibi kafa yoruyordu belli ki. Duru kendi kendine "O zaman mor elbisemi giyerim," diye mırıldanırken, İnanç içinden "Ah, kadınlar..." diye geçirip sırttı. Sonra da sanki hiç bir şey dememiş gibi işine devam eden Duru'ya aşkla bakmaya devam etti. Bir yandan da "Ben de mor çizgili kravatımı takarım," diye düşünmeyi ihmal etmemişti.

~*~

"Nereden çıktı bu yemek. Hem sen niye böyle giyindin?"

Duru cevap vermeden Aslı söze girdi.

"Yiğit, hayatım. Ne bu tepki? İş arkadaşısıyla yemeğe gidiyor altı üstü kızımız."

Yiğit kaşları çatık masada oturuyordu.

"Bu herif fazla olmaya başladı ama."

Duru babasının yanağına bir öpücük kondurdu.
"Geçen akşam çocukmuşum gibi beni emanet ediyor-
dun o adama ama."

"Bak ne güzel söyledin. Çocuksun sen daha."

Duru kıkırdadı.

"E, yuh baba! Yirmi dört yaşındayım, ne çocuğu."

Yiğit karısına döndü.

"Şu kızına yirmi dört yaşın çok büyük bir yaş olmadı-
ğını anlatır mısın hayatım?"

Aslı, baba kızın dalaşmasını gülümseyerek izledi.

"Bizim kızımız, en çocuk olduğu yaşta bile gayet akıl-
lıydı babası ve aklın yaşta değil başta olduğunu, şu anda
esas çocukluğu sen yaparak ispatlıyorsun zaten."

Aslı'nın sözüne cevap veremeden kapı çaldı. Duru
çantasını aldığı gibi kapıya koşarken Yiğit homurdandı.

"Şu eteğin boyuna bak."

Aslı artık ona yavaş yavaş geldiklerini hissederek ko-
casının kolunu okşamaya başladı. Erkek idare etmek,
koca ülkeyi idare etmekten daha zordu.

"Kocacığım, sen artık biraz benimle ilgilensen diyo-
rum."

Karısının cilvesine hiç dayanamayan Yiğit, kızına son
sözünü söyledikten sonra, Aslı'yı yanına çekti.

"Akıllı olsun o herif."

A S O

Arabaya binen Duru, yanına oturan adama gülümse-
yerek baktı. İnanç kızın gözlerinde eriyebilirdi.

"Çok güzel olmuşsun."

İnanç'ın lacivert takımı içinde görünüşüne bayılan
Duru gülümseyerek teşekkür etti. Bu adamı spor kıyafet-
lerle görürdü genelde ama hakkını yememeliydi takım

elbisesinin içinde de yürek hoplatan bir görüntüsü vardı.
"Kravatın çok güzelmiş."

İnanç gülümsedi.

"Sana uyumlu olduğumuzu her şekilde göstermek istedim."

Yol boyunca havadan sudan konuşmuşlardı. Çok şık bir restoranın önüne geldiklerinde Duru beğeniyle etrafını süzdü.

"Nefis bir yermiş."

Masalarına geçerlerken İnanç onayladı bu fikri. Boğazın gece görüntüsü tüm ışıklarıyla ayaklarının altındaydı. Manzara kızı büyüledi, kız ise İnanç'ı. Adamın gözü Duru'dan en fazla beş saniye uzaklaşabiliyordu, sonra yine ait oldukları yere, yani kızın içini ısıtan görüntüsünün üstüne yerleşiyorlardı.

Yemeklerini yiyene kadar tatlı tatlı atışmaları devam ederken, sonlara doğru İnanç ciddileşti.

"Duru?"

Salatasını ağzına koyan Duru bir an duraklayıp İnanç'a baktı. Bu ses tonuyla konuştuğunda ister istemez geriliyordu.

"Hı?"

İnanç bir kaç saniye önüne bakarak sessiz kaldı, sonra bakışlarını kıza çevirdi.

"Bu işi netleştirmek istiyorum."

Salağa yat Duru, salağa yat, diyen iç sesine harfi harfine uydu.

"Hangi işi?"

İnanç sabır diler gibi gözlerini bir an yumup tekrar açtı.

"Bebeğim yapma. Sence ben her kızla bu kadar yakın mıyım?" Duru bu soruya omzunu silkerek cevap verirken İnanç uzandı ve kızın elini tutarak devam etti.

"Duru ben sana âşığım. Seninle olmak istiyorum, ama artık liseli çocuklar gibi flörtleşmek, şakaların arkasına saklanıp duygularımı söylemek bana yetmiyor. Sen net olsan buna da razıyım, sürekli kaçıyor olman beni yoruyor ama artık."

Duru ne yapacağını bilemez halde çatalını bırakıp birleşmiş ellerine baktı.

"Kaçmıyorum ki."

"O yüzden mi her ciddi konuşmaya başladığımda rengin gidiyor, gözlerin büyüyor?"

"Öyle olmuyor. Ben sadece..."

"Sadece?"

Adamın gözlerine baktı. Ne diyecekti ki? Ne kadar düşünürse düşünsün, bu an geldiğinde söyleyeceği sözleri asla toparlayamamıştı. O yüzden içinden geleni söyleme kararı aldı.

"İnanç ben bilmiyorum... Yani ne hissettiğimi... Seninle vakit geçirmeyi, seninle olmayı çok seviyorum ama aşk, ciddi bir ilişki. Bilmiyorum. Bu konu kolay değil."

İnanç, inanamaz gibi gülümsedi ve elini kızın elinden çekti.

"Kolay değil mi? Bak sana ne kadar kolay olacağını göstereyim."

Duru'nun anlamayan bakışları arasında ayağa kalktı. Boğazını temizledi ve Restorandaki müşterilerin duyacağı şekilde bağırdı.

"Ben bu masamdaki kadına âşığım. Sizce bu cümlede net miyim? Sizce oradan bakınca zorlanıyor gibi görünüyor muyum?"

İnanç'ın bu girişimine gelen tek cevap koca mekândan yükselen alkış sesleri olmuştu. Duru kıpkırmızı bir yüzle kalmış, İnanç'a bakmadan fısıldıyordu.

"Rezil olduk, otursana yerine artık sen."

İnanç oturdu. Duru adamın yüzünde gülümseme, espiye dair bir belirti aradı ama yoktu.

"Duru. Uzun zamandır ben bu hislerle boğuşuyorum. Sana anlamam için zemin hazırlamaya çalışıyorum ama sen ne öpmeye geldin ne de... Neyse... Şimdi son kararı sana bırakıyorum. Artık net ol. Beni itmiyorsun ama çekip sarılmıyorsun da. Boşa umutla bekleyemem."

"İnanç ben... Kafam çok karışık, bir şey diyemiyorum ki."

İnanç yüzüne kilitlenen gözleri bir yudumda içer gibi baktı. Bu kız onun sürekli yanında olacağına o kadar güvenmiş, ona o kadar alışmıştı ki başka hiç bir şeye ihtiyaç duymuyordu demek ki? İnanç zaten var, düşüncesi içindeydi.

"Deme bakalım Duru Hanım."

Hesabı ödedi ve hiç bir şey demeden ayağa kalktılar. Yine aynı sessizlikle yol boyunca sustular. Duru'nun kapisının önüne geldiklerinde İnanç kızı kendinden emin tavırlarla kollarından tutup kendine döndürdü. Ona karşı gelmesine imkân sağlayacak kadar yavaşlıkta yaklaştı. Dudaklarının arasında bir santim bile yokken konuştu.

"Şimdi seni öpeceğim. Kaçacaksan bir saniyen var."

Duru bu şokla idrak edene kadar o bir saniye dolmuş dudakları İnanç'ın dudakları arasında kaybolmuştu. Yumuşak ve nemli dudaklarının teması ile Duru'nun tüm dünyası durmuştu. Önce sadece üstünde oyalanıyordu dudakları. Alışması için mi zaman veriyordu, geri çekilmesi için mi bilemedi. Geri çekilmek istemiyordu. Duru derin ve sesli nefes çektiğinde aralanan dudaklarının arasına sızdı İnanç.

Alt dudağında hissettiği dil temasıyla elektrik tüm bedenine yayılan Duru'dan daha farklı değildi adam. Sanki bu zamana kadar hiç bir kadını öpmemiş gibiydi. Dili

kızın ağzının içine yol alırken, aldığı tatla başı dönmüş
tü resmen. Bir eli kızın ensesinde diğer eli sırtındaydı.
Sırtındaki el Duru'yu daha çok kendine çekerken, ense-
sindeki elin parmakları da kulak arkasında ve ensesinde
okşayarak dolaşıyordu.

Geri çekildiğinde Duru gözlerini açmayı unutmuş
gibi beklerken İnanç kızın alnına kendi alnını yasladı.
Arzudan kısılmış sesiyle gözleri kapalı konuştu.

"Şimdi sıra senin Duru'm... Benden bu kadar... Ne
hissettiğini düşün ve bul. Ben sana nasıl bu kadar net ol-
duysam, bu kadar net açıldıysam, sen de bana böyle net ol-
gel. Olumsuz da, olumlu da olsa unutma. Seni seviyorum
ve seni deli gibi istiyorum ama artık benden bu kadar...
Kararsızlığını yeneceğin zamana kadar ben yokum."

Sözü bittiğinde geri çekilip arabadan indi. Duru'nun
kapısını açıp onu da indirdi. Duru tek kelime bile etmi-
yordu. Kapısına kadar gitti, susuyordu. Çantasını eline
alıp anahtarını bulan İnanç'ı izledi, sustu... Anahtarla
kapıyı açan ve Duru'yu şakağına kondurduğu öpücükle
içeri uğurlayan İnanç'ın kokusunu içine çekti ve sustu.
Arkasından kapanan kapının ve çalışan arabanın sesini
duydu. Sadece sustu.

“Daphne, kapı çalıyor.”
Atölyede yerdeki minderde kıvrılan iki kız birbirine bakıyorlardı. İkisinin de yüzünde muzır bir gülümseme.

“Atölye senin. İster aç ister açma.”
Bu söz biter bitmez kapıdan yumruklama sesi geldi ve Arda’nın gürlemesi.

“İçerdesiniz, biliyoruz. Açın kızlar!”
Melda kıkırdadı.
“Ay bu çocuk ne kadar zeki böyle.”
Daphne de bir tutamını örmeye çalıştığı saçını çekiştirerek onayladı.

“Ya ya, fıskıracık yer arıyor zekâsı.”
Derken Yankı’nın gürlemesi de eşlik etti bu cümbüşe.
“İçerde misafiriniz mi var yoksa? Melda aç şu kapıyı yoksa kırarım.”

Daphne şakacıktan gözlerini korkmuş gibi irileştirirken Melda da burun kıvrırmıştı.

“Melda, sence kırar mı?”
“Mmm, sanırım kırabilir bebeğim.”
“O zaman açmamız mı gerekiyor kapıyı?”
Melda usulca ayaklandı.

“Ben kapımın modelini seviyorum, sanırım bu yüzden açacağım.”

Daphne sırıttı.
“Melda, biz çok fena kötü kızlar olduk değil mi?”
Melda göz kırptı.

“Keser sap muhabbeti kuzum. Bizi böyle yapanlar utansın.”

Kapıyı açan Melda öfkeli bakan bir çift gece, bir çift deniz gözlerle karşılaştı. Bu iki adamı da öyle çok sevdi yordu ki.

"Hayırdır beyler, buraya çıkartma mı yapmaya karar verdiniz?"

Yanki gözlerini Melda'dan çekmeden atölye olan kuma girdi. Buraya son gelişinde gördükleri ve hissettikleri aklına gelince, sanki aradan çok uzun zaman geçmiş gibi hissetti. Direk gözü çalışma masasının üzerine gıtmayı ve orada o heykelin olmaması canını sıkıyordu. Neredeydi o heykel? İçine dolan öfkeye hâkim olmaya çalıştı.

Selamsız sabahsız içeri dalan Arda, bariz bir şekilde etrafta gözlerini gezdirdi. Belli ki birilerini arıyordu. Daphne uzandığı yerden toparlansa da istifini bozmadan oturmaya devam etti.

"Ne arıyorsunuz, kediniz mi kaçtı?"

Arda yerde oturmuş, saçları omzuna yayılmış kıza baktı. Kedi gibi kıvrılmış duruyordu. Gülümsedi.

"Evet, ama sanırım buldum ben kedimi."

Daphne bakışlarını çevirince, üstten kendine bakan adamın gözlerindeki muzur ışıkla bir an içinin titrediğini hissetti. İçinden kendine emir verdi. *Gevşemek yok!*

"Niye geldiniz?"

"Siz o heriflerle görüşmeyecek miydiniz?"

Atölyenin kapısında bir saattir konuşlanmış bekliyordular. Ya kızları çıkarken yakalayacaklardı, ya da adamları içeri girmeden paket yapacaklardı ama bu saate kadar kızların çıkmadıklarını görünce en sonunda içeri dalmaya karar vermişlerdi.

Daphne bu soruya cevap vermeden omzunu silkti. Arda da bir süre kardeşinin atölyesini ilk defa görmenin keyfiyle etrafı süzmeye başlarken Melda gözlerini devirdi.

"Bari ben kahve yapayım. Gitmeye niyetiniz yok
mı?"

Yankı bu fırsattan yararlanıp Melda'nın peşinden git-
ti. Bir süre kapıdan sessizce kızı izledi. Fincanları almak
için dolaba uzanmasını, suyu açışını, tepsiyi çıkarışını...

Melda da izlendiğinin farkındaydı ve bundan da keyif
alıyordu. Acaba gerçekten doğru yolda olabilir miydi?

Yankı'nın sesiyle bir an gözlerini kapadı. Her şekilde
heyecanlanıyordu bu sesi duydukça.

"O adamlarla çıkacak mıydınız?"

"Evet."

"Neden çıkmadınız peki."

İçinden sırtı ama arkasını dönmedi.

"Sana ne?"

Yankı içinden bir ya sabır çekti.

"Melda neden kaşınıyorsun?"

"Kaşı diye belki de."

Bu sözle gülümsemesini tutamayan Yankı, bunca za-
mandır duygularını ayırt edemeyen kafasını dağıtmak
istiyordu orası kesin.

"Kaşıyınca da kızılıyorsun ama."

Fincanlara suyu boşaltan Melda adama bakmadan ce-
vap verdi.

"Sen kaşımıyorsun, tırmalıyorsun."

Yankı, Melda'ya birkaç adımda yaklaştı ve hemen ar-
kasında durdu.

"Deneyelim mi?"

Melda çok yakınından gelen bu sesle bir kere daha
gözlerini kapadı. Ondaki de candı. Bu kadar işkence
edilmezdi ki... Zorlanarak da olsa mırıldandı.

"Neyi?"

Yankı'nın homurtusunu omzunun üstünden hissetti.

"Melda biz ne tartışıyoruz?"

Gerçekten, neyi tartışıyorlardı? Eridi eriyecek halde mırıldandı.

"Hiç bir fikrim yok."

"Benim de."

Yankı'nın aynı yoğunlukta cevap vermesiyle titrediğini hissetti. Bu konuşma iyice saçmalamaya başlamıştı. Hızla dönüp tepsiyi Yankı'ya uzattı.

"Harika. Al şu tepsiyi içeri götür o zaman."

Kızın ona uzattığı tepsiye baktı bir süre Yankı. Melda'nın sabırsız şekilde kaşlarını çatmasını izledi. Bu gözlerden uzak kalmak istemediğini düşündü. Sanki bir yıldırım çarpmıştı ve birkaç saniyede Yankı'nın tüm dünyasını değiştirmişti. Zaten dünya da yedi günde kurulmamış mıydı? Ağzından çıkana kadar söylediğini fark etmediği cümlelerini duydu.

"Ben biliyorum Melda."

Melda o an donup kalmıştı. Neyi, diye sormaya bile gerek yoktu. Bu bakışlar o kadar çok şey anlatıyordu ki... Dünyası başına yıkılmıştı resmen ve o donup kaldığı için hâlâ başına yıkılmaya devam ediyordu. Yankı hiçbir soru, söz beklemeden devam etti.

"Şu anda masanda olmayan heykeli..."

Melda kulaklarının uğuldadığını hissetti. Algılayamıyordu. Yankı devam etti.

"O akşam buradaydım. Sen uyuyordun. Seni izledim. Heykeli izledim. Biliyorum. Beni seviyorsun, hep sevdim mi? Ben bir aptal gibi bunu yıllardır anlayamadım mı?"

Daphne ve Arda, mutfak kısmından gelen şangırtıyla dalaşmalarını bırakıp mutfağa doğru koştular.

Melda ve Yankı'yı yerdeki tepsiye ve etrafa saçılmış kahve fincanlarına gözlerini dikmiş bakarken buldular.

"Melda, iyi misin? Neyin var?"

Melda, Daphne'nin sorusuna cevap vermeden kapı-

ya doğru yürümeye çalıştı. Ne demişti bu adam. Heykeli
kırılmıştı. Onu sevdiğini anlamıştı. Biliyordu. Günler-
dir. Melda o oyunları kurgularken, Yankı da nasıl içten
ve alay ediyordu onunla kim bilir.

Fark etmediği cam kırığına bastığı an inledi ve diz
üstü yere çöktü. Ağlamak istiyordu. Karanlıkta kalmak
ve kimseyle konuşmamak istiyordu ama buradan kaçıp
gidecek gücü bile yoktu ki...

Arda ve Yankı aynı anda Melda'nın üstüne gidin-
ce çarpıştılar. Arda birden siniri kopmuş gibi Yankı'ya
yumruğunu salladı.

"Ne yaptın lan kardeşime."

Melda, Arda'nın bu bağirtisiyle ağlamaya başladı.
Sanki bunu bekliyordu. Ne yaptın kardeşime? Ne yap-
mıştı ona? Neden yapmıştı?

Yankı hiç bir tepki vermeden Melda'nın üstüne eğil-
meye çalıştı. Kız ağlıyordu. Ağlamamasını istiyordu
ama Arda buna müsaade etmedi. Yankı'yı tuttuğu gibi
duvara yapıştırdı. Kısık sesle hırladı resmen.

"Sana dedim, ona asla zarar verecek şey yapma de-
dim. Ne yapayım lan ben sana?"

Yankı gözünü Melda'dan alamıyordu. Yakasından
iteklendikçe duvara çarpıp duruyor ama Daphne'nin
sarıldığı Melda'dan bakışlarını çekemiyordu. Ne demişti
ki? Bildiğini söylemişti sadece. Sonra devamını getire-
cekti. Aslında böyle söylemeyi planlamamıştı ama Mel-
da öyle uzaktı ki ağzından çıkıvermişti birden. Bir de
atölyeye girip o heykeli göremeyince de çok sinirlenmiş-
ti. Sanki Melda bir şeylerden vazgeçmiş gibi. Korkmuştu
işte. Geç kalmış olmaktan... Çözmeye çalıştıkça batır-
mıştı her şeyi. Bir de bu yakasına yapışan adam...

O sırada Daphne'nin Melda'yı kaldırdığını gördü.
Daphne, Arda'ya döndü.

"Ben eve götürüyorum Melda'yı. Ne olduğunu bilmiyorum ama iyi bir halt olmadığı kesin."

Yankı'ya kötü bir bakış atıp Melda'yla ilgilenmeye devam etti.

Artık yeter diyen Yankı, Arda'nın ellerinden kurtulup Melda'nın koluna yapıştı. Bu sorun onu ve Melda'yı ilgilendirirdi. Başka kimseyi değil.

"Yeter lan. Hiç bir yere gitmiyor Melda. Siz ikiniz, hemen çıkıyorsunuz!"

Melda bu sözle Yankı'ya baktı. Kendini kurtarmaya çalışırken hıçkırıklarının arasından da bir şeyler söylüyordu.

"Bırak beni... Gitmek istiyorum..."

Yankı, Melda'ya sinirle baktı. Aklına girmiş, ruhunu çelmiş, tüm saklanan duygularını ayyuka çıkarmış bu kız, şimdi gitmek mi istiyordu? Oldu, görürse söylerdi.

"Hiç bir yere gitmiyorsun. Arda, Daphne'yi al çık."

"Hayır."

Yankı Arda'ya yalvaran gözle baktı.

"Arda, böyle olmaz, böyle bırakamam. Halletmeliyim. Lütfen."

Daphne sinirle ayağını yere vurdu.

"Yankı, Melda'yı ver ve git."

"Sen karışma Daphne. Çıkın derhâl, yoksa Melda'yı kucakladığım gibi ben giderim buradan."

Arda bir süre Yankı'ya baktı ve adamın haklı olduğunu anladı. Her ne halt ettiyse bir tek o temizleyebilirdi bunu. "Sakin onu daha fazla üzecek bir şey yapma," diye sıkılı dişlerinin arasından tehdidini savurduktan sonra, kapıya doğru yürüdü.

Arda'nın gittiğini gören Melda da resmen kapana kısılmış gibi hissetti ve hızla ileri atıldı.

"Ben de geliyorum. Ben bu adamla kalmam."

Arda yanına gelen kardeşine sınıksık sarıldı ve kulağına fısıldadı. Ne dönmüştü bilmiyordu ama Yankı'nın hisleri hakkında bir şey dediğı kesindi. Bu adama güvenmek zorundaydı çünkü aynada gördüğü kendi yüzü kadar bilirdi bu adamı. Gözlerindeki çaresizliğı görmüştü Yankı'nın.

"Abim. Meleğim. Seni canımdan çok sevdiğimi biliyorsun değil mi?"

Melda başını salladı.

"Bu adamı da öyle severim. Bak ona, o bizim Yankı. Hani güvendiğimiz, bize dost olan Yankı. Abim bak her ne olursa, her ne karar verirsen, her ne hissediyorsan, ben hepsinde senin yanındayım. Sen bu adama âşıkısan bunun arkasında dur. Ben senin aklına da, aşkına da sonuna kadar güveniyorum ama madem burada bir bok yedi bu puşt, şimdi izin verelim düzeltsin. Bir kere vereceğim bu şansı ona. Sen hâlâ bu akşamdan sonra bana bu adamı istemiyorum görmeyeceğim de o zaman onu Fizan'a kebab almaya yollamazsam şerefsizim."

Melda bu tabire gülümsedi. Usulca başını salladı ve tek ayağının üstünde durduğu için sendeledi. Yankı anında beline sarılmıştı. Arda çıkarken Yankı'ya döndü.

"Tek şansın var Yankı. Eğer kardeşim bir daha ki gördüğümde de ağlıyor olursa, o gözlerinden kendime tepsi yaparım, sabah akşam sallarım."

"Arda, siktir git."

Arda, Melda'nın görmediğı ama Daphne'nin gözünden kaçmayan gülümsemeye göz kırptı Yankı'ya. Kapıdan çıkacaklarken Daphne şiddetle itiraz etti.

"Ben Melda'yı burada bırakmam. Tamam, biz mutfakta kalalım onlar atölyeye geçsin konuşsun. Gitmem ben."

Arda sinirle Daphne'yi omzuna attığı gibi kapıya yö-

neldi. Şimdi bu cadiya laf anlatmayla uğraşamazdı. Kızın tepinmelerine aldırılmıyordu bile.

"Bırak beni be hayvan. Kardeşini orada o halde bırak tın gidiyorsun. Ya sen ne geniş adamsın. Bırak dedim. aaaaa."

Daphne'yi arabanın yanında indiren Arda sinirle baktı.

"Bir sus be kızım, bir sus be Defne'm ya. Ohhooo, kafa bu."

Daphne'nin gözler kocaman açıldı.

"Ne dedin sen?"

Arda, salak salak cevapladı.

"Kafa bu dedim."

"Yok, ondan önce..."

"Ha, sus dedim."

Daphne sinirle yumruklarını sıktı.

"Defne'm dedin."

Arda bu sözü duyunca gülümsedi. Sahiplenici bu hitabin kızın hoşuna gittiğini düşünmüştü. Kızın tepkisini tamamen yanlış anlayarak tabii... Arabayı açıp kızın oturacağı kapiya yönelirken cevap verdi.

"Evet, dedim."

Daphne kaşlarını kaldırıp ayağını hızla yere vurdu.

"Benim adım Daphne duydun mu? Defne değil. Yetmiyormuş gibi bir de Defne'm diyorsun."

Arda ne beklemiş ne bulmuş olan duygularının bocalamasıyla derin bir nefes çekti. Kızın yüzüne eğildi.

"Sen bana cezasın değil mi? Seni bana kim yolladı ha, git bu adamı delirt diye kim yolladı seni?"

Arda'nın cümlesi sona yaklaştıkça sesi de oktav oktav yükseliyordu. Cümle sonunda Arda arabaya binip Daphne'nin binmesini beklerken, Daphne şirin bir şekilde sırıttı. Daphne sırtınca Arda'nın da yüzünde ister

istememez bir gülümseme oluşmuştu. Yarı sinir yarı kızın gülümsemesinin etkisi...

"Belki de eski sevgililerin toplaşıp intikam için beni tutmuşlardır ha Bay Çapkın Aşağılık Serseri."

Sonra yine aynı ifadeyle Arda'nın yüzüne bakarak orta parmak hareketi çekti. Arkasını dönüp yürürken, ne ara o araba kapısı açıldı ve ne ara Arda o kapıdan çıkıp kızı çekti ve ne ara Daphne'nin sırtı arabanın kaportası üzerine uzandı anlayamadı. Bunları anlamaya çalışırken de dudaklarına değen sıcak dudakları, adamın yeni çıkmaya başlamış sakalıyla sert çenesini ve bedenine bastırılmış sert kasları hissetmişti.

Öyle sert öyle hızlı öpüyordu ki, Daphne'nin dudakları ateşle kavrulurken, acıyla da yanıyordu.

Başladığı hızla kesilen öpücük Daphne'yi şaşkınlığa uğratmış, ağzı hâlâ açık kalakalmıştı. Arda sinirle gülümsedi.

"Devam etmemi istemiyorsan şu arabaya bin ve sesini de kes 'Defne'."

Arda'nın özellikle Defne ismine vurgu yaptığını bile anlayamayan Daphne kendinden bağımsız hareket eden vücudunu arabanın içinde buluvermişti.

~*~

Melda'yı kucağına alıp, atölyedeki koltuğun üstüne yatırdığından beri, Yankı kızdan gözünü alamıyordu ama Melda inatla bakışlarını ellerine dikmiş, bir türlü o güzel gözlerini Yankı'ya göstermiyordu. Buna iyice sinirlenen Yankı'nın gözü kızın kanayan ayağına takılınca içinden kendine küfür etti. Resmen kızın ayağındaki keşiği unutmuştu.

"Ecza dolabın var mı? Ayağına bakmamız lazım."

Melda eliyle köşede duran kapalı çift kapaklı dolaba gösterdi. Yankı dolaba gidip kapakları açınca gözüne heykel çarptı. Gülümsedi. Yok etmemişti. Aklının dağılmasına izin vermeden, hasır sepet içindeki ilk yardımcı malzemelerini alıp Melda'nın yanına geldi. Bacaklarını uzatan kızın ayakucuna oturdu. Melda sesini çıkarmadan Yankı'nın ellerin ve incitmemeye çalışan parmaklarını izliyordu. Yarası acımasın diye hafif hafif ufleyen dudaklarını.

Titredi, ne olacaktı şimdi, Yankı her şeyi biliyordu. Nasıl bakacaktı yüzüne? Bu son zaman ki değişiklikler bundan mıydı? Ya o kıskançlık dediği şey neydi? Kafası öyle karışmıştı ki.

O ellerin ne zaman durduğunu bilemedi. Neden sonra başını kaldırdığın da Yankı'nın ona baktığını gördü. Gözünü kırpmadan tüm yüzünü ezber yapıyordu resmen. Başparmağının, hafif hafif kızın ayak bileğini okşadığını fark ediyor muydu?

"Bakma bana öyle."

Gözlerini kırpmadı ve kaçırmadı Yankı.

"Nasıl?"

Kaşıyla işaret etti.

"Böyle işte."

"Bırak bakayım be Melda. Arada söylenmemişler, saklanmışlar olmadan bakayım."

Melda gözleri kocaman olmuş bir halde Yankı'ya bakakalmıştı. Ne yapmaya çalışıyordu bu adam? Söyledikleri ve bakışları o kadar kafasını karıştırmıştı ki başını önüne eğdi. Sesi çıkmıyordu. Söyleyecek bir şey yoktu. Yankı bir süre sonra Melda'nın ayağını bırakıp yanına geldi. Kızı koltuğun sırt kısmına itip kalçasının yanına oturdu.

"Melda."

"Ne var?"

"O heykeli ne zaman gösterecektin?"

Melda bakışlarını kucağındaki ellerinden çekmeden, "Göstermeyecektim," diye mırıldandı.

"Neden yaptın o zaman?"

"Kırmak için."

Bu cevapla yanağından bir kas seyirdi Yankı'nın.

"Kırmak için?"

Melda az da olsa kalan gururunu kurtarmak zorundaydı. Bu adam onu sevdiğini biliyordu, inkâr edemezdi ama vazgeçtiğini de bilmeliydi.

Oysa Yankı, kızın sevgisinin dudaklarından dökülmesini bekliyordu. O, seni seviyorum dediğinde, Yankı da sarılacaktı boynuna.

"Evet, seni artık sildim. Bunun için de önce sana ait bir şey olmalıydı, sonra ben onu yok etmeliydim. O heykel... Ona bakınca kendi acizliğimi görmek iyi geldi."

Yankı sinirlerine hâkim olmaya çalışarak derin bir nefes çekti.

"O yüzden mi o günden sonra başladın saçma hareketler yapmaya?"

"Ne gibi saçma?"

"Elin adamlarıyla buluşmak gibi saçma."

Melda sinirle baktı adamın yüzüne. Ne kadar ukala bir adamdı bu arkadaş. Şeytan diyor sıkboğazını.

"Sen senelerdir elin karılarıyla fingirdedin ya, o saçma olmuyor muydu?"

"Saçmaydı?"

Melda hiç tereddütsüz verilen bu cevaba hazırlıksız yakalanmıştı.

"Ha?"

Yankı uzanıp Melda'nın tokadan kurtulmuş bir tutam saçını yanağından çekerken kısık sesle mırıldandı.

"Diyorum ki saçmaydı. Gözümün önünde duran bu muhteşem yaratığı görmeden, o kadınlarla vakit öldürmem saçmaydı."

Melda'nın aklı karmakarışık olmuştu resmen. Ne diyordu bu adam? Nasıl bir oyunun içine girmişti böyle? Sinirle yanağındaki eli itti.

"Sen ne saçmalıyorsun Yankı. Tamam, öğrendin artık. Bırak beni. Ben bitirdim bu işi. O heykeli de kıracağım ve ciddi ciddi son vereceğim bu işe."

Yankı meydan okur gibi gözlerini kıstı ve sinirini saklamaya gerek görmeden hırladı.

"Ciddi, ciddi? Sen gerçekten kıracak mısın onu?"

Melda gözlerine dolan yaşlarla adama bakarak bağırdı. Olan olmuştu zaten. Artık içinde tutmanın da faydası yoktu. Onu yıllardır yiyip bitiren bu zehri bir an önce kusmak istedi.

"Ne yapmalıyım sence? Ona her baktığımda sana karşı olan acizliğimi mi hatırlayayım? Saklanacak kadar güzel duygular yaratmıyor bende o heykel. Belki sende egona hizmet eden dürtüler uyandırıyor. Vay beee, kıza bak bana nasıl tutkun, dedirtiyordur belki. Bana ne gösteriyor biliyor musun? Zavallılığımı." Kısacık bir an durup gözünden akan yaşları öfkeyle silerek devam etti. "Ben yıllardır senin arkandan hep öyle baktım kör olası. O içinde boğulduğum gözlerin bana bir kere baksın diye her gün ayrı yerlerde öldüm ben. Senin umurunda değildi. Bunun için seni suçlamıyorum. Asla. Olmak zorunda da değil zaten. Ama yalvarırım..." sözü derin bir hıçkırıyla kesilse de devamını getirmek zorundaydı. Derin birkaç nefesten sonra ona şaşkın ve dolu dolu bakan gözlerle odaklanmaya zorladı kendini. "Yalvarırım şimdi git Yankı. Git. Benim için her şeyi daha da zorlaştırma. Ben içimde bitirmeye çalışıyorum ve yeni ilişkilere açılmak

istiyorum. Anladım ki seni bekleyerek olmuyor. Senden vazgeçiyorum. İçimdeki sen artık özgürsünüz. Şimdi bu günü unut ve git. Lütfen."

Ellerini yüzüne kapatıp bekledi. Artık oyun bitmişti. Eğer Yankı öğrenmemiş olsaydı bunu, mücadele etme- ve onu kazanmaya, savaşılmaya hazırdı ama böyle değil. O bu aşkı bilerek değil.

Yankı duyduklarının şokuyla ve siniriyle Melda'nın ellerini tutup hızla yüzünden çekti.

"Başka ilişkiler mi? Sen başka ilişki mi dedin? Başka adam yani?"

Bu tepkiyle şaşırmıştı Melda. Ne yani, yanlış anlamamış mıydı? Kıskançlık mıydı bu adamda ki?

Yankı, Melda'yı bırakıp, dirseklerini dizine dayayarak öne doğru eğildi. Ellerini başının iki yanına koydu ve bir süre öyle durdu. Sakin olmalıydı önce. Bu böyle olmayacaktı. Planladığı konuşma bu değildi. Melda'sı ona sarılmalıydı. Acıların geçtiğini söylemeliydi. O onun acılarını dindirmeli, artık çok seviyecek bir kadın olduğunu hissettirmeliydi. Derken bir aydınlanma yaşayarak kendi kendine küfür etti Yankı. Deminden beri sadece kız anlatmış o ise kızın duygularını sorgulamıştı. Kendi ne istediğini, ne hissettiğini anlatmamıştı. Ne bekliyordu ki? Onun içinde kopanlardan Melda'nın haberi yoktu ki. Konuşmalı ve anlatmalıydı...

Yankı hiç başını kaldırmadan konuşmaya başladı. Duyduklarıyla Melda'nın gözleri yine zapt edilemez yaşlarla doldu.

"Yetimhaneye geldiğin ilk gün, seni ilk gördüğümde ilk defa bir kızla vakit geçirmek istemiştım. Öyle küçük-tün ki... Sen bana öyle bakınca, sen neydin kimdin bil-miyordum ama sendin işte. Sonra Arda beni oyun oda-sına sürüklerken seninle kalmak istedim, seni korumak

istedim, bana hep öyle gülmeni istedim. Sonra o çocuk aklımla bu duygularımın anlamını kavradım. Kemal baba ve Berna annem beni elimden tutup sizin karşınıza çıkardıklarında, bunlar senin ailen dediler. Bu kız senin kuzenin, kardeşin dediler. İşte o zaman seni kardeş gibi korumam gerektiğini anladım."

Yankı başını kaldırıp dolan gözlerle baktı Melda'ya. Onun yanağından sızan gözyaşını başparmağıyla sildi ve devam etti.

"Benim bildiğim tek aile oldunuz Melda. Benim bu aileyi de kaybetmemem için tek gereken bana verilene sahip çıkmaktı. Sen bana, sen abim değilsin dediğin gün, bir yanım isyan ederken, sahip olduğum aile tarafından dışlandığımı düşünürken, o kilitli yerdeki çocuk heyecanla havaya yumruğunu savurmuştu ama görmek istemişim. Seni o günden sonra asla kardeş görmedim. Duru veya diğer kızlar gibi olmadın asla ama başka bir şey de olmadın."

Melda ağlamaktan dolayı akan burnunu çekerken hohurdandı.

"Evet, onları daha çok seviyordun."

Yankı gülümsedi.

"Hayır. Onları kardeş olarak görüyordum ama sen kardeşim değildin, sahip olduğum da değildin. Seni ne aklım, ne yüreğim bir yere oturtmuştu. Tek bildiğim benim için kıymetliydin. Sonra o gün..." Bakışlarını Melda'dan çekip heykelin kapalı olduğu dolaba çevirdi ve devam etti. "Buraya geldiğim gün. O heykeli gördüm. Kucağında resmimi gördüm. Beni sevdiğini anladım."

Derin bir iç çekip parmaklarını saçlarından geçiren Yankı, yanlış bir cümle kurdu mu, kuracak mı bilmeden içinden geçenleri aktarmak için ilk ve tek şansı olduğunu düşündü. İçini dökmeye devam ederken Melda'nın göz-

lerine bakmaya korktu ama kendini sözlerden çok göz-
leriyle anlatacağını düşünerek kızın çenesinden tutup
üzünü kendine çevirdi.

"İşte o zaman içimdeki saklı sandığın tüm kilitler
pözüldü. Ben o yıkım seslerini bambaşka şeye yordum
Melda. Panik yaptım. Seni suçladım. Öğrendikten sonra
seninle karşılaştığım sabah bana o gözlerinle baktığında,
sekiz yaşımdayken gördüğüm kızın hayran olduğum
gözlerini gördüm. Sinirlendim. O kızın varlığını bile
unutmuştum oysa. Sonra kokun. Hep böyle mi koku-
vordun? Anlamaya çalıştım ama bu zamana kadar fark
edemememin bir sebebi daha vardı. En büyük sebep..."

Melda zor duyulur sesle sordu.

"Neyi fark edememenin?"

"Seni sevdiğimi."

Melda o an kalbinin teklediğini hissetti ve nefesini tut-
tu. Bu adam onu seviyor muydu? Düşünemiyordu bile.
Öylesine büyük bir fırtınanın içerisindeydi ki şu anda,
duyguları her bir sözcükte, büyük bir rüzgârla savrulu-
yor gibi darmadağın oluyordu. Kendini konuşmak için
zorladı.

"Neydi sebep?"

Yankı daha bir tutkulu bakmaya başladı gözlerine.

"Senin yanında hiç başka adam görmemiştim. Senin
gözlerin hep bana bakıyordu. Senin yanındaki en yaban-
cı erkek bendim. Sana ilk dansını yaptıran bendim. Sonra
o adama güldüğünü gördüm Melda. Bana gülmediğin
gibi gülüyordun o herife. Senin ilklerin hep bendeyken
fark ettim ki en özel şeylerin benim olmayacaktı. İlk öpü-
cüğünü kim aldı diye düşündüm. Kim dokundu sana
ilk. Bilmediğim birileri oldu mu hayatında dedim. Melda
ben seni kıskandım. O zaman anladım. Yanında o adamı
görünce. Sen benimdin. Başka kimsenin olamazdın."

Melda aklına takılan şeyi sormadan, o isyanı dile getirmeden rahat edemeyeceğini anladı.

"Bunları anlamak için önce benim sevdiğimi mi fark etmen gerekiyordu?"

Yankı çaresizce ellerini iki yana açtı

"Anlamıyor musun Melda. Ben seni o çocuk aklınla kendime yasak ilan etmişim ve oradan çıkman için bir şeyler gerekiyormuş. Bu da senin bana olan sevgin oldu. Sen beni abin olarak görmedin ve benim gözümü açtin. Bana ikimizin başka olabileceğini gösterdin."

Bu kadar basit bir açıklama olabilir miydi? Melda'nın canı çok fazla yanıyordu. İçindeki korku bambaşkaydı.

"Ben o çocuk aklım ile bunu becerebildim. Seni anla kuzenim gibi görmedim. Sen hep sevdiğim oldun. Ben buna cesaret edebildim, göze alabildim ama sen alamadın."

İnanamaz gözle baktı Melda'ya.

"Senin benden başka kaybedecek kimsen yokken, benim kaybedecek koca bir ailem vardı Melda. Nasıl kendinle beni aynı yere koyabiliyorsun."

Melda inanmak istiyordu. Hem de deli gibi ama aklındaki kuşkular öyle fazlaydı ki... Empoze edilmiş, zorla kafaya sokulmuş bir fikir gibi hissetti kendini.

"İnanmıyorum. Seni sevdiğimi öğrendin ve kendine bir senaryo çizdin, yarattın ve belki de buna inandın. Öğrenmeseydin hâlâ sen başka kadınlarla gönül eğlendirirken ben senin aşkınla yanacaktım. O gün buraya gelmeseydin ne olurdu Yankı? Hiç düşündün mü?"

Yankı düştüğü duruma inanamıyordu ve var gücüyle kendini anlatmaya devam etti.

"Anlardım. Er ya da geç anlardım. Yanında birini görmem yetecekti. Melda dün akşam hissettiklerimi sana anlatmam imkânsız."

"Anlayamazdın. Benim sevdiğimi bilmeseydin asla anlamayacaktın..."

Yankı telaşla susturdu Melda'yı.

"Kumsalda... Kalbimdeki yanımda olana kadar beni yalnız göreceksiniz dedin... Öfkeden kudurdum. Sebebi- ni bilmediğim halde delirdim. O gün bilmiyordum sev- diğimi... Sonra o sabah... Aşığım diye haykırmıştın bana hatırlıyor musun?"

Melda başını salladı.

"O gün de bilmiyordum Melda ve o âşık olduğun ada- mı öldürmek istedim. Kendimce kurduğum mantık seni koruma içgüdümün harekete geçtiği idi. Ben seni buraya geldiğim gün sevmedim Melda, buraya geldiğim, beni sevdiğini öğrendiğim gün ve sonrasında seni sevdiğimi anladım. Aradaki farkı anlayabiliyor musun?"

Melda birbirine girmiş duygularıyla isyan etti.

"Ya gelmeseydin diyorum ben de."

Yankı Melda'nın onu reddedeceğini anlamıştı. Çare- sizliği öfkeye dönüştü.

"Deme lanet olası öyle deme!" Ayağa fırlayarak de- vam etti. "Ne yapmam gerekiyor Melda? Tamam, salağın tekiyim. Odunun tekiyim. Kör bir aptalım. Allah benim belamı versin ama anla sen de beni. İçinde bulunduğum hali anla. Arda bile senden kolay inandı bana be kadın."

Melda'nın gözleri büyüdü.

"Arda biliyor mu?"

"Evet, o yumruklar, bu gördüğün morluklar nasıl oldu sanıyorsun?"

Melda geri yaslanıp gözlerini kapattı inleyerek. Yan- kı yanlış anladığını fark etti. Kızın yanına gelip saçlarını okşadı.

"Yapma meleşim. Benim sevdiğimi biliyor dedim. Se- rinle alakalı hiç bir şey anlatmadım."

Melda öfkeyle gözlerini açtı.

"Bana meleğim deme!"

Yankı'nın elleri durdu. Melda'nın gözlerinde öfke ateşleri yanıyordu.

"Neden?"

"Deme işte. Kumsaldaki kıza da meleğim diyordun. Yazlıkta öptüğün kıza da meleğim dedin. Bana meleğim deme hatta hiçbir şey deme çünkü tüm o sözcükleri başka kadınlara söylerken izledim ben seni yıllardır."

Yankı saçlarını parmaklarıyla karıştırıp sinirle çekti.

"Sikiyim hepsini, onlar..."

"Yapmadığın bir şey değil zaten."

Yankı artık isyan taşıyan gözlerle baktı Melda'ya.

"Melda, sen beni nerenle dinliyorsun? Allah aşkına ben kaç saattir ne anlatıyorum?"

Yaralı ayağına aldırmadan ayağa fırladı Melda.

"Dinlemiyor muyum? Sen benim senelerdir çektiğimi, şunun şurasında bir kaç gündür çekiyorsun ve gelip bana bir saatte de anlatıyorsun. Ne bekliyorsun Yankı ha ne? Senin kalın kafanın ceremesi bunlar. Seviyormuş beni de anlamamışmış. Peh! Keşke bana seni seviyorum demeseydin. En azından derdim ki adam sevmiyormuş ben ne yapayım. Sen beni seviyordun da o yüzden mi her önüne gelen kadınla yattın. Çoğu zaman dalga geçtin, alay ettin. Beni görmezlikten geldin. Oysa ben senden başka hiç kimseye bakamadım bile be Allah'ın cezası. İşte aşk böyle bir şey anladın mı? Adını koyamasan bile, aklın tersini söylese bile ruhun ve bedeninin aşka ihanet edemez."

Yankı sinirli iki adımla Melda'nın burnunun dibine kadar girdi.

"Bağırma bana. Ne olacak peki? Yaptım işte eşeklik ne olacak? Ne yapacağız?"

Melda gözlerini adamın meydan okuyan bakışlarından çekmeden bekledi. Soruyu düşünüyordu ve kısa bir süre sonra aklına gelen şeyle dolaba yürüdü. Yaptığı heykeli çıkardı. Bu gün bu kız ölmüştü. Bu adamı yine deli gibi seviyordu ama sevildiğini öğrendiği için ona gelen bir adam istemiyordu. Başka yolu olacaktı bunun. Kaybetmekse... O zaten hiç Yankı'ya sahip olmamıştı ki. Yankı da ona sahip olamayacaktı. Öyle kolay değildi bu işler. Yüreğinde bir yerlerde hâlâ acı çeken o kızın hıçkıkları varken kolay değildi.

Aldığı heykeli Yankı'nın gözlerinin içine bakarak duvara fırlattı. Yankı gözünü dahi kırpmadan izledi.

"Bu heykelde görünen kız artık yok. Duydun mu? Ben artık senin için gözyaşı dökmüyorum. Beni seviyor-muşsun ha! Kafana fırlatsaydım keşke o zıkkımı."

Yankı buz gibi sesle soludu.

"Ne yani, bizi bitirdin mi?"

Melda acı dolu bir kahkaha attı.

"Biz mi? Biz diye bir şey asla olmadı. Ben vardım. Benim aşkım, benim çaresizliğim. İşte hepsi bu heykeldeydi. Şimdi attım ve kırdım. Artık yok. Şimdi sen bana sevdiğini söylüyorsun öyle mi? Yok öyle pašam. Benim yıllardır hazırladığım, kalbimde bin bir acıyla büyüttüğüm sevgimin aşkımın üzerine gelip konamazsın. Beni mi istiyorsun? O zaman elde edeceksin Yankı. Seni hâlâ seviyorum, hep sevdim. Bu saatten sonra bu asla inkâr kaldırmaz, ama senden başka bir dünya daha var. Kusura bakma. O dünyada savaşacaksın. Seni deli gibi seven kadını kazanmaya çalışacaksın. Benim sevgimin üstüne yatamazsın."

Yankı bu cümleler içinde tek bir cümlede takılıp kaldı.

Seni deli gibi seven kadını... İçini sonsuz bir umut ve mutluluk sardı. Melda ondan vazgeçmiyordu. Sadece onun burnunu sürtmek ve hakkı olan çabayı, savaşı görmek istiyordu. Yüzünde beliren şeytani sırıtmayı saklamadı.

"Savaş istiyorsun öyle mi? Peki, savaş koşullarına, savaş stratejisine de razı mısın?"

Melda bir anlığına bu sırtan adama karşılık vermek istedi ama kendini tuttu. Yoktu öyle hemen yelkenleri suya indirmek.

"Ben savaşmayacağım. İnan bana canımı daha fazla acıtamazsın. Sen beni bir masada adamla sohbet ederken görmeye dayanamazken, ben seni bir kadınla yatakta gördüm."

Bu söz Yankı'nın rengini attırmıştı. İçinden kendine onlarca küfür etti. Ne zaman hangi kadın diye sormadı bile. *Yemiştir öyle bir bok, doğrudur.* Melda'nın istediği aslında her kadının istediği idi. Bunca zamandır acı çekmişti ve bir kaç cümleyle kucağına mı atlayacaktı? İnanırmalı, ikna etmeli, mücadele etmeliydi. Melda bunca zamandır tek başına boğuşmuştu. Şimdi sıra ondaydı.

Tüm oyunlara ve işkencelere razı gelmiş, bir kurban gibi teslim oldu.

"Ne yapmalıyım?"

Melda istediğini elde etmenin verdiği keyfi saklayarak, vurdumduymaz olmaya çabaladı.

"Bana mı soruyorsun? Ben hayatıma devam edeceğim. İstedğim kişilerle görüşeceğim. Sen de her zaman ki gibi hayatımdasın yani her şey aynen devam. Sadece artık sakladığımız hiç bir duygumuz yok."

Yankı tek kaşını kaldırarak sordu.

"İstedğin kişilerle görüşmek? Erkek de olacak mı içlerinde?"

"Olacak tabii. Ne sandın? Sana söyledim. Senle açtım

çözümü, ama artık biliyorum. Hayat senden ibaret değil."

Yankı dişlerini sıkarak Melda'ya doğru tehdit eden bir adımla yaklaştı.

"O erkekleri istemiyorum."

"Bu senin sorunun..."

Bir adım daha yaklaştı.

"O ibnelerin hepsinin ağzına sıçarım."

Melda omzunu silkti.

"Bu da onların sorunu..."

Bir adım daha...

"Hepsini öldürürüm."

"Bu da adaletin sorunu..."

Artık burun burunlardı.

"Seni kaçırırım."

"Ah işte..." derken gözü adamın dudaklarına kaydı ve mırıltıdanarak devam etti. "Bu tamamen benim sorum."

Yankı eğilip dudaklarına bir nefes kala durdu. Sesi kısık, fısıldadı.

"O zaman sana bir teklifim var."

Melda sadece mırıltıyla sorabilmişti, sanki dudakları dudaklarında gibi.

"Ne?"

"Savaşacağım ama sen... Bana izin vereceksin. Yolumu kapamayacaksın, beni delirtmeyeceksin. Mücadelem kendi bildiğim şekilde vereceğim." Sustu ve dudaklarını kızın dudaklarına değdirdi. Çok kısa kaldıktan sonra dudaklarını çekmeden devam etti. "Sonunda da..." derken ufak bir öpücük daha koyup, "Sen benim olacaksın," deyip cümlesini tamamladı ve geri çekildi.

Melda alamadığı nefese rağmen düşünebiliyordu. Yapmak istediği şeyi anlamıştı adamın. Öyle ki; başarılı

oluyordu da. Neredeyse öp beni diye bağıracaktı Melda. Sonra Yanki'nin kulağına doğru uzandı ve dudaklarına adamın kulak memesine dokundurarak fısıldadı. Bu oyun iki taraflı oynanırdı.

"Ben zaten sevindim."

Bu söz sanki görünmeyen bir bendi kırmış ve tüm berrapın suyu bir anda yıkım yaratırcasına üzerlerine dökülmüştü. O hızla Yanki Melda'yı kollarına çekti. Çyle sarılıyordu ki... Mııldandı.

"Bu gece burada kalalım. Yalvarırım kollarımda uy. Söz yarın istediğin şekilde yaşarız ama bu gece benimle kal."

Melda adamın kokusunu içine çekti ama sarılmadı.

"Sana inanamıyorum Yanki. Güvenemiyorum. Çelip geçici bir şey mi hissediyorsun, bir anlık boşluğunda bana acıdığın için mi böyle davranıyorsun bilmiyorum ama bu gece senin kollarında uyumak istiyorum. Kendim için. Onca zor geçen yıllarım için fakat unutma... Aşkına inanmıyorum senin."

Yanki kızdan hiç ayrılmadan gerileyerek kanepeye düştü ve onu da kollarına çekti.

"İnandıracağım, söz. Seni sevdiğimi ispat edeceğim."

Melda duygusal şiddetin verdiği yorgunlukla, kulağında sevdiği adamın kalp atışlarıyla gözlerini kapatmak üzereydi ve son kelimesi döküldü dudaklarından.

"Umarım."

M. 32 (1)

"Çekiştirme beni. Çılgılık atarım bak."

"Az bi'sus. İlk bir dakika ne güzeldin ya sen, sessiz sessiz."

Arabadan inip eve doğru yürüyen çift, sessiz ama sert

sesle karga ediyorlardı. Daphne o öpücükten sonra bir süre kendine gelememişti ve sonrasında Melda'yı orada meraklanın ezikliğini hissetmişti. Doğa duysa ne kadar korktuğunu kim bilir. Melda'yı âşık olduğu adamla hem de hâlde bırakmak. Hepsi bu herifin suçuymuştu. Bu Yankı hayvanı kim bilir ne demişti kıza. Yoksa başkasına olan aşkı mı anlatmıştı? Ay tabii ya! Minik kuzu o yüzden ne kadar berbat haldeydi. Kahretsin... Bu hırsıyla Arda'nın kalesine çantasını geçirdiği gibi henüz açılan kapıdan koşarak içeri girdi. Merdivenleri çıkarken de geri dönüp arkasına bakmadan sesle Arda'ya laf soktu.

"Sizin bu uçkurunuz inşallah boynunuza dolandır, en çok kullandığınız yerden asılırsınız inşallah."

Yunan aksanıyla kurduğu bu cümlede, hele 'inşallah' kelimesi Arda'ya fazlasıyla sevimli gelmişti. Arda duyduğu cümlelerin anlamını algılayamasa da iyi bir şey demediğine olan inancıyla ikişer ikişer merdivenleri çıktı ama tam Daphne'yi tutacakken Doğa karşılarına dikildi.

"Neler oluyor burada? Asabi fareler gibi vik vik niye ötüyor bu kız? Ya sen, ne diye Tazmanya canavarı gibi homurdanıyorsun?"

Arda, Daphne'nin fare lafına bozulmasından sonra duyduğu Tazmanya benzetmesine güldüğünü görünce iyice sinirlendi ve kıza doğru hırladı.

"Tazmanya fareden daha iyidir."

Daphne göz kırptı.

"Tazmanya hep ortada, fare ise sıvışacağı en yakın yerdedir."

Cümlesi biter bitmez Doğa'nın yanağını öptü ve odasına girip kapıyı kapattı. Arda bir hışım peşinden giderken Doğa durdurdu.

"Hop hop, nereye? Melda nerede?"

Arda kapalı kapıya hâlâ sinirli sinirli bakarken homurdandı.

"Atölyede."

"A, yalnız mı kalacak orada?"

Arda sabırsız bakışlarla annesine döndü.

"Anne ilk defa kalmayacak ya."

"E, o zaman Yankı yok. Hani o da birkaç gün bizimle kalacaktı?"

Arda iyice sabırsızlanarak odasına doğru yol alırken homurdandı.

"Yok, anne yok. O da bir hatun buldu koynuna girdi, oldu mu? Git yat hadi, baba Taz uyanmadan önlemini al."

Arda'nın arkasından bakarken kaşları çatılan Doğa, Yankı'nın başka kadına gitmiş olmasıyla delirecek gibi oldu. Dün gece neyin kavgasındaydılar da şimdi böyle olmuştu. Daha fazla dayanamadan Daphne'nin kapısını tıklattı ve içeri süzüldü.

Daphne elinde koruma kalkanı gibi yastığı tutup Arda'yı beklerken, kapıdan giren Doğa'yı görünce rahatladı. Yastığı fırlatıp yanına gitti.

"Ya Doğa teyze, bu senin öküz oğlun Yankı ile Melda'yı orada tek bıraktı."

Doğa sevinse mi kızsa mı bilemedi. Demek bir kadına gitmemişti Yankı.

"Nasıl ya. Anlat bakayım sen şu işi bana."

Daphne, heyecanlı ve telaşlı, bir solukta anlatmaya başladı.

"Ya biz Melda'yla otururken bunlar geldi işte. Biz de akşam Kutay'larla buluşacağız diye attığımız zarf yüzünden geldiklerini anladık. İşte Arda ve ben çalışma kısmındayken Melda mutfığa kahve yapmaya geçmişti. Yankı da gitmiş peşinden. Ay, Doğa teyze kıza ne dedi

bilmiyorum ama elindeki tepsiyi düşürdü, koşarak git-
tiğinde Melda dağılmış haldeydi ve Yankı da ondan iyi
değildi. Başkasına âşık olduğunu söyledi de bizimki de-
lerdi mi anlamadım. Arda olacak hayvan da," cümlesini
kesip mahcup mahcup Doğa'dan özür dileyerek devam
etti. "Özür dilerim bu arada," Doğa gülümserken kaldı-
ğı yerden devam etti. "Neyse işte bu Arda denilen öküz,
ben Melda'yı almak istedim diye tuttu beni omzuna at-
tığı gibi çıkardı oradan. Yol boyunca da aratmadı. Şimdi
de telefonu kapalı, Yankı'yı da aradım meşgule attı ve o
da kapattı telefonunu. Ya işte böyle..."

Doğa kızın telaşını biliyordu, çünkü Yankı'nın sevgi-
sinden haberi yoktu. Arda'nın neden yalan söylediğini
biliyordu çünkü annesinin bildiğinden haberi yoktu. İki
tarafa kendince haklı sebeplerle endişe ederken, her şe-
yin farkında olan Doğa sıırtmaya başladı. Müstakbel ge-
linini yanağından öpüp saçlarını okşadı.

"Telaş etme bebeğim, Melda eminim üstesinden ge-
lecektir."

Doğa'nın kapıya doğru yürüdüğünü gören Daphne
bu rahatlığa sinirlendi.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Doğa döndü ve gülümsedi.

"Biliyorum çünkü o benim kızım" ve göz kırparak
odadan çıktı.

Daphne kapanan kapının arkasından bakarken şaş-
kınlığı hat safhadaydı ama bu zeki kadına güvenmesi
gerektiğini de biliyordu. Eline geceliğini alıp banyoya
geçti. Bu evde her odada banyo vardı. İlk başlarda buna
şaşırsa da, bu ailenin inşaat işinde olduğunu düşününce
bunun çok da anormal olmadığını düşündü.

Arda annesinin gitmesini sabırsız bir şekilde bekleyip,
gittiğini görünce odasından çıktı. Öfkeyle kızın kapısını

sessizce tıklattı. Ses gelmeyince hızla yumruklamak ıste-
di ama anne babası aklına gelince kendine hâkim oldu.
Bu kız iyice aklını almıştı. Sinir etmek için yaratılmış gı-
biydi. Gerçi sonra da düşündüğünde, Yankı'nın Melda'yı
sevdiğini bilmediği için böyle davrandığını, aslında kar-
deşine olan düşkünlüğüne sevinmesi gerektiğini fark
etti. Gerçi bu neden önemliydi ki? Neden onun ailesine
yakın olması içini ısıtıyordu? Oysa onun içini sadece du-
dakları ısıtmalıydı. Of, o dudakları... Sonra o gece onunla
gülüp eğlenen piç geldi aklına. Eğer oraya gitmemiş ol-
salar, onunla buluşacaklardı bu gece değil mi?

Öfkeyle açtı kapıyı, ama öfkesinin nedenini sorgula-
madı. Sadece o heriflerden hoşlanmamıştı, o kadar.

Odada kimseyi göremeyince banyodan gelen sesle
kaldı. Bir kızın odasına böyle dalınır mıydı? Siktir et da-
lınırdı. Yatağına oturup bekledi. Daphne banyo kapısını
açtığında Arda da onun üstündeki kısa askılı geceliğe
koca bir inceleme bahşediyordu.

Yatakta oturan adamı görünce şaşırان Daphne, sonra-
sında kızdı. Bu ne rahatlıktı? Her kızın odasına bu kadar
rahat giriyor muydu bu herif?

"Ne işin var odamda?"

"Konuşmak istiyorum."

"Sabahı bekle."

"Defne delirtme."

"Delirme o zaman Arda, delirme."

Defne demesine öyle alışmıştı ki artık hiç yadırgamı-
yordu.

"Defne, eğer biz gelmeseydik sen yani siz, o heriflerle
buluşacak mıydınız?"

Daphne gözlerini kocaman açıp adamın üstüne yürü-
dü.

"Sen nasıl hasta bir adamsın ya. Kardeşini o serseriyle

braktın. Üstelik kızın hali öylesine berbatken. Şimdi gelmiş o adamlara gidecek miydiniz diyorsun."

Arda sabırsız şekilde elini salladı.

"Bilmediğin şeyler var Defne. Sen soruma cevap ver."

Daphne kaşlarını kaldırarak sordu.

"Neymiş bilmediğim?"

"Defne, soru sordum."

"Ah, tesadüfe bak, sanırım ben de bir soru soruyorum."

Arda sinirle ayağa kalkıp üstüne atılmasıyla Daphne elindeki kıyafetlerini yere fırlatarak banyoya kaçtı. Kapıyı bile kapatmaya fırsat bulamadan Arda onu kolundan tutup lavaboyla arasına sıkıştırdı.

"Sana soru sorduğumda cevap ver."

Daphne bir adım bile geri atmayan inadıyla suratına baktı adamın.

"Senin bu mağara adamı hallerinden sıkıldım. Ne saat başı beni sıkıştırıyorsun be. Çekil üstümden."

Arda gözlerine yansımayan bir sırıtişla baktı kıza.

"Üstünde değilim, olsam çekil demeyeceğine de eminim."

Daphne burnunu dikti havaya. Madem bu adam meydana okuyor, savaş istiyordu o zaman istediğini alacaktı.

"Yürüyen ego. Bırak beni."

"Defne. Delirtme dedim. Gidecek miydiniz o adamlara?"

"Soruma cevap vermeden benden cevap alamazsın. Bilmediğim ne var?"

"O sesini yükseltme, benim de asabımı bozma."

"Asabına sokturtma Arda."

"Neyle bebeğim. Orta parmakla mı?"

Bu cümlelerin sonunda Daphne dudaklarını büzüp yanaklarını şişirdi ve derin bir of ile nefesini dışarı üfledi,

tabii bu kadar yakınlıkta bu yapılacak beş kusurlu hareketten biriydi.

Yüzüne değen nefes ve o büzülen dudaklar Arda'nın zincirini kırmış, kızı belinden tuttuğu gibi lavaboya oturtmuştu. Daphne ne olduğunu anlamadan kızın dudaklarına yapışmıştı.

Daphne içinde hissettiği teslimiyetten dolayı pelte gibi kıvranırken, Arda taarruzlarına devam ediyordu.

Daphne'nin yumuşadığını ve öpücüklerine karşılık verdiğini gören Arda dudaklarını hafifçe çekip mırıldandı.

"Gidecek miydiniz bebeğim o adamlarla buluşmaya?"

Ne olduğunu anlamayan Daphne o dudaklara yeniden kavuşmak için aceleyle fısıldadı.

"Hayır."

Arda'nın sırtması kapalı gözlerinden kaçan Daphne, tekrar öpülmeyi beklerken bir hareket olmayınca, gözlerini açtı ve Arda'nın sırttan yüzünü gördü. Ha!

Anladığı an içindeki sinir intikam duygusu ile kabardı. Demek öyleydi ha? Bir Yunan kızıyla bu şekilde oynamak yapılacak en büyük hataydı.

Bacaklarını Arda'nın beline doladığı gibi onu kendine çekti. Neye uğradığını şaşırان Arda, kızın çıplak bacaklarının belindeki görüntüsüyle inledi ve aç kurt gibi saldırdı kızı. İkisi de birbirini hırpalıyordu. Elleri kızın sırtında, bacaklarında gezen Arda'nın boğazından derin hırıltılar yükseliyordu. Daphne adamın alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıp ezerek emince Arda da kızın kalçasını can acıtırmasına sıktı. Bir eli göğüslerinde dolaşırken diğer eli lavabo ile kalçalarının arasında kaldı. Daphne dudaklarını hafif geri çekip eli Arda'nın boynundan başlayıp göğsüne doğru okşadı. Arda tekrar du-

dudaklarına eğilmek isteyince Daphne gülümseyerek geri çekildi. Sesi resmen erotik fantezi anlatır tonda sordu.

"Bilmediğim ne var bebeğim?"

Arda kızın dudaklarına yapışmak isteyince tekrar geri kaçan kız, bacaklarını iyice sıkıştırınca Arda kızın sımsıcak bacak arasının ateşini, kasıklarında hissetti.

Derin bir inlemeyle cevap verdi.

"Yankı Melda'ya âşık..."

Bu duyduğuyla anında şok olan Daphne, Arda'nın belinden çözdüğü bacakları ile adamı geri iterek indi lavabodan. Arda henüz ne olduğunu anlamadan bakakaldı kıza. Daphne tüm arzularını bastırmanın savaşıyla, adama tek kaşı havada gülümsedi.

"Ödeşтик. Bu arada, cevap alma taktiğın işe yarıyor-muş. Öğrettiğın için teşekkürler."

Banyo kapısını açıp Arda'nın şaşkınlığından faydalanarak onu dışarı itekledi. Arda sessiz ve sinirli halde kalırken bir yandan da gülmek istiyordu. İnsan kendi kazdığı kuyuya düştüğüne sevinir miydi? Ah evet, o sı-cak yerlere bir daha ulaşacaksa, bu kuyuya gömülmeye razıydı ama kapıdan çıkmadan duyduğu sözle, tüm key-fi kaçtı.

"Bundan sonra kimden bir şey öğrenmek istersem bu taktiği..."

Kız daha sözünü bitirmeden Arda kızı duvara yapış-tırdı. Çenesini sıkarak gözlerine baktı.

"Eğer bu cümleyi tamamlarsan ve eğer bu taktiği ben-den başka bir adamın üstünde uygularsan, seni mahve-derim Defne, duydun mu?"

Daha kız cevap vermeden çıkıp kapıyı kapatmıştı. Kapanan kapının arkasından ikinci bakışıydı bu akşam Daphne'nin. Acıyan çenesini ve sızlayan dudaklarını parmaklarıyla okşarken gülsün mü kızsın mı bilemedi?

Bu adama âşıktı. Hem de deli gibi. Derdi kendine âşık etmekti. Artık adamın ona karşı kesinlikle bir şeyler hissettğini biliyordu. Doğa ve Melda haklıydı. Arda'nın bu sinirli hallerine sebep aşkı tanımamış olması ve kabul lenemeyişiydi. Zaten Arda'ya bunu kabul ettirmek için uğraşmıyor muydu?

Gelgelelim Yankı'nın Melda'ya âşık olduğu fikri? Bunu Doğa ile konuşmalı mıydı? Beklemek istedi. Hele Melda'sı bir gelsindi, onunla bir konuşsundu. Kim bilir belki de Yankı'nın kollarında aşk ile uyuyordu kız. Ya da başka bir şey, diyerek kıkırdadı. Gerçi ona kalsa bu Yankı serserisinin azıcık sürünmesini isterdi ya neyse... Birden durdu. Ya Yankı âşık değilse? O zaman da neden böyle bir şey söylesin ki? Hem Arda'ya bu konuda güveniyordu. Söz konusu ailesi ise, o asla tedbirsiz davranmazdı.

Keyifle girdi yatağına. Arda'nın kendi oyununa gelmiş yüz ifadesini düşündükçe kıkırdıyordu. Yan odada aldığı kararla sırtan adamdan habersiz aklı Melda da olsa da, Yankı'nın onu üzmeyeceğini hele seviyorsa hiç incitmeyeceğini bilerek keyifle uykuya daldı.

Arda ise aklından geçen cümleyle kapattı gözlerini.

"Karar verilmiştir. Önce senin fare oluşunu ispatlayacağım, tabii bunu bir kedi olarak yapacağım. Sonra da kadın, sen benim olacaksın."

İnanç hâlâ gelmemişti. Duru ne aklını işine verebiliyordu ne de İnanç geldiğinde ne yapacağını biliyordu. Akşam söyledikleri kafasını öyle kurcalıyordu ki. Ne demekti, *bundan sonrası sende*. Ne yapacaktı ki yani. Bir de onu öpmüştü.

Duru'nun parmakları dudaklarına gitmiş, gözlerinde hülyalı bakışlarla görmeyen gözlerini karşı duvara dikmişti. Camlı kapının dışından kendini izleyen adamdan habersizdi.

İnanç bilerek geç kalmıştı ve tam içeri girecekken Duru'nun halini görmüştü. Parmakları dudaklarında sevimli ve ı ışık saçan bakışlarla oturuyordu. O öpüşmeden sonra İnanç da aklını başka hiç bir şeye verememişti. Tadı tam hayal ettiği gibiydi. Gülümsedi. Bu inatçı şımarık kızla ne yapacaktı?

Kendini toparlayıp, yüzüne ifadesiz bir hal kondurup içeri girdi.

"Günaydın."

Duyduğu sesle kalbi çarpan Duru sevimli gülümsemesi ile adama döndü.

"Günaydın sana da, uyuya mı kaldın?"

Normalde olsa adam bir sürü söz söyler, kızın gönülünü tavan yaptırdı ama şimdi öylesine söylenen 'hi hi' dan başka bir şey çıkmamıştı dudaklarından. Duru bozuldu. Önlüğünü giyip işinin başına geçen adama inanamaz gözlerle bakıp o da işini yapıyormuş havasına girdi. Böyle mi olacaktı yani? Sinirlendi. Eğer o da Duru'ysa bu adamı eski haline döndürecekti. Geri zekâlı adam, seni seviyorum istiyorum, deseydi... Durakladı. Bunu zaten

demmişti adam. Salaklık yapan kendisiydi ama nasıl bir adamın aşkından emin olunurdu ki? Bütün yıllar boyunca ona âşık olduğunu söyleyen, yüz bulamayınca da çekip giden adamlarla karşılaşmıştı.

İçindeki duyguları saklayan bir rahatlıkla ayağa kalktı.

"Kahve alacağım, ister misin?"

İnanç hiç başını kaldırmadan cevapladı.

"Sağ ol. Almayayım canım."

Duru aldığı cevap karşısında mecburen kendine kahve aldı. Biraz daha sabrettikten sonra tekrar denedi.

"Dün gece çok enteresan bir rüya gördüm."

Ah, hadi buna da soğuk cevap ver bakalım, diye düşünürken o soğuk cevap hiç gecikmedi.

"Ne denir, hayır olsun mu denir?"

Hâlâ başı önünde ki işte, hâlâ kafasını kaldırmamış duran bir adam. Duru sinirle ayağa kalktı.

"Deme bir şey. Neyse, ben yemeğe gidiyorum."

Yavaş adımlarla kapıya ilerliyordu ki, ben de geliyorum, cevabını alsın. Ama öyle olmadı.

"Afiyet olsun."

Duru o hızla nasıl çıktı iki katı, nasıl girdi yemek bölümünün içine bilemedi. Ne yediğinden bile haberi yoktu. Teras katta olan mekânın açık alanına çıkıp İstanbul'un sıcak havasını soludu. Bu iş böyle mi gidecekti? İnanç ondan bir hamle bekliyordu. Sevdiğini söylemesini, ya da çabalamasını öyle mi? Bunca zamandır tek başına çabalamıştı adam, ama bu çabanın şimdi mi farkına varıyordu, hem de bir günde. Yok, bu kadar çabuk pes edemezdi. İnanç bir oyun oynuyordu ve Duru bir günde yelkenleri indirmeyecekti. Yarına bile dayanamazdı İnanç.

Bunun verdiği cesaretle laboratuvara indiğinde, ken-

di bölümlerinin camlı kapısından bakarken onları gördü. Stajyer kız, hararetili hararetili bir şeyler anlatıyordu İnanç'a. Bu kız hep gelirdi, hatta İnanç'a olan hayranlığıyla kafa da yaparlardı ama şimdi neden sinir olmuştu? Bir de sırtıyordu kıza.

Sinirle içeri girip kızın karşısına geçti.

"Cansu, senin yapman gereken bir iş yok mu? Bir şey soracaksan boş elemanlara yönel, burada önemli bir iş yapıyoruz. Yeter oyaladığın."

Kızın kızaran yüzüne bile bakmadan sinirle geçip yerine oturdu. İnanç, giden kızın arkasından sırtmasını saklayarak Duru'ya döndü.

"Hayrola? Neye bu kadar sinir? Kızı dövmekten beter ettin."

Duru ukala minik burnunu meydan okur gibi kaldırdı.

"Ne oldu, zoruna mı gitti?"

İnanç gayet rahat omzunu silkti.

"Yok ya, bana ne? İyi kız ama bir şeyler öğrenmek istiyor."

Duru öfkeyle baktı adama. Aşk ha aşk...

"Git bu odadan başka yerde öğret o zaman ne öğreteceksen."

"Peki, güzellik kızma."

Güzellik... Duru sırtmasının tadını çıkarırken, İnanç da ağız alışkanlığına küfür etti. Bu kız karşısında dururken iradesi ne kadar daha sağlam kalacaktı? Bu kıskançlık doğru yolda olduğunu gösteriyordu. Ne olurdu ki sorunsuz *evet* dese, gelse sarılsa boynuna. İlla kadınlara has çetrefilli mantığıyla olayı süründürecekti işte. Derin bir iç çeken İnanç, *sabrın sonu selamettir*, deyip işine geri döndü. İçinde kendi ile savaşıyor kızıdan habersiz...

Yüzüne vuran güneş ışığından rahatsız olan Melda yatağına iyice gömülmeye çalıştı. Bir şeyler değişti ama bu değişiklikten hiç rahatsız değildi. Sanki olması gereken yeri yeni bulmuş gibi iyice sarıldı yastığına ve o sırada, o yastık konuştu. Şaka değil, gerçekten konuştu. Keyifli ve tutkulu bir sesle üstelik.

"Günaydın."

Melda o an nerede olduğunu anlamış, akşamın bütün detayları sırası ile hafızasındaki yerini almıştı. Neden bu kadar huzurla uyuduğunu o an anladı. Sevdiceğinin koinunda uyumuştı. Sımsıcak göğüsten başını kaldırıp ısıldayan mavi denizlere baktı.

"Sana da günaydın," diyen Melda, hafif bir utançla adamın bedenine koala gibi sarılmış olduğunu fark etti ve hemen doğrulmaya çalıştı ama o kollar buna izin vermedi. "Kolun uyuşmuştur, bırak da kalkayım."

Buna asla izin vermeye niyeti yoktu Yankı'nın. Gün ısıdığından beri bu güzelliği seyre dalmıştı. Geçirdiği onca boş seneleri, bir anda dünyasının nasıl değiştiğini, savaşması gereken ama şimdilik, yaşadığı en mutlu geceyi bunlarla berbat etmek istemediğini düşündü.

"Evet. Felç indi sandım bir ara. Bu kadar ağır olduğunu bilmiyordum."

"Sen de kalkıp gitseydin."

Melda kaşlarını çatıp bir kere daha kalkmaya yeltendi ama yine o kollar bedenini sımsıkı sardı.

"Madem felç indi, sen de bırak işte."

Yankı kızın dediklerini umursamadan gözlerini o öpülesi dudaklarda dolaştırdı ve mırıldandı.

"Sabahları çok güzel oluyorsun."

Melda yüzünü buruşturdu. İçinden, *sen de öyle, demek geliyordu*. Elbette ki demedi.

"Sanki ilk defa sabah görüyorsun beni."

Yankı kızın saçlarını bir eliyle geri iterken, "Koynumda uyandığın ilk sabah, güzelliğin daha farklı parlıyor," deyip usulca kızın dudaklarına yaklaştı. Melda'nın buna izin vermeye hiç niyeti yoktu ama. Sinirle adamın kollarından kurtuldu.

"Bu mu yani? Hiç kusura bakma Yankı. Bu her kıza söylediğin salakça iltifatlar benim zekâma hakarettir. Uyanan kadının her günü, her anı ayrı bir şekil mi oluyor. Saçmalama da kalk. Ben acıktım."

Yankı şaşkınlıkla bakakalmıştı. Ne demişti de şimdi bu manyak hatun delirmişti ki, iltifat etmişti işte. Kadınların bu akli nasıl çalışıyor arkadaş, diye geçirdi içinden ve ayağa kalktı. Melda çoktan kapıya ilerlemişti. Yan gözle o asık surata bakınca Yankı'nın gülesi geldi. Kaçmaya bahane mi arıyordu bu kız? Zor bulurdu ama harbi bu sabah bambaşka güzeldi bu kız be aga...

Melda'nın ciddi ciddi çıkmaya niyetlendiğini görünce uzanıp kolundan yakaladı.

"Bak Melda! Tamam, anlıyorum inanmıyorsun bana, aklında kuşkular var ama sen de her naneden bir halt çıkarma. Bana inanasın varsa da o tatlı beynini kendin dolduruyorsun. Gardını almışsın." Sonra kızı kendine doğru çekerken devam etti. Hem de en dayanılmaz ses tonunu kullanarak. "Bana söz ver, aşkıma inanmaya başladığın an mantığını devre dışı bırakacaksın."

Tabii Melda bu tonu asla yemedi. Birçok kıza aynı tonu kullandığına şahit olmuştu çünkü. Sinirle kolunu kurtarıp uzaklaştı.

"Ha, yani ben salağım ve kendi kendimi ikna ediyorum öyle mi? Beni kendinle karıştırma."

Melda hızla kendini çalışma odasından dışarı atmıştı ki kapı çaldı. Arkasından gelen Yankı'ya sinirle bir bakış daha atıp, kapıyı açan Melda, Murat Hoca'yı eli havada asılı kalmış halde buldu. Adam bu hızdan şaşırılmış halde Melda'ya baktı sonra Yankı'yı gördü. Yankı'nın bakışları hiç güven verici değildi. Hiç tanışmadığı bu adamı görür görmez kim olduğunu anlamış ve kendi sınırları içine başka bir alfanın girmiş olmasından rahatsız, savaş boyalarını sürmüştü bile. İçinden, Melda'ya çaktırmadan... Murat Hoca gülümseyerek söze girdi.

"Günaydın, arayıp gelmeliydim aslında. Umarım rahatsız etmedim."

Yankı dişlerinin arasından, "Ha, şunu bileydin," derken, Melda öldürücü bir bakış atıp, "Hayır, elbette rahatsız etmediniz," diye cevap verdi.

Adam iyice bocalamış halde kapıda kalınca Melda onu içeri davet etti.

"İçeri gelin hocam. Arkadaş da gidiyordu."

Adam içeri bir adım attığında Yankı çoktan iç kısma ilerlemişti.

"Kim demiş? Gitmiyorum, buradayım daha ve seninle birlikte çıkacağım buradan."

Yaşı bu adamdan çok büyük olmasa da Murat Hoca anlayışlı bir gülümsemeyle baktı Yankı'ya. Belli ki adam âşıkta. Eh, kıskanması da çok normaldi.

"Zaten çok uzun kalmayacağım. Kaç çalışman var ona göre stant hazırlanacak ve yerleşim yerlerini ayarlamak için son yaptığın eserleri görmek istemiştım"

Melda, Yankı'nın hallerine sıkıntılı bir iç çekip içeri girdi. Akıllı ve bedeni sevdiği adamın fazlasıyla farkındaydı. Kıskançlığının da. Şimdi sen sürün bakalım Yankı Bey, diye geçirdi aklından ve bu zamana kadar gülümsemediği şekilde gülümsedi Murat Hoca'sına.

"Gelin hocam. Sergiye hazırladığım son çalışmalarım sağ tarafta. Siz dolaşın ben kahve yapayım."

Mutfak kısmına giderken peşindeki ayak seslerini duyuyor ve dudakları kendinden memnun gülümsüyordu.

Bu günleri de görecekti miydi? Yankı onu kıskanıyordu.

Düşüncelerini kolunu tutan el ve ona sinirle bakan gözlere eşlik eden huysuz ve asabi ses böldü.

"O adam sana neden öyle bakıyor ve sen ne halt yemeye o adama öyle gülümsüyorsun? Bir de ne bok yemeye böyle habersiz damlıyor? Hep mi geliyordu bu herif buraya?"

Melda tek kaşı havada baktı.

"Hayrola Yankı, kıskançlık mı bu?"

Yankı, parmakları saçlarında dolaşırken mırıldandı.

"İnkâra ne hacet, kıskançlığın dibi hem de. Hazmedemiyorum, benden başka kimseye öyle gülümseyemezsin."

Melda aniden içine oturan öfkeyle yürüdü üstüne Yankı'nın.

"Kıskançlık öylemi beyefendi? Bilirim, hem de çok iyi. Senelerdir içimi kavuran bir his bu ama sana bir şey diyeyim mi? Sen şanslısın. En azından burada bana bağırabiliyorsun. Ben bunu hiç sana yapamamıştım."

Yankı da aynı ses tonuyla ama daha yüksek oktavdan cevap verdi.

"Yapsaydın Melda. Yapsaydın. Vursaydın kafama. Bana bak deseydin. Şu anda bu adama yapmayı istediğim şeyi yapıp o kızların ağzını gözünü dağıtsaydın. Neden yapmadın?"

Artık Melda da bağırıyordu. Murat Hoca'yı falan unutmıştu.

"Neden mi yapmadım? Yapmadım çünkü ne hissetti-

ğini bilmeyen, hissettiği şeyden habersiz bir öküz vardı karşımda."

Yankı yaklaştı iyice kıza.

"Yani hissettiklerime inanıyorsun."

"İnanma değil bu. Senin söylediğin doğrultuda cevap veriyorum sana. Kaldı ki ben sana yalan söylüyorsun demiyorum. Diyorum ki nasıl ki bundan önce bana âşık olduğunu anlayamadıysan, kendini beni sevmemeye şartladıysan, belki de şimdi âşık olmadığını anlayamıyordur. Belki de şimdi kendini sevmeye şartlamıştır. Nereden bileyim?"

Bir tarafı kızın bu endişesini haklı gördüğü için Yankı çok daha fazla öfkelen-di. Tüm öfkesini de kızıdan çıkarmak için dişlerinin arasından kükredi.

"Aptalsın Melda."

Karşılığını da misli misli aldı.

"Senden daha çok değil Yankı."

Yankı cevap verecekken Murat Hoca'nın sesini duydular.

"Melda'cım, eserlerine baktım hepsi güzel ve sergiye çıkacaklar. Bu arada kahve iptal, acil telefon geldi çıkmalıyım."

Daha kavga eden çift bir şey demeden kapıya giden Murat, bu kavgalarının sonu büyük bir vuslat diye düşünerek gülümsedi.

Melda adamın çıktığı kapıya öfkeyle bakarken homurdandı.

"Gördün mü? Senin yüzünden gitti adam."

Yankı umursamazca homurdandı. Yaptığından son derece memnun bir hali vardı.

"Aman ne büyük dert... Cehennemin dibine gitsin."

Melda'nın bir tarafı bu kıskanma halleriyle mest oluyordu. Kolay değildi. Senelerdir o bu acılar içinde kıvrı-

neyordu ve şimdi sıra Yankı'ya gelmişti. Karşısında çocuk gibi surat asan bu adamın her an boynuna sarılabilirdi, ama bir yanı da tüm bunların bir yanılsama olabileceğini söylüyordu. Yankı asla onu bilerek kandırmaz, elde etmek için numara yapmazdı ama şu anda feci şekilde akli ve yüreği karışmış olabiliyordu. Biraz daha zaman, dedi içinden ve bu karmaşandan kurtulmak istedi.

"Eve gidiyorum ben."

Bu kadar bekleyen Yankı hemen atıldı.

"Bırakayım seni."

"Gerek yok. Arabamla geldim, kendim giderim."

Yankı kapıdan çıkarken sinirli sinirli baktı.

"İyi. Akşam görüşürüz."

Melda homurdandı.

"Evine gitsene sen artık, ne diye bizde kalıyorsun?"

Yankı iyice Melda'nın burnunun dibine girip gözlerinin içine baktı. Resmen meydan okuyordu.

"Seviyorum belki. İtirazın mı var?"

"İyi. Ne halin varsa gör."

"Birlikte göreceğiz o halleri."

Melda son lafı yemenin siniriyle hırsla kapıyı çekti ve yerleri döve döve arabasına doğru yürüdü. Arkasından keyifle sırttan adamın varlığından son derece haberdar şekilde üstelik. Dudaklarında da çok ufak bir tebessüm asılı kalmıştı.

Ad 52 60

Duru öğlen yemeğini de tek başına yemiş. İnanc'ın bu hallerine anlam vermeye çalışırken kapıdan büyük patronları fırtına gibi girdi. İnanc'la aynı anda başlarını kaldırıp birbirlerine, neler oluyor, der gibi bakarken büyük patron birkaç cümleyle geliş sebebini özetledi.

"Duru, İnanç. Bodrum'da ki ürün tanıtımına, üç günlük eğitim semineri de eklendi. Bu da demek oluyor ki dört günlüğüne izinlisiniz, tabii orada çalışmak kaydı ile. Yaptığınız masraflar hesabınıza yatırılacak. Şimdiden keyifli tatiller ve kolay gelsin."

Cevap beklemeden de geldiği hızla çıktı.

Duru şaşkın şaşkın bakarken gözü İnanç'a takıldı ve adamın bıyık altı güldüğünü gördü. Bu adam bir işler çeviriyordu ve orada dört gün bu adamla yalnız kalamazdı. Tamam, belki yalnız değillerdi ama ıssız bir ada da bir hemşerisine rastlamış gibi, sadece birbirlerini tanıyacaklardı. Duru buna katlanamazdı. O yüzden kafasından hızlı bir plan yaptı ve ona sırttan İnanç'a aynı cesaretle karşılık verdi. Kız kıza tatil yapmayalı çok olmuştu değil mi?

"Abi düşünebiliyor musun? İspatlayacakmışım? Ulan ben herkesi karşıma almışım, gelmişim açılmışım. Seviyorum demişim. Demiş miyim aga?"

Arda sayısız kez dinlediği kükremeye kafasını salladı.

"Dedin koçum."

Yankı, Arda'nın odasındaki on beşinci turunu dönerken devam etti.

"İspat istiyor, ikna olmak istiyor ama bu arada, sende başka da dünya var, diye beni delirtiyor. Başka erkekler varmış. Bak bak, duydun mu lan?"

"Duydum koçum duydum ama tüm bunlar için benim masum kız kardeşime kızma."

Yankı sinirle Arda'nın yatağına çökerken homurdandı.

"Kime kızayım? Terzi Mualla'ya mı?"

Arda sıkıntılı bir iç çekip yatağa sırt üstü uzandı. Akşamdan beri Yankı'yı dinliyor ama onunda içinde fırtınalar esiyordu. Bu iki cadı, koca adamların haklarından zehneliyordu vesselam.

"Oğlum bunların hepsi o Defne cadısının başının altından çıkıyor. Benim kardeşim böyle değildi. Kız benim ağzımdan laf almak için resmen üstüme çıktı, beni gaza getirdi, havaya soktu, sonra da güle güle Arda. Her şeyi planlı..."

Aklı Melda'da olan Yankı da cevap verdi.
"Benimkini hiç sorma zaten. Senden aşağı kalır yanımda yoktu."

Arda duyduğuyla antenleri dikip, Yankı'nın üstüne sallandı.

"O ne demek lan puşt? Dokundun mu kıza?"
Yankı hızla Arda'yı itti, tepesine bindi. Bu adamdan çok çekeceği vardı arkadaş.

"Ne diyorsun lan, gereksiz? Ne bir şey yapması? Ben de aynıydım dedim. Plan üstüne plan kuruyor kafasında senin kardeşin. Hem sen Daphne'nin dudakları sömürürken iyi. Kızın abisi yok diye mi? Tamam lan, bundan sonra kendimi Daphne'nin abisi ilan ediyorum. Elini sür de göreyim seni."

Arda beklemediği bu hamle karşısında şaşkındı.

"Saçmalama be hıyar, in üstümden."

Yankı arsız arsız sırtıp, yine o eski gençlik hallerindeki havaya büründü.

"Alışmışsındır sen ağzından laf alınması için üstüne çıkılmasına. İtiraf et bebişim, paraları nereye sakladın?"

Eh, hak etmişti bunu Arda ve o anda Yankı'nın da iyice büyüyen sırtmasıyla gülmeye başladı.

"Ebene rahmet Yankı..."

Bulundukları hallere kahkahayla gülen bu iki deli

adam, sonunda suratlarını asıp yan yana uzandılar Arda'nın yatağının üstüne. Ne yapacaklardı, bu kızlar nasıl yola gelecekti? İkisi de eve geldiğinden beri kızlar odalarından çıkmamıştı.

Doğa'nın kapıya gelip yemeğin hazır olduğunu söylemesiyle aşağıya indiler. Kızları masada baş başa konuşurken bulduklarında, birbirine bakıp dudaklarıyla sessizce konuştular.

"Plan, plan, plan..."

Sonra sırtarak masaya geçtiler. Ne olursa olsun bu iki kız çok güzel görünüyordu bu adamların gözüne.

Yağız masaya oturup herkesle selamlaşma muhabbetini bitirdikten sonra yemeğe başladılar. Sakin ve keyifli sohbet sırasında Melda babasına sevimli sevimli baktı.

"Babacığım, az önce Duru aradı."

Yağız yemeğinden hiç ara vermeden, "Hm, iyiymiş benim minik kızım?" diye sormuştu ama bizim iki genç adam bu aşırı sevimlilikten huylanmıştı bile.

Melda tatlı tatlı cevapladı babasını.

"İyiymiş babacım da, şey..."

Yağız gülmeye başladı.

"Melda, korkmalı mıyım? Ne isteyeceksin yine ve ben yine neye hayır diyemeyeceğim?"

Melda kıkırdadı.

"Baba ya, çok kötü bir şey değil."

Arda ve Yankı hızla birbirlerine baktılar. Kesinlikle çok kötü bir şey isteyecekti, hissetmekten çok, mallarını tanıyorlardı.

"Ha, yani kötü de çok kötü değil öyle mi?"

Melda ona sinirle bakan adamlara hafifçe göz kırpıp babasına döndü tekrar.

"Şimdi babacım, Duru'nun bu hafta sonu dört gün Bodrum da olması gerekiyormuş. Seminer mi, tanıtım

mi ne işte. Beni aradı. Dedi ki sen ve Daphne de gelin, dedi. Hem tatil yaparız hem de ben orada yalnız kalmam, dedi. Seminer bile otelin içinde olacak, dedi. Ya işte öyle dedi. Gidelim mi? Lütfen."

Yağız tam ağzını açacaktı ki, Yankı ve Arda aynı anda "Hayır," diye kükrediler. Bekledikleri başlarına gelmişti işte.

Yağız ikisine de terslendi.

"Size ne oluyor oğlum?"

Arda, Yankı'nın dürtmesiyle söze girdi.

"Ne işleri var baba kız başlarına?"

Melda çemkirdi.

"Çocuk muyuz? İyice saçmalıyorsunuz artık."

Arda aldığı cevapla otururken, Yankı "Tüh ben senin kalıbına," der gibi hareket çekti Arda'ya.

Doğa iki erkeğin çırpınışını dudak kıvrarak izledi.

Mutfağa girip kocasına mesaj çekti.

"Aşkım bana ve kızıma güveniyor musun?"

Bir dakika sonra cevap geldi.

"Evet, bebeğim bu nasıl soru, sonuna kadar."

"O zaman birazdan masada beni destekle."

İçeri girdiğinde kızlar ve erkekler kavgada, Yağız'ı da merakla onları izler halde buldu. Doğa masaya oturunca sesini keskin tutarak konuştu.

"Siz de kızlarla giderseniz sorun çözülür. Kapatın konuyu artık. Kızlarıma izin veriyorum, Ya sizinle, ya da sizsiz."

Cümlesini bitirip, keyifle yemeğine kaldığı yerden devam ederken, cümlelerinin bomba etkisi hâlâ sürüyordu.

Kızlar isyan içerisinde bağırırken, erkekler de sırtıp kollarını göğüslerinde birleştirmişlerdi. Yani, sevinseler mi, dövünseler mi, karar verilemeyecek bir halde...

Melda sanki surat asmış gibi başını önüne eğerken

çaktırmadan annesine baktı ve o an kaşla göz arasında annesinin kendisine göz kırptığını gördü. O da çaktırmamam ederken, Daphne ile birbirlerine kaldığı yerden de bir beşlik çıktılar.

Bilmedikleri şey, karşılarında oturan insanların da masa altından aynı hareketi yaptığıydı...

A S O

"Gördün mü suratlarını. Allah'ım çok keyifliydi ya." Melda sırtarak uzandığı yatakta Daphne'nin tepinmesiyle sallanıyordu.

"Gördüm. Seninki de pek bir hınzır baktı ha. Banyoda bıraktığın işi sana tamamlattırabilir."

Daphne yastığı Melda'nın suratına fırlattı.

"Sana anlattığıma pişman etme Melda. Ben sana sabah sabah ne kadar güzel olduğunu söylüyor muyum?" Melda kıza sırtarak baktı.

"İyi ki söylemiyorsun."

Sonra yerinden fırlayıp oturdu.

"Daphne hâlâ inanamıyorum. Ben onca acıyı çekerken, meğer bu adam da bana âşıkmuş. Bir de gelmiş bana haberim yoktu, kendimi kilitlemişim diyor. Geri zekâlı ya, üstelik abim de biliyormuş bak, en çok ona bozuldum."

Daphne, Melda'nın kalktığı yere uzandı.

"Abin de yeni öğrenmiş ama."

"Her neyse," diyen Melda, aklına gelenle parmağını Daphne'ye doğru sallayarak devam etti. "Bak, sakın o tatil yerinde yelkenlerini suya indirme. Bu herifler madem bir halt yediler, doğru hamleyi arayıp bulup ona göre davranacaklar. Yok, öyle istiyorum deyip banyoda hay-

van gibi sıkıştırmalar. Ya da, âşığız işte daha ne istiyorsun, deyip geçen onca yılın üstüne yatmalar. Sürünecekler Daphne ve sen bunu yaparken o gözlerini abimin dudaklarının üstünden çekeceksin."

Daphne sırttı.

"Kızım ama çok tatlı..."

Kıkırdamaları arasında kapı çaldı ve içeri Duru girdi.

"İyi akşamlar kızlar."

Melda sıçrayarak kuzenine sarıldı.

"Bebeğim hoş geldin."

"Hoş buldum da kızım, ne alelacele çağırdın. Zaten

yarın sabah birlikte gitmeyecek miydik? Bu arada selam

Daphne, nasılsın?"

"İyiyim Duru, sen?"

Melda yüzünü ekşitti.

"Kızım böyle resmi durmayın. Bu saatten sonra kader

ortağıyız."

Duru'nun kaşları havada bakarken Melda onu bir kö-

şeye oturttu.

"Sana bir şey anlatmalıyım ama kimse bilmeyecek."

Duru merakla başını sallarken Melda devam etti.

"Asla beni kınamayacaksın."

"Meraklandırma da söyle."

Ardından Melda başladı anlatmaya. İlk günden başla-

yarak hem de. Kâh ağlayarak anlattı hislerini ki kızlarda

bu kısımları ağlayarak dinledi, kâh gülerek. Her cümle-

sinin bitişinde Duru'nun gözleri büyüyor ve Melda'nın

çektikleri karşısında kuzenine sevgiyle bakıyordu. Ko-

nuşması bitip son bombayı da patlatınca Duru derin bir

oh çekti ve Melda'nın boynuna atıldı.

"Kız valla neredeyse, bana âşık değil ve âşık etmeye

çalışacağız diyeceksin sandım. Kızım bu harika ama za-

ten var ya, sana karşı her zaman farklıydı. Ben anlaşı-

madığınızı ve birbirinizi sevmediğinizi düşünürken tam tersiymiş. Vay be!" Duru geri çekilip bir süre romantik romantik baktıktan sonra genetik kodlarında var olan cadılıkla anında doğruldu ve gözlerini kısarak devam etti. "Tamam, haklısın tatlım, kesinlikle sürünsün. Bir de dememiş mi, ben meğer seviyormuşum, diye... Salak mısın sen be odun?"

Melda Duru'nun bu hararetli hallerine bakıp gülmeye başladı.

"Halama benzedin ha. Dır dır dır..."

Duru birden kendine geldi.

"Hakikaten ya. Biz de Arda benziyor diyorduk."

Melda sırtıttı.

"Yok, yok abim kendini frenlemeyi öğrendi. Dediğine göre bir erkek öyle geveze olmazmış."

Daphne'nin kıkırdamasıyla ona döndüler.

"Size öyle geliyor. Yunanistan'da bir ara bir motora bağlamıştı, benim dinlerken nefesim kesilmişti."

Kızlar keyifle sırtırken Duru, Daphne'ye döndü.

"E, sen anlat bakalım. Senin hikâyen ne?"

Bu sefer de Daphne anlatmaya başlamıştı ve Duru konuşmanın sonunda resmen yerinde zıplıyordu sinirden.

"Ay, benim kuzenim neden bu kadar odun? Yahu adam aşk prensi gibi gezdi durdu ortada, yaşlısından gencine her hatuna sevimli kurlar yaptı. Şimdi neden bu kadar öküzleşti bu adam?" Duru'nun sevimli ve şımarık yüzü bir anda aydınlandı ve iş bilir bir havayla parmağını havada sallarken devam etti. "Bu salak ilk defa âşık oldu çünkü. Devreleri yandı."

Duru'nun haline bakan Melda kahkahayı bastı.

"Kızım sen evrim mi geçirdin, bu ne çene, bu ne hal? Sen sakın uslu bir kızdın."

Duru göz kırptı.

"Hâlâ öyleyim bebeğim, ama bu durumda yalnız kalmamış olmamın verdiği neşe var."

Melda tek kaşı havada sordu.

"Yani?"

Duru sırıttı.

"Benim de bir hikâyem var kızlar."

Hızla anlatmaya başladı. Sohbetin sonunda dinleyici kısmı, az önceki gibi yine kızgındı ama bu sefer hedef kadındı. Daphne inanamaz gibi başını salladı.

"Sana inanamıyorum. Biz burada bu odunları yontmaya çalışıyoruz, sen yontulmuş adamı oduna döndürmüşsün. Duru cidden sorunlusun."

Melda sinirle baktı Duru'ya.

"Sorunlu değil canım, şımarık."

Duru dudaklarını büzüp baktı kızlara.

"Gelmesenize üstüme. Ben hiç âşık olmadım ve bu yüzden de anlayamadım işte. Adam hep etrafımdaydı. Ne bileyim güzeldi, yetiyordu, fazlasına ne gerek var diyordum. Eğlenceli bir oyun gibiydi ama şimdi adam *top sende* dedi ve bildiğiniz kaleye geçti ve beklemeye aldı kendini."

Melda'nın onaylamayan bakışları hâlâ Duru'nun üzerindeydi.

"Adamda da hata, ilgi manyağı yapmış seni. Sapına kadar haksızsın Duru yapacak bir şey yok. Bu durumda yine senin tarafındayız ama maalesef sana başka taktik uygulatacağız. Yalnız önce ortamı ve adamı bir gözlemlemek lazım değil mi? "

Duru suratını astı.

"Bakın kızlar, bir şeyi gözden geçiriyoruz."

Kızların kaşları aynı anda, soru sorar gibi havaya kalkınca Duru sıkıntıyla nefes verdi ve devam etti.

"Bizim oduncuklar da orada olacak ve ben İnanç'a ra-

hat yaklaşamayacağım. Siz olsaydınız ortamı ayarlardı-
nız diye düşünmüştüm. Ben ona asla, seviyorum gel, de-
mem. Bana ikinci kez söylemesini sağlamak istiyorum.”

Daphne kıkırdadı.

“İşin o kısmı kolay. Biz diğer ikisinin öyle bir akılları-
nı alacağız ki sana dokunamayacaklar bile hatta sen uya-
nıklık yapacaksın.”

Duru neşeyle baktı Daphne’ye.

“Nasıl bir uyanıklık?”

“Bizim odunların tarafında olacak, sanki onlara yar-
dım ediyormuş gibi yapacaksın. Bu durumda onlarda
sana minnettar kalacaklar.”

Ardından atılan hain kahkahalar...

“Hadi, kızım çabuk olsanıza biraz.”

Arda sabahın köründe bas bas bağınıyordu. Duru sabah erkenden gelmiş, Melda ve Daphne’nin hazırlanmasını beklemişti. Melda elinde valiz, peşinde Daphne merdivenleri inerken gözü Arda’nın yanında sıkıntıyla bekleyen Yankı’ya takıldı. Kalbi yine yerinden çıkacak gibi atıyordu ama bu sefer o atış koca bir umudu saklıyordu. Gelgelelim var olan cadılık her daim ortada olduğu için homurdanmayı ihmal etmedi.

“Geldik, patladınız mı? Hem orada aval aval bakacağınıza valizlere el atın.”

Yankı gözlerini diktiği bacaklardan kendini zorla alıp, Melda’nın bavuluna uzandı. Doğa onları gülümseyerek izliyordu. Daphne’nin bavulunu taşıyan Arda kıza ters ters baktı.

“Ne koydun bu bavulun içine? Sadece dört gün kalacağız.”

Daphne sinirli baktı.

“Tuğla koydum canım. Gerekirse kafana takviye yapacağım.”

Arda gıcık eden bir sırıtışla baktı Daphne’ye.

“Senin canım diyen ağzını yerim ben.”

Daphne bir anda ne diyeceğini şaşırmış gibi kaldı ve cevap veremeden alelacele Doğa’ya sarıldı.

“Görüşürüz Doğa teyzeciğim.”

Arda kızın bu panik hallerine gülümseyerek evden çıktı. Yanında da Melda’dan gözünü alamayan Yankı...

Kızlar arabanın arka koltuğuna geçerken, Yankı da hemen sağ koltuğa kendini attı. Arkada sevdiği kız var-

ken, trafikle uğraşamazdı ve bunu kayınçosu onun için seve seve yapardı nasılsa. Tabii Arda şoför koltuğuna geçerken Yankı'nın bu hain planının da son derece far-kindaydı.

"Sen ne şerefsiz adamsın lan. Hemen kurulmuşsun sağ tarafa."

Yankı'nın Arda'ya cevap vermeye niyeti yoktu. Sadece sırttı ve arka tarafa döndü.

"Ne yapıyorsun kız Duru? Ne işler açtın başımıza sen böyle?"

Ne işler açtın, diyordu ama halinden şikâyet eder gibi bir hali hiç yoktu. Gözleriyle Melda'yı yerken Duru'nun muzır bakışlarını kaçırmıştı tabii.

"Ne yapayım enişte, tatile çıkın diye bahane ürettim."

Enişte lafıyla herkeste bir dakikalık şaşkınlık durumu meydana geldi. Kendine ilk gelen Melda oldu ve bunu Duru'nun kafasına geçirdiği kol çantasıyla yaptı. Ardından Daphne'nin kıkırtısı, Arda'nın kahkahası ve Yankı'nın alık balık halindeki sırtışı...

Yankı bir an Duru'nun tepkisini anlayamamıştı. Giderek bu işi öğrenen kişilerin çoğalması ve ne şanstır ki öğrenen herkesin çok normalmiş gibi davranması umduğunun çok ötesindeydi. Bir an Duru'nun biliyor olması daha bir güven ve umut vermişti Yankı'ya. Melda değer vermese, gelecek görmese neden kuzenine de anlatsın bu durumu, diye düşündü. Bunca zamandır anlatmamıştı oysa. İçi umutla dolmuştu Yankı'nın. Duru'nun bağırmasıyla da sırtması genişledi.

"Ne vuruyorsun be kafama?"

Duru'ya sinirle bakan Melda mırıldandı.

"Belki uyuyan aklın darbeyi yer de uyanır dedim."

Yankı sırtmasına devam ederken arkasına dönüp Melda'ya göz kırptı.

"Karışma kuzenime."
Arda homurdandı.
"Tersleme kardeşimi."
Yankı da sinirle baktı Arda'ya.
"Sen de benim kardeşimi aynadan kesmeyi bırak o zaman. Daphne dön önüne sen de."
Daphne öyle şaşkıındı ki ve Yankı'nın bu tepkisiyle öyle sevinmişti ki... Kıkırdadı.
"Abicim zaten önüme bakıyorum ben ama."
Yankı'nın gözü Arda'daydı.
"O zaman şu herife kıkırdayıp durma."
"Lan Yankı, koyacam canına ha."
Melda abisinin kafasına şaplağı indirdi.
"Kadınların yanında argo kelime kullanılmaz."
"Anasını avradını, lan bu yolculuk bitmez."
Arda'nın homurdanması Duru'yu güldürmüştü.
"Aaa... Benim bi'tanecik amcamın, bi'tanecik oğlu. Altı üstü havaalanına kadar mesafe, dişini sık geçet."
"Düşün artık kuzen, ne kadar tahammül edilir bir çenemiz var."
Daphne ise asık yüzle yaslandı geriye.
"Gelmeseydin o zaman kardeşim, gelmeseydin. Kata-
na vuran mı vardı? Ya sabır, ya sabır..."
"Göstereceğim sana kardeşi ben, sen az sabret."
Yankı bulmuş Arda'ya sarmanın yolunu, hiçbir hırsatı kaçırmıyordu.
"Sana kardeşimle doğru konuş dedim. Ne gösterecek-
sin lan sen?"
Yankı'nın bu sözüyle Arda öyle bir bakış atıp hırladı ki.
"Öyle mi birader? Sana kız verenin taaa..."
Arda'nın isyanı Melda'nın çılgınlıkla bölündü.
"Ay! Yeter be! Kimi kime veriyorsunuz, ya da alıyor-

sunuz siz iki odun. Of! Valla geri dönün havaalanından siz. Asla çekemem böyle. Kafa bu be, bal çanağı mı?"

Yankı, Melda'ya çapkın çapkın bakıp, "Bal olduğu kesin, "diye mırıldanınca, Melda'nın kalbi kısıcık bir an atmayı unutmuştu ama Arda'nın kükremesiyle bu açığı fazlasıyla kapatacak kadar hızlı atmaya başladı.

"Yankı, seni o bal çanağına gömerim. Asılma lan kardeşime."

Yankı tam cevap verecekken Melda uzanıp ikisinin de ağzını avucuyla kapattı. Arda kafasını sallarken, Yankı çıkardığı diliyle Melda'nın avucunu yaladı ve Melda çekmeye fırsat bulamadan ufacık ısırdı.

Elektriğe değmiş gibi elini çeken Melda, kızların soran bakışlarına bir şey yok ifadesiyle cevap verdi ama zavallı kalbi bu yolculuk bitene kadar bir durup, bir çalışacaktı anlaşılan.

Uçakta kızlar bir yerde, erkekler bir yerde oturmuştu. Otele gelene kadar da erkeklerin yaltaklanması, kızların püskürtmesi ve Duru'nun kıkırtıları sürmüştü. Bu arada taktiğe başlamışlardı bile. Duru tamamen erkeklerin tarafında, kızları her fırsatta onlara yönlendiriyordu.

Odalarına yerleşip öğle yemeği için aşağıda buluşmaya karar vermişlerdi.

Yankı bu tatilin kendi için inanılmaz büyük bir fırsat olduğunu düşünüyordu. Evlerinden, aile ortamlarından uzak, yeni fark ettiği duygularını doya doya yaşayıp, Melda'yı da buna kolaylıkla ikna edebilirdi.

Arda ise Daphne'nin neden kaçtığını çözebilir, inkâr edemeyeceği kadar istediği bu kızla arasında neler olur biter, buna bakabilirdi. Bir ilişkinin başlaması için en iyi

ver tatil mekânı değil miydi zaten? Tatilde tanışmışlar, diğer bir tatilde de belki sevgili olabilirlerdi. Bir aslan, bu tatil yerinde, güzel bir fare yakalayabilirdi. Tabii kızların planları ile kendi kurdukları planlar ne derece örtüşecekti.

Duru üstünü değiştirip odadan çıkarken telefonu çaldı. Arayan kişiyi görünce kalbinin tatlı tatlı kımıldandığını görmek Duru'yu gülümsetti.

"Efendim"

"Duru, geldiniz mi?"

"Evet, geldik. Neredesin sen?"

"Restorandayım, az önce yerleştim. Bir şeyler yiyecektim de, gelip gelmediğinizi merak ettim."

Duru'nun gözler parlamıştı.

"Evet, evet. Bekle birlikte yeriz. Bizimkiler de inecekti."

"Tamam. Sen bilirsin."

Sen bilirsin ha? Öküz, uyuz herif... Telefonu kapayan Duru, sinirle odanın kapısını açıp asansörlere yürüdü. Bir yandan da telefonla kızları arıyordu.

"Melda neredesin?"

"Restorana indim ben kuzum. Sen diğerlerini ara. Valla kan şekerim düştü bekleyemedim."

"Tamam canım."

Melda telefonu kapayıp açık büfenin önünde dolaşırken, tabağını sadece tatlıyla doldurmuştu. Tam arkasını dönerken sert bir şeyle çarpıştı ve bir inleme sesi duydu.

"Ay, çok pardon..."

Çarptığı adamın yüzüne baktığında gerçekten bir acı ifadesi gördü. Gülmeye başladı.

"Abartmayın isterseniz. Komaya sokacak hızla çarpmadım."

Adam acıdan kıstığı gözlerinden birini açtı ve masma-

vi gözlere baktı. Çok sıcak ve samimiydi bu kızın gözleri.
"Ayağınızda bu tatil yerinde, günün bu saatinde... Ne-

Melda elinde tatlı tabağıyla şaşkın şaşkın ayağına baktı.

"Ha, onlar mı? Adamın birini delirtmek için giydim." Cümlesi bitince sırtıtmaya başladı ve devam etti, "Seksi durduğu söylenmişti."

Adam gülmemek için dudaklarını ısırıldı.

"Valla o adama Allah sabır versin. Bana acıdan başka bir şey vermediler."

Bu sözle anlık şaşkınlığını atıp, kahkahayı basan kızın keyifli haliyle adamda gülmeye başladı. Sonra kafasını çevirip ilerde bir yere bakınca ona doğru yaklaşan diğer kızı gördü ve oyunbaz bir gizemlilikle mırıldandı.

"Şimdi size söyleyeceğim şeyi yanlış anlamayın ama benim de etkilemek istediğim biri var ve maalesef benim topuklu ayakkabı giymek gibi bir şansım yok. Sizden ricam, biraz daha bana bakıp gülebilir misiniz?"

Melda sırtıttı.

"Hem cinslerime oyun oynamam ama kız ne tarafta?"

Adam bakmadan kaşıyla işaret etti ve Melda çaktırmadan baktı. Baktığı anda ise kahkahayı bastı. İki çift göz görmüştü kendisine bakan, biri sinirli diğeri şaşkın. Adama döndü, "İnan bana sana ettiğim yardım, topuklu pabuçlarımdan daha çok işime yarayacak."

Cümlesi bittiği an adama sevimli bir sırtış gönderdi ve o an bir ses duydu.

"Bayım, sanırım kız arkadaşşıma haddinden fazla yakınsınız."

Adam sesin geldiği yöne bakınca, Duru'yu ve yanındaki mavi gözlü sert bakışlı adamı görmüştü. Anlayamadı ve anlaması için işler daha da zorlaşmıştı. Duru karşı-

sındaki kıza bakıyordu ama kıskanmadan.

"Melda, bu ne iş?"

"Ah, kuzencim sanırım bu yakışıklı adam topuklu ayakkabılarımdan çok etkilendi."

Cümlesi bittiğinde, ters ters bakışan adamların görmediği bir göz kırpması gönderdi.

"Ne etkilemesinden bahsediyorsunuz siz? Bana bak birader, uza istersen."

Yankı'nın hırlamasıyla Duru söze girdi.

"Yankı, lütfen erkek arkadaşına daha itinalı davran olur mu?"

Bu söz üstüne iki adam da Duru'ya şaşkın halde baktakalmışlardı. İnanç, Duru'nun onu erkek arkadaş diye tanıttırmıştı, Yankı da ise Duru'nun erkek arkadaşının Melda'nın topuklu ayakkabılarından etkilenmesinden doğan bir şaşkınlık... İnanç'ın diğer şaşkınlığı da bula bula, Duru'nun buraya birlikte geldiği kuzenini kıskandıрма oyununa alet etmişti.

Melda artık tutamadığı kahkahalarını salmıştı. Yankı sinirle Melda'ya döndü ve hırladı.

"Sana benden başka kimseye gülme demedim mi ben?"

Melda omuz silkti.

"Yankı, surat asıp gezemem değil mi? Lütfen tatilimi burnumdan getirme. Hem burada yeterince dikildik yürüyün masaya geçelim, orada tanışınız. Hadi, İnanç'cım."

Adamın kim olduğunu anladığı an, Melda'nın içindeki keyif şimdi gözlerine de yansıtmıştı. İnanç'ın koluna girip bir elinde tatlı tabağıyla boş masaya ilerledi. Giderken de İnanç'ın tedirgin bakışlarına göz kırpmasıyla karşılık verdi ve fısıldadı.

"Kuzenim bana her şeyi anlattı ve korkma ben senden yanayım enişte."

Bu sözle İnanç resmen yüzünü aydınlatan bir kahkahla bastı ve aynı şekilde fısıldadı.

"O yakışıklı piçte senin topuklularının sebebi sarırmış. Sen de korkma, senin tarafındayım. Olayı bilmesem de... Masaya yaklaşımlarıyla, Yankı'nın Melda'yı çekmesi bir oldu. Oturdukları an adama sinirli bakmaya devam etti.

"Kimsin sen?"

Duru boğazını temizleyip söze girdi.

"Tanıştırayım. İş arkadaşım ve buradaki tanıtımında birlikte görev alacağım arkadaşım İnanç. Kuzenim Melda ve onun..."

Cümle bitmeden Yankı devreye girdi.

"Sevgilisi Yankı."

Melda ekşittiği yüz ifadesiyle baktı.

"Sevgilisi ne ya..."

Yankı, Melda'ya sinirli bakıp cevap verdi.

"Tamam, sevdiği adam diyelim o zaman."

Melda geri yaslandı.

"İyi."

İnanç büyük bir keyifle bu ikiliyi izliyordu ve evet ilk fikrinde hâlâ kararlıydı. Bu kız gerçekten de çok samimi ve güvenilir bir kızdı.

Melda Duru'ya döndü.

"Demek iş arkadaşı... Sadece mi?"

İnanç tek kaşı havada Duru'ya baktı. Melda gerçekten onun tarafındaydı demek ki. Duru da her şeyi anlatmıştı belli ki.

Rengi atan Duru'yu, İnanç kurtarmak için konuştu.

"Aslında Melda'cım, ben senin kuzenine tabiri yerindeyse çıkma teklif etmiştim ve o da beni her defasında reddetmişti. Şimdi sadece arkadaşız. Ta ki onun akli başına gelene kadar."

Duru sinirden kızarıırken, Yankı da öfkeden kuduruyordu.

"Höst oğlum, bu ne gevşeklik, bizi adamdan saymıyor musun? Kız reddetmiş işte. Ne işin var burada o zaman?"

Duru panikle Yankı'ya baktı.

"Reddetmedim ben!"

İnanç tek kaşı havada bekledi. Soru soruyordu bakışlarıyla. Ve Duru verecek cevap bulamayıp geri yaslandı. Bu arada Melda'ya, *seni öldüreceğim*, bakışları yollamayı da ihmal etmiyordu. Melda ona göz kırpınca anlamadı ama var bir bildiği deyip sustu.

O sırada masaya yaklaşan Daphne ve Arda kavga ediyorlardı, kim bilir hangi sebeple...

"Melda, abini al başımdan bak vallahi elimde kalacak. Selam, sen İnanç olmalısın. Ben de Daphne."

İnanç, masaya gelen kıza şaşkınca bakıp elini uzattı ve arkasındaki öfkeli kara gözleri görünce resmen sesli inleyecekti neredeyse. *Bir tane daha mı?* Bu adamlar psikopat gibi bakıyorlardı birader,

"İnanç kim? Kızım dün bir, bugün iki, sen nerden tanıyorsun bu herifi?"

Daphne Arda'ya döndü.

"Aaa, Sen tanımıyor musun bebeğim? Ünlü kimyacı İnanç, odamda boy boy posterleri var."

Arda önce sırtmıştı.

"Senin o bebeğim diyen dillerini yerim." Sonra da kaldığı yerden, kükreyerek devam etti. "Ne posterleri lan?"

“İnanç, birlikte yüzelim mi?”

Duru'nun mor bikinisi tüm güzelliğini ortaya koymuş ve İnanç'ın tüm kararlarını zorlarcasına gözüne batıyordu ama kararlıydı. Gözlüğünü burnunun üstüne indirip Duru'ya baktı.

“Yok, canım ya. Sen gir.”

Tekrar gözlüğünü yerleştirip şezlongunda gerindi. Yan tarafta kızları birlikte havuza girmeye ikna etmeye çalışan ama sonunda başaramayıp oturup kaldıkları şezlongda, kızların havuza girmesini asık suratla izleyen Arda ve Yankı'nın sinirli bakışlarına maruz kaldığının da farkındaydı.

Arda, Yankı'ya döndü.

“Ben bu herifi boğarım. Rahatlığa bak. Biz kızları ikna edemezken adam reddediyor. Valla Duru'nun bize yardım sözü olmasa bir dakika çekmem bu adamı. Ha, bir de Duru bu kasıntıya âşık olmasa...”

Yankı da Arda'yla aynı fikirde homurdandı.

“Var bi'enayilik ama bakalım ne.”

Yankı gözleri Melda'nın üzerinde cevap verdi Arda'ya. O sırada animatörün, sörf tahtası üstünde Melda'ya sırtarak bir şeyler anlattığını görünce delirdi. Yerinde diklenip kalkmaya hazırlanırken İnanç'ın sesini duydu.

“Yerinde olsam kalkmazdım.”

Yankı sinirle baktı adama.

“Sen gevşeksen bu senin sorunun, adam kızı yiyecek neredeyse.”

İnanç yine gözlüğünü indirip baktı.

“Kızın etrafındakilere bakacağınıza kıza bakın. Kız-

lara odaklanın. Kurt sürüsünden kuzu mu saklıyorsunuz?"

Arda artık yeter deyip yanına yaklaştı.

"İnanç kardeş. Senin sorunun ne? Hayır, bu kadar geniş bir adam olamazsın, olsan benim kuzenimin senle ne işi olur ama seni çözemiyorum. Harbi ya, ne ayaksın sen?"

İnanç pes eder gibi ellerini kaldırıp ayaklandı.

"Yok, siz gerçekten bir halt yapamazsınız. Akıllanıp konuşmak istediğinizde bulursunuz beni."

Adamın arkasından bakan Yankı, onları pek umursamıyor gibi görünen kendi kızları akıllarına gelince, acaba bir yerde yanlış mı yapıyoruz diye düşünmeye başladılar.

17 53 61

"İnanç! Konuşalım."

İnanç, Arda'nın sesiyle kahvesini bırakıp sandalyeyi gösterdi. Yankı ve Arda oturup bir süre adamı göz hapsinde tuttular. İnanç sonunda ellerini kaldırdı.

"Evet, dinliyorum."

Arda sakın ama keskin tonda sordu.

"Duru hakkında. Niyetin ne birader?"

İnanç gülümsedi. Bu iki koca çocuk, kuzenlerini koruma duygusuyla ateş saçıyordu.

"Seviyorum. Fazla söylenecek bir şey yok."

Yankı söze girdi.

"Nasıl sevgi bu? Kızı maymun ettin."

Bu söz üstüne İnanç adamlara önce uzun uzun baktı, haklılardı. Söz konusu kuzenleriydi ve bu adamlar olayın gerçek yüzünü bilmiyorlardı. En iyisi yanına müttefik çekmek ve daha da önemlisi bu iki koca yürekli

adamın içini rahatlatmaktı. Niyetinin ciddiliğini göstermekti. Çok özel detaylar ve düşünceler hariç adamlara durumu anlattı. Sonrasında...

"Beni kaybetme korkusu olmadan anlamayacaktı bir şeyleri. Böyle davranmasam hâlâ aynı yerde sayar durduk."

Arda, "E peki, böyle mi gidecek?" diye sorunca İnanç'ın gözlerinde resmen aşkın resmini gördüler.

"Elbette hayır. Buradayken söyledi söyledi. Döndüğümüzde giriş bölümünü geçip, direk sonuç bölümüne geleceğim ve teklif edeceğim."

"Neyi?"

Yankı'ya baktı.

"Evlenmeyi."

Bu sözle iki adamda sıırıtmaya başladı. Sonra Arda Yankı'ya döndü.

"Biz de mi bu taktiği uygulasak oğlum?"

Daha Yankı cevap vermeden İnanç söze girdi.

"Siz tamamen yanlış yoldasınız. Kızların etrafıyla öyle ilgilisiniz ki onların gözlerine bakmayı unutuyorsunuz. Bu kızlar sizi neden istemiyor? Neden sürekli didişme halindesiniz?"

Arda ve Yankı birbirlerine bakıp derin bir iç çektiler ve ikisi de durumlarını anlattı. Tüm söylenecekler bittikten sonra İnanç ikisine de baktı.

"Siz cidden bu kızların delireceği kadar varsınız."

Yankı'ya döndü.

"Bu kızın derdi ne, ama sen ne yapıyorsun. Kız zaten sana âşık arkadaş, sen onu kendine âşık etmeyeceksin ki. Onun geçmiş acılarını unutmasını sağlayacaksın. Geçmiş bir kalemde silmesini sağlayacaksın. Böyle davranarak ne elde edeceğini sanıyorsun? Kızın ne istediğini dikkate almalısın, aynı şey senin için de geçerli Arda."

Daphne'nin sana güvenmeye ihtiyacı var. Onu istediğini değil, sevdiğini göstermelisin."

İkili ciddi ciddi düşünüp, yüzlerini ekşitirken Arda bir yandan da homurdandı.

"Lan var ya, birinin haklı olmasına öyle deli oluyorum ki ve bu herif haklı. Sevgi kısmını geçelim ama sanki tek derdim kızı yatağa atmakmış gibi davranıyorum."

"Yankı ne yapacağını bilmez halde ayağa kalktı.

"Ben nasıl sileceğim oğlum bu siktüğimin geçmişini. Kalkın bara gidiyoruz. İçmem lazım. Arda kızlara meşai at yerimizi söyle. İnanç sen de yürü. Sıçtın moralimin içine."

~ ~ ~

"Duru bebeğim, gel inat etme. Vallahi gereksiz yere sürdürüyorsun bu işi."

Duru gözleri nemli baktı Daphne'ye.

"Ben ona ne diyeceğim Daphne. Seviyorsa bir kere daha gelsin. Artık ilgi gösterdiğimi de biliyor. Neden demiyor bir kere daha. Ne çabuk vazgeçti."

Melda kuzeninin saçlarını düzeltti.

"Bebeğim vazgeçmiş değil. Vazgeçse burada seninle ne işi var. Sadece senin bir şeyleri sözle değil, durumla anlayacağını düşünüyor. E, haklı da."

Duru kızlara baktı.

"Ne yapacağım peki?"

Daphne gülümsedi.

"Sevdiğini söyleyeceksin bir tanem."

Duru buruk şekilde gülümseverek ayağa kalktı.

"Sanırım söyleyeceğim."

Melda da ayaklanınca hepsi birden kapıya yürüdüler.

"Yeter! Kaç saattir kukumav kuşu gibi ne yapacağımı-

zın derdine düştük. Hadi, yanlarına inelim. Ben aşkımın mavi gözlerini özledim."

Kıkırdayarak bara inen kızlar gördükleri manzarayla resmen şok olmuşlardı. Üç adam bağıra çağıra bir şeyler söylüyordu. Yanlarında ise iki kız, ama kızların yüz ifadeleri öyle komikti ki. Biraz daha yaklaştıklarında adamların sesini seçebildiler. Önce İnanç'ın sesini duydular.

"Şimdi sen, Ece... Gidip Duru'ya de ki bu adam de, yani benim için, burada bu adam ben oluyorum, bu adam de, seni seviyor de. Desin mi Arda?"

Arda çokbilmiş ama sarhoş şekilde cevapladı.

"Desin tabii oğlum. Sonuçta sen demeyeceksin ama Gece'nin demesini sağlayabilirsin. Kural dışı bir hamle yok."

Kız bıkkınlıkla cevap verdi.

"Gece değil be salak Ece."

Arda bu düzeltmeyi başıyla onayladı.

"Doğru. Ece. Git söyle Ece. Bir de benimkine söyle, de ki bu adam de, bu sefer benim için diyeceksin, burada bu adam ben oluyorum, sakın bu dingili karıştırma, bu adam de, Defne diye ölüyor de. Bi'de de ki senden sonra hiç bir hatuna bakmadı de. Baktım mı lan Yankı?"

Yankı gözlerini açmadan cevap verdi.

"Bakmadın abi. Ben şahidim."

"Bakmam tabii oğlum. Ne bakacağım? Bak mesela bu Gece'ye. Bakmıyorum kıza. Neden abi?"

Ece gözlerini devirirken, İnanç sordu.

"Neden?"

"Dostum baksana bu kızın gözlerinden kahvereng ateş çıkmıyor. Çıkıyor mu Yankı?"

Yankı gözlerini açıp kıza eğildi.

"Dur bakıyım. Vallahi de çıkmıyor."

Diğer kız durumdan acayip eğleniyordu. Yankı'ya döndü.

"Senin kıza ne diyelim?"

Yankı yüzünü buruşturdu.

"Benim kıza bir şey demeyin, işe yaramaz. Onda bir inat var ahan da bu oteli temelinden sallarsın."

Melda bu söze gülümsedi. Yankı devam etti.

"Şimdi öpmek istiyorum kıızı ama biliyorum ki öptürmeyecek. Öptürür mü İnanc?"

"Öptürmez Yankı."

Yankı'nın söylediklerine yeni yeni mantık oturtan Arda, havada avare avare dolaşan yumruğunu, Yankı'ya denk getirmeye çalışırken kükredti.

"Lan! Sen kimin kardeşini öpüyorsun."

Yankı yanına düşen yumruğa eğildi baktı, sonra bıkmış yüzünü Arda'ya çevirdi.

"Senin kardeşin oğlum, saf mısın? Kendi kardeşini unutuyorsun."

Kızlar daha fazla dayanamayıp masaya yaklaştılar.

"Beyler, ne yapıyorsunuz siz burada?"

Üçü de aynı anda sırtıttı. Duru, İnanc'ın yanına oturunca İnanc kolunu omzuna doladı.

"Bu Ece sana bir şey dedi mi?"

Duru sırtıttığını saklamaya çalışarak başını sağa sola salladı.

"Hayır, demedi."

İnanc sinirle döndü Ece'ye.

"Niye demedin kızım?"

Bu sırada Ece ve diğer kız masadan kalktı.

"Kızlar, biz bu masada üç yalnız erkek gördük, bir şeyler içeriz eğleniriz diye geldik, ama bunlar oturduğumuzdan beri bir takım kızlardan bahsedip durdular."

zın derdine düştük. Hadi, yanlarına inelim. Ben aşkımın mavi gözlerini özledim."

Kıkırdayarak bara inen kızlar gördükleri manzarayla resmen şok olmuşlardı. Üç adam bağıra çağıra bir şeyler söylüyordu. Yanlarında ise iki kız, ama kızların yüz ifadeleri öyle komikti ki. Biraz daha yaklaştıklarında adamların sesini seçebildiler. Önce İnanç'ın sesini duydular.

"Şimdi sen, Ece... Gidip Duru'ya de ki bu adam de, yani benim için, burada bu adam ben oluyorum, bu adam de, seni seviyor de. Desin mi Arda?"

Arda çokbilmiş ama sarhoş şekilde cevapladı.

"Desin tabii oğlum. Sonuçta sen demeyeceksin ama Gece'nin demesini sağlayabilirsin. Kural dışı bir hamle yok."

Kız bıkkınlıkla cevap verdi.

"Gece değil be salak Ece."

Arda bu düzeltmeyi başıyla onayladı.

"Doğru. Ece. Git söyle Ece. Bir de benimkine söyle, de ki bu adam de, bu sefer benim için diyeceksin, burada bu adam ben oluyorum, sakın bu dingili karıştırma, bu adam de, Defne diye ölüyor de. Bi'de de ki senden sonra hiç bir hatuna bakmadı de. Baktım mı lan Yankı?"

Yankı gözlerini açmadan cevap verdi.

"Bakmadın abi. Ben şahidim."

"Bakmam tabii oğlum. Ne bakacağım? Bak mesela bu Gece'ye. Bakmıyorum kıza. Neden abi?"

Ece gözlerini devirirken, İnanç sordu.

"Neden?"

"Dostum baksana bu kızın gözlerinden kahverengi ateş çıkmıyor. Çıkıyor mu Yankı?"

Yankı gözlerini açıp kıza eğildi.

"Dur bakıyım. Vallahi de çıkmıyor."

Diğer kız durumdan acayip eğleniyordu. Yankı'ya döndü.

"Senin kıza ne diyelim?"

Yankı yüzünü buruşturdu.

"Benim kıza bir şey demeyin, işe yaramaz. Onda bir inat var ahan da bu oteli temelinden sallarsın."

Melda bu söze gülümsedi. Yankı devam etti.

"Şimdi öpmek istiyorum kıızı ama biliyorum ki öptürmeyecek. Öptürür mü İnanç?"

"Öptürmez Yankı."

Yankı'nın söylediklerine yeni yeni mantık oturtan Arda, havada avare avare dolaşan yumruğunu, Yankı'ya denk getirmeye çalışırken kükredti.

"Lan! Sen kimin kardeşini öpüyorsun."

Yankı yanına düşen yumruğa eğildi baktı, sonra bıkkın yüzünü Arda'ya çevirdi.

"Senin kardeşin oğlum, saf mısın? Kendi kardeşini unutuyorsun."

Kızlar daha fazla dayanamayıp masaya yaklaştılar.

"Beyler, ne yapıyorsunuz siz burada?"

Üçü de aynı anda sırtıttı. Duru, İnanç'ın yanına oturunca İnanç kolunu omzuna doladı.

"Bu Ece sana bir şey dedi mi?"

Duru sırtımasını saklamaya çalışarak başını sağa sola salladı.

"Hayır, demedi."

İnanç sinirle döndü Ece'ye.

"Niye demedin kızım?"

Bu sırada Ece ve diğer kız masadan kalktı.

"Kızlar, biz bu masada üç yalnız erkek gördük, bir şeyler içeriz eğleniriz diye geldik, ama bunlar oturduğumuzdan beri bir takım kızlardan bahsedip durdular

ve sanırım o kızlar siz oluyorsunuz. Şimdi izninizle bu enkazları devir teslim edelim."

Daphne tek kaşı havada hırladı.

"Hadi, canım hadi, anca gidersiniz."

Arda sırtarak Daphne'yi kendine çekti.

"Aha lan! Kışkandı benim hatun."

Melda, abisi ve Daphne'ye bakarken mutlulukla gü-lümsedi ve beline dolanan kolla titredti. Yankı onu kendi-ni sırtında hissediyordu.

Kulağında da sesini... "Öyle güzel kokuyorsun ki, cennetim sensin."

Melda adamın görmediği bir gülümseme ile gözlerini kapattı. Ses susmadı kulağının arkasında...

"Sensizlik zor be gözdaşım."

Melda bu sözle irkildi. Yankı'yı tek başına bahçede ağlarken gördüğü günü anımsadı. On yaşında mıydı? Hatırlayamadı ama o an yaşlardan ısıll ısıll parlayan göz-lerine bakarken içi gitmişti. "İkimiz de mavi gözlüyüz, göz-daşız. Gözdaşımın" Beş yaşında ki o kız çocuğu aşkı bil-medden o mavi gözlere kendince bir anlam yüklemişti ve Yankı bunu unutmamıştı.

Melda fısıldadı, Yankı duymadı...

"Seni hep çok sevdim gözdaşım."

Duru uyandığında gün ışımak üzereydi. Neden uyanmıştı bilmiyordu ama içi daha fazla dayanamayacağı bir yükte dolmuştu. İkinci kez düşünmeden odasından çıktı. İnanç'ın kaldığı odaya geldi. Kaldırdığı eli kapıya vuramadan indirdi. Ne yapıyordu burada, bu saatte?

Geri döndü. Odasına hızla girip kapıyı kapattı, yatağına uzandı. Tavanı büyük bir ciddiyetle izlerken, sanki bir yerden acil uyarısı gelmiş gibi fırladı tekrar yatağından. Bu iş artık daha fazla uzamamalıydı. İlk defa cesur davranacak ve bir aşkın sorumluluğunu alacaktı. İnanç onun için her şeyi yapmıştı, sıra ondaydı. Hiç düşünmeden İnanç'ın kapısına gidip vurdu. Bekledi... Bir daha vurdu. Bekledi...

En sonunda dönüp gidecekken kapı açıldı. Karşısında sadece boxerla duran, akşamdan kalma uykulu bakışlarında koca bir şaşkınlık olan bir İnanç...

Kızın içi erimiş, nefesini tutmuştu. Kaç dakika öyle kaldı, ya da kaç saat? Yoksa bir kaç saniye mi?

"İncelediklerinden memnun musun bari?"

İnanç'ın gülen ve alkolün etkisiyle kızarmış yüzüne çevirdi bakışlarını. Duru tam ağzını açıp bir şey söyleyecekken İnanç kolundan tutup içeri çekti ve kapıyı kapattı.

"Seni seviyorum şımarığım. Seni çok seviyorum."

Duru'yu kollarına çektiği gibi dudaklarına yapıştı İnanç. Kaçması için fırsat vermişti ona. Uzak durmuştu. Bu saatten sonra kaçarı yoktu artık.

Duru sevdiği adamın kokusunu derin derin içine çekerken sımsıcak dudaklarının, kendine has tadı olan di-

linin keyfini sürdü. Baş ne sebeple dönüyor bilmiyordu ama âşıktı bu adama...

Kendini biraz geri çekti. İnanç'ın gözlerine baktı. Arzudan mı koyulaşmıştı bu gözler, aşktan mı? Elini uzatıp İnanç'ın alnına düşen saçlarını okşadı. Eli boynuna ve göğsüne indi. Parmak uçlarıyla dokunuyordu her yere. Adamın titremesini, kasılmasını hissediyordu. Karnı kaslarına geldiğinde İnanç elini tuttu.

"Bebeğim, tehlikeli yerdesin."

Duru gülümsedi. Tecrübesizliğini ve utancını içindeki arzu yok ediyordu, hissettiği aşk silip süpürüyordu her şeyi. Göz göze ve elleri İnanç'ın karnında birleşmiş durdular. Duru yarı gülümser, yarı utanmış, fısıldayarak konuşmaya başladı.

"Seni ne çok seviyormuşum ben. Varlığını benden çektiğinde anladım. Varlıksız kaldım İnanç. Şımarık bir çocuğum ben. Bana verdiğin aşkı sadece sömürmüşüm. Yaşam kaynağımın bu aşk olduğunu anlamadan hem de. Benden vazgeçmediğin için nasıl mutluyum bilemezsin. Çok seviyorum ben seni."

Kızın göz pınarlarında oynaşan gözyaşlarına aşkla baktı adam.

"Senden vazgeçmek ne demek bir tanem? Sen bilmezken, ben biliyordum bana olan aşkını, sadece biraz ateşlenmeye ihtiyacın vardı."

Duru titreyen bir gülüşle baktı.

"Başardın."

Adam öyle bakıyordu ki Duru'ya.

"İnanamıyorum. Şimdi sen benim misin?"

Duru başını salladı. İnanç devam etti.

"Yani sevgiliyiz."

"Hı hı."

İnanç bu anın geldiğini hep beklese de şimdi buna inanamıyordu. Bir şeyi çok istemek ve sonra ona kavuşmak bir mucizenin şekil bulmuş hali gibiydi ve onun mucizesi bu şımarık, sevimli ve seksiliği doğallığında saklı bu kızdı.

"İstediğim an, istediğim yerde benimsin... Dudakların, gözlerin, tenin, ellerin, kalbin..."

Duru adamın dudaklarına doğru uzandı. Birleşen dudakları onları amansız ateşe doğru sürükledi. İnanç, Duru'yu yatağa yatırınca, kendi de ağırlığını vermeden vücudunun yarısıyla üstüne uzandı. Delirtircesine, intikam alırcasına, tadını özümsercesine yavaşça öpmeye başladı. Dudakları yüzünün her yerinde geziyordu. Yakası açılmış atletinden görünen göğüslerine baktı. Durması gerekiyordu yoksa bir daha asla duramayacaktı. Son bir kere, diye düşündü. Nefesini tutup gözlerini kapattı ve dudaklarını kor gibi değdirdi uçlarına. Duru adamın saçlarından tutup iyice bastırdı.

İnanç'ın elleri şortun kenarlarında gezerken, kasıklarında da acıtan sancılar belirdi. Rahatlaması gerekiyordu ama bu akıl alan kadına bunu yapamazdı. Duru öyle masum ve öyle çok ona güvenir halde yatıyordu ki altında. 'ah kadın ah' diye inledi iç sesi...

Kendini kaldırarak Duru'nun yanına düştü. Duru bu sıcakta üşümüştü resmen. Neden gitti, neden durdu, diye düşünürken İnanç'ın boğuk sesini duydu.

"Durmamız lazım bebeğim, ölmek üzereyim."

Duru adamın ön tarafına bakınca ne demek istediğini anlamıştı. Neden durduğunu da... Yapabilir miydi? Belki. Ah evet, kesinlikle... Bir ilişki nasıl başlarsa öyle giderdi ve içinden utanmak gelmiyordu.

Yavaşça kalkıp İnanç'ın üstüne ata biner gibi oturdu. Dizlerinden güç alarak kalktığında İnanç ona bakıyordu

şaşkın şaşkın. Durmazsa çok geç olacaktı ve bu masum kız bunu anlamıyordu.

"Bebeğim, üstümden inmen lazım."

Duru bunca senedir onu bekleyen adamın dudaklarına yumuldu. Sonra nefes nefese fısıldadı.

"İstemediğin bir şeyi yapmayacağım."

İnanç duyduğu sözle öyle şaşkın kahkaha attı ki her sarsılmasında kasıklarına kan pompalandı ve canı acıdı.

"Güzelim bu sözü erkek söyler."

"Çok konuşuyorsun İnanç."

Duru yeniden sevdiği adamın dudaklarına eğilirken kendini de içinde kopan aşkın ritmine uydurup hafif hafif altında yatan adama sürtünmeye başladı. İnanç ise öldürülmeye razı geldi. Artık bırakmıştı. Müdahale etmeyecekti ve sevgilisi ne isterse onu yapacaktı. Duru sürtünmeye devam ederken sesli inledi. Genç kız bu sestten aldığı cesaretle devam etti. İnanç'ın elleri şortun üstünden kalçalarını okşuyordu. Her sürtünmede kendi de uçma noktasına gelen Duru, İnanç'ın dişlerinin arasından resmen hırladığını duydu.

"Duru, beni öldüreceksin."

Bir kaç hamleden sonra İnanç'ın dişlerinin arasından çıkan küfürle neredeyse aynı zamanda boşaldılar. Nefes nefese adamın üstüne yığılan Duru, kendini sınıksız saran kollara teslim oldu. Üstüne çöken uyku sersemliği ve az önce yaşadıklarının rehabetiyle yumdu gözlerini. Son hissettiği şey şakaklarındaki dudaklar ve kulaklarındaki sestti.

"Biliyordum. Ateşsin. Yaktın ve yakacaksın. Seni seviyorum şımarık."

~*~

"Nerde kaldı bu kız? Aramadınız mı?"
Tabağındaki peyniri bir lokmada ağzına atmadan önce sormuştu bu soruyu Arda ve daha kızlar cevap vermeden Duru ve İnanç'ı gördüler. El ele...
Yankı ağzındaki lokmayı zorla yuttu.
"Arda, gördüğümü sen de görüyor musun?"
"Evet dostum."
"Sence bu benim anladığım şey mi?"
O sırada kızlara bakan Arda onların sırtını gö-
rünce homurdandı.
"Sanırım Yankı."
"Günaydın kuzenlerim."
Duru'nun neşeli sesine ve İnanç'ın gözlerindeki ışığa bakan kızlar neşeyle el çırparken, Arda ve Yankı da su-
ratlarını asmıştı. İnanç ve Duru masaya otururken İnanç masadaki adamlara bakarak sırttı.
"Günaydın gençler."
Arda sıkılı dişlerinin arasından mırıldandı.
"Günaydın İnanç. Bize söylemen gereken..."
Duru söze girdi.
"Allah aşkına Arda başlamayın. Biz sevgiliyiz ve bunu bu saatten sonra da unutmayın ve ben çok acıktım."
Yankı'nın tabağındaki sigara böreğine saldırdığında Yankı kendine geldi.
"Kendine alsana kızım. Ne salça oluyorsun benim ta-
bağıma."
İnanç ayağa kalktı gülümseyerek.
"Ben sana tabak alırım aşkım."
Sözünü söylerken de alayla Arda ve Yankı'ya bakıyor-
du. Melda mırıldandı.
"Vay be ne romantik ve centilmen bir adammış bu böyle."
Melda'nın sözü üstüne Yankı gözlerini kıstı.

"Sanki istedin de ben almadım."

"Odun olunca karşıdaki isteyemiyorsun işte. Sanki Duru istedi de gitti İnanç."

Yankı, Melda'nın yüzüne doğru eğildi.

"Kızım bak delirtme, tüm börekleri yığarım masaya."

Arda, Yankı'yı dürttü.

"Horozlanma lan kardeşime."

"Arda, başlama yine. Hem öyle mi aga? Çekil lan Daphne'nin yanından. Daphne abim, sen geç bu tarafta."

"Hemen abicim."

Daphne sırtıp yerinden kalkarken Arda kolunu tuttu.

"Bir yere kıınıldarsan seni kucağıma oturturum." Sonra sinirle Duru'ya dönerek devam etti. "Şimdi başka derdimiz var. Anlat bakalım kuzen. Akşamdan bu yana ne değışti?"

Duru'nun birden yanakları kızarınca, kızların gözleri büyüdü. Daphne çığlık attı.

"Yok artık!"

Arda anlamadan baktı Daphne'ye.

"Ne yok artık?"

Kızlar kahkahayı basıp, Duru dudaklarını ısırırken Yankı sinirle homurdandı.

"Ne gülüyorsunuz siz? Oğlum biz bir şey mi kaçırdık?"

"Ne biliyim lan. Kadın aklına yetişilir mi?"

Melda derin nefes aldı.

"Yok, bir şey sadece Duru sanırsız şeytanın bacağına kırdı adama aşkını itiraf etti. Ona gülüyoruz."

Yankı meydan okur gibi Melda'ya döndü.

"Bunda gülünecek ne var? Sen şu gururunu kırabil-sen biz de buralarda maymuna dönmezdik."

Yankı'ya dönen Melda yapmacık şekilde sınıttı.

"Dönme Yankı'cım. Sana maymuna dön diyen mi var?"

İnanç'ın masaya gelmesiyle de herkes ona döndü. Sessiz tehditler, sessiz gözdağları arasında kahvaltılar bitmişti. Kızlar kapalı havuza gidip sıcak suda biraz rahatlamak isteyince erkekler de kahve içmek için orada kaldılar.

Kızların arkasından bakan adamları gülümseyerek izledi İnanç.

"Madem seviyorsunuz, ne diye kızları çekip almıyorsunuz?"

Arda suratını astı.

"Öyle kolay olmuyor işte, anlattık biliyorsun. Ya sen onu bunu bırak da, neler oldu?"

"Basit. Duru sonunda bensiz yapamayacağını anladı, işte mutlu son." Masadan kalkarken devam etti. "Bu arada bu akşam tanıtım ve bilgilendirme sempozyumu var. Benim hazırlanmam lazım. Görüşürüz."

Yankı da ayağa kalktı ve elini İnanç'a uzattı.

"Neyse İnanç. Madem bizim kızımız böyle bir karar almış, eh sen de seviyorsun niyetin ciddi, aramıza hoş geldin o zaman."

İnanç gülümseyerek uzatılan eli sıktı.

"Hoş bulduk Yankı."

Arda ile de tokalaşıp yanlarından ayrıldı. Geride kalan iki kafadar birbirlerinin suratına baktı. Yankı kaşları çatık konuştu.

"Lan herife bak. Resmen burnundan kıl aldırmadı, kızı tavladı. Biz çok kaldırıyoruz abi bunların götünü."

"Kardeşimin götünü çıkar lan o aklından puşt."

"Ebene rahmet Arda, lafı anladığın yerine sokayım."

"Bağırma lan bana."

Birbirlerine horozlanırken bir kaç saniye baktılar sonra kahkaha atarak yerlerine çöktüler.

"Oğlum, biz harbi odunuz. Herif resmen strateji yaptı. Bize bak bir de. Bundan sonra böyle, aynı taktikle yürüyoruz. Bakalım ne yapacak bizim cadılar."

~*~

O günü akşama kadar birbirlerinden ayrı geçiren çiftler, akşam yemeğinden erken kalkan Duru ve İnanç'ın arkasından adamlara döndüler. Melda son derece rahat ve doğal bir şekilde sordu.

"Biz Disco'ya geçmeyi düşünüyoruz. Gelir misiniz?" Yankı tam zıplayacakken Arda durdurdu.

"Yok, Melda ya... Siz gidin."

Daphne omuz silkti.

"Siz bilirsiniz. Yürü Melda, üstümüzü değişelim."

Kızların arkasından çaresizce baktılar ama umutluydular, bu taktik tutacaktı. Kızlar gittikten bir süre sonra onlarda ayaklanıp bara geçmeye karar verdiler. Amaçları, kızlar yokmuş gibi davranmak ve eğlenmekti. Aslında oraya giderken onları orada mutsuz oturur halde bulacaklarını sanıyorlardı, ama öyle olmadı. Bara girdiklerinde, kızları karaoke yapılan kısmın orada, deli gibi eğlenirken gördüler. Üstelik ellerinde birer mikrofon ve onlara ağzı açık bakan adamların ortasında, avaz avaz şarkı söylemeye hazırlanırken.

Koşar adım yanlarına gidip, aşağıya indireceklerdi ki kızlar onların geldiğini görüp keyiflenirken, gözlerinin içine bakarak şarkıyı söylemeye başladılar.

Yemem ben artık bunları
Ters yüz ettim hayatımı
Dedim yak lambalarını
Oyna sen de zarlarını
Bırak başkalarını
Ben aptal mıyım?
İşime gelmeyince hep
Hayatın kendisi sebep
Sen onca fırsatı tep
Ben aptal mıyım?
Aşkın şu sözlük anlamı
Arıyorsun sen belanı
Ben miyim hapse tıktığımı
Neden suçlu kılıkliyim
Söyle gardiyanım
Çok yatar mıyım?
İşime gelmeyince hep
Hayatın kendisi sebep
Sen onca fırsatı tep
Ben aptal mıyım?
Niye sordum soruları biliyordum cevapları
Niye sordum soruları biliyordum cevapları
Gel her gün aynı şeyi yap
Git her gün aynı yola sap
Sonra gelince hesap
Ben manyak mıyım?
Unuttum mu ben kendimi
Kuruttum mu günlerimi
Biriktirdim dünleri
Ben aptal mıyım?

Yankı ve Arda bu şarkıdaki mesajı almış, aslında bir parça da eğlenmişlerdi. Hele de kızlar şarkıyı gözlerine bakarak söyleyince sırtımaya bile başlayacaklardı neredeyse. Neredeyse tabii...

Şarkı bittiği an bar alkış sesinden yıkılıyordu. Kızlar indiklerinde kalabalığın tam ortasına düşmüşlerdi ve hâlâ kıkırdıyorlardı. Arda ve Yankı kızların yanına yaklaşıırken iki adamın onların önünde durduğunu gördüler.

"Kızlar, birer içki içmeye ne dersiniz?"

Bu cümle tamamen talihsiz bir cümleydi. Haliyle Yankı'nın yumruğu adamın suratına cümle sonunda indi. Diğer adam Yankı'nın üstüne giderken de Arda devreye girdi bir yumrukta o salladı. Kızlar ne yapacaklarını bilemez halde dururken Arda ve Yankı'nın kolunu tuttular. Daphne, Arda'ya baktı.

"Yapma canım."

Arda sinir kat sayısı artmış halde Daphne'ye baktı. Dişleri sıkılıydı.

"Senin canım diyen ağzını yerim Defnem ama yapmayın bunu bir daha."

Daphne vazgeçmeyip Arda'yı çekiştirirken diğer tarafta Melda Yankı'nın koluna asılmış çekiştiriyordu. Diğer adamlarda tutulmuştu.

"Yankı bırak. Rezil olduk ya!"

"Rezil mi, rezil ha... Yürü Melda, bu iş çok uzadı."

Melda'yı belinden tutup yarı kucağında yarı sürükleyerek çıkardı bardan. Arda ve Daphne de arkada. Asansörde hiç konuşmuyorlardı derken Yankı odalarına giderlerken hırladı.

"Siz ikiniz, yarım saat içinde toparlanıp aşağıda lobiye olacaksınız."

Melda sinirle durdu. "Ne ne ne? Asla olmaz. Ben bu-

raya tatile geldim, beğenmiyorsan gidersin."

Arda, Melda'ya kaşları çatık baktı.

"Melda istersen yeter."

"Yetmez. Ben gelmiyorum. Daphne de gelmiyor."

Arda dişlerinin arasında tısladı.

"Yarım saat kızlar. Yoksa omzumuza atar, üstünüzde

ne varsa onla çıkarız bu otelden."

Geri dönüp iki adam odalarına girerken Melda ile

Daphne de odalarına geçmişlerdi.

Daphne yatağa oturmuş bacaklarını sallamaya başla-

mişti.

"Ne yapacağız?"

"Ne biliyim. Bunlar deli. Götürürler yani."

"Duru'ya mesaj atalım."

"Tamam."

Kızlar suratları asık hazırlandılar ve suratları avak otelden çıktılar... Bununla yetinmeyip eve varana kadar, havaalanı da dâhil tek kelime etmediler. Erkeklerin de canına minnet.

Gece eve varabildikleri için, Yankı da onlarda kaldı. Doğa ve Yağız uyuyorlardı. Selam sabahsız herkes odalarına geçti.

Melda yatağında uzanıp tavanı izlerken kapısı çalındı. Kımıldamadı. Annesi olabilirdi ve açıkçası iki günlük tatilin detayını vermek istemiyordu. Uyuyor numarası yeterliydi. Bu sefer kapı ses çıkarmamaya çalışır halde açıldı. İçeri gireni görmek istese de uyuyor numarası yüzünden kımıldamadı. Yatağının yanında çökme hissetmeden önce almıştı kokusunu. Sonra sesini duydu.

"Uyumuyorsun."

Melda gözlerini açmadan cevap verdi.

"Nereden biliyorsun?"

Yankı kızın yanına uzanmış saçını okşuyordu.

"Sırt üstü uyuyamazsın sen. Yüz üstü yatarsın, bir kolun yastık altında, diğeri yastığın üstünde. Bacağınun birini dizinden bükerek iyice açarsın. Dudakların hafif aralık durur."

Melda gözlerini açıp dirseğinin üstünde dayanmış yüzünü inceleyen adamın gözlerine baktı.

"Buna mı dikkat ettin?"

"Ettiğimi bilmiyordum ama Melda nasıl uyur, diye düşününce bildiğimi anladım. Her şey böyle seninle, bilmediğim o kadar şey var diyorum ama düşününce senle alakalı her şeyi ezberlemiş olduğumu görüyorum."

Melda gülümsedi.

"Ben bildiğimi biliyorum seninle alakalı şeyleri."

Yankı, Melda'nın çenesinden tutup kendine döndür-

dü. "Melda, ben dayanamıyorum. Seni seviyorum ama ne yapacağımı bilmiyorum. Neden ayrınız bilmiyorum. Gıt kes kendini de keseyim. Ne yapayım bilmiyorum."

Melda elini Yankı'nın yanağına götürdü. Kirli sakallı yüzünü okşadı.

"Ben de bilmiyorum Yankı. Yıllardır seninle böyle olmanın hayalini kurdum. Beni tutan ne, içimdeki geçmiş yılların acısını taze tutan ne, yok edecek olan şey ne hiç bilmiyorum."

Yankı kızın yüzünü okşadı. Uzun uzun gözlerine baktı. Öyle büyük bir çıkmazdaydı ki, işin kötüsü neden bu çıkmaza saplandığını da bilmiyordu ama nasıl çıkacağı- nı çok iyi biliyordu. Eğildi, dudaklarına tüy gibi bir dokunuşla öpücük kondurdu.

"Uyu gözdaşım. Her şeyi ben halledeceğim. İçinde ne varsa korkuya dair, engele dair söküp atacağım, söz. Uyu hadi."

Melda, sevdiği adamın koynunda ikinci kez huzurlu bir uykuya daldı.

1 6 3 0

"Baba, anne. Sizinle konuşmam lazım."

Kemal sabahın köründe tatilde zannettiği oğlunu karşısında telaşlı görünce panik yapmıştı. Berna uyku sersemi salona girince iki adam ona döndü. Yankı parmakları saçlarında annesinin oturmasını bekledi. Sonra derin bir nefes çekti ve konuşmaya başladı.

"Size şimdi söyleyeceğim şeyle, beni evlatlıktan red-

dedebilirsiniz. Bu beni kahretse de size nankörlük ettiği mi düşünmeyin ama ben bu yoldan dönemem."

Kemal çatık kaşlarla oğluna baktı.

"Yankı. Bizi korkutma ve sadede gel oğlum. Hiç bir kuvvet seni reddetmemize sebep olmaz ama seni böyle endişelendiren ne?"

Berna ise duyacaklarından korkarak sessizce bekliyordu. Yankı devam etti.

"Ben âşık oldum."

İki yetişkin derin bir nefes verdi. Berna gülmeye başladı.

"Bu mu oğlum? Bende neler düşünmüştüm ya."

Kemal, Yankı'nın ayağına vurdu ayakucuyla.

"Kim gelinimiz?"

Yankı tek ve net bir kelime söyledi.

"Melda."

Ortama aniden bir sessizlik çökmüştü. Kimse nefes bile almıyor gibiydi. Kemal doğru mu anladım diye düşündü.

"Melda? Bizim Melda."

Yankı bu şaşkınlığı karşı tepki almış olacak ki ayağa fırladı.

"Baba bak, ne düşündüğünüzü biliyorum. Kardeşin gibi diyeceksiniz, kuzenin diyeceksiniz, ama değil. İnan bana değil. Tolga amcamın kızı veya Koray amcamın kızı kuzenim ama kusura bakma ya, vallahi halamın kızı kuzenim değil. Baba kafayı yemek üzereyim ben."

Berna hızla kalkarak oğlunun yanına geldi ve sımsıkı sarıldı.

"Benim deniz gözlü oğlum. Yuvamın ışığı. Koynunun güvercini. Annem neden yanlış olsun. Yanlış değil ama Melda... Bebeğim o seni abisi gibi görüyorsa, istemezse çok üzülürsün annem. Dayanamam ben buna."

"Yok, annem gözümün bebeği, yok. Öyle değil. Benim aklımı başıma getiren Melda oldu. Beni ilk gördüğü zamandan beri seven o."

Kemal inanamayarak derin bir nefes çekti.

"Otur ve sakince neler olduğunu anlat."

Yankı'da kâh ayağa kalkıp deli gibi dönerek, kâh başını önüne eğerek ailesine her şeyi anlattı. Berna gülümseyerek dinlerken Kemal hayretler içerisinde dinledi. Sonunda Yankı son bombasını da patlattı.

"Baba bu akşamdan geç olmaz, gidip Yağız abiyle konuşacaksın."

Kemal ayağa fırladı.

"Oğlum sen deli misin? Yangından mal mı kaçınıyoruz?"

"Yok baba. Vallahi bu kızın başka türlü akıllanacağı yok. Bir de sergi olayı var. Murat şerefsizi var."

Berna şaşkınca sordu.

"O kim oğlum?"

Annesine kinli kinli baktı.

"Senin, aman da ne yakışıklı hocaymış, deyip durduğun adam işte." Annesinin sırtımasını hiç fark edemeden hararetle yine babasına döndü, "Ha baba. Ne diyorsun?"

Kemal bir süre düşündü. Sonra el mecbur teslim oldu.

"Ne yapalım oğlum, madem öyle diyorsun... İyi peki, bu akşam gideceğimizden Melda'nın haberi var mı?"

Yankı için bu çok önemsiz bir detaydı.

"Önemli değil. Haber versem yine sorun çıkaracak. Bu iş oldu oldu, olmadı vermezlerse yeminle dağa kaçınm. Kızı isterken bunu da not düşersin."

Kemal kahkaha atarak geri yaslandı.

"Lan biz Yağız'a az etmedik ya, herif şimdi çıkarır acısını."

"Ben bilmem baba. Çözeceksin bu işi kurbanın olam."

Yankı sözünü bitirdiğinde odasına çıktı. Berna oğlunun arkasından gülümseyerek baktı ve kocasına döndü.

"Ne yapacağız aşkım?"

"Yapacak bir şey yok ama önce Yağız'la konuşmam lazım. Yoksa orada sorun çıkarsa Yankı kötü olur."

Telefonunu eline aldı Yağız'ı aradı.

"Alo enişte neredesin?"

"Enişte ne lan? Bir şey isteyeceksin sen, kesin."

"İsteyeceğim enişte isteyeceğim. Allah'ın emriyle kızını isteyeceğim."

Sözü bittiği an Yağız'dan ya bir kahkaha ya da bir kükreme bekleyen Kemal ikisini de bulamadı.

"Akşam eve gel. Telefonda kız mı istenir lan hıyar?"

Telefonu kapattığında Kemal büyük bir şaşkınlıkla bakakalmıştı. Berna'ya döndü.

"Akşam gel eve öyle istedi dedi bu bana. Berna bu herif bir şeyler karıştırmасыn. Hiç şaşırmadı bile."

Berna da bu durumu hiç normal bulmamıştı.

"Bilmiyorum ki hayatım. Belki de haberi vardır. Ya da anlamıştır. Yankı sık sık onlarda kalıyor sonuçta. Dur ben Doğa'yı bir arayayım."

Berna mutfakta olan telefonunu almak için gidip oradan Doğa'yı aradı.

"Doğa'cım."

"Günaydın şekerim, nasılsın?"

"İyiym tatlım. Bir şey diyeceğim ama nasıl desem bilemiyorum. Yankı bu sabah bize bir şey itiraf etti."

Doğa'nın sesinden güldüğü belli oluyordu.

"Neyi itiraf ettiğini tahmin ediyorum. Ne zaman açılacaklar onu bekliyordum. Daha doğrusu senin sıpa ne zaman size gelecek diye bekliyordum."

Sonra olayın hepsini Berna'ya anlattı. Berna telefonu büyük bir şaşkınlıkla kapatıp Kemal'in yanına gitti.

"Aşkım, senin Yağız'a attığın yumrukların hesabını Arda, Yankı'dan çıkarmış".

"Ne?"

Berna, Kemal'e Doğa'yla aralarında geçen konuşmayı anlatınca Kemal sırtıtmaya başlamıştı.

"Vay benim oğluma ya. Bu kadar iş dönüyor ve haberrimiz yok. Oh, çok rahatladım Berna, Yağız maraza çıkaracak diye korkmuştum. Harika o zaman."

"Harika olan ne baba?"

Bu sefer yine her şeyi Yankı'ya anlattılar. Yankı duyduklarıyla acayip rahatlamıştı. Aşkı için tüm aileyle savaşağını düşünürken bu olaylar inanılacak gibi değildi. Demek ki en büyük engeli, Melda'yı bu aşka inandırmaktı öyle mi? Eh. Ondan kolay da bir şey yoktu ki...

"Vay arkadaş. Şu halama bak sen... Ben boşuna mı geberip gitmişim?"

Akşamı büyük bir heyecanla beklemişler ve Melda'dan habersiz plan program yapılmıştı. Melda akşama amcası, dayısı ve halasının geleceğini biliyor ama sebebini bilmiyordu. Daphne de yoktu, otelde büyük bir yemek olduğu için mesaiye kalmıştı. Beliz de Yasemin ve Nergiz'le tatildaydı.

Dayısı ve yengesi geldiğinde bir de arkalarından bütün yakışıklılığıyla Yankı girince bir tuhaf oldu. Elllerinde çiçek mi vardı bunların? Hemen arkalarından Mehmet ile Yeliz ve Yiğit ile Aslı da gelmişti. Kafası iyice karışmıştı.

Neydi o, dayısı ona göz mü kırpmıştı? Herkes içeri girerken Yankı'yı sıkıştırdı bir köşede.

"Neler oluyor Yankı, sen sabahın köründe nereye kayboldun?"

Etrafına göz atıp kızı yanağından öpen Yankı kulağına fısıldadı.

"Oundan çıktığım görünmesin diye erkenden çıktım bebeğim."

Melda'nın yüzünün rengi attı.

"Bana bebeğim deme."

"Peki, demem Gözdaşım."

Bu söze gülümseyen Melda içeri salona geçti ve o an duyduklarıyla kımıldayamadı. Babası konuşuyordu.

"Ne sandın sen lan? Öyle ha dedin mi kız mı vereceğiz sana."

"Yağız bak, eskilerin acısını çıkarma istersen. Arda almış zaten intikamını, yeter."

"Yetmez. Siz abime az mı çektirdiniz?"

Yiğit'in bu sözü üstüne devreye giren Mehmet, resmen kükrer gibi ayağa kalktı ve Yağız'a diklendi.

"Ne var lan? Kız bizim, oğlan bizim. Sevmişler işte birbirlerini. Hem sen de Daphne'yi evde tutuyorsun. O zaman ben de alacağım kızı buradan. Bundan sonra Daphne benim himayemde."

Arda lafa girmişti.

"Enişte, Defne'yi karıştırmasana ya, konumuz Yankı ile Melda sonuçta."

Yiğit ve Yağız ile Kemal ve Mehmet ayrı cephelerde yer almış dalaşmaya başlamıştı. Birbirlerine burun buruna diklenirlerken kadınlarda sabır çekerek bu dört adamın durulmasını bekliyordu. En sonunda Yağız kükredi.

"Lan yeter. Kız benim değil mi abi? Burnunu sürtmenden kız mı verilir? Yankı, gel lan buraya."

Yankı elleri önünde ilerledi Melda'nın yanından.

"Buyur Yağız abi."

"Seviyor musun sen Melda'yı."

Yankı, Melda'nın ateş saçan gözlerine baktı.

"Seviyorum, hem de çok."

"Bir de Melda'ya soralım bakalım."

Bu sözle artık donmuş kalmış halinden kurtulan Mel-
da kafasını sallamaya başladı.

"Vallahi zahmet oldu size. Burada neler dönüyor bil-
miyorum ama sizlerin bir gram bile aklınız olmadığı or-
tada."

Yankı'ya baktı.

"Benim arkamdan nasıl iş çevirirsin? Ne ara tüm mil-
lete anlattın? Ne anlattın, neler anlattın?"

Yankı bu tepkiyi beklemediği için şaşkınlıkla ellerini
kaldırdı.

"Ne mi anlattım? Birbirimizi sevdiğimizi ve senin o
keçi damarının geri adım atmadığını."

Yağız mırıldandı.

"Anasının kızı."

Kimse duymasa da Doğa bu sözü duymuş ve koca-
sına sinirle bakmıştı. Melda, Yankı'ya bakarken burnun-
dan soluyordu.

"Keçi damarı mı? Hâlâ böyle mi görüyorsun sen bu
olayı? Hepiniz delirmişsiniz."

Melda hızla geri dönüp salondan çıktı. Nereye gittiği-
ni bilmiyordu ama dış kapıyı açtı ve dışarı koştu. Yankı
peşinden ok gibi fırladı.

"Melda nereye?"

"Bırak beni. Senin bu yaptığın ne demek oluyor ya."

Yankı artık sabrının sonlarındaydı.

"Ne mi oluyor? Ne yapacağımı bilemediğimden bir
yol aradım. Ailelerimiz bu işi çözer ve sen benim bu za-
mana kadar hiç aklıma gelmeyen şeyi seninle seve seve
yapmak istediğimi, seninle evlenmek istediğimi görünce
akıllanırsın sandım. İşte yapmaya çalıştığım buydu."

Melda son derece alaycı bir biçimde gülümsedi.

"Ah, hata bebeğim ya, hata."

Melda'nın yine dönüp gittiğini gören Yankı sinirle

kızın kolundan tuttuğu gibi arabasına sürükledi. Kapıyı nasıl açtı, Melda'nın itirazlarına rağmen nasıl onu içeri tıktı bilemedi. Son hız giderken de tek kelime etmedi. Kendine geldiğinde boğazda sık sık gittikleri bir mekânın kapısında idiler. Melda'ya döndü.

"Melda. Bak vallahi çaresizim. Annemler devreye girerse bu iş çözülür sandım ama meğer seninkiler zaten biliyor muş?"

Melda şaşkınlıkla bağırdı.

"Ne? Babam da biliyor muymuş?"

"Evet."

"Ah, lanet olsun."

Yankı derin bir nefes çekip olanları anlattı. Melda ne düşüneceğini bilmiyordu. Ailelerinin karşı çıkmaması onu rahatlatmıştı ama Yankı'nın böyle emrivaki yapması. İspat derken bundan bahsetmemişti ki. Gerçi neden bahsettiğini kendi bile bilmiyordu. Sadece biliyordu ki kalbi vakti geldiğinde ikna olacaktı ama henüz vakti gelmemişti. Ne bekliyor kendi bile bilmiyorken nasıl Yankı'ya yol gösterebilirdi. O da kendince bir yollar deniyordu işte. Biraz sakinleşti. Kızın durgun halinden güç alan Yankı koluna dokundu.

"Gel şurada bir şeyler içelim."

Melda sadece başını sallamıştı. Mekâna girdiler ve boş bir masaya oturdular. Bir şeyler içerken bir yandan da manzarayı izliyorlardı. Yankı, Melda'ya döndü ve ellerini tuttu. Tüm aşkını ortaya koyarak konuşmaya başladı.

"Seni böyle yanımdayken de özlemek çok kötü be gözdaşım. Sana âşığım. Yanında sıradan bir adam görmek bile canımı yakıyor. Neden anlamıyorsun? Yalvarırım bu oyunlara son verelim ne olur. Söz, ömrüm boyunca sana sevgimi kanıtlamak için nefes alacağım ama bunu sen yanımdayken yapayım. Lütfen yapma bunu bize."

Melda başını önüne eğip içinde kopan aşk fırtınasını dinledi. Ölürdü bu adam için. Yankı'ya sınıksı sarıldı.

"Yankı yapma bunu. Yalvarırım yapma. Doğru olma-
sa bile inanırım sana. Yalan söylesen bile inanırım. Yap-
ma ne olur. Aklımdaki kuşkuları temizlemeden benden
bunu isteme."

Kızın boynuna yüzünü gömen Yankı mırıldandı.

"Sana kıyamam ben sevdam. Tamam, istediğin gibi
olsun ama ne olur yanına adam yaklaştırma. Uzak dura-
caksan tamam, ama başka adamlara bakma, görme, gül-
me. Benden uzaklaşma. Söz seni ömür boyu beklerim."

"Senden başka kimse olmadı bu zamana kadar, şimdi
tam sana rahatça kusarken her şeyi neden olsun. Senin
sıradan yaşadığın aşklar gibi değil benim aşkım, karıştır-
ma. Acısı da bu sebeple büyük ya zaten..."

"Benim yaşadığım sıradan aşklar mı?" Hafifçe gü-
lümseyip Melda'nın yüzünü avuçlarının içine alarak de-
vam etti. "Ben hiç âşık olmadım Melda. Bunun sebebi de
zaten keçi gibi inatçı bir kıza âşık olduğummuş."

Melda titrek bir şekilde gülümsedi. Her an vazgeçe-
bilirdi tüm gururundan inadından içindeki kuşkuların-
dan. Nefes alması için kalkması lazımdı, azıcık nefes.

"Lavaboya gideyim."

"Götüreyim seni."

Ayağa kalkan Melda gülümsedi.

"Gerek yok. Ben giderim."

Arkasını dönüp çıkarken bir ses duydu.

"Yankı, seni burada görmek ne hoş sevgilim..."

Melda arkasını döndüğünde esmer bir kızın sırtını
görebiliyordu. Bu sesi tanıdı. Yankı'nın kırıklarından
biri... Yankı'nın boynuna asılmış, vücudunu ona yasla-

miş. Kızın omzunun üstünden kendine bakan mavi gözleri gördü. Yalvaran...

Kız biraz geri çekilince Yankı, Melda'dan gözlerini almadan mırıldandı.

"Dünya küçükmüş ha?"

Kız kıkırdadı.

"Küçük mü? Ah yapma bebeğim, burada çalışıyorum ben ve sen bunu unutmuş olamazsın değil mi?"

Gerisini duymadan Melda hızla yürümeye başladı. Arkasından seslenildiğini duydu, dönmedi. Melda sinirle kapıdaki taksilerden birine doğru koştu. Tam kapısını açacakken Yankı kolundan tuttu. Bu arada kapıya kadar gelmiş olan kadın, onları izliyordu.

"Melda, yapma."

"Bırak."

"Melda mantıklı ol. Kızı ..."

Sinirle döndü Melda.

"Kızı? Boş versene kızı sen şimdi, bu gider başkası gelir. Kadının burada olduğunu unuttun değil mi? Şimdi ben aklımdan, bir taşla iki kuş vurma, ihtimalini söyleyim öyle değil mi? Eskide kalmış bir kadın değil mi? Beni neden ilgilendirsin ama sorun geçmişindeki kadınlar değil." Elini hayali kadına uzatır gibi sallayarak devam etti. "Benim sorunum o kadınlar değil. Sen... Sen o esmer kadına öyle sarıldın ya... Sen..." Melda, Yankı'nın ona bakan ve *tamamlama o cümleyi*, diye yalvaran gözlerine aldırmadı. Üstelik acısı çok daha fazla katlanmıştı ve bu sesine de yansdı. "Sen o kadına sarıldığın, yattığın, seviştiğin zamanlarda ben muhtemelen yatağında senin için bilmem kaçınıcı gözyaşımı döküyordum Yankı. Sen o kadınlara öyle gömülmüştün ki içinde bana olan sözde aşkını bile hatırlamaya, keşfetmeye fırsat bulamadın.

Yankı, sen o kadınla seviştiğin zamanlarda ben senin yasını tutuyordum."

Yankı sinirle ve çaresizlikle Melda'nın iki kolundan tutup, neredeyse sarsmaya başladı.

"Ne yapayım ne? Allah kahretsin. Keşke geçmişe dönebilsek, ama dönemiyoruz. Ne kadar çekeceğiz bunu? Ne yapmalıyım? Kendimi mi öldüreyim Melda? Allah aşkına, mezarımın başına gelince mi inanacaksın bana?"

Melda kısık gözlerle baktı Yankı'ya.

"Anlamıyorsun. Ben o kadar acı çektim ki yıllardır, hak etmesen bile bu acının intikamını senden alacağım. Başka türlü..."

Yankı alacağı cevabı tahmin etse de Melda'nın sözünü kesmeden duramadı.

"Nasıl alacaksın?"

O an Melda'nın gözleri hâlâ onları izleyen kadına takıldı. İçi bir kere daha acıdı. Kanadı... Kanatmak için çırpındı.

"Kim bilir. Belki ben de birileriyle yatabilirim ha?"

Yankı'nın kan dondurucu soğukluktaki sesi Melda'nın içini resmen doğradı. "Senin üstüne yemin ederim ki öyle bir şey yaptığın an, önce o adamı, sonra kendimi öldürürüm."

Melda ağlamaya eş bir kahkaha attı.

"Büyük sözler bunlar Yankı. Bak ben ne öldüm ne öldürdüm. Demek ki sevdiğini başkalarıyla görerek de yaşıyormuş."

Yankı'nın gözlerinde ilk defa ışık sönmüştü. İlk defa yenilgiyi kabul etmiş gibi baktı.

"Öyle olsun Melda. İstediyin gibi olsun."

Yankı, Melda'yı orada bıraktığı gibi uzaklaştı. Melda ise ne kadar zaman sonra bilinmez, eve gelip odasına çıktığında, akıtacak bir damla gözyaşı bile kalmamıştı...

E ve kaçta geldiğini bilmiyordu Yankı. Amaçsızca ne kadar araba kullandığını... Bundan sonra ne yapacağını... Hiç bir şey bilmiyordu. Sessizce odasına girmeye çalışırken annesini gördü.

"Yankı'm?"

"Annem."

"Canım ne yaptınız. Bekledik gelmediniz biz de ayıldık. Hallettiniz mi sorunları?"

Yankı annesine sınıksıkı sarılıp kokusunu içine çekti. Canından can gidiyordu.

"Annem, öyle yorgunum ki sabah konuşalım mı?"

Oğlunun haline içi acıyan Berna başını salladı.

"Tamam, evimin ışığı tamam, sen yeter ki iyi ol. Bir şey istiyor musun?"

Yankı annesinin yüzünü iki elinin arasına aldı.

"Güzel kadın, annelerin en güzeli, seni çok seviyorum."

Berna nedenini bilmediği bir ağlama hissiyle tıkanı. Oğlu, canı ciğeri, doğurmadan can verdiği, can bulduğu varlık. Böyle üzgünken bitikken nefes alamıyordu. Başını salladı ve uzanıp o sakallı çenesinden öptü oğlunu. Sonra odasına girip kocasının koynunda uykuya yenik düşene kadar ağladı. Son söylediği söz...

"Korkuyorum Kemal."

"Korkma meleğim. Bu adamı biz büyüttük. Yanlış bir şey yapmaz ama ne yaparsa yapsın, arkasında olacağım."

A S O

Duşa girdiğinde yenilmişliğinin son safhasındaydı. Yine başladığı yerdeydi Yankı. Yine o minik elinin, ağla-
van bir adam tarafından bırakıldığı o soğuk merdivenle-
rin oradaydı. Yine kulağında o söz çınlıyordu.

"Seni çok seviyorum oğlum. Çok sevdim. Senden ayrılmak
ölüm demek, ama başka çarem yok."

Yine oluyordu işte. Ayrılmak ölüm demekti ama yine
bırakılıyordu eli. İkinci kez sevdiği el, isteyerek kopu-
ruldu elinden. Oysa o zamanda razıydı o minik çocuk, o
elin peşinde ölüme bile gitmeye. Şimdi de hazırды o sev-
diği bir çift göz uğruna her şeyle savaşmaya.

Yine bir ses ona hem sevdiğini söylüyordu hem de
ondan aklının yetmediğini istiyordu. Aile demek yaşam
demekti Yankı için. Soğuk duvarlara bakarak büyümüş-
tü. Hiç tanımadığı ellerin ona sevgisiz dokunmasıyla
ırkılmıştı hep bedeni. Anne yerine koyamadığı eller ok-
şamıştı saçlarını. Baba yerine koyamadığı seslerin nasi-
hatleriyle şekillendirmişti minik dünyasını.

Yalnızlığın içindeyken bulmuştu ilk önce o ela göz-
leri. O neşeli sesi duymuştu, o özlemle bakan bakışları.
İlk anne aşkını tatmıştı o zaman. İlk defa isteyerek anne
demişti bir kadına.

"Anne bana masal anlatır mısın?"

Sonra o melek gibi kadın, yani Nergiz gerçek meleğini
getirmişti ona. Hem de iki tane. Bir yana baktığında anne
gibi kokan kadın, diğer yana baktığında alev gibi yanan
mavi deniz. Hayatındaki en önemli kadın, daha önemli
iki kadını hediye etmişti ona.

Bilememişti ama. Biriyle olmak, diğeriyle olamamak-
mış bilememişti. Şimdi ikisinden de vazgeçme zamanı-
ydı. Biliyordu ki hep bir yanı eksik kalacaktı.

Yalvarmıştı Melda'ya. Uzaklaştırma beni demişti.

İtme. Yanımda ol, yine bakayım o gözlerine. Bilmediği zamanların, bilmediği hataların can bedelini istemişti Melda. Bana ispat et demişti. İspat öyle mi?

İşte ispat edecekti ama bu ispatın geri dönüşü olacak mıydı? Onu bilmiyordu işte.

En sevdiği, uğruna can vereceği, onu karanlıktan kurtaran ailesinden vazgeçecekti. Ailesini kaybetmemek için göz ardı ettiği, yok saydığı, analiz etmediği duyguları şimdi kabullenmişti. Aynı şeyleri çekmesini mi istiyordu Melda? Çekecekti. Acıysa, zaten daha fazla acı mıydı canı? İspat mı istiyordu. İşte ispat. Yeniden, sıfırdan, o yetimhanenin merdivenlerinde hissettiği duygularla hayata başladığı yere geri dönecekti işte. Yine tek başına, yine yalnız, yine ürkek... Melda için vazgeçecekti her şeyden...

Suyu bile açmadan durduğunu fark etti Yankı. Düşün altında... Çıplak... Çaresiz... Gözünden düşen bir damla yaş, son giden umudu gibiydi. Yenilmişliğinin kabulü, Melda'nın vaz geçmişliğinin nişanesi gibi süzüldü yanaklarından...

Artık savaşamayacak kadar güçsüzdü çünkü onun içinde hep bir yerlerde kaybetmeye hazır, kaybetme korkusuyla saklanan, kaybedecek diye bağlanamayan bir çocuk vardı. Bağlanmıştı iki şeye. İşte şimdi yine kaybediyordu.

Daha kötü olmaması için zaman gerekliydi... Yeniden güçlenebilmek için. Yeniden üstüne gelen karanlık gölgelerle savaşılabilmek için. Melda'nın can yakan sözlerini untabilmek için... Başka adamların onun yanında gezindiğini gördüğü an biliyordu ki ettiği yemini tutardı. Öldürür, sonra da ölürdü ve sevdiği bunun acısıyla yaşamak zorunda kalırdı. Bunu yapamazdı ona. Kaçmaktan başka çaresi yoktu. Beceremediği bu savaşta yenilmişti...

Onun gibi yetim bir çocuk zaten neyle savaşılabildi ki?

14 Ş 03

Uyuyamadığı gecenin sabahında ailesini salonda dertli dertli otururken buldu. Bir süre hiçbir şey demeden izledi onları. Babasının güçlü kollarında teselli bulan annesini, yüzünde buruk bir gülümseme ile izledi. Bu görüntü içini bir parça da olsa rahatlatmıştı. Onun yokluğunda babası, meleklerini asla yalnız bırakmayacaktı. Usulca girdi salona.

"Annem, babam. Biraz konuşabilir miyiz?"

Kemal ve Berna oğullarının yorgun, altları morarmış gözlerine baktılar. Her acısına çare oluyorlardı ama bu gördükleri acıyı nasıl sileceklerdi bilemediler. Berna diyeceklerinden öyle korktu ki hemen söze girdi.

"Annem, bak. Melda seni seviyor. Bunu gördük. Dün akşam inkâr etmedi bu aşkını da. Zamanla düzelir biliyorsun değil mi? Gider ben de konuşurum. Üzülme artık annem. Kız evi naz evi demişler."

Yankı, kalbi korkuyla çarpan annesinin sözünü yenilmişliğin verdiği dinginlikle kesti.

"Annem, güzel gözlüm benim. Bilmediğin şeyler var. Sakın Melda'nın üstüne gitmeyin. Sakince dinleyin beni şimdi." Kısa bir duraklama sonunda net bir şekilde devam etti. "Ben gidiyorum."

Kemal kükredi.

"Nereye gidiyorsun? Oğlum biz sana savaşmayı öğrettik. Vaz mı geçiyorsun yani?"

Yankı geldi anne ve babasının önünde diz çöktü.

"Babam, zaten yeterince zor durumdayım. Yalvarımları bitirmemi bekle."

Kemal başını sallayınca devam etti Yankı.

"Siz benim her şeyimsiniz. Öncelikle sizden kopmayacağımı bilin. Beni yaşama siz bağladınız. Sen örnek aldığım, kahramanım olarak gördüğüm adamsın. Senin gibi olmak için, size layık olmak için yaşadım ben. Sizi kaybetmemek için bunca senedir, bir çocuğun yapacağı normal haylazlıkları yapmadım. Hoşlanmadığınızı bildiğim için alkol aldığım gecelerde eve bile gelmedim. Beni hep sevin, benim elimi bırakmayın diye didindim.

Şimdi biliyorum, siz zaten beni bırakmazdınız ama o yetimhaneden aldığınız çocuk bunu bilemedi be babam... İşte bu yüzden gömdü tüm duygularını. Bana 'bu senin kardeşin' dedğiniz kıza, gün geldi o çocuk gönlüm kapıldı ama siz bana öyle güvendiniz ki ben bu aşkı görmedim. Şimdi onun cezasını çekiyorum. Melda benden ispat istedi. Sevgime kanıt istedi. Bildiğim hiç bir yol yok ama madem onu ailemi kaybetmemek için göremedim, şimdi de ona olan sevgimi, *o yoksa kimse de yok*, diye yaşayarak ispatlamak istiyorum. Melda bunu bilmeyecek çünkü bu ispatın sonu zaten ayrılık."

Yankı, boğazına takılan ağlama dürtüsüyle kısa bir savaş verdikten sonra devam etti. "Ben şimdi gitmezsem, ne yaşadığım hayata saygım olacak, ne hissettiğim aşka."

Berna artık hıçkırarak ağlıyordu. Kemal gözyaşlarını akıtmamak için dişlerini sıkıyordu. Yankı ikisinin gözlerine bakarak devam etti.

"Belki bu günler geçecek ve yine birlikte olacağız fakat şu anda gitmezsem, başka çarem kalmayacak baba. Anlayın beni."

Berna oğluna sımsıkı sarıldı.

"Bizi habersiz bırakma. Nereye gideceksin?"

"Bırakmam annem. Her gün arayacağım sizi lakin gittiğim yeri sorma. Sen annemsin, benim için her şeyi ya-

parsın. Aldığım kararlara rağmen... Bu yüzden bilmesin kimse. Ben iyi olacağım söz. Sadece zamana ihtiyacım var.

Canım annem sakın Melda'ya kızmayın olur mu? Senelerce bana âşık, beni severek ömür geçirmiş. Gözünün önünde o yokmuş gibi davranan adama bakıp durmuş. O benden de çok yaralı. Ben şurada ne kadardır çekiyorum bu aşk acısını. O ise yıllardır, ben her önüme gelen kızla çıkarken, o kendini benden başka kimseye açmamış. Onu da anlayın. Yokluğumun sebebi o değil, bunu unutmayın olur mu?"

Berna başını sallarken Kemal sımsıkı sarıldı oğluna. "Sakın gittiğin yerde hiç bir şeyin eksikliğini çekme. Benim hiç bir şeyim yok senden başka ve bana ait gibi görünen her şey senin. Seninle gurur duyuyorum oğlum, hep duydum ve hep duyacağım."

"Biliyorum aslan babam. İyi olacağım söz."

İkisini de sımsıkı kucaklayıp kalktı. Valizini geceden arabasına koymuştu bile. Kapıya doğru yürüdü. Son kez kendine ağlayarak sarılan minik bedenli kadına doladı kollarını. Saçlarından öptü ve evden çıktı. Bir görüşme daha yapacaktı. Yoldan aradı.

"Sahildeki yerimize gelsene..."

~*~

Arda kendine doğru yaklaşan can dostunu izledi. Elleri cebinde, başı öne eğik. Dün gece neler yaşamışlardı Melda'yla bilmiyordu, sadece kardeşi eve ağlayarak girmiş kimseyle konuşmadan odasına kapanmıştı. Şimdi alacaktı ifadesini.

"Abi neler oluyor Allah aşkına? Siz manyak mısınız? Neydi o dün akşamki haliniz?"

Yankı, yorgun bir şekilde banka oturup aynı yorgunlukla cevap verdi.

"Her şeyi elime yüzüme bulaştırdım Arda. Dün gece Melda'yı hiç farkında olmadan Ahsen'in çalıştığı yere götürmüşüm."

Evet. Bunun kötü bir şey olduğu Arda'nın sıkıntıyla kasılan yüzünden de belli olmuştu.

"Siktir. Yapışkan kadın bir bok mu yaptı?"

Yankı olanları anlattı. Melda'nın söylediklerini, bir kısmını es geçerek söyledi.

"Kötü olmuş be dostum ama sıkma canını sen. Ben Melda'ya kızı anlatırım."

"Bir şey demeyeceksin Arda. Sorun sadece o kız değil. Anlattım. Melda benden ne beklediğini kendi de bilmiyor ama kalbindeki acıyan o yara hâlâ taze. Nasıl kapatacağım bilmiyorum ve ben oldukça o yara kapanacak gibi değil."

Başı önde bankta otururken bir süre sessiz kaldılar. Sonra Yankı usulca konuştu.

"Gidiyorum abi buralardan."

Arda elektrik çarpmış gibi Yankı'ya döndü.

"Ağzına sıçtırtma lan. Ne gitmesi?"

"Abi sakın ol ya, zaten kafamın içinde ordu talimi var gibi."

"Nereye gideceksin oğlum?"

Yankı, Arda'nın yüzüne bakmadan cevap verdi.

"Bilmiyorum. Bilsem de söylemeyi düşünmüyorum."

"Saçmalama Yankı." Bir an durup sonra dostunun omzuna elini koyarak devam etti. "Bak ne diyorum. Birlikte gidelim ha, ne dersin? Kafa dağıtırız bir kaç hafta. Sonra da döner, ne yapacağımıza karar veririz."

Yankı dostuna buruk bir tebessümle baktı.

"Yok dostum. Sen hiçbir yere gelmiyorsun. Ben gidi-

yorum. Gitmek zorundayım. Ailem yüzünden kaybettiğim kız için her şeyden uzaklaşıyorum. Anladım ki Mel-da asla ikna olmayacak. Onsuz olmaktansa, her şeyi silip atmayı tercih ettim. Zamanla herkes alışacaktır bu duruma. Seni ararım sık sık. Bir yere yerleşirsem, o zaman haber veririm de sana. Bu ne kadar sürer onu bilmiyorum."

Arda ağzının içinden, "Boktan bir fikir," diye homurdansa da Yankı bunu ciddiye almayarak devam etti konuşmasına.

"Burada kaldıkça hem onun canını acıtacağım hem kendi canımı yakacağım. Olmadı, başaramadım." Sonra sanki dostunu teselli eder gibi elini dizine koyup sıktı. "Sen benim dostum, canım kardeşimsin. Bana duvar olacak adamsın. Dostum... Hakkını helal et be..."

Arda gözünden akan yaşı öfkeyle silip ayağa fırladı. "Etmiyorum lan, etmiyorum. Gidecekmiş de, başka yere yerleşecekmiş de. Kolay mı lan o kadar? Ebeni si-kerim senin. Sen benim diğer elimsin oğlum. Kardeşim-se kardeşim, canım ciğerim ama abi, bu kadar olmaz ya. Nereye gidiyorsun her şeyi bırakıp. Her şey Melda mı lan bu hayatta?"

Yankı buruk bir tebessümle baktı.

"Öyleymiş be Arda. İster nankör de ister bencil ama öyleymiş. Her şey Melda'yıymış. O yoksa hiç bir şey yok. Bana başka kişilerle olup benim çektiğimi çekmeni sağlayacağım dedi. Abi ben buna dayanamam. Ona da kızamıyorum çünkü o yıllardır bunu çekti. Ben yapamam abi."

"Hele bir olsun. Şerefsizim o herife bu dünyayı dar ederim. Git kafanı dinle ne bok yersen ye. Sonunda buraya döneceksin ama Yankı. İtin götüne de girsen gelir seni bulurum. Komaya sokar, sedyeyle getiririm buraya. Hakkını helal etmiş! Siktir lan. Vedalaşma falan da yok."

Git ne halt yersen ye, ama döneceksin. Eğer dostumu benden alırsan sülalene koyarım..."

Yankı, bu gözyaşını tutmadan kükreyen adama gece- den beri ilk gülümsemesini yolladı.

"Sen de sülalemdensin."

"Eğer seni geri getirmedim kendime de koyayım lan o zaman. Şimdi git hadi."

Git hadi, derken Yankı'yı kaldırmış sımsıkı sarmıştı. İki koca bebek aslan güreşi gibi birbirine sarılmış bir süre durdular. Yankı ayrılıp geri döndü. Tam giderken Arda'ya baktı.

"Arda!"

"Söyle koçum."

"Melda'ya iyi bak."

"Sen gelene kadar bakarım. Baktım gelmiyorsun, ilk önüme gelen davulcuya veririm kızı."

Yankı dostunun yapmaya çalıştığı şeye minnetle gülümseyip, bu oyuna son bir kez ayak uydurdu. Gözlerine yansımayan sırtmayla homurdandı.

"Ebeni sikeyim Arda."

Arda koca bir kahkahayla geri dönüp yürümeye başladı. Ne tuhaftır ki gözünden hâlâ dostu için yaşlar akıyordu.

1 Hafta Sonra

“Arda, Melda’nın durumu iyi değil. Yanki’dan da ses seda yok. Telaşlanıyorum.”

Arda odasına destursuz giren Daphne’ye baktı ama duyduklarından hiç etkilenmiş gibi durmuyordu. Yüzünde acılı bir alayla sırıttı.

“Melda neden iyi değilmiş? İsteddiği oldu işte. Yanki dolanmıyor etrafında.”

Daphne sinirle geldi adamın uzandığı yatağın başına dikildi.

“Sen ne ruhsuz bir adamsın ya.”

Arda kollarını başının altına koyup, gözlerini kaparken terslendi.

“Babama çekmişim. Eski lakabı ruhsuzmuş.”

“Hah. Sen Yağız amcanın tırnağı olamazsın. Adam günlerdir Melda’yı gülümsetebilmek için uğraşıyor. Sen ne yapıyorsun? Kızı gördüğün yerde başını çeviriyorsun.”

Arda sinirle doğruldu yerinden. Bu kadarı da fazlaydı artık Arda’ya göre.

“Ne mi yapıyorum? Esas siz ne yapıyorsunuz be? Al Melda’yı vur sana. Kızım biz geçmişimizi silemeyiz tamam mı? Yediğimiz her bok siz yokken yenilmiş. Size âşığız diyoruz, seviyoruz diyoruz... Sizde tık yok ama. Şimdi Yanki gidince mi kıymetli oldu? Benim de mi gitmem lazım? Daphne... Vallahi sinirim bozuk. Artık ya akıllanacaksınız, ya da dünya ahret bacımızsınız. Yeter

lan. Sanki siz varken karılarla gezdik, kumar oynadık. Sanki sevdiğinizi söylediğinizde götümüzü döndük gittik. Melda senelerce âşık olmuş olabilir, ama hiç kimse kusura bakmasın da bu aşkı öğrendiği an aşkına sahip çıkan da Yankı oldu.”

Daphne duyduğu üç sözün duygu karmaşasını yaşıyordu. Arda ona Defne dememişti. Bu canını öyle acıttı ki oysa bir aralar Daphne diye tutturmuş kendisiydi. Sonra ona, *seviyoruz âşığız*, derken sadece Yankı adına değil kendini de katmıştı işin içine. Âşıktı, seviyordu ve bu odun herif bunu sadece laf arasında öfkeyle kaçırmıştı ağzından ve Yankı gitmiş miydi?

Arda da kıza laf arasında yaptığı ilan-ı aşkın yeni farkına varırken kapı arasından fısıltıyla söylenen bir cümle ikisinin de dikkatini kapıya çekti.

“Yankı gitti mi?”

Abisine tüm gururunu kırıp Yankı’yı sormak için gelen Melda, duyduğu konuşmalarla kalakalmıştı. Aralık kapıdan Arda’nın kükremesi öyle duyuluyordu ki... Yankı’nın gitmiş olma düşüncesi ağır bir taş gibi içine oturdu.

Arda, kapıda sorduğu sorunun cevabını korkuyla bekleyen kardeşine baktı.

“Gitti Melda. Gözün aydın.”

Daphne sinirle Arda’ya baktı. Melda titreyen sesiyle tekrar sordu.

“Nereye gitti?”

Arda aslında çok fazla kızgındı kız kardeşine ama bu çaresiz haline de dayanamamıştı. Sanki söylediğinden memnun değilmiş gibi açıklama yaptı.

“Bilmiyorum. Sadece bir kere aradı, iyiyim dedi o kadar. Dayımlara da bir şey dememiş. Onlar da bilmiyor yerini.”

Melda gözlerinden yaşlar akarken yumruklarını sıkı-
mış duruyordu. Arda devam etti.

"Neden gitti biliyor musun? Senin o keçi damarın
adamın aşkını kabullenemedi çünkü. O kadınla olan
ilişkisi senden önceyken, sen onun bile hesabını sordun
adama. Sen ondan ispat istedin ve o da bu ispatı, eğer
Melda yoksa ailem de yok, diyerek verdi ve senin için her
şeyinden vazgeçerek gösterdi. Oldu mu şimdi Melda, is-
patlayabildi mi aşkını? "

Arda konuşmasının sonuna doğru öyle bağırdı ki
Melda kulaklarına dayadı yumruğunu. Sonra aynı sesle
bağırmağa başladı.

"Olmadı Arda, olmadı. Gitti ha? Dayanamadı... Ben
yıllardır dayanırken o bir ay bile dayanamadı. Bu kadar
basit işte... Ben ondan ispat istemedim. Ben ondan kal-
binde acıyan yarayı sarmasını istedim. Acım taze, de-
dim. Hemen geçmiyor, dedim. Seni seviyorum, dedim
ben o adama. Hep seveceğim dedim."

"Başkasıyla olurum, sen de aynı acıyı çekersin demiş-
sin lan, ne hep sevmesinden bahsediyorsun."

"Ben o sözleri söylemeden iki dakika evvel daha önce
seviştiği kadının kolları o adamın boynundaydı Arda. Ne
hissettiğim hakkında bir fikriniz var mı? Kaçması kolay
muydu? Ben kaçmadım. Ben yıllardır gözümün önünde
her şeyi hazmetmeye çalıştım. O kaçmayı tercih etti ama
öyle mi? Kendi bilir Arda. Bu benim ne kadar haklı ol-
duğumu gösterir. En ufak bir zorlukta seviyorum dediği
kadını bırakıp giden adam, zaten var olmasa da olur."

Melda bu sözleri söyledikten sonra öfkesiyle ve önü-
nü görmesini engelleyen yaşlarıyla mücadele ederek
arabasına gitti. Son hızla yol alırken aklında tek bir söz
yankılanıyordu. Yankı gitti.

1 Ay Sonra

Etrafında dönen kalabalığı görmeyen gözlerle ıztıyordtu Melda. Sergi başarıyla devam ediyordu. Tanımadığı onlarca insan ona takdirlerini ve beğenilerini sunuyordu ama Melda'nın bir yanı eksikti.

Kemal dayısı ve Berna yengesi gelmemişti sergiye. Tabii Arda da yoktu. Bir hafta sürecek serginin son günündeydi ve beklemişti hep. Gözü sürekli kapıdaydı.

Yankı'nın gitmesinin üzerinden bir ay geçmişti. Koskoca bir ay. Kimseyle görüşmüyordu. Zaten anne, babası ve Daphne haricinde onunla görüşmek isteyen de pek yoktu. Kendini anlatmaktan vazgeçmişti. Kendi bile tam anlayamazken kime ne anlatacaktı ki zaten.

Bir süre daha içinde umutla kapıya baktı ve sonra da arkasını döndü. Kapıya bakmaktan vazgeçtiği için içeri giren çifti görememişti. Çift sergi salonuna girmiş, Melda'ya ait olan bölüme ilerlemişti. Sergilenen eserler arasında dolaşırlarken gözleri bir heykele takıldı. Kadın hıçkırarak ağlayıp kocasının kollarına gömüldü. Oğlu taş halini almış, ama yüzünde ki o hayran olunası ifadesiyle bakıyordu uzaklara. Melda, Yankı'yı yapmıştı ve koleksiyonunun en gözde eseri olarak özel bir bölümde sergileniyordu.

Bu işlerden hiç anlamayan biri bile, bu heykelin büyük bir aşkla yapıldığını anlardı. Âşık bir el, âşık bir yürek şekil vermişti bu cansız hamur parçasına. Berna

uzandı heykelin yanağını okşadı.
"Oğlum..."

Kemal karısını geri çekti.

"Berna hata yaptık. Melda'ya kızmakla, onu suçla-
makla büyük hata yaptık."

Berna başını salladı.

"Eğer Yankı bize bu sabah kızmasaydı ben yine gel-
meyecektim Kemal. Canım acıyor, Melda'nın da acıyor-
muş ama bak."

Karısının başıyla işaret ettiği yere döndü Kemal. Mel-
da bir yere sığınmış kalabalıktan uzakta gözlerini yum-
muş, duvara yaslanmış duruyordu.

Sabah Yankı sergiyi sorunca Berna öfkeyle gitmedik-
lerini söylemişti. Yankı bu söz üstüne sinirlenmişti.

"Anne, sana kaç kere söyleyeceğim onun bir suçu yok. Be-
nim yokluğum sizin kadar onunda canını acıtiyordur. Annem
ne olur. Size ihtiyacı var."

Bu sefer Berna hıçkırarak konuşmuştu.

"Sana da var o zaman oğlum. Hem onun, hem bizim.
Sen gel o zaman. Her gün konuşmak yetmiyor. Kokunu
özledim annem."

Bu telefon konuşmasından sonra karar vermişlerdi
sergiye gelmeye. İşte şimdi de buradaydılar. Oğullarının
heykeli önünde ve onun emanetinin karşısında.

Usluca Melda'ya yaklaştıklarında kız onları gördü.
Birbirlerine bir süre baktıktan sonra Melda ağlayarak
koştı yengesinin kollarına. Sımsıkı sarıldı. Onun koku-
sunda Yankı'yı aradı ama Berna tam tersini yaptı.

"Yankım gibi kokuyorsun Melda."

Kemal bu iki kadını izlerken içinde kopan fırtınayı
dindirmeye çalıştı. Oğlu gelmeliydi. Bu kadar sevilirken
bu neyin kaçmasıydı?

Melda gözlerindeki yaşları silmeye çalışırken titrek

bir nefes aldı. Öyle özlemişti ki Yankı'yı... Sergi kapana-
na kadar bir köşede sarmaş dolaş durdular. Kâh Yankı ile
Melda'nın çocukluk anılarıyla güldüler, kâh ağladılar.
Melda az da olsa hafiflemişti. Suçlanmak ve bu insanla-
nın üzüntüsüne sebep olmak çok ağırdı.

Kemal ve Berna gittikten sonra Yankı'nın heykelinin
yanına geldi ve uzun uzun seyre daldı. Daphne koluna
dokunduğunda ona buruk bir şekilde gülümsedi.

"Sen çık."

Daphne'nin arkasından yeniden o çok özlediği yüze
bakmaya başladı. Serginin yavaş yavaş boşaldığının bile
farkında değildi. Sadece çok özlemişti. Artık dökecek
yaşı kalmamış, sadece yüreğinde kopuyordu hicinkla-
rı... Acaba Yankı da onu özlüyor muydu? Derin bir nefes
çekip başını kaldırdığında ona üzgün ve buruk bir tebes-
sümle bakan Murat'ı gördü ve aynı şekilde karşılık verip
kapıya doğru yürüdü. Artık daha fazla kalmasına gerek
kalmamıştı. Arda da gelmeyecekti işte...

Tam sergi salonunun ana kapsısından çıkmıştı ki
Arda'yı gördü. Arabasına yaslanmış kolları önünde onu
bekliyordu.

Arda, Melda'yı gördüğünde bir süre durdu.
Daphne'nin ona bağırtısı kulağında cınladı. "Sen söz ver-
miştin kız kardeşine. Ne karar alırsan al yanımdayım, demiş-
tin. Bu mu senin ağabeyliğin?" Oysa Daphne aradığında o
çoktan serginin yolunu tutmuştu bile. Üstelik Yankı da
ağızına sıçmıştı. Sergiye gitmediğini öğrendiğinde onun
aklını başına getirecek sözleri sarf etmişti. Benim emane-
timle bu kadar mı ilgileniyorsun, diye bağırmıştı. Haklıydı.
İkisi de haklıydı. O onun kız kardeşiydi. Canından bir
parçaydı. Ne kadar üzgün olduğunu görüyordu. Başını
sinirle sağa sola sallayıp ona hasretle bakan kardeşine
kollarını açtı.

Melda koşar adımlarla geldi abisinin kollarına. Sessizce ağlamaya başladı yine. Bir aydır başka bir şey yapmıyordu zaten. Fısıldadı...

"Çok özledim onu abi çok."

"Biliyorum prensesim."

"Seni arıyor değil mi?"

Abisinin göğsüne gömdüğü yüzünden dolayı sesi bozuk çıkıyordu.

"Arıyor."

"Beni soruyor mu?"

Arda, nemli ve üzgünü yüze bakarken buruk bir şekilde gülümsedi.

"Sadece senden konuşuyor."

"O zaman neden gelmiyor, neden beni aramıyor?"

"Bilmiyorum bebeğim."

"Beni unutmayı bekliyor değil mi?"

Arda bu soruya nasıl cevap vereceğini bilemediği için sessiz kaldı ve Melda bu sessizlikte kendi cevabını almış oldu. Acıyla, cevabından korkarak sordu.

"Unutabilir mi abi?"

Arda yaşlardan ıslanmış yüzü okşadı.

"Unutamaz küçüğüm. Unutursa da ben aklını başına getiririm."

"Ben böyle vazgeçmezdim."

"O da vazgeçmek için gitmedi. Başka çaresi olmadığı için gitti."

Melda titrek bir nefes aldıktan sonra başını salladı.

"Hi hi." Sonra akan gözyaşını bir kere daha sildi ve çok yorgun bir sesle mırıldandı. "Eve gidelim abi. Çok yorgunum."

Bu kız ona abi dedikçe içi şişiyordu Arda'nın. Melda, çok savunmasız kaldığı zamanlarda ancak abi derdi. Bu hali çocuk gibiydi. Kardeşini arabanın ön tarafına otur-

tup kendi de yerine geçti. Sessizlik içinde gittiler eve. Daphne, Doğa'yla birlikte mutfakta oturuyordu. Ser- giden çıkar çıkmaz Arda'yı aramış, Melda'nın ona iht- mayınca umutlanmıştı. Şimdi Melda'nın, ağabeyinin kolunda eve girdiğini görmek onu mutlu etti. Gülümsedi ama Arda yine ona soğuk soğuk baktı. Bir ay önce yap- tıkları konuşmadan sonra Arda onunla da arasına mesa- fe koymuştu. Eski muzırlıklarını yapmaz olmuştu.

Melda annesine ve Daphne'ye bakıp buruk bir gü- lümsedi.

"Yorgunum. Duş alıp yatacağım."

Uzun zamandır yaptığı gibi...

Melda'nın arkasından bakarlarken Doğa, Daphne ve Arda'ya döndü. Bir çocuğu aşk acısı çekiyordu, diğer ço- cuğu da gözünün önündeki aşkı kaybetmek üzereydi.

"Aşk zordur çocuklarım. Kaçan fırsatlar ömrünüzden ömür alabilir. Bu bende dört yıla mal olmuştu. Melda'ya ne kadara mal olacak bilmem. Sizde aklınızı başınıza toplayın artık."

Salona geçip kocasının koltukta uyuklayan yüzüne baktı sevgiyle. Eğildi kulağına.

"Sebeğim, hadi yatalım."

Yağız homurdanarak uyandı ve karısının omzuna ko- lunu atarak merdivenleri çıktı. Melda'nın kapısının önü- ne geldiğinde karısına fısıldadı.

"O Yankı puştunu aratıyorum. Bulunca ağzını burnu- nu dağıtıp kızımın yanına getireceğim. Lan, kim derdi kızım için adam kovalayacağım diye."

Doğa, kocasına sevgiyle baktı.

"Sen bilirsin işini bir tanem ama zorla yaptıracağın şey Melda'yı daha çok üzer."

"Her şeyi bilmek zorunda mısın hatun?"
Doğa kocasına gülümsedi ama bu gülümseme kızları-
nın hüzününden dolayı buruktu.
"Görevim bu koca bebek."

A. S. (1)

Annesinin arkasından bakan Arda, sakın bir şekilde
masaya oturdu. Daphne ona ışık saçan gözlerle baktı.

"Gittin."
"Gittim."
"Biliyordum. Sana en çok ihtiyaç duyduğu anda onu
bırakman olmazdı zaten."

Arda buruk şekilde gülümsedi.
"Bıraktım ama... Bir ay. Senin de dediğin gibi, ona bir
şey vermiştim ve tutmadım."

Daphne elini sevdiği adamın omzuna koydu. Bu
bir ayda hepsi bir parça olgunlaşmış gibiydi sanki.
Yanki'nin gitmesi, hepsine bir hayat dersi vermişti. En
çok da Melda'ya...

"Büyüdük sanırım Arda."
Arda, Daphne'ye baktı.
"Ailemi... Özellikle Melda'yı... Çok seviyorsun değil
mi?"

Daphne'nin gözleri doldu ve bunu saklamak için ba-
şını önüne eğdi.

"Doğa, olmayan annem gibi, Yağız öyle baba gibi ba-
kıp azarlıyor ki... Melda; Saç saça, baş başa kavga etme-
yi istediğim bir kız kardeş." Sonra dayanamadı ve o çok
sevdiği kara gözlere bakarak devam etti. "Evet, sevdim.
Sanırım olmayan ailem gibi oldular. Aslında Yanki'ya
çok kızsam da, ailesini kaybetme korkusunu öyle iyi an-
layabiliyorum ki. Sizi kaybetmek istemezdim."

Arda uzanıp kızı kollarına çekti. Gözlerinden akan yaş sildi. Eğilip dudağından öpmeden önce mırıldandı. "Herkesi seviyorsun ama bir benim adımı söylemedin Defne'm."

Daphne uzun günler sonunda duyduğu Defne'm sözünü Arda'nın dudaklarından tadar gibi karşılık verdi. Sonunda demişti... Sadece onun Defne'siydi o...

Arda'nın kolları arasında yeniden yaşama dönmüş gibi hissetti Daphne. Bu sevdiği adama hasret duymasının mantıklı açıklamasını aradı. Melda ve Yankı gerçeği öyle acıtıcıydı ki... Arda haklıydı. Hangi geçmişin hesabını soruyordu ondan? Kendinin içinde bulunmadığı geçmişin mi?

Dudaklarındaki tadın doya doya sefasını sürdürdü. Canı, dostu yukarda acı içindeyken o burada aşkın kollanındaydı. Bu acı veriyordu ama kendi artık acı çekmek istemiyordu ve bu adama çekertmek de istemiyordu. Kimin söylediğinin ne önemi vardı ki. Varsın Arda sevmiyor olsun, varsın laf arasında öylesine söylemiş olsun... Yaşadığı aşk, hissettiği aşk kendine aitti ve göğsünü gere gere taşıyacaktı bu aşkı.

Kafasını geri çekip fısıldadı adamın dudaklarına doğru.

"Seni seviyorum Arda Korkut. Seni öyle çok seviyorum ki, beni sevmeme ihtimalin canımdan can alıyor. Yunanistan da, Eleni'ye söylediklerini duymuştum. Bir öpücüğe, o kadar anlam yüklenmez demiştin. Korktum, ben o bir tek öpücüğe birçok anlam yüklemiştim." Arda hızla kızın yüzünü avuçlarının içine alıp sözünü kesti.

"Sen Eleni'ye söylediklerimi duyduktan sonra mı benden kaçmaya karar verdin?"

Yüzü Arda'nın ellerinde sıkıştığı için başını oynatmasa da, aşağı yukarı sallamaya çalıştı. Arda'nın dudak-

larından, "Siktir," sözcüğünü duyduktan sonra aceleyle devam etti.

"Çok korktum Arda. Diğer kızlardan farkımı olmadığımı düşündüm. Senden uzak durmamın sebebi buydu işte. Elde edemediğinin peşinden koşuyorsun sandım. Önce seni kendime âşık etmeliyim dedim ama gördüm ki..." Daphne kısıp bir nefes alıp Arda'nın gözlerine baktı ve o gözlerde adını koyamadığı birçok şey gördü. Umursamayarak devam etti. Durmayacaktı artık. "Zaman yokmuş Arda. Gurur, inat, korkular... Bunlar sadece aşkı öteliyormuş. Şimdi umurumda değil hiçbir şey. Sadece bil. Seni seviyorum."

Arda hiç sesini çıkarmadan dinledi kızı. Bir şey sorsa, büyü an bozulacak gibi gelmişti ona. Kızın söyleyecekleri bittikten sonra başparmaklarıyla, iki yanağını usul usul okşamaya başladı. Gözleri dudaklarında mırıldandı.

"Bense seni o öpücükten sonra hiç unutmadım Defne. O öpücükten sonra ben kadın kısmını yeryüzünden sildim. Senden başkası olmadı. Olamadı. Sen o ihtiyar adamın meyhanesinde, sahnede söylenen şarkının Türkçesini söylediğin anda sızmıştın kalbime ama bilmediğin şeyi anlamak zor oluyormuş be Defne'm."

Duyduğu itiraflarla oluşan ağlama isteğini bastıran Daphne, gülümsemeye çalışarak mırıldandı.

"Yani her şeyi bilen adam, bu konuda acemiymiş öyle mi?"

Arda, gözlerinde dünyayı barındıran kadını kendine çekerken kalbi dört nala koşmaya başladı.

"Ah be kadın... Kaçtığın onca zamanı bana borçlusun."

Daphne artık gözlerindeki yaşları durduramıyordu. Ağlarken gülmek, mutlu olmak böyle bir şeydi işte. O da kısık sesle mırıldandı.

"Senin borcun daha fazla bana. Greg'in fotoğraflarının arasında seni ilk gördüğüm andan beri âşığım ben sana..."

Arda bu itirafla şok oldu. Kalbi dörtmala koşarken bir engele çarpmış gibi durmuş, neredeyse atmaya unutmuştu. Tek bir hamlede kızı kendine çekti, dudaklarını can suyunu içiyormuş gibi öptükten sonra bir santim uzaklaştırdı ve fısıldadı.

"Bundan sonra kaçmak yok."

Arda gözlerinin içine baktı. Ateş saçan kahverengi gözlere ve kızı tekrar öpmeden önce, "Sana çok fena âşık oldum Yunan kızı," deyip yine dudaklarını ait oldukları yere koydu. Daphne'nin kalbi yaşadığı mutluluğu taşıyamayacak kadar hızla atmaya başlarken, Arda kendi kör cahilliğine lanet ederek kızın dudaklarının tadına vardı.

O da babası gibiydi. Aşk anlamayacak kadar kör... Aşkını yaşarken, o iki kelimenin önemini kavrayamayacak kadar tek odaklı... Babasından aldığı bir derste vardı ama Arda'nın. En çok o biliyordu söylenmemiş bir aşkın acısını. O şahit olmuştu, o minik kalbiyle, annesiyle yalnız geçen yılların hüznüne... Annesi geceleri ağlarken duymuyor gibi yapardı hep. Babası gibi bir adamdı o ama babasının hatasını da anlamayacak kadar kör değildi. O bu yanlışla düşmeyecekti. Kaybettikten sonra kıymeti bilmektense, ellerindeyken sarılacaktı aşkına. Âşık bu kadına. Bunu geçen günlerde laf arasında o öfkeyle söylerken fark etmişti. Önce öfkesi sahip çıkmıştı aşkına, şimdi de kendi sahip çıkacaktı. Bu kadın kadar cesur olacaktı.

Dudaklarını kızıdan çekip, tekrar gözlerinin içine baktı. Bu gözlerde ömrünü tüketse, zerre itiraz etmezdi.

"Seni seviyorum Defne'm. İlk gördüğüm andan beri... Yaşadığım ilk ve tek aşksın. Bu yüzden bu kadar

cahulluğum. Bilemedim. Bir insan sevdiğine ne yapar, nasıl davranır bilemedim. Yaktım, yıktım sözlerimle. Çocukluk ettim ama içimde öyle büyüktün ki korkum sardı her yanıma. Şimdi korku yok ama çünkü benimsin ka-
dır. Geçmişimden bağımsız... Geçmişinden bağımsız...
Seni bil, seninle doğdum ben. Biliyorum çekilmez bir
adamım, genlerimde odunluk var, ama bil ki ömrüm yet-
ecek bu can seni hep sevecek."

Daphne, duyduklarıyla dünyayı yeniden keşfediyor
gibi şaşkın, mutlu ve umut doldu. Aylardır beklediği
cümleler birer yaşam suyu gibi damlamıştı sevdiği ada-
mın dudaklarından. Gülümsedi.

"Biliyorum. Sen babanın oğlusun."

Tekrar birleşen dudakları aşkı, şefkati, özlemi, vusla-
tı... Her şeyi aynı anda yaşattı ikisine. İkisinin de aklının
bir köşesinde aşk acısını yüreklerinde yaşayan o iki kişi
vardı ama.

“Bak bu herif çok oldu ama,”

Aslı, kaçırdığı dinlediği bu serzenişe, yine ezberlediği cümlelerle cevap verdi.

“Yiğit saçmalama. Kızımız ciddi bir ilişki yaşıyor. Gençlerin çıkmasından daha doğal ne var. Benim de bir annem babam vardı ama sen bizden çıkmıyordun.”

“O ayrı Aslı. Ben seninle evlenmeyi düşünüyordum zaten.”

Aslı gülümsedi.

“Zaten hep siz mükemmel, siz ayrı... Lütfen Duru aşağı indiğinde o yakışıklı suratını asma. Biliyorsun, sen suratını asıp onay vermeyince kızının tüm neşesi kaçıyor.”

“İyi Aslı ama bu işin sonunda benim kızım da Melda gibi yıkılırsa, ortalığı yakarım.”

Aslı kaşlarını çatı. Minik Melda’larının bu üzgün halleri onları ailece çok üzüyordu.

“Gerçekten aşkım, ne oldu Yankı’yı arama işiniz?”

Yiğit sıkıntıyla içini çekti.

“Abim durdurdu. Zorla gelecek adamın kızına faydası yok dedi. Melda öyle kötü durumdaymış ki Yağız, Yankı gelirse gebertmeyi düşünüyor.”

Aslı bazen bu ailenin adamlarına akıl sır erdiremiyor. Hepsini bu fevriyetlerinin cezasını vaktiyle çekmişken hâlâ akıllanmamışlardı. O sakın haline ters düşecek sivri cümlelerle kocasını payladı.

“Abartmayın. O çocukta keyfinden gitmedi. Neden her şeyde bu kadar fevrisiniz? Aklınızı kullanın, duygularınızı tartın. Sence o çocuk Melda için bunca şevden

vazgeçerek zaten yeterince acı çekmiyor mu? Abime söyle saçmalamasın. İkisi de bizim çocuğumuz. Yankı yabancı mı?"

"Tamam, Aslı. Sen yine delirdin."

O sırada Duru girdi salona ve gelmesiyle kapının çalması bir oldu.

"Ben açarım, İnanç'tır."

Yiğit kızının arkasından bakakalmıştı. Ne ara büyümüşü bu kız? Nasıl da güzel olmuştu. Bu herif kızına bir varlık yaptığı an kaçacak delik arasa iyi ederdi.

Duru kapıyı açıp sevdiği adamı görünce kalbinde binlerce kelebek uçmuş gibi hissetti yine ve yine o aşk romanlarındaki kızları çok iyi anladığını düşündü. Gülümsedi çünkü sevdiği adam ona, dünyanın en harika şeyiymiş gibi bakıyordu.

Öyle de hissediyordu aslında İnanç. Bodrum'da yaşadıkları andan sonra, bu kızın aşkını yaşarken nasıl verici, nasıl mükemmel olduğunu fark etmişti. O şımarık hallerinin, aslında aşkı hiç bilmemesinden kaynaklandığını anlamıştı. Ona gülümseyerek bakan bu gözlere ömrünü verirdi. O da gülümsedi.

"Hayatımın anlamı. Yine çok güzelsin."

Duru gülümseyerek baktı bu adama. Bu kadar sevmek ve sevildiğini bu kadar hissetmek... Nasıl bir şanstı kendisindeki. Melda'sı ise... Yüzü asılmıştı ama ayrı bir heyecanla karşısında duran bu adamla geçireceği güzel bir geceyi kötü geçirmek istemedi. Melda'yla konuştuğunda sesi kötü geliyordu. Ona gelebileceğini, bu akşamı iptal edebileceğini söylemişti ama Melda kızmıştı. Eğer bu geceyi iptal ederse yüzüne bakmayacağını söylemişti. İçinden sessiz bir dua gönderdi kuzusu için ve kapıyı çekip arabaya gitmeden önce mırıldandı.

"Sen de çok yakışıklı olmuşsun."

İnanç yüzünde derin bir gülümsemeyle arabaya önce Duru'yu bindirmiş sonra kendisi geçmişti. Sessizce yürürken Duru bir tuhaflık olduğunun farkındaydı. Bu adam bu kadar sessiz? Bir şeyler dönüyordu ve o az bu-
çok tahmin ediyordu. Bu yüzden heyecanı had safha-
daydı.

Bir restorana gelmeyi beklerken, lüks bir otele gelmiş-
lerdi. Neden buraya geldiklerini merak ederken, Inanç
çoktan onun elini tutmuş, restoranların ters yönüne doğ-
ru yürüyordu. Otelin konferans salonuna geldiklerinde
Duru soru sorar gibi baktı. İnanç elini dudaklarına götür-
rüp mırıldandı.

"Sadece sabret bebeğim."

Geniş kapıyı tek eliyle itip içeri girdiğinde Duru göz-
lerine inanamadı. Koltuklarda bir sürü insan ve hepsinin
elinde kameralar, fotoğraf makineleri vardı. Sahnenin
her tarafı reklam afişleriyle donatılmıştı. Parfüm şişesi
reklamı... Önce hiç fark etmedi Duru ama kendini izle-
yen onlarca gözün eşliğinde sahneye yaklaşırken afişler-
deki parfüm ismine baktı.

DUR&İN

**HER KADIN SEVDİĞİ ERKEK İÇİN
TEK BİR KOKUYU BARINDIRIR. AŞK...**

Sahneye İnanç'ın sıkı sıkıya tuttuğu elinin yönlendir-
mesiyle çıkan Duru, kürsünün önüne gelip durmuştu.
İnanç önce kıza bakıp göz kırptı ve elini bırakmadan
mikrofona döndü.

"Sevgili konuklar, öncelikle yapımı ve patenti bana ait
olan parfümümün tanıtım gecesine geldiğiniz için hepi-
nize teşekkür ederim."

Duru bu açıklamayla acayip şaşırmış ve soru sorar gibi İnanç'a bakmıştı ama İnanç kıza değil, konuklara bakıyordu ve alkışlar azalınca konuşmasına devam etti.

"Bu koku için diyeceğim çok fazla bir şey yok. Bu kokunun çıkış noktası aşktı. Her adam sevdiği kadını özel hissettirmek ister. Bu kokunun bendeki önemi de işte bu." Konuşmasının bu kısmında durdu ve Duru'nun gözlerine baktı. Sonra her bir sözcüğü büyük bir aşkla söyledi.

"Sevdiğim kadının aşkı uğruna tasarlanmış bir parfüm bu. Onun bana ait olduğunu simgeleyen bir koku," derken Duru'ya göz kırpıp konuklara döndü tekrar ve devam etti.

"Dilerim ki bize olduğu kadar diğer tüm âşıklara da şans getirir. Bu parfümün şişesi özel olarak tasarlanmıştı arkadaşlar. Cam bir küre şeklinde tasarlanan parfüm kapağı, aslında bir yüzük kutusudur ve şimdi ben de sizlerin huzurunda, aşkı için hazırladığım bu parfümü hediye ettiğim kadına soruyorum."

Kürsüde duran şişeyi eline aldı. Şişenin kapağına bakan Duru, minik cam kürenin içinde bir yüzük gördü. İnanç kapağı kaldırdığında, içindeki yüzük daha çok göz önüne serildi. Yüzüğü eline alıp kürsünün yan tarafına geçerek Duru'nun önünde tek dizinin üstüne çöktü. Kadının elini eline alıp aşağıdan yukarıya gözlerine baktı. Duru her an kalbi duracak gibi hissediyordu.

"Duru'm. Her şeyim. Yıllardır gözümü gönlümü zapt eden ve bir ömür boyu sahibim olmasını istediğim muhteşem kadın. Beni kendinle ödüllendirir misin? Bana yaşama tutunma sebebi verir misin? Bana en büyük ödül olarak kendini sunar mısın? Sana sunduğum bu kalbi bir ömür boyu avucunda tutar mısın? Duru Korkut... Benimle evlenir misin?"

Adamın her cümlesinden sonra gözlerindeki yaşla-
ra, dudaklarındaki tebessüm eşlik ediyordu Duru'nun.
Sözü bitip de gözlerine bakan İnanç'ın bir cevap bekle-
diğini biliyordu ama o kelime ağzından bir türlü çıkmı-
yordu heyecandan. Bu adam onu öldürecek.

Kadının gözlerindeki aşkı ve mutluluğu görmese red-
dedileceğini düşünecekti İnanç. Heyecandan konuşama-
yan sevgilisine cesaret verircesine elini sıktı. Herkes pür
dikkat onları izlerken flaşlar ardı arkasına patlıyordu.
Sonunda Duru'nun sesi önce fısıltılı sonra haykırarak
cevabı dillendirmişti.

"Evet... Evet! EVET! Seninle evlenirim ömrümün he-
diyesi."

Alkış sesleri arasında İnanç elindeki yüzüğü Duru'nun
parmağına takmış, üstünü öpmüş ve ayağa kalkıp kızın
dudaklarını hapsedmişti.

İkisinin de kalbi, birbirine karışarak deli gibi çarpma-
ya başlamıştı. İnanç Duru'nun kulağına fısıldadı.

"Seni mutlu edemediğim her güne, ömrümden ömür
gitsin Durum."

(4 3 11)

Duru, rüya ve kâbus arasında kalmış gibi geçirmişti
bir haftayı. Her sabah mutlaka Melda'ya uğruyor, yenge-
sinin ve Daphne'nin baskılarına ortak olup kızın kahvaltı
yapmasını ve yalnız olmadığını hissetmesini sağlıyordu.
Daphne bile Arda ile birlikteliğinin tadını çıkartamıyor-
du. Bütün endişeleri Melda içindi. Melda'nın o güzel göz-
leri, aşk sarhoşluğuyla kısacık bir süre parlamıştı sadece.
Sonra yine derin denizler gibi koyu ve ışıltısız bir maviye
dönüşmüştü. Buna dayanamıyordu işte. Bu üzüntüsü de
sadece sevdiğinin yanındayken hafifliyordu.

En son Melda'ya gittiğinde ona bir söz vermişti. Aşkını doya doya yaşayacağına ve onu kaybetmemek için elinden geleni yapacağına dair... Bu sözünü de tutuyordu aslında.

İnanç'ın ona dolanmış kollarının sıcaklığında keyifle karşılarındaki denizi izlerken bu adamdan başka dünyası olmadığını bir kere daha anlamıştı. Aşkını onu öyle güzel olgunlaştırmıştı ki...

Elinin usulca tutulduğunu ve sevdiği adamın dudaklarına götürüldüğünü hissetti. Yüzük olan parmağını öpüyordu genç adam.

"Benimsin..."

Duru bu sözle gülümsedi. Ne zaman yüzüğün olduğu parmağını öpse, aynı sözü söylüyordu İnanç. Sonra da aklına babası geldi. Babası da ne zaman o yüzüğü görse, dünyanın lafını sayıyor, kendi kendinize iş yaptınız diye homurdanıyordu.

"Tıpkı babam gibisin. Bu yüzük ikinize de çok anlam ifade ediyor."

İnanç şaşkın bir şekilde Duru'ya baktı.

"Babana ne ifade ediyormuş?"

"Yüzüğü her gördüğünde, kimse gelip benden kız istemedi, o yüzük geçersizdir diye bağırıyor."

İnanç bu sözle kahkaha attı.

"Adam haklı ama az daha sabretsin. Annemler bu hatla sonu Türkiye'ye geliyor."

Duru bu sözle birden diklendi. Gözleri heyecan ve panikle ışıldadı.

"Nasıl geliyorlar?"

"Uçakla bebeğim."

Duru sinirle adamın göğsüne bir tane geçirip çemkirmeye başladı.

"Benimle dalga geçme İnanç. Ailen geliyor ve ben

bunu şimdi öğreniyorum. Konusu açılmasa söylemeyecek miydin?"

"Bu sabah aradılar ve sen bende akıl koymuyorsun ki hatırlayayım..."

"Ha, yani suçlu ben mi oldum şimdi?"

İnanç kızın, bu hallerine bayılıyordu. Hâlâ onun şımarığıydı işte. Şımarık, huysuz ve aşırı güzel... Büyük bir hasretle, etraflarındaki insanlara aldırmanda kızın dudaklarına eğildi.

"Âşığım sana..."

Duru öpücüğe aşkla karşılık verirken, içinden *ben de* diye geçirdi. *Hem de deli gibi.*

Yanlarından geçen gençlerin kıkırdama seslerini duyduklarında, Duru kendini geri çekip, utanarak etrafına baktı. Yani tamam, sonuçta sevdiği adamdı ama böyle güpegündüz, orta yerde de öpüşülmezdi ki canım...

"Duru?"

Duru adının bu adamın ağzından dökülmesine bayılıyordu.

"Efendim aşkım."

"Ben tuzlu kahve istemiyorum."

Son derece masum ve gerçek korku barındıran bu sözle bir süre kalan Duru, sonrasında kahkahayı bastı. Bunun endişesini yaşadığına inanamıyordu.

"Ben de sana şekerli yaparım o zaman."

"Aynen, hatta sen bana filtre kahve yap."

"Elbette, hatta siz beni hiç istemeyin."

Bu sözle yüzünü asan İnanç, derin bir iç çekerek kızı kendine doğru yasladı.

"Tamam ya. Hemen laf sokma. İçeriz tuzlu kahveyi."

Duru aceleyle geri çekildi ve hararetle bir şekilde itiraz etti.

"Ya aşkım ben ciddiym. Gerçekten isteme falan olmasın."

"Saçmalama ya. İstemeden olur mu?"

"Olur bebeğim. Bak sen bizim sülaleyi bilmiyorsun. Bütün büyükler bir araya gelecek, biri verecek, diğeri sü-ründürecek... Hem Melda'nın durumu da ortada zaten, ben o böyleyken herhangi bir eğlence falan yapamam."

Gerçekten de yapamazlardı. İnanç o gülen gözlü kızın çektiklerini Duru'dan her gün dinliyordu. Hangisine kızsın bilemiyordu da...

"Haklısın sevgilim. Bizimkiler de durumu anlayacaktır. Sadece tanışma yemeği olur ve düğünü kararlaştırırız."

Duru bu anlayışı adama kurban olurdu vesselam.

"Aynen. Nasıl olsa ben yüzüğümü de taktım."

"Eh, çok da yakıştı..."

İnanç, ikinci kez dudaklarına eğilecekken Duru çocuk azarlar gibi bakıp geri çekildi. Bu adama da hiç yüz vermeye gelmiyordu ama...

"İnsanlar görecektir..."

"Çokta umurumda..."

Sonuç olarak kaçamamıştı Duru.

Sonrasında Duru'yu büyük bir telaş kaplamıştı. Kolay değildi. Sevdığı adamın ailesiyle tanışacaktı. İnanç her ne kadar onu rahatlatmaya çalışsa da başarılı olamamıştı.

Sonunda o gün gelip çattı. Annesi ile birlikte heyecanlı hazırlıklar içine girerken, Yiğit de fır dönüyordu.

"Ne demek isteme olmayacak?"

"Babacığım, kaç kere anlattım. Melda o haldeyken yapamam. Tanışalım, olsun bitsin."

Yiğit bu durumdan memnun olmasa da, yeğeni için mecbur razı geldi ama yine de kapı zilini duyana kadar homurdanmayı da ihmal etmemişti.

Duru büyük bir heyecanla kapıya koşturdu ve son bir kere aynadan kendine baktı. Sarı diz üstü elbisesi, at kuyruğu yapıp uçlarını kıvrıdığı saçlarıyla güzeldi. En azından her kayınvalide adayının seveceği bir görüntüsü vardı. Hanım hanımcık...

Açtığı kapıdan ilk önce kıır saçlı, oldukça yakışıklı bir adam, hafif tombik şirin mi şirin bir kadın girdi.

"Merhaba efendim, hoş geldiniz."

Kadın gülen yüzüyle ona bakınca Duru'nun içi rahatladı.

"Hoş bulduk Duru'cum."

Adam da babacan bir tavırla gülüp içeri girerken Mel-da, İnanç'ı gördü. Yine yakışıklı ve yine çok öpülesi duruyordu ama şu anda bunu göz ardı etmesi gerekiyordu. Tabii başarabilirse...

İnanç'a öyle dalıp gitmişti ki, arkasından çıkan yakışıklı serserinin söylediği söze kadar onun farkına varamamıştı.

"Abime bu şekilde bakmanı sağlayacak kadar, seni nasıl etkilemiş olabilir, anlamıyorum."

"Ne?"

"Diyorum ki yengecim, hoş bulduk."

Duru hâlâ şaşkın şaşkın bu genç adama bakarken, İnanç kardeşinin kafasına çaktırmadan bir tane patlattı.

"Kıvanç. Bir daha uyarmayacağım bak."

"Bu kadar güzel olduğunu niye söylemedin?"

"Söyledim ama söylemesem de bu seni ilgilendirmez."

"Kız kardeşi var mı diye sorsam kızarmısın?"

İnanç, tam delirmeye az kalmış gibi diklenecekken babasının homurtusunu duydu ve onları izleyen kalabalığa döndü. Yiğit'in bile sırtıttığını görünce mahcup mahcup gülümsedi ve ileri doğru bir adım attı.

"Efendim, tanıştırayım. Babam Muzaffer, annem Gü-
lin. Bu gereksiz adam da kardeşim Kıvanç." Kardeşi bu
sözden memnun kalmadığını belirtecek şekilde homur-
dansa da takmadı ve kendi ailesine döndü. "Duru'nun
babası Yiğit Bey ve annesi Aslı Hanım. Bu da..." diye
devam edecekti ki babası babacan bir şekilde araya girdi.
"Bu da bizim güzel gelinimiz Duru. O kadarını anla-
dık evladım."

Muzaffer Bey'in bu samimiyetiyle gerginlik azalmış
ve hep birlikte salona geçilmişti. Aileler karşılıklı olarak
birbirinden hoşlanmış ve düğün tarihine varana kadar
konuşmuşlardı. Muzaffer Bey ve Gülin Hanım, düğün-
den bir ay önce yurda dönüş yapacaklar ve gereken ha-
zırlıkları birlikte üstleneceklerdi. Kız istememe olayına
laızla takılmayan Muzaffer Bey, "Nasıl da kız da bizim,
oğlan da bizim öyle değil mi dünürüm," dediğinde Yi-
ğit gülümseyerek İnanç'a bakmış ve "Aynen dediğiniz
gibi Muzaffer Bey. Kız da bizim, oğlan da bizim," deyip
onaylamıştı durumu.

Gerçi bu istememe olayı, nişan olmayacağı anlamına
gelmiyordu ve bu nişan da biraz farklı olacağı benziyor-
du.

Duru, İnanç'a kaş göz işareti yapmaktan helak olmuş-
tu ki, İnanç sonunda anlayıp ayağa kalktı. Duru'ya dö-
nerek, "Banyoyu gösterebilir misin?" diye çok efendice
sordu. Anında ayağa fırlayan Duru, diğerlerine hafifçe
lebeşüm edip salondan çıktı.

Arkasından gelen İnanç'ı kolundan tuttuğu gibi ban-
yonun yanındaki çalışma odasına soktu.

"Dur kızım, ev kalabalık. Olmaz..."

İnanç'ın piç piç sırıtan suratına bir tane çakmak ile öp-
mek arasında gidip gelen Duru, sonunda öpmeyi seçip,
adamın boynuna sarıldı.

“Komik misin sen şimdi?”

İnanç, salonda olan aileleri çoktan unutup, kendini ona sunan kızı büyük bir iştahla kabul etti. Şu düğün tarihi bir an önce gelse çok iyi ederdi ama daha o dudakların tadına tam varamadan sevdiği kendini geri çekmişti.

“Biraz daha...” diye kıza doğru eğilmişti ki Duru’nun onu uzaklaştırıp, masaya doğru yürüdüğünü gördü.

Kendine meraklı gözlerle bakan adamdan bakışlarını çekmeden çekmecedен minik bir kutu çıkaran Duru, İnanç’ın karşısına geldi. Duru kutuyu açtığında İnanç’ın gözleri kocaman oldu. Kutunun içinde bir tane beyaz atından erkek alyansı duruyordu. Üzerinde yan yana dizilmiş bir sürü sonsuzluk işareti olan yüzüğe bakan İnanç o an ne diyeceğini bilemedi. Bir kere daha hissettiği duyguların peşinden gittiği için kendini tebrik etti. Eğer pes edip, bu şımarık kıızı ikna edemeseydi, böyle mükemmel bir kadını avuçlarının içinden kaybedecekti. Duru’nun sesiyle bakışlarını kaldırdı.

“Ben parmağımdaki yüzüğe her baktığımda, sana ait olduğumu çok daha fazla hissediyorum ve senin parmağın boş kaldıkça sanki bir yanımda boşlukta gibi oluyor. Şimdi söyle bakalım yakışıklı Kimyager, benim yüzüğümü takmaya var mısın?”

İnanç bir süre hiçbir şey diyemeden yüzüğe ve kıza bakıp durdu. Sonra sadece başını sallayabilmişti. Bir şey demeye kalksa, bu evi sarsacak kuvvette aşkını haykıracaktı çünkü.

Duru aldığı işaretle yüzüğü kutudan çıkardı ve İnanç’ın parmağına takmak için hamle yaptı. O anda İnanç yüzüğün iç kısmında bir şey yazdığını görüp kızın elinden yüzüğü aldı. İçindeki yazıya baktığında gülmüseddi. DUR&İN yazısının yanında bir tarih vardı ve bu tarihi çok fazla düşünmesine gerek yoktu. Duru’nun

staja başladığı günün tarihiydi o. Hiç unutmamıştı ki...
Bir kere daha gülümsedi ve yüzüğü Duru'ya geri uzattı.
Adamın parmağına yüzüğü takan Duru, yüzük olan
parmağı dudagina götürdü, öptü ve mırıldandı...
"Benimsin..."

5 Ay Sonra

Melda artık yaşama dair her şeyi yok etmişti. Bu kadar büyük acıya değer miydi? Kaybetmişti işte. Yıllardır sevdiği adamı sonsuza kadar kaybetmişti. Gittiğinden beri içinde hep bir umut vardı. Geleceğine dair. Ondandır vazgeçemez diye düşünmüştü ama yoktu işte. Dayanamıyordu. Kalbi taşlaşmış, ruhu buharlaşmıştı. Etrafındaki herkes artık onun için uğraşmaya başlamıştı. Bir zamanlar ona kızanlar bile ki buna dayısı ve yengesi de dâhildi, şimdi onun yaşama dönmesi için mücadele ediyorlardı. Olmuyordu işte yapamıyordu. Onsuz bir hayat...

Neye yaramıştı ki inadı. Hani acısı dinecekti. Daha çok kanamaya başlamıştı. Keşke olsaydı, gözlerine bak saydı da, onun olmasaydı. Raziydi. Özlemek kordan bir bıçaktı. Artık kesmiyor, her kestiği yeri acı ile dağlayıp bir yenisini açıyordu.

Pişmandı. Her şeye. Onu olduğu gibi sahiplenmemesine, kabul etmemesine... Canını acıtmak için söylediği her şey, kendi canına batmıştı. Gecelerce yalvarmıştı ona. Belki duyarda döner diye. Kimseye adını andırmıyordu. Herkese yemin ettirmişti bir ayın sonunda. Asla ondan bahsetmeyeceklerdi kendisine ve ararsa ona da kendisinden...

Ellerinden uçurmuştu. Kayıp gitmişti o deniz... Kırplarına vurmuştu artık umutları. Her dalgada daha bir

çarpmıştı ruhu kayalara. Nasıl dinecekti bu acı? Yerini bilse koşarak gidecekti. Kaybolmuştu kısacası ve yanında sadece acısı vardı bu kayıp yerde.

Atölyesine kapatmıştı yine kendini. Kimseyi görmek istemiyordu. Her yer Yankı'ya ait irili ufaklı heykellerle doluydu. Ondan başka hiç bir şeye şekil veremiyordu elleri. Zaten kalbi de ondan başka hiç bir cana atmıyordu ya neyse...

Kapı çaldığında ne zamandır o masanın başında oturduğunu hatırlamıyordu. Kaskatı kesilen vücuduyla zorla kalktı sandalyeden ve kapıya gitti. Karşısında Nergiz'i görünce çok şaşırmıştı.

"Ne bakıyorsun kız minnak, çekil de gireyim. Geberdim burayı bulacağım diye."

Melda geri çekilirken gözlerine ulaşamayan gülümsemeyle baktı Nergiz'e.

"Annemler mi yolladı seni?"

Nergiz bu yaralı kuzunun haline üzülse de biliyordu ki eğer dik durmazsa bu kız iyice dağılacaktı. O da her zamanki Nergiz'liğini yaptı aksilendi.

"Yuh be, kızım ne kabasın. İnsan önce bir sarılır, hoş geldin teyzeciğim der ama nerde? Baban gibi yontulmuşsun diyeceğim ama yok, ananın kızıydın sen. Babasına benzeyen Arda'dır."

Melda bu kadının yaydığı enerjiyle içine nefes dolmuş gibi soludu ve ona sımsıkı sarıldı. Bu kadının ona güç vermek için değil, ona gücünü hatırlatmak için geldiğini biliyordu. Aylardır yaptığı en iyi şeyi yaparak ağladı. Yine...

"Nergiz teyze, öyle canım acıyor ki."

"Biliyorum meleğim."

Kızın saçlarını okşayıp her yeri çamur olan yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Hadi, önce git elini yüzünü bir yıka. Ben de içecek bir şeyler ayarlayalım, konuşalım."

Melda başını salladı ve banyoya geçti. Çıktığında Nergiz elinde kahve ile çalışma alanının etrafını dolaşıyordu. Onu görünce gülümsedi.

"Bu fırlama bu kadar yakışıklı değil ki kızım, sen de amma abarttın ha."

Melda gülümsemeye çalıştı ve bir tane heykelin yanına gelip durdu.

Elini heykelin yüzünde dolaştırdı.

"Onu öyle özledim ki."

"Belli, burayı mabede çevirmişsin."

Melda dalgın dalgın omzunu silkti.

"Ne yapayım? Ne yapabilirim? Elimden başka bir şey gelmiyor ki. Onu hissedebileceğim başka yol yok."

Nergiz koltuğa gidip oturdu.

"Ara onu."

"Arayamam. Benden vazgeçti. Bazen diyorum ki yerini bilsem koşarak giderim, sonra diyorum ki rahat bırak onu. Benim yerim belli, nerede olduğum belli. Eğer benim kadar özlemiş olsa tüm engellere rağmen, tüm söylediklerime rağmen koşarak gelirdi diyorum."

"Melda. Baban onu arayıp bulabilirdi, Arda onu tehditle, Berna duygu sömürüsüyle geri getirtebilirdi ama sen herkesi durdurdun. Neden?"

Melda gözlerini yere indirdi.

"Beni istese gelirdi teyzem."

Nergiz derin bir nefes aldı ve yılların ona verdiği tecrübeyle ciddileşti. Kadının en iyi yaptığı şey, karşı tarafı tutup sarsmaktır. Hatasını yüzüne vurup, yapması gereken şeyi göz önüne sermektir. O da öyle yaptı.

"Ya o da aynı şeyi düşünüyorsa? Sana bir zemin hazırladı Melda. Seçme şansını sundu sana ve sen, burada

neyse elini kolunu bağlayıp oturdukça neyi seçtiğini ona gösterdin. Onun gitme sebebi sana olan sevgisizliği ya da sana bir ceza vermek için değildi. Aksine, sen ondan bir bedel istedin o da, o bedeli ödemek için gitti. Bu bir cezaydı, bittiğine de sen karar vereceksin, o değil."

Melda kafasını kaldırıp Nergiz'e baktı. Gözlerinde pişmanlık, hüznün ve her şeyden öte derin bir hasret vardı. Rengi solmuştu o mavilerin.

"Beni affetmez. Aylar oldu teyze. Unutmuştur çoktan."

"Arda'ya soruyor musun ne konuştuklarını?"

"Hayır, bana söz verdi. Yankı'ya benden bahsetmeyecek. Kimse bahsetmeyecek."

Nergiz ayağa fırladı.

"Ah, be kızım. Bu iş ilk olduğunda bana gelmediniz ki sizi bu hale gelmeden baş göz edeyim. Soktuğumun kadın gururu bıdı bıdı. Bak bana... Ne büyük hatanın eşliğinden döndüğümü gör. Sırf çocuk doğuramayacağım için aşkımdan az daha vazgeçiyordum. Yok, olmaz aşk ne gurur kaldırır ne başka bir şey. Âşıkısan bitmiştir. Elde edeceksin. Bedeli ne olursa olsun. Sanki ondan ayrıırken, onunla olacağından daha mı az acıyacak canın? Ben Erkan'dan ayrı olsam hangimiz mutlu olup, bir çocuğun sefasını sürebilirdik." Yeterli dozda silkelediğini düşünen Nergiz, bir nefes alıp ayağa kalktı. "Neyse be-beğim, şimdi giyin, seni bize götürüyorum. Kızlar seni özlemiş. Sonrasında bakarız neler yapabileceğimize."

Melda teyzesine bir kere daha sarılıp ayaklandı.

~ ~ ~

Kızlar hep birlikte Lalin'in odasına toplanmış, birbirlerini delirtmek ve teselli etmek karışımı, sohbet diyor-

lardı. Hedef tahtasında Beliz vardı.

"Anlat bakalım Beliz. Ne haltlar yiyorsun."

Duru'nun sorusuna omuz silken Beliz mırıldandı.

"Hiç. Ne yiyeceğim. Allah Allah ya..."

Lalin kıkırdayarak söze girdi.

"Evli mutlu ve çocuklu bir adama âşık olmak dışında mı?"

Lal ikizinin bu densizliğine yine sessiz bir çıkışla karşılık verdi.

"Lalin, kapa çeneni istersen. Kız zaten yeterince üzgün. Aşkla kafa bulma, yeter."

Omuz silken Lalin ikizine baktı.

"Ne var be? Kimileri aşk acısı çeker, kimileri aşk sarhoşluğu ama ne çekersek çekelim, kendimiz yaparız bunu. Bak Daphne ve Duru'ya. Duru yakında evlenecek, Daphne aşk sarhoşu. Neden? Doğru adam dediler ve sahip çıktılar. Beliz'e bak. Sen git de hocana üstelik evli adama âşık ol. Melda ya bak, elleriyle kendini seven adamı itti, oldu da bitti maşallah. Hadi, şimdi gel aşkı suçla. Abi o tarafta âşık bu tarafta. Demek ki neymiş. Tercihlerimizmiş bizi üzen."

Lal iyice öfkelenmişti.

"Sen harbi baş belasısın Lalin. Görmüyor musun kızları? Biraz anlayışlı olsana"

Melda mırıldandı.

"Haklı, ben ettim. Kendi elimle kendimi ateşe attım. Kızlar. Ben onu çok özölüyorum. Canım yanıyor. Hiç bir yere sığamıyorum. Hani çıksa gelse şimdi, girse şu kapıdan... Yemin ederim aşk aramıyorum. Göreyim yüzünü yeter. Yıllardır zaten çekmişim. Vazgeçtim haklı haksız davamdan. Sapına kadar haklı olsam ne yazar."

Kızların hepsi aynı anda atladılar Melda'nın üstüne. Kocaman bir kartopu gibi olmuşlardı. Daphne'nin aklın-

da deli planlar ama hiç birini eyleme dökemiyordu. Bir yandan da Yankı'yı öldüresiye dövmek istiyordu. Melda bir konuda haklıydı. Madem bu kadar seviyordu, canına tak etseydi ya... Gittiği yerden dönseydi ya...

et 82 (1)

"Hangisi haklı bilemiyorum ama Yankı'nın çekip gitmesi umarım bir şeylere çözüm olur."

Üst katta kızlar dertlerini paylaşıırken, bir alt katta da büyükler bu çocukların içinde bulunduğu duruma çözüm üretmeye çalışıyordu. Yasemin'in sözü üstüne konunun altındaki karısının kolunu bilinçsiz okşayan Soner söze girdi.

"Çok zor şeylerle savaşıyor bu çocuklar. Yankı, bir vana ailesini koyup diğer yanda sevmemesi gerektiğini düşündüğü kızın aşkıyla boğuştu."

Nergiz ayaklarını altına toplarken sinirli gözlerle baktı Soner'e.

"Bilmeliydi benim oğlum. Bizleri hiç mi tanımadı? Bizim için önemli olan onların mutluluğuydu, bunu anlamadı mı?"

Karısının panikli sözlerine gülümseyen Erkan, onun elini tuttu.

"Deli kadını. Çok zor elde ettiği bir şeyin bir gün yok olması korkusunu hep içinde barındıran çocuktan bahsediyoruz. Yankı'yı ilk gördüğümüz anı hatırlasana. Nasıl kayıp bir çocuktü. Kolay değil bebeğim."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra Erkan ayağa fırladı.

"Hadi, yemek zamanı... Soner gel barbeküyü yaka-lım, kızlarla bir parti verelim. Anlaşılan o ki hepsinin buna ihtiyacı var. Özellikle de Melda'nın."

İki adam bahçeye çıkarken kadınlarda mutfağa ge-

çip malzemeleri hazırlamışlardı. Masa hazır olduğunda, bahçeye uzanan ses sistemini açan Nergiz eğlenceli bir Yunan meyhane müziği koyup kızlara seslendi.

"Kızlar, derhâl bahçeye. Parti zamanı."

Yukardan parti sözünü duyan Beliz ve Lalin hızla aşağı inerken diğer kızları da peşlerinde sürüklediler. Daphne duyduğu müzikle keyiflenmişti. Masaya geçip bin bir şebeklikle Melda'yı eğlendirme çabaları başladı. Bir ara Erkan kızlara baktı.

"Yahu, sizlere aldığım motorların sefasını bir tek Lalin ve Beliz çıkardı. Siz ne tırsak çıktınız öyle. Garajda çürüyecek motorlar."

Daphne kıkırdadı.

"Üzülme Erkan abi, ben alırım o motorların paslarını."

Erkan gözlerini büyütüp Daphne'ye baktı.

"Tabii ya, sen motorcuydun değil mi? Bebeğim, ne işin olur bu kızların artıklarıyla. Sana gecikmiş bir on sekiz yaş hediyesi almak boynumun borcu artık."

Mahcup olup, telaşlanan Daphne, Erkan'a baktı.

"Sakin. Erkan abi vallahi şaka yaptım. Asla alamam. Lütfen yapma."

"Kapa kız çeneni. Ne zamandan beri bana itiraz eder oldu bu kız kısmı." Yapmacık bir sinirle Nergiz'e dönerek devam etti. "Hep senin yüzünden yavrum bunlar, senden öğrendiler bana itiraz etmeyi."

Nergiz kocasına kedicik kedicik bakarak mırıldandı.

"Ben sana ne zaman itiraz ettim ki benim iri pandam."

Melda bile bu söze ve Erkan'ın yüz ifadesine kahkaha ile gülmeye başladı.

"Panda mı? Kızım bak adamı hasta etme. Üç kuruşluk karizmamın da içine ettin."

Lalin, Erkan'ın yanağından kocaman bir öpücük aldı.

"Ah, benim Erkan babacığım, sen aldırma bunlara. Sen hep benim güçlü kahramanım olacaksın, panda da neymiş."

Erkan, Lalin'in yanağına bir ısırık atıp beline sarıldı. "Hah işte, benim kızım beni anlar."

Lalin uzun bir süredir Erkan'a Erkan babam, Nergiz'e de Nergiz annem demeye başlamıştı. Sebebini sorana ise, ruhumun ebeveyni onlar, diyordu.

Soner kahkahayla gülmeye başladı.

"Erkan, hemen gaza geliyorsun ya pes. Seni parmağında oynatıyor bu kızlar."

Bir koluna da Lal'i alan Erkan şakacı bir sinirle baktı Soner'e.

"Sen kızlarımla arama girme ihtiyar. Kıskanıyorsan da belli etme bari."

Yasemin ve Nergiz bu iki adamın didişmelerine alışmışlardı artık. Müzik değişip sirtaki havası çıktığında, yerinde sallanmaya başlayan Daphne, dayanamayıp ayağa kalkmıştı. Kalan herkesi de kaldırıp birlikte sirtaki yapmaya başladılar. Melda uzun zamandır ilk defa içinde yaşamaya dair kıpırtılar hissetmişti. Gülüyordu. Uzun zamandır ilk defa.

Bir ara Erkan'la göz göze geldiler. Yankı'nın örnek aldığı, babasıyla birlikte kahramanı ilan ettiği adama... Eski bir motocros yarışçısı olan Erkan'a hayranlıkları yüzünden Arda ve Yankı motor tutkunu olmuşlardı. Bu adamın onlara sunduğu koşulsuz dostluk ve sıkı arkadaşlık sayesinde Erkan hep bir adım öndeydi onlar için. Yankı için de...

Yine asılmıştı kızın yüzü ve Erkan sebebini biliyordu. Ona Yankı'yı hatırlattığını biliyordu. Bu kız içini eziyordu. Yerlerine otururlarken Erkan ayağa kalktı ve boşalan et tepsisini içeri götürürken Melda'ya seslendi.

"Melda, bebeğim sen de şu öteki tepsiyi alıp götür ve mutfağa. Sonra da içecekleri getirelim."

Nergiz seslenmişti arkalarından.

"Gelirken de polar şalları getirin, hava baya serin idi."

Mutfaka geçtiklerinde Melda içecekleri hazırlarken Erkan yanına geldi ellerinden tuttu.

"Minik kedi, bir bırak şunları da yanıma gel."

Melda farkına vardı mutfaka çağırılma amacının. Şişini çıkarmadan Erkan'ın yanına gidip oturdu sandalyeye. Bir süre sadece bakiştılar ve bakışma ilerledikçe Melda'nın gözlerinden sadece yaş süzüldü.

"Anlatmak ister misin abim?"

Melda başını önüne eğdi.

"Anlatacak fazla bir şey yok ki. O gitti ve ben ancak o gidince anladım onun her şeye değer olduğunu."

Erkan geri yaslandı. Ayaklarını ileri doğru uzatıp kızı süzdü. Sonra konuşmaya başladı.

"Erkek olmak zor iştir. Hele de âşık bir erkek olmak daha da zor. Çok nadirdir ne istediğini bilen erkek. Bizler şartlara göre çabuk şekil alırız Melda. Acımız baki kalsa da, bizler güçsüzüz. Sizin kadar mücadele edemeyiz. Bizim için ya vardır, ya yoktur. Çekip gitmek bir çözüm değilse bile, savaşmaya korkan bir adam için kendine verilen cezadır. Sen yıllardır tek başına savaşmışsın ve aynı şeyi Yanki'dan bekledin.

Gelgelelim bir şeyi göz ardı ettin. Bırak kızım onun korkularını, evlatlık olmasını, sizin aranızda başlayan ilişkinin çıkış noktasını. Bunlar boş bahaneler. Göz ardı ettiğin en büyük gerçek, onun erkek olduğu. Yuvayı neden dışı kuş yapar biliyor musun, çünkü o incecik çalılarla o yuvayı inşa edecek sabra sadece dişiler sahiptir. Biz

erkekler size alır getiririz ama bunu işlemek, şekillendirmek sizin elinizdedir."

Öne doğru eğilip Melda'nın çenesinden tutarak başını kaldırdı.

"Yankı için senelerdir bilinçli bilinçsiz didindin. İnce ayarlarla, belki ufak oyunlarla dikkatini çekmeye çalıştın. Sen bunca ince hesap yaparken acı çektin. Sonra ne oldu? O öğrendi ve sana geldi, net bir şekilde benimsin dedi ama sen ne yaptın? Ben bunca yıldır didindim, sen geldin hemem işi oldubittiye getirdin, dedin. Bir kadın kadar güçlü olmayan bir erkekten, mücadele bekledin. O da bildiği en iyi mücadeleyi yaptı ve ortalığı ayağa kaldırdı."

Melda da Erkan gibi bu söze gülümsedi. Erkan devam etti.

"Sen bunu da yetersiz buldun. Durup bir düşünsene, Truvalı Helen onca ince oyunlar içerisindeyken, karşılarındaki erkekler resmen tarihe isim yazdıran bir savaş meydana getirdiler. Hürrem incecik hesaplarla koca imparatorluğu yönetirken, Padişah altında at, elinde kılıç meydanlara taşıtı. Anlayabiliyor musun?"

Başını sallayan kızın cevap vermeyeceğini anlayan Erkan devam etti.

"Sakin seni suçladığımı düşünme. Onca zamandır o minik kalbinde nelerle savaştığını duyunca sana saygım kat be kat arttı, Lakin Yankı'yı da anlayan gerek bir tanem. Hani şu anda ona özlem duyduğun için, gelsin yeter diyorsundur ama eğer ona hak verip affedip, anlamazsan, bu gelmeler, senin gitmelerin hiç bir şeye çözüm olmaz. Önce anlamalısın."

Melda hıçkırarak Erkan'ın boynuna sarıldı. İçi öyle hafiflemişti ki.

"Erkan abi, yerini bile bilmiyorum. Ya beni istemiyorsa? Nasıl gideyim, nasıl bulayım?"

"Melda, bebeğim sen de şu öteki tepsiyi alıp getirirsen mutfağa. Sonra da içecekleri getirelim."

Nergiz seslenmişti arkalarından.

"Gelirken de polar şalları getirin, hava baya serinledi."

Mutfağa geçtiklerinde Melda içecekleri hazırlarken Erkan yanına geldi ellerinden tutu.

"Minik kedi, bir bırak şunları da yanıma gel."

Melda farkına vardı mutfağa çağınılma amacının Serisini çıkarmadan Erkan'ın yanına gidip oturdu sandalyeye. Bir süre sadece bakiştılar ve bakışma ilerledikçe Melda'nın gözlerinden sadece yaş süzüldü.

"Anlatmak ister misin abim?"

Melda başını önüne eğdi.

"Anlatacak fazla bir şey yok ki. O gitti ve ben ancak o gidince anladım onun her şeye değer olduğunu."

Erkan geri yaslandı. Ayaklarını ileri doğru uzatıp kızı süzdü. Sonra konuşmaya başladı.

"Erkek olmak zor iştir. Hele de âşık bir erkek olmak daha da zor. Çok nadirdir ne istediğini bilen erkek. Bizler şartlara göre çabuk şekil alırsın Melda. Acımız baki kalsa da, bizler güçsüzüz. Sizin kadar mücadele edemeyiz. Bizim için ya vardır, ya yoktur. Çekip gitmek bir çözüm değilse bile, savaşmaya korkan bir adam için kendine verilen cezadır. Sen yıllardır tek başına savaşmışsın ve aynı şeyi Yanki'dan bekledin.

Gelgelelim bir şeyi göz ardı ettin. Bırak kızım onun korkularını, evlatlık olmasını, sizin aranızda başlayan ilişkinin çıkış noktasını. Bunlar boş bahaneler. Göz ardı ettiğin en büyük gerçek, onun erkek olduğu. Yuvayı neden dişi kuş yapar biliyor musun, çünkü o incecik çalılarla o yuvayı inşa edecek sabra sadece dişiler sahiptir. Biz

erkekler size alır getiririz ama bunu işlemek, şekillendirmek sizin elinizdedir."

Öne doğru eğilip Melda'nın çenesinden tutarak başını kaldırdı.

"Yankı için senelerdir bilinçli bilinçsiz didindin. İnce hesaplarla, belki ufak oyunlarla dikkatini çekmeye çalıştın. Sen bunca ince hesap yaparken acı çektin. Sonra ne oldu? O öğrendi ve sana geldi, net bir şekilde benimsin dedi ama sen ne yaptın? Ben bunca yıldır didindim, sen geldin anımsan işi oldubittiye getirdin, dedin. Bir kadın kadar güçlü olmayan bir erkekten, mücadele bekledin. O da bildiği en iyi mücadeleyi yaptı ve ortalığı ayağa kaldırdı."

Melda da Erkan gibi bu söze gülümsedi. Erkan devam etti.

"Sen bunu da yetersiz buldun. Durup bir düşünsene. Truvalı Helen onca ince oyunlar içerisindeyken, karşılarındaki erkekler resmen tarihe isim yazdıran bir savaş meydanına getirdiler. Hürrem incecik hesaplarla koca imparatorluğu yönetirken, Padişah altında at, elinde kılıç meydanlara taşıtı. Anlayabiliyor musun?"

Başını sallayan kızın cevap vermeyeceğini anlayan Erkan devam etti.

"Sakin seni suçladığımı düşünme. Onca zamandır o minik kalbinde nelerle savaştığını duyunca sana saygım kat be kat arttı, Lakin Yankı'yı da anlamam gerek bir tanem. Hani şu anda ona özlem duyduğun için, gelsin yeter diyorsundur ama eğer ona hak verip affedip, anlamazsan, bu gelmeler, senin gitmelerin hiç bir şeye çözüm olmaz. Önce anlamalısın."

Melda hıçkırarak Erkan'ın boynuna sarıldı. İçi öyle hafiflemişti ki.

"Erkan abi, yerini bile bilmiyorum. Ya beni istemiyorsa? Nasıl gideyim, nasıl bulayım?"

"Melda, bebeğim sen de şu öteki tepsiyi alıp getirsene mutfağa. Sonra da içecekleri getirelim."

Nergiz seslenmişti arkalarından.

"Gelirken de polar şalları getirin, hava baya serinledi."

Mutfağa geçtiklerinde Melda içecekleri hazırlarken Erkan yanına geldi ellerinden tutu.

"Minik kedi, bir bırak şunları da yanıma gel."

Melda farkına vardı mutfağa çağırılma amacının. Sesini çıkarmadan Erkan'ın yanına gidip oturdu sandalyeye. Bir süre sadece bakiştılar ve bakışma ilerledikçe Melda'nın gözlerinden sadece yaş süzüldü.

"Anlatmak ister misin abim?"

Melda başını önüne eğdi.

"Anlatacak fazla bir şey yok ki. O gitti ve ben ancak o gidince anladım onun her şeye değer olduğunu."

Erkan geri yaslandı. Ayaklarını ileri doğru uzatıp kızı süzdü. Sonra konuşmaya başladı.

"Erkek olmak zor iştir. Hele de âşık bir erkek olmak daha da zor. Çok nadirdir ne istediğini bilen erkek. Bizler şartlara göre çabuk şekil alırız Melda. Acımız baki kalsa da, bizler güçsüzüz. Sizin kadar mücadele edemeyiz. Bizim için ya vardır, ya yoktur. Çekip gitmek bir çözüm değilse bile, savaşmaya korkan bir adam için kendine verilen cezadır. Sen yıllardır tek başına savaşmışsın ve aynı şeyi Yankı'dan bekledin.

Gelgelelim bir şeyi göz ardı ettin. Bırak kızım onun korkularını, evlatlık olmasını, sizin aranızda başlayan ilişkinin çıkış noktasını. Bunlar boş bahaneler. Göz ardı ettiğin en büyük gerçek, onun erkek olduğu. Yuvayı neden dişi kuş yapar biliyor musun, çünkü o incecik çalırlarla o yuvayı inşa edecek sabra sadece dişiler sahiptir. Biz

erkekler size alır getiririz ama bunu işlemek, şekillendirmek sizin elinizdedir.”
Öne doğru eğilip Melda’nın çenesinden tutarak başını kaldırdı.

“Yankı için senelerdir bilinçli bilinçsiz didindin. İnce ayarlarla, belki ufak oyunlarla dikkatini çekmeye çalıştın. Sen bunca ince hesap yaparken acı çektin. Sonra ne oldu? O öğrendi ve sana geldi, net bir şekilde benimsin dedi ama sen ne yaptın? Ben bunca yıldır didindim, sen geldin hemen işi oldubittiye getirdin, dedin. Bir kadın kadar güçlü olmayan bir erkekten, mücadele bekledin. O da bildiği en iyi mücadeleyi yaptı ve ortalığı ayağa kaldırdı.”

Melda da Erkan gibi bu söze gülümsedi. Erkan devam etti.

“Sen bunu da yetersiz buldun. Durup bir düşünsene, Truvalı Helen onca ince oyunlar içerisindeyken, karşıındaki erkekler resmen tarihe isim yazdıran bir savaş meydana getirdiler. Hürrem incecik hesaplarla koca imparatorluğu yönetirken, Padişah altında at, elinde kılıç meydanlara taşıtı. Anlayabiliyor musun?”

Başını sallayan kızın cevap vermeyeceğini anlayan Erkan devam etti.

“Sakin seni suçladığımı düşünme. Onca zamandır o minik kalbinde nelerle savaştığını duyunca sana saygım kat be kat arttı, Lakin Yankı’yı da anlamam gerek bir tanem. Hani şu anda ona özlem duyduğun için, gelsin yeter diyorsundur ama eğer ona hak verip affedip, anlamazsan, bu gelmeler, senin gitmelerin hiç bir şeye çözüm olmaz. Önce anlamalısın.”

Melda hıçkırarak Erkan’ın boynuna sarıldı. İçi öyle hafiflemişti ki.

“Erkan abi, yerini bile bilmiyorum. Ya beni istemiyorsa? Nasıl gideyim, nasıl bulayım?”

Erkan gülümseyerek vurduğu kapıda Melide'yi anı-
tırdı.

"Her şeyin gizliliği vardır. Siz kadınların ince zekası
her şeye bir çare bulur. Hadi, şimdi biraz daha düşün-
ve sormaya değer bir şey için sormaktan çekin-
me."

Bir geçen zaman hangi dünyaya aitti? Her geçen dakika azalan umut... Kalbinde acımadık yer kalmamıştı artık. Kalbi tamamen aradan düşüyordu. İşte sonunda. Seni dağ unutmuştu onu. Bu değildi istediği? Hayır değildi. O kendini bu arkasında bırakıp giderken, sevdiği kadının kollarının onu tutmasını istemişti içten içe. Ona nefes alacak zaman vermek istemişti. Burada geçirdiği onca zamanda Melda'nın onun aşkını reddetmesinin sebebini düşündükçe tek bir anıya varmıştı Yankı.

Çocukluğundan beri tanıdığı adama, hâlâ çocukça hislerini taze tutan bir kadının korkusu. Evet. Melda onu çocukken sevmişti. Hep gözünün önünde duran bir adamdı o. Birlikte büyüdüğü bir adam... Onsuz kalmamıştı ki hiç Melda. Hiç bu aşk gerçek mi, değil mi diye düşünmemişti ki.

Onsuz kaldığında hislerinin gerçekliğini ölçmesi için uzun bir zamanı olmuştu. Ne demişti başından beri Melda? Senin dışında bir hayat daha var... Yankı bir şeyleri ispat ederken, sevdiği kıza da içten içe zaman vermek istemişti. Başka bir hayat sunmuştu ona.

İşte bu hayatın kapısını aralamak istemişti kadın için. Hiç kimseye ve hatta ilk başlarda kendine bile itiraf edemese de, istemişti ki onu sevdiğini bilerek kendi gelsin adama. Önceleri yerini söylemek istememesi, kadının o an ki hisleriyle peşine düşmesini engellemek içindi. Ondan başka hayat vardı ha? İşte o hayatta onu kendi hisleriyle baş başa bırakmaktı. Eğer gerçekten seviyorsa, çocukluğundan kalma bir aşk değilse, Melda ona ulaş-

mak için bir yol bulurdu. Telefon numarasını bile değiştirmemişti bu yüzden.

Son zamanlarda Arda'ya, ailesine ne zaman Melda'yı sorsa tek bir cevap almıştı. 'Senden haber almak, ya da kendinden sana haber verilmesini istemiyor.'

Bu kadardı işte. Sonunda korktuğu olmuş. Melda onun yokluğunda, hislerinin çocukluktan kalma bir aşk, sürekli birlikte olduğu bir adama duyduğu alışkanlık olduğunu anlamıştı. Üstelik hiçbir şeyi de ispat edememişti belli ki. Melda mutlu olsun yeterdi Yankı için ama ne var ki kendi her geçen gün yok oluyordu.

Ne kadar olmuştu buraya geleli, ay mı, yıl mı? Hiç bir şeyi takip etmiyordu. Her gün geldiği bu sahilde, sadece denizi izleyerek ve izlediği mavide o gözleri görerek alıyordu nefesini. Nefes mi? Nefesinin adı bile oydu.

Neler hayal etmişti burada oturduğu her gün. Çocukları bile olmuştu. Bahçeli bir evleri, minicik köpekleri... Ufacık bir hamakta koyun koyuna bile uyumuştur burada Melda'yla. Kadını her sabah onu öperek uyandırmış ve o tam ona dokunacakken yok olup gitmişti. Etrafındaki herkesin tek bir düşüncesi vardı bu tanımadıkları adam hakkında. Deli!

Delirmek bile güzeldi be. Keşke gerçekten delirebilseydi. Değil miydi, delilerin kimi Neron oluyordu kimi Kanuni. O da Melda'nın 'bir tanesi' oluverirdi delirdiğinde.

Ellerini yüzünde acıyla dolaştırıp kalktı ayağa. Bunca zamandır ona sabırla katlanan dostuna bir borcu vardı en azından. Hiç istemese bile, gitmeliydi... Erkenden kaçacaktı ama yine... Yine o kulübesinde, yine sevdiğinin koynuna girecekti nasılsa gece... Her dokunmaya çalıştığında kaybolsa bile...

Bahçedeki yemek ve eğlence faslı bittiğinde kızlar pijama partisi yapacağız diye yine yukarı çıkmışlardı. Ke-
vile sohbet ederlerken Lal, Duru'ya döndü.

"E, ne zaman karar vereceksiniz düğün için?"

Duru sırttı.

"Aslında karar verdik. Bir ay sonra düğün var kızlar."

Herkes çığlık çığlığa bağırmaya başlayınca Melda
yüzünde buruk gülümsemeyle baktı onlara. Daphne,
Melda'yı izliyordu. O sırada Lalin hesap yapıyordu.

"Hm, bu gün Eylül'ün yirmi beşi, sen şimdi bir ay
sonra düğün dediğine göre, Ekim'in yirmi beşi düğün
mü yani? Kızım bari kışın yapsaydınız ya. Sıcak sıcak
birbirinizi ısıtırdınız, oh mis."

Kızların hepsi bu söze gülerken, Daphne tarihe takıl-
mıştı. İçinden, "Kahretsin," deyip kalktı. Bir telefon gö-
rüşmesi yapması lazımdı. Kızlara belli etmeden odadan
çıktı.

Daphne'nin çıktığını fark eden Melda, kızların mu-
habbetlerini uzaktan izlemeye devam etti.

"Alo, Greg."

"Daphne, hayırsız kuzenim. Nasılsın?"

"İyiyim canım. Senin bu gün doğum günün ben de
seni arayayım da kutlayayım dedim. İyi ki doğdun ku-
zenlerin bi'tanesi."

Yirmi beş Eylül tarihini duyduğu an şok olmuştu
Daphne. Nasılda burada ki hayatına kaptırmış kendini
ve kuzeninin doğum gününü unutmuştu. Şanslıydı ki
düğün tarihleri konuşulmuştu da, hatırlayabilmişti.

"Canım benim, çok teşekkür ederim. Seni özledim deli kız."

"Ben de özledim. E, neler yapıyorsun? Sesler var."

"Sorma, doğum günümü kutlamak için topladığı yirmi bizim serseriler."

"İyi yapmışlar tatlım."

"E, sende ne var ne yok, Arda nasıl?"

Daphne bu soruyla durup gülümsedi. Sonra mutluluğu sesinden belli olacak şekilde cevap verdi.

"İyi. Biz sanırım sevgiliyiz."

"Canım çok sevindim, selamımı ve tebriklerimi ilet Arda'ya."

Bu kadar mı? Neden hiç şaşırmamış ve hatta biliyor-muş gibi gelmişti Daphne'ye. Tam bunları düşünürken arka taraftan bir ses duydu.

"Greg, Yankı gidiyor."

Daphne o an şok oldu. Yanlış mı duymuştu? Yankı mı? Yankı gerçekten orada olabilir miydi? Bunca zamandır Yunanistan da saklanabilir miydi? Aslında olabilirdi. Sırf Greg için onca yolu gelmemişler miydi bir zamanlar Arda'yla? Onların dostluğu sağlam bir dostluktu değil mi? Saklanmak için de en iyi yer olabilirdi pekâlâ. Önce sormak istedi ama düşünmeden bir şey yapmak istemediği için sesini çıkarmadı. Zaten Greg de bir an önce telefonu kapatmak niyetindeydi belli ki.

"Daphne, bir arkadaşım ayrılıyor. Onu yolcu edeyim, ararım seni ben olur mu?"

Saklıyordu.

"Yok arama. Ben... Yatacağım birazdan. Görüşürüz. Tekrar nice seneler."

Greg, birden arkadaşının sesini Daphne'nin duyduğuna sandı, ama şükür ki duymamıştı. Yankı ona yemin

ettirmişti söylememesi için. Geldiği günden beri perişan ve bir o kadarda dünyayla bağını kesmiş gibiydi. İlk zamanlarda ailesiyle konuşurken bir nebze mutlu olsa da, son zamanlarda o da yoktu. Dostuna bir vefa borcu olmasa bu çektiği acıya dayanamaz, çoktan Arda'ya haber verirdi. Neler olduğunu anlatmamıştı Yankı. Yine her zaman ki gibi acısını tek başına yaşamayı seçmişti. Bunları düşünürken Yankı'nın yanına gitti.

A. Ş. O.

Daphne hâlâ yaşadığı şokla odaya girdi. Melda onun yüz ifadesini görünce önemli bir şey olduğunu anladı. Ayağa fırladı.

"Daphne?"

Melda'nın sesiyle kızlarda durmuş Daphne'nin suratına bakıyorlardı. Daphne Melda'dan ayırmadığı gözlerle mırıldandı.

"Melda... Yankı..."

Melda titreyen bacaklarıyla ayağa kalkmaya çalıştı. Neler oluyordu? Yankı'ya bir şey mi olmuştu? Gelmiş miydi?

"Daphne... Ne oldu? Yankı'ya..."

Daphne hâlâ inanamaz gözlerle bakıyordu. Kendine bile inanamıyormuş gibi bir sesle mırıldandı.

"Sanırım nerede olduğunu biliyorum."

Ortalık önce derin bir sessizliğe, sonra kızların çığlığına ve ardından Daphne'nin haykırışına boğulmuştu.

"Melda! Ah, tanrım..."

Yere yığılıp kalan Melda'nın başına üşüşen kızlar, bir yandan onu ayıltmaya çalışırken bir yandan da Daphne'ye neler olduğunu soruyorlardı. Melda kendine gelene kadar bir şey söylemedi Daphne. Kız gözlerini

açıp koltuğa uzatıldığında Daphne durumu anlattı. Lal lin öfkeyle soludu.

"Kusura bakma da senin o kuzeninde beton kadar bile akıl yokmuş Daphne."

"Ben de şaşkınım, ama neler olduğunu bilemeyiz. Ben hiç çaktırmadım. Bildiğimizi bilmiyorlar."

Melda mırıldandı.

"İyi yaptın. Haberi olsa oradan da kaçır."

Lal mantığını devreye sokup, sorulması gereken en mantıklı soruyu sordu.

"Şimdi ne yapacaksın tatlım?"

Melda düşündü. Ne olursa olsun oraya gidecekti. Onu kabul etmese bile. En azından içinde kalan her şeyi kusacaktı ona. Çektiği bunca ayın hesabını soracaktı. Bu kadar kolay vazgeçmesinin hesabını, bir de kokusunu çekecekti içine. Gözlerinde tekrar yaşama dönecekti. Bu bir işaretti. Kendisi aramamış, kader ve şans tekrar karşısına çıkarmıştı onu. Bunu kullanacaktı.

"Gideceğim. Oraya... Yanına..."

A S C

Greg, Daphne ile konuştuğundan beri huzursuz hissediyordu. Neredeyse yakalanıyordu diye korkmuştu ve bu korkusu Yankı'nın gerçekten bir şeyler sakladığını ona çok net göstermişti. Evet, dostunun sırrını ortaya dökemezdi ama en azından onunla konuşmaya çalışabilirdi. Belliydi, aşk acısı çekiyordu, belki elinden bir şey gelmezdi ama en azından dostuyla dertleşir, bir parça acısını hafifletirdi.

Bu düşüncelerle Yankı'nın her zaman saatlerini geçirdiği sahile indi ve dostunu yine aynı yerde buldu. Doğum gününden çıkıp buraya geleceğine emindi. Yanına

gidip oturduğunda bir süre sessiz kaldılar ve sonra Greg dayanamayıp Yankı'ya döndü.

"Neler olduğunu anlat artık Yankı. Aylardır burada böylece duruyorsun. Dostum endişe içindeyim. Geçer dedim, bekledim ama yok. Sende geçeceği yok. Bir kız meselesi belli, ama ne?"

Yankı yine gözlerini diktiği denize bakarken, yanındaki Greg'in söylenmelerini dinliyordu. Anlatmak istiyor muydu? Belki. Melda hakkında konuşmak?

"Melda..."

Sesli bir şekilde ismini ağzına almayalı o kadar olmuştu ki. Ailesine bile sorarken 'o' nasıl diye soruyordu. Sonrasında kendini her şeyi anlatırken buldu. Her şeyi. Hislerini, yaşadıklarını, hayallerini... Gitme sebebini, kalma korkularını. Dostu tek kelime etmeden dinledi onu. Gecenin zifir karanlığı çökmüştü sahile o sözlerini bitirene kadar. Kaç saattir anlatıyordu?

Sonra Greg'in sesini duydu.

"Aptalsın Yankı. Seni sevdiğine emin olamadın mı? Dostum bu kız seni senelerdir beklemiş. Belki haklısın, belki hislerini ölçmesi için ona zaman vermeliydin ama böyle değil. Kaçarak değil. Dostum savaşımadan pes etmişsin sen. Ya şimdi biri varsa yanında onun? Ya biriyle birlikteyse?"

Yankı içine oturan ateşin acısıyla kavruldu. Sesi kısık ve dalgaların arasında kaybolan acizlikteydi.

"Başkası varsa, ben zaten hiç olmamışım demektir Greg."

"Ya da, sana öfkeli, kızgın veya umudunu kesmiş demekle olabilir Yankı. Senin yerine başka biri sarılıyordur belki beline. Bunu bir düşün ha?"

Bilerek kıskırtıyor canını acıtıyordu Greg. Yoksa bu adamın aklını başına alacağı yoktu. Korkularını çok iyi

anlıyordu ama korkunun da ecele faydası yoktu. Ayağa kalkıp uzaklaştı ve son sözünü söyledi giderken Greg, "İyi düşün Yankı. Bir gün karşına onu tamamen kaybedeceğin bir pozisyonda çıkabilir ve o zaman şunu kayrarsın kendine. Değdi mi?"

Dostunun arkasından bakmamıştı bile. Aylardır yapmadığı bir şeyi yaptı. Başını dizlerinin arasına sokup kollarını bacaklarına dolayıp bağırarak ağladı. Sesi kısılana kadar...

Saat kavramını yitirdiği için ne kadar orada durmuştu bilmiyordu. Resmen sürünerek gitti kulübeye. Bir ölü gibi yığıldı yatağına.

Hayatının en güzel anını yaşıyormuş gibi mutluydu. Gülümsemesi yüzünü aydınlatıyor, gözlerinden dışarı fışkıyordu mutluluğu. Kalabalık ortamı içinde, beline sarılmış erkek koluna güven içinde sığınmıştı. Kızın yanındaki adamın yüzü yoktu. Eğiliyor, onun ömrünü vereceği kızın dudaklarına yapışıyordu. Kendinden geçercesine öpüşenleri izliyordu Yankı. Bağırarak istiyor, ulaşmak istiyor, "Sen benimsin" demek istiyordu.

"Yapma bunu bize Melda! " Sonra yavaşça yaklaştı öpüşen çiftin görüntüsü. Giderek iç içe geçti görüntüler. O adamın arkasına geçti önce, sonra adamın görüntüsünün içine girdi. O adam artık kendi olmuştu. Dudaklarında hissetti o an tadım bilmediği dudakları. Gözlerini hafif araladığında kadının gözlerini gördü. Kadın gözlerine bakarak kendini geri çekti. Mavi gözlerin içinde kayboluyor. Kurtulmak istiyor, yakalanmak istiyor, sarılmak istiyor ama hiç birini yapamıyordu. Acıyla fısıldadı...

"Bana geç kalmadığımı söyle."

Kadın buruk bir şekilde gülümsedi.

"Geç kalmadın ama gitmelisin."

Nefes nefese, ter içinde uyandı Yankı. Eliyle yüzünü

ovuşturdu. Gözlerinin önünden gitmiyordu Melda'nın başka adamla öpüştüğü manzara. Hemen fırladı yerinden. Geç kalmamıştı öyle değil mi? Melda, geç kalmadın, demişti ona.

Ufacık valizini hazırlaması bir kaç dakika sürdü. Kollarını adımı çıkıyordu kulübeden. Greg'in yanında aldı soluğu.

"Dostum. Gitmem lazım."

Greg gülümsedi. Dün akşamki konuşma mı etkiliydi bilemedi, ama Yankı'nın gözlerinde buraya geldiğinden beri ilk defa bir yaşam ışığı görüyordu.

"Hayrola dostum nereye?"

"Af dilemeye. Kaybettiğimiz zamanı telafi etmeye. Sevme bile, istemese bile bundan sonraki hayatımı onun ayağının altında geçirmeye gidiyorum. Greg ara, bilet ayarla hemen."

Greg motor yağına bulanmış elini beline sıkıştırdığı bez parçasına silerek ufak ofisine geçti. Bir süre durduktan sonra dışarı çıktı.

"Akşam on birden önce uçak yok. Havaalanına gitmen için buradan yedide çıksak yetişiriz."

Yankı saatine baktı. Nasıl geçecekti zaman?

Taksi onu Daphne'nin verdiği adreste bıraktığı da saat yediye geliyordu. Yankı'nın yerini öğrendikten sonra Nergiz'i çağırmışlar, durumu anlatmışlardı. Nergiz hemen bir plan kurmuş, önce Doğa'ya haber vermiş, ardından da Erkan'la birlikte Melda'ya havaalanına götürmüşlerdi. Uçağın kalkma saati sanki günler sürmüştü, o yolda dünyayı üç kere turlamış kadar uzamıştı Melda için.

Geldiği bu kasaba çok güzel bir yerdi ama Melda'nın bunu düşünecek hali yoktu. Yankı onu görünce ne yapacaktı? Sevinecek miydi? Geri mi yollayacaktı? Yanında başka bir kadın görecekti miydi? Bu düşünceyle birden geri dönmek istedi Melda. Arkasına baktığında taksinin çoktan gittiğini gördü. Ne yapıyordu ki böyle? Ya sevdiği adam... Yok, bunu aklına getirmeyecekti. Aşkına inanıyordu Yankı'nın. Artık kuşku yoktu ama içinde ki korku...

Yazlık bir evin bahçe katında bir kaç motorun bulunduğu bir tamirhane çarptı gözüne. Burası olmalıydı Greg'in yeri. Bacakları titreyerek girdi bahçe kapısından. Greg'i tanıyordu. Abisiyle birlikte bir kaç kere onlarda kalmıştı üniversitedeyken.

Etrafı taradı gözleri... Sonra... Onu gördü. Nefes almak nasıl bir şeydi? Neden önünü göremiyordu? Neydi gözlerindeki engel?

Yanağından akan yaşlarını bile hissetmiyordu. Sevdiği adam... Bir köşede minik bir valizin üstüne oturmuş, kollarını bedenine dolamıştı. Başı duvara yaslanmış, gözleri kapalı...

Uslulca yaklaştı. Hıçkırıkları içinde düğümleniyordu. Yüzü... Ne kadar da bitkindi. Ne kadar da acı dolu...

Kaşlarının arasında oluşan çizgiler... Ne kadar derin... Melda elini uzatıp parmaklarıyla o çizgileri yok etmek istedi. Kim kime acı çektirmişti? Suçlu hangisiydi? Önemi yoktu. Bu adamın yüzü ayrı geçen her anlarının acısıyla yaşlanmıştı.

Valize takıldı gözleri. Nereye gidiyordu? Yerinin bulunduğunu bildiği için kaçacak mıydı yine? Buna izin verecek miydi kendisi? Gözyaşlarını silmiyordu. Kışa merhaba diyen sonbaharın acı rüzgârı vuruyordu yaşlarının ıslattığı yüzüne Melda'nın.

Seslenmek istedi. Dokunmak istedi bu özlediği yüze. Ne kadar özlemişti. Gözlerini kapattı. Rüzgâr burnuna getiriyordu sevdiği adamın kokusunu. Deniz kokuyordu, gözleri gibi deniz. Bedenine sarılı kollarına dokunmak istedi. Üşümüş müydü? Titriyor muydu?

Zaman durmuştu Melda için. Hayat durmuştu. Bu adamın bir sözüyle yaşayacak, bir sözüyle ölecekti artık. Zamanı gelmişti. Fısıldadı...

"Gözdaşım."

Yankı rüya mı görüyordu bilmiyordu. Rüzgâr yüzünü okşarken bir kokuda getiriyordu ona. Özlediği... Canını vereceği... Titredi. Soğuktan mı, içinde bu kokuya duyduğu özlemden mi bilmiyordu.

Sonra rüzgâr bir şey daha getirdi ona kokuyla beraber. Aylarca kulaklarına beynine sahip olan sesi...

Oses fısıldıyordu ona. Gitmek için can attığı o ses. Ne diyordu?

"Gözdaşım."

Gözlerini açmaya korktu. Açarsa rüya bitecekti. Ne bu kokuyu duyabilecekti, ne o sesi işitebilecekti. Fısıldadı.

"Uyanırsam kaçacaksın."

O ses cevap verdi.

"Kaçmayacağım, söz."

Yankı'nın kaşları çatıldı. Nasılsa kavuşacaktı ona. Belki o ses böyle aşkla konuşmayacaktı ama kokuyu duyacaktı. O yüzden bir cesaret araladı gözlerini. Akşamın alacasının vurduğu yüze odaklanmaya çalıştı. Karşısındaydı. Öyleydi değil mi?

Korktu uzanmaya. Yine kaybolur diye dokunmaya korktu bu özlem duyduğu yüze. Hafifçe gülümsedi Yankı.

"Dokunsam kaçır mısın?"

Kız buruk gülümsedi.

"Kaçmam."

Yankı dayanamadığı bu rüyaların acısını uyanınca çok çekiyordu. Kapadı gözlerini, uyanmak için silkelendi. Eğildi. Ellerini başının iki yanına getirdi. Yüzünü ovaladı. Elleri yüzünde kaldı. Deliriyordu.

Sonra elinin üstünde sıcaklık hissetti ve yine o koku, yine o ses.

"Sana geldim, beni kovacak mısın?"

Bu seste duyduğu korku, hissettiği umut...

Hızla kaldırdı başını. Rüya yoktu, hayal yoktu. Buradaydı. Yanındaydı. Gelmişti. O gitmeden sevdiği kadın gelmişti. Acının daha da kadınlaştırdığı yüzüyle karşısındaydı.

Hiç düşünmeden çekti kadının kollarına. Nefes bile almadan sarıldı, dudaklarını hapsetti kendi dudaklarına. Sebepler, bahaneler, haklılıklar...

Hepsinin canı cehennemeydi. Kadını kollarındaydı.

Öyleydi değil mi? Kafasını çekip baktı bir an yüzüne kadının.

Evet öyleydi. Kollarındaydı. Sonrasında yine soluksuz öpmeye başladı. Rüyalarındakinden daha tatlı dudaklara gömdü tüm hüznü.

"Bana gitmeyeceğini söyle. Yeniden kaçmayacağını söyle. Bu lanet olası valizin sadece oturmak için olduğunu söyle."

Adamın dudakları arasında fısıldadı Melda. Yankı da ayrı ses tonuyla cevap verdi sevdiği kadına.

"Gidiyordum nefesim. Gidiyordum. Senin olduğun yere. Sana. Eğer gelmeseydin bir saat daha, ben sana gelmiş olacaktım."

Melda inanamadı buna. Ona mı gelecekti? Sevdiği adam, canı, kanı, gözdaşı...

O sırada gömleğini düğmelemeye çalışarak dışarı çıkan Greg'in sesini duydular.

"Yankı hadi. Vakit geldi. Melda?"

Sevdiği adamın kollarında Greg'e buruk bir gülümseme yolladı Melda. Greg de anlayışlı bir gülümseme yapıp, geldiği gibi kayboldu ortalıktan. Nasılsa herkes ait olduğu yere kavuşmuştu.

Melda yine Yankı'nın gözlerine sığındı.

"Seni öyle çok özledim ki kendime bile yer kalmadı içimde."

Melda'nın yüzünü iki elinin arasına alan Yankı, kaybetmekten korkarak baktı kızın gözlerine.

"Ya ben? Sensizliğin namlusu her an kalbimin üstünde yaşadım bunca zaman."

Sonra ikisinin de ağzından pişmanlıklarıyla dolu cümleler döküldü.

"Sana inanmadığım için, affet beni"

"Gözlerimizi ayırdığım için affet beni"

~*~

Sabaha kadar sevdiği adamın koynunda, onun kollarında yattı Melda. Sıcaklığı tüm ruhunu sarmıştı. Ayrı

geçen zamanlarından hiç konuşmadılar. İkisi de ayrı geçen zamanlarda neler çektiklerini, kendilerinden biliyorlardı çünkü...

Sadece aşktan konuştular. İçlerinde günden güne onları ele geçiren aşktan.

Yankı başını çevirip, koynunda yatan kıza baktı. Ne güzel de dağılmıştı saçları kendi göğsüne. Doyamadığı dudaklarından öptü yine. Sonra fısıldadı.

"Bir daha ayrılmak yok."

Melda başını adamına doğru kaldırdı.

"Yok."

"Bundan sonra her gece benimle uyuyacaksın."

Melda gülümsedi.

"Babam seni bir kaşık suda boğabilir. Bu yüzden buna izin vereceğini sanmıyorum."

Yankı yerinde doğruldu ve Melda'yı da doğrulttu.

"Tahmin edebiliyorum, ama karımın nerede uyuyacağına da karışamaz. Ha, baktım vermiyor. Kaçırırım seni. Nasılsa burada sığınabileceğimiz bir kulübe de var."

Melda şaşkınlıkla gülümsedi.

"Bu sanırım bir evlenme teklifi."

Yankı düşünür gibi kaşlarını çattı sonra gülümsedi.

"Büyük bir ihtimalle, ben de emin değilim."

Melda suratını asarak adamdan uzaklaştı.

"İyi o zaman, bu konuyu emin olduğunda konuşuruz."

Yankı kızı kolundan tuttuğu gibi kendine çekti.

"Şaka bile olsa, anlık kızgınlık bile olsa bir daha sakın benden uzaklaşma. Kızacaksan da kollarımda kız."

Melda kıkırdadı.

"O nasıl olacak. Hiç inandırıcı olmaz."

Yankı o kadar ciddi cevap vermişti ki ayrı geçen anların acısı buram buram doldurdu ufak odayı...

"Bilmiyorum. Bir yolunu bulursun sen ama bir daha asla uzaklaşmak yok." Sonra sevdiği kızın gözlerinde, kendi ciddiyetinden dolayı ufacık bir hüznün yakaladığı için hemen işi piçliğe vurdu. Şaka da olsa ne ondan ayrı durabilirdi artık ne de o gözlerde hüznün görmeye dayanabilirdi.

Sırıttı.

"Mesela ben, kızarken bile senin dudaklarına yapışmayı düşünüyorum."

Melda da bu oyunu anlamıştı ve artık o da üzülme veya korkmak istemiyordu. Yüzündeki arsız gülümsemeyle cevap verdi.

"O zaman sen bana hep kız sevdiğim."

“Neler olduğunu bilen var mı?”

Kemal sorduğu soruya cevap beklerken, Yağız da bir o kadar gergin duruyordu. Berna ellerini ovuşturup oturduğu yerde kımıldarken Doğa'ya baktı. Doğa gayet rahat yaslanmış oturuyordu. İstifini bozmadan cevap verdi.

“Bilmiyorum. Melda aradı ve herkesin Kemal dayıma gelmesini istiyorum dedi ve kapattı telefonu.”

Yeliz etrafta bomba gibi dolanıyordu. Daphne ve Doğa'dan başka herkeste bir gerginlik vardı. Arda hırlar gibi konuştu.

“Bu kızda Yankı'nın yaptığını yaparsa, ben gidiyorum diye tutturursa vallahi bu sefer tüm dünyayı yakarım. Ne lan bu!”

Aynı şiddetle ayaklandı Yağız.

“Lan Kemal. Gideceğim senin o oğlunu bulacağım, önce bir güzel ağzını burnunu dağıtacağım, sonra da alıp nikâh masasına oturtacağım. Şerefsiz bak! Aylardır ömrümüzden ömür gitti.”

O sırada içeri giren Erkan, Nergiz, Soner ve Yase-min, ortamın gerginliğini görüp gülümsemişti. Nergiz, Doğa'ya göz kırptı.

“Neler oluyor? Neden buradayız?”

Yeliz uzun zamanın suskunluğunu bozdu.

“Neden buradayız. Güzel soru. Buna birçok sebep sayabilirim ama benim sevgili yeğenimin bu duruma bizleri neden düşürdüğünü anlatamam. Memet, bak şimdi söyleyeyim sakın bana ‘nefes’ deme. Siz var ya siz, nasıl bir büyük olacaksınız anlamıyorum. Bu çocuklar

birbirini bu kadar severken oturdunuz da her şeye seyirci kaldınız. Abi insanoğluna nereye gidiyorsun diye birdiklenir, kızını çeker kolundan neyin kaprisi bu diye bir nutuk çeker ama yok. Oh, oturun izleyin. Şimdi Melda kim bilir yine ne yumurtlayacak gelince. Hepimizi topladığına göre aklıma Arda'nın söylediğinden başka bir şey gelmiyor ama eğer bu kızın da gitmesine izin verirseniz size ..." derken çalan zil salondakilerin imdadına yetişti. Yeliz'in isyanı gergin anda bile gülümsemelere sebep oldu. "Aman ya! Bu sefer de kapı zili susturdu beni."

Mehmet suratını sabit tutmaya çalışırken mırıldandı.

"E, Memet'in haline kapı bile acıdı."

"Seni duydum kocacığım."

"Sevindim karıcığım."

"Kesin lan didişmeyi. Biri baktı mı kapıya..."

Yağız'ın sözü bitmeden kapıdan Melda göründü. Yüzünde bir gülümseme. Kapının önünde durmuş içeri girmiyordu. Yağız homurdandı.

"Dikilme orada ve bize ne haltlar karıştırdığını söyle. Hemen!"

Melda herkese tek tek baktı. Sonra gözleri Kemal ve Berna da kilitlendi ve yine o bakışı gördü onların gözünde. Oğullarına olan özlemi, Melda'nın gözlerinde gidermeye çalışılan acılı bakışı...

Boğazını temizleyerek sesini sakın tutmaya çalıştı konuşurken.

"Ben kaybetmiştim ve yine ben buldum."

Başını arkasına doğru döndürdü ve elini geriye bir yere uzattı. Herkes pür dikkat beklerken, önce Melda'nın elinde bir el gördüler. Melda konuşmasına devam etti.

"Size evleneceğim adamı getirdim."

Şaşkınlık bir saniye bile sürmedi çünkü cümlesi biter bitmez Yankı, Melda'nın elinde içeri girmişti. Berna'nın

hıçkırığı, Kemal'in ağlamasıyla boğuklaşan "Oğlum," diyen sesi, Arda'nın "Siktir! Koçum benim ya!" diye kükreyen haykırışı aynı zamanda salonu doldurdu.

14 32 01

Uzaktan izledi sevdiği adamı. Önce annesinin kolları arasına girmişti. Berna sımsıkı sardı derin derin çekti kokusunu içine oğlunun. Anne yüreği işte, fısıldadı kulağına.

"Zayıflamışsın."

Gülümsedi Yankı.

"Güzelleşmişsin."

Tüm aile hiçbir şey sormadan kabullenmişti bu geliş. Yankı'yı gördüğü yerde boğacağını söyleyen Yağız bile, sanki tatilden gelmiş gibi davranmıştı Yankı'ya. Sanki hiç gidilmemiş, onca zaman hiç gözyaşı dökülmemiş gibi. Belli ki bu adamın gidişi en çok kendini yıkmıştı. Hâlâ yorgun bakan gözlerinden bu fazlasıyla belliydi.

Tedirginliği geçmişti Yankı'nın. Bıraktığı gibi, bıraktığı yerden devam ediyordu hayatı. Değişen tek bir şey dışında... Kendine aşkla bakan o mavi gözler. Saklanmadan, gizlemeden, korkmadan bakan gözler.

Bir süre büyüklerle oturduktan sonra gençler, salonun diğer ucundaki yemek masasına geçtiler. Arda, aradan geçen zamana aldırmadan kaldığı yerden devam ediyordu. Bu da Yankı'yı müthiş rahatlatmıştı. Geçmiş, geçmişte kalmıştı artık. Yaşattığı tecrübeler yanlarında kâr kalmıştı. Artık onlar, kaybetmenin ne demek olduğunu fazlasıyla biliyorlardı.

Gerçi Arda, biraz fazla mı kaldığı yerden devam ediyordu ki acaba?

"Dostum, şimdi sen o elini ayağını benim kardeşimin üstünden çekeceksin."

Yankı, kolunu daha fazla Melda'ya dolayarak diklendi.

"Bir şey mi dedin Arda'cım?"

Arda, bir kolu Daphne'nin omzunda, kıza döndü.

"Yok, ben bu herifi döverim Defne'm," derken, bir

Yankı'dan da masanın üzerinden Yankı'nın kolunu itmeye

çalışıyordu. "Çek lan elini kızın omuzundan."

Yankı bu azarın, bu tepkinin bile nasıl güzel bir nimet

olduğunu düşündü ve neredeyse mutlulukla gülümse-

yecekti... Neredeyse...

"Bana diyene bak, sen Daphne'yi otuz iki kol sardın

ya, onu ne yapacağız? Yokluğumda köpeksiz köy gör-

dün tabii, değneksiz dolaştın di'mi lan?"

"O ayrı."

"Hadi ya, ayrı olan kısmı alalım paşam?"

İki kız birbirine gözlerini devirerek baktı. Daphne

kaşlarını çatarak bu iki koca bebeği azarladı.

"Siz ne yapıyorsunuz ya, deli misiniz?"

Arda kolunun altında sımsıkı tuttuğu kıza bakmadan,

Melda'nın omzunda asılı duran Yankı'nın koluna dikti

gözlerini.

"Bu adam kardeşime sarılıyor. Daha ortada fol yok

yumurta yok."

Melda'yı iyice kendine yapıştıran Yankı, boşta kalan

elini masanın üstüne koydu. Gözlerini kısıp Arda'nın su-

ratına dikti gözlerini.

"Sende var mı? Nerene soktun yumurtalarını kuzen?"

Arda ile birbirlerine horozlanırlarken kızlar onlara

dolan kolların altından çıktılar. Melda huysuz huysuz

iki sevdiği adama baktı.

"Sizi gören otuz yaşında der mi acaba? Yürü Daphne."

Yankı anında ayağa kalktı, Melda'yı kollarından tutup kendine çekti.

"Sana benden uzağa gitmeyeceksin demiştim."

Melda bu tepkiye gülse mi, kızsı mı bilemedi.

"Yankı iyi misin? Koltuğa geçiyorum, koltuğa. Ya şa-
bır Allah ya..."

Bu patırtı salonun diğer ucuna kadar taşınınca büyükler de şaşkınlıkla bu dört genci izledi. Nergiz kıkırdarak konuştu.

"Erken başladınız sanırım. Sorun ne çocuklar?"

Arda babasından alacağı desteğe güvenerek başını kaldırdı.

"Yankı kardeşime sulanıyor."

Erkan kahkahayı basmıştı.

"Hadi ya, yoksa âşık mı?"

Yankı'nın pis pis sırttığını gören Arda, aynı sırtışta karşılık verdi.

"Erkan abi, âşık mâşık anlamam. Önce gelsin istesin kıızı."

Canına minnet olan Yankı, yine de bu canından kıymetli dostuna yaptıklarının cezasını kesmeliydi öyle değil mi?

"Tamam lan. Zaten niyetim o. Ama..." Daphne'ye bakıp göz kırpınca Daphne de başını salladı belli belirsiz gülümseyerek.

"...sen de o vantuzlarını kardeşimden çekeceksin Daphne buraya gel."

Arda bir an bozulunca ortamı düzeltmeye çalıştı.

"Neyse Yankı, bize gel sen akşam, bu konuyu konuşalım."

Yağız'ın sesiyle konuşma can alıcı noktaya geldi.

"Yok, öyle şey bu saatten sonra bizim eve gelip kalmalar bitti Yankı Bey. Sen artık damat adayısın. Kızımдан uzak duracaksın."

Bu sözle ortam da bir telaş oluştu. Her kafadan ayrı ses çıkıyordu. Sonunda Kemal sesini yükseltti.

"Tamam Yağız. Haklısın diyelim, ama bir şeyi unutuyorsun. Bizim kızımız da senin evinde kalıyor."

Arda sinirle inledi.

"Dayı karıştırma o işi."

Mehmet öyle bir kükredi ki kadınlar aynı anda kıkırdamalarını susturmaya çalıştı.

"Lan! Neyi karıştırma. Daphne benim sadece çalışmam değil, bana da emanet. Bundan sonra Daphne sizde kalmayacak. Eğer çok istersen, gelir istersin kızı bizden, alırsın."

Arda inleyerek Daphne'ye baktı ve Daphne, bunca zamandır eksikliğini hissettiği koca bir aileye kavuşmanın mutluluğuyla omzunu silkip fısıldadı.

"E, ama sen kaşındın aşkım." Sonra da salına salına Kemal ile Mehmet'in arasına girdi oturdu. Bir omzuna Kemal, diğer omzuna da Mehmet elini attı.

Gözlerini Yağız ve abisine destek olmak için yanında bulunan Yiğit'e diktiler. Kemal gayet keyifli sırttı.

"E, Yağızım, ikinci kez kız isteyeceksin ha benden?"

Yağız'ın suratında, geçmiş zamanları hatırlatan pıç bir sırıtma oluştu.

"Bu sefer öyle olmayacak aslanım. Sen de geleceksin kapıma, unutma?"

Yiğit, Kemal'e tek kaşı havada baktı.

"Bir kere aldık sizden kızı, ikinci kez de alırsız koçum. Endişeye mahal yok."

O sırada Mehmet bir adım öne çıktı.

"O zamanlar ben yoktum kayınço. Sıkıyorsa şimdi gelin elinizi kolunuzu sallayarak alın kızı da görelim," Mehmet'e asabi şekilde bakan Yiğit de hırlamaya başlamıştı.

"Esas siz o kafanızı, bizim kızı, bizden nasıl alacağınıza yorun. Biz her hâlükârda alırız."

Kemal meydan okur gibi diklenip, "Nasıl alacaktınız diye sorduğunda, Yiğit de aynı meydan okumayla karşılık verdi.

"Kaçırırız abi."

Mehmet için bu söz yeterdi işte. Atmıştı laz damarını. "Bizim el de armut mu toplayacak kayınço? Kaçırma işleri bizden sorulur. Kaldururuz yaylaya, kıyaruz nikâhı..."

Yağız bu Karadenizli, koca yürekli adamın bunu sırlaf olsun diye söylemediğine emindi. İşte bu yüzden bütün heybetiyle ayağa fırladı.

"İşte o sıkar biraz damat."

Dört adam da artık ayakta, meydan dövüşüne hazırlanan horozlar gibi birbirine diklenirken, Yeliz her zamanki Yeliz'liğini yapmış, cırlayarak bu ortamın ciddi yetini bozmuştu.

"Ay! Yeter be! Sidik yarıştıracığınıza şu karşıdaki manzaraya bakın önce."

Yeliz'in sesiyle bu dört adam döndüklerin de, kızları kollarının altına alıp birbiriyle dalaşan genç adamları gördüler.

"Hep senin yüzünden Arda, al şimdi. Beğendin mi yaptığını?"

"Ne yapayım oğlum. Sen de sülük gibi yapıştın kıza. Ne olacak lan şimdi."

"Ne olacak, sen benim koynuma gireceksin, ben senin. Akılsız herif."

Bu kavga daha çok sürecek gibiydi ki şükür mantıklı bir devreye girdi.

"Bu işi saçma yarışa dönüştürmeyin. İki aile de gün kararlaştırın ve kızları gelip istesin."

Soner'in bu teklifi herkese mantıklı gelmiş olacaktı ki başlar sallandı. Yağız söze girdi.

"Tamam, bize gelir istersiniz. Sonra da kızı bize verir ve gidersiniz."

Kemal alayla baktı eniştesine.

"Allah Allah. Sen bize gel, kızı iste, sonra da ver git."

Bu kavga da uzayacağı benzediği için, Soner yine el atmak zorunda kalmıştı.

"Tamam, tarafsız bölgede yapalım istersiniz."

Mehmet, Soner'e baktı.

"Neresiymiş orası."

Yasemin yüzünde hınzır bir gülümsemeye baktı.

"Bizim ev."

Doğa derin bir nefes alarak yaslandı koltuğa.

"Oh be. Bir ara dedim, acaba bu işin sonu nereye varacak diye. Allahtan henüz mantık bu köyü terk etmemiş."

Bu sırada Aslı da gençlerin yanındaydı.

"Aslı abla, Duru'nun isteme olayı ne oldu?"

Yankı'nın sorusu üstüne kıkır kıkır güldü Aslı.

"İnanç'ın ailesi bize geldiğinde, sadece tanışmak için yemek falan yenildi. Sonra da gittiler. Yiğit kız istenecek diye beklerken hevesi kursağında kaldı. Meğer bizim deli kız, sakın isteme olmasın diye İnanç'ı tembillemiş. Şimdi Yiğit de kız verememe hırsını Melda'dan ve dolayısıyla senden çıkaracak galiba Yankı'cım."

Yankı suratını ekşitip Arda'nın katasına bir tane patlattı.

"Hep bu gereksiz parazit yüzünden oldu."

Daphne'ye hasret dolu gözlerle bakan Arda homurdandı.

"Ne yapayım lan, eşek kafam işte. Bilsem sesim çıkar mıydı? Dayımda amma meraklıymış ha kız vermeye." Aslı, Kemal ile Berna'ya bakıp gülümsedi, ardından da Daphne'nin yanağını okşadı.

"Ne yapsınlar yengecim, bir kız sahibi oldular. Bunun keyfini sürecekler elbet."

Berna sanki bunu duymuş gibi başını kaldırdı ve kendine bakan Daphne'yle göz göze geldi. Daphne'ye göz kırptıktan sonra da Yeliz'le olan sohbetine geri döndü. Daphne o an ağlamamak için zor tutuyordu kendini.

Melda, hâlâ korkusunu ve acısını tam atlatamamış olacaktı ki yüreğinde o tanıdık acıyla uyandı. Çok kısa bir an, yine Yankı'sız bir güne uyan-
dığını düşünmüştü ki her şey yavaş yavaş netleşti yine. Son bir haftadır hep böyle uyanıyordu.

Altı ay boyunca aşına olduğu acı artık mazide kalan bir anıydı sadece ama yine de içine yerleşen korku öyle hemen kaybolmuyordu ama artık gerçekten geçmiş, gitmişti ve sevdiği adama sonsuza kadar kavuşmuştu. İşte sırf bu yüzden ağlamasının önüne geçemiyordu. O kadar canı yanmıştı ki o kadar kendini tutmuş ailesinin yanında ağlamamaya çalışmıştı ki ve son birkaç günde yaşananlar... Yankı onun acısını görüp kahretmesin diye o kadar tutmuştu ki kendisini, işte şimdi kırılmıştı acıların zinciri ve son kez akıp gitmesine, içinde kalan son kırıntıların da silinmesine izin verdi.

Bundan sonrası artık mutluluktan ve bu mutluluğunun sebebi de şu anda onu arıyordu. Telefon ekranında onun adını görmek nasıl güzel bir şeydi böyle... Kulaklarında o sesle güne başlamak...

"Melda?"

Yüreğinden kopan aşkla cevap verdi genç adama.

"Sevdiğim."

"Kızım ben seni çok özledim."

Melda bu çocukça isyana gülümsedi.

"Ben de birtanem, ama görüşüyoruz ya zaten."

Yankı'nın homurtusunu sanki yanı başındaymış gibi hissetti. Gözlerini kapasa o asılan yüzü de görecekti ne-redeyse.

"Ya evet, neredeyse saat tutacak Yağız abi. Bu böyle olmayacak, ben kafayı yiyeceğim bak sana söyleyeyim. Sen ne zaman gideceksin atölyeye?"

"Bir saate kadar çıkacağım."

"Tamam. Ben de geliyorum o zaman. Yeter artık valla ya."

Melda kıkırdadı.

"Gel ömrüm gel."

"Çok seviyorum seni."

"Çok seviyorum seni."

"Bir saate görüşürüz."

"Görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra keyifle sırttan Yankı, ceke-tini alıp ayağa fırladı. Ofisin kapısını açıp çıkarken karşı-sında suratı asık Arda'yı gördü.

"Ne oldu lan?"

"Bok yedim ya hani, ceremesini çekiyorum. Geç işen, önemli bir toplantıya gireceğiz."

Yankı sinirle kapıyı yumrukladı.

"İşim var benim. Çıkıyorum. Sen yedin boku, toplantıya da sen gir."

"Lan siktirme şimdi belanı ha. Biliyoruz işinin ne olduğunu ama yemezler canım. Babam toplantıya senin girmeni isterken dayım benim girmemde ısrar etti. İkisinin de tek derdi, kızlarla görüşmek için yaptığımız planları sabote etmek. Dolayısıyla paşam, ikimiz de giriyoruz toplantıya."

Yankı gidip koltuğa yığıldı.

"Ne yapayım lan ben sana şimdi? Bir kere de iyi bi halt yap ya, bi kere de işe yara. Kimmiş ne toplantısıymış."

Arda anında ciddileşmişti.

"Aslında, gerçekten de önemli bir toplantı. Dubai'li

ünl  iş adamı vardı ya, hani sen ge en g nlerde teklifle-
rini de erlendirmiştin."

Yankı anında oturdu u yerde dikleşt . Artık o serseri
Yankı gitmiş, yerine iş d nyasında yeni yeni adından söz
ettiren g z  pek Yankı Atasoy gelmişti.

"Ne yani. Adam T rkiye'de yapaca ı alışveriş merke-
zi işine bizimle mi girecek?"

"Sanırım teklife sıcak bakıyor. Kula ımıza gelen ha-
berlere g re birkaç şirketle de g r ş yormuş ama ilk
toplantıyı bizimle yapacaktı. Senin hazırladı ın teklife
olumlu baktıysa, ne yapıp edip bu fırsatı de erlendirme-
miz lazım."

Yankı bir s re d ş nd kten sonra kaşları  atık
Arda'ya d nd  tekrar.

"Babamlar bu işi sırf biz kızlarla g r şmeyelim diye
bize yıkmış olamaz. Acaba onları da mı  a ırsak toplan-
tıya?"

"Bende aynı şeyi s yledim ama herif gen miş, bizim
yaşlarda. Babasının ge irdi i fel  y z nden Amerika'dan
acil d n ş yapmış ve işin başına ge miş. Babam bu işi
ikimizin halledece inden emin."

Yankı sekreterinin getirdi i kahveye kaşları  atık ba-
karken Arda  oktan  alışma masasına yerleşmişti bile.

"Ben istedim kahveyi. Toplantıya kadar olası araştır-
malarımızı yapalım."

Yankı telefonunu alıp Melda'yı ararken Arda da
Daphne'ye gelemeyece ini haber vermişti. Masaya ge-
 erken ikisi de sorumluluklarını  oktan ellerine almışlar-
dı.

Bir saate kadar t m dosyaları, rakamları, k r, zarar
bilan olarını adam akıllı kontrol etmişler ve karşılaşma
i in hazır hale gelmişlerdi ki sekreter kapıyı tıkladıp i eri
girdi.

"Efendim, Jamir Al Qurhah geldiler."

Yankı dosyasını kapatıp, ceketini alırken cevap verdi.

"İçeri gönder Esra."

Yankı ve Arda adamı araştırırken edindikleri bilgilerle az da olsa fikir sahibiydiler ancak içeriye giren adamın heybetinden bir an oldukları yerde kaldılar. Hemen hemen kendi yaşlarında olan adamın yüz ifadesi, gülümsemeyi hiç tatmamış gibi sert ve katıydı.

Arda ve Yankı da kendinden emin adımlarla genç adamı karşılarken ilk önce Arda elini uzattı.

"Hoş geldiniz Sayın Al Qurhah. İngilizce bildiğinizi öğrendiğimiz için, Fransız tercüman getirtmedik."

Arda'nın uzattığı eli sağlam bir şekilde sıkıp Yankı'ya dönen adam Arap aksanıyla konuştuğu Türkçeyle cevap verdi.

"Hoş bulduk. Şimdilik sakıncası yok tabii, ama bir sonra görüşmeye karar verirsem, Fransız tercüman istiyorum. Önemli görüşmelerimi hâkim olduğum dilde yapmayı tercih ederim."

Adamın Türkçe konuşmasını bir jest olarak algıladıkları için biraz rahatlayan Yankı, adamı masaya yönlendirdi. Arda otururken adama döndü.

"Türkiye'de uzun bir dönem kaldınız sanırım."

"Evet. Eğitimimin büyük kısmını burada yaptım ve hâlâ Şile tarafında etkin olan bir at çiftliği var ve sık sık gelirim."

Sekreterin kahve servisi sırasında sohbetlerini atlar üzerinden devam ettiren adamlar, sekreterin çıkmasıyla iş adamı havasına bürünmüşlerdi. Bir şahin gibi bakan adamın gözünden hiç bir şey kaçmayacağını anlayan Yankı ve Arda, tüm kartlarını açık oynayarak toplantıyı başlattılar. "Siz önce tam olarak ne istediğinizi bize anlatın. Size verdiğimiz teklif üzerine mi konuşacağız?"

Jamir Al Qurhah rahat bir tavırla geri yaslanıp sağ elini masanın üstüne koydu. Parmaklarıyla sessiz tempo tutarken konuşmaya başladı.

"Aslında ben ilk teklifimi geri çektim ve işi büyüttüm. Farklı bir proje için buradayım. Büyük bir alışveriş merkezi için. Yer altı beş kat otopark. Uygun görülen yere ikiz rezidans ve spor kompleksi, havuz, eğlence merkezi."

Arda kafasında oluşturmaya başladığı projenin büyüklüğüyle heyecanlandı.

"Arazi kaç dönüm."

Jamir gülümsemişti. Bu adamlar genç olmaya gençti ama böyle büyük bir fırsatı yalakalıkla kapmak yerine, işin detayları ile ilgileniyorlardı. Sanki seçilen değil seçen taraftılar. Bu kendinden emin halleri çok hoşuna gitmişti. Üstelik bu işin oluru olsun olmasın, Türkiye'de olduğu zamanlarda bu iki adamla iyi bir arkadaşlık kurabilirdi.

"İki yüz seksen dönüm."

Yankı kafasında hızla bir hesap yapıp adama döndü.

"Arazi büyük. İstedikleriniz kapsamlı. Size ne verebiliriz, sizden ne talep edebiliriz şirket yönetimi adına şimdilik konuşmak erken. Biz ilk teklif ettiğiniz iş üzerine konuşacağız sanıyorduk."

Jamir tek kaşını kaldırıp Yankı'ya sordu.

"Bu büyüklükteki bir projeyi, son teknolojiyi kullanarak başarabileceğinize emin misiniz?"

Yankı bu tavır karşısında geri adım atacak değildi ve bunu çok net bir şekilde gösterdi.

"Biz iş gücünü sağlayacağız Sayın Al Qurhah. Finansmanı sağlayacak olan sizsiniz. Dolayısıyla iş gücünden yana sorun çıkmayacağının, verdiğiniz paranın olması gereken en doğru şekilde değerlendirileceğinin garanti-

sini veririz. Ancak bu başarı sizin finansman sınırlarınızla alakalı olduğu için, önce sizin bize garanti vermeniz gerekir."

Aldığı cevap yine hoşuna gitmişti Jamir'in. Kör gibi işi almak için saçma taahhütlerde bulunmuyorlardı. Bundan önce görüştüğü şirket, sorgusuz sualsiz atlamıştı, tek dertleri imza atmaktı. Bu adamların ağzından bizi seçin diye bir söz bile çıkmamıştı. Kaldı ki diğer şirket, Korkut inşaatın rakibi olduğunu öğrenince kötülemek adına elinden geleni yapmışlardı. Jamir için önemli olan iş ahlakı ve disiplindi. Zaten bu iki şirketin Türkiye'nin en büyük iki inşaat şirketinden biri olduğunu bilerek gelmişti. Son kozunu oynadı.

"Rakibinizi biliyorsunuz. Eminoglu inşaat. Ya siz, ya o. Ne düşünüyorsunuz o şirket hakkında?"

Arda düşünmeden cevaplamıştı.

"Bizden eski bir geçmişi var o şirketin. Ayrıca tecrübeleri yurt dışı işlerinde daha fazladır. Aldıkları işi, söyledikleri tarihte bitirirler. Bizi de seçseniz, onları da seçseniz karlı çıkan siz olursunuz."

Jamir, bir puan daha alan bu genç iş adamlarına memnuniyetini göstermeden onları biraz daha zorladı.

"Neden sizi seçeyim peki?"

Yankı gülümsedi.

"Akıllı bir adama benziyorsunuz zira."

Büyük bir riskti bu cevap, ama bu ukala Arap karşısında da ezilemezlerdi. Beklenilenin aksine adam kahkaha attı ve ayağa kalktı.

"Zekâma gösterdiğiniz güven için teşekkürler beyler. Cumartesi günü saat birde burada olacağım. Mümkünse Fransız tercümanınız yanınızda olsun."

Arda adamın yanına yürüdü.

"Sizin tercih ettiğiniz bir tercüman varsa onu getirin."

Adam gülümsedi.
"Gerek yok. Türkçe de biliyorum. Aranızda iş çevire-
mezsiniz."

Üç adam rahatlamış halde gülümseyerek el sıkışıp
vedalaştılar. Bu iş kolay mı olacaktı? Göreceklerdi. Arda
telefonu alıp Esra'yı aradı. "Buyurun Arda Bey?"

"Esra, bizim şirkette ki Fransız tercümanı bana yolla."

Telefonu kapattıktan sonra Yankı'ya döndü.

"Bu iş umduğumuzdan da büyük çıktı."

"Adamın bize ilk getirdiği teklif sadece yetmiş dönü-
me alışveriş merkeziydi. Bu nerden çıktı anlamadım."

İki genç adam konuşmalarına devam ederken Esra
içeri girdi.

"Arda Bey. Fransız tercümanımız Çağla Hanım bu
hafta sonu evleniyormuş ve izin almış. Dışarıdan ayarla-
mamı ister misiniz?"

Arda yüzünü ekşitip Yankı'ya baktı ve aynı anda baş-
larını sağa sola salladılar. Arda kadına döndü.

"Gerek yok Esra, başka şekilde hallederiz biz. Sağ ol."

Kapanan kapının ardından birbirlerine bakarken aynı
anda gülümsediler. Aranacak tek bir kişi vardı. Fransız
asıllı, Samuel Soner Gerard, Yasemin teyzelerinin kocası.

Arda hemen telefona sarıldı.

"Alo Soner abi?"

"Selam Arda. Nasılsın?"

"İyiyim abi sen?"

"Sağ ol iyiyim."

"Abi, sana işimiz düştü."

"Tabii, ne demek, buyurun."

Açık olan hoparlörden konuşmaları dinleyen Yankı
hemen atıldı.

"Estağfurullah abi. Bizim Fransızca bilen güvenilir bir
tercümana ihtiyacımız var. Dubaili bir iş adamıyla görüş-

me yapacağız cumartesi. Aslında şirket bünyesinde ter-
cümanımız vardı ama bu hafta sonu evleniyormuş. Biz
de sen varsın diye zorlamak istemedik olayı. İşin yoksa
öğleden sonra birkaç saat ayırabilir misin bize?"

Soner'in üzüntüsü sesinden belli oluyordu.

"Ya seve seve yardım ederdim ama ben Cuma günü
yurt dışına çıkacağım ancak Pazar sabahı gelirim."

"Yapma be abi."

"Kızlara söyleyin ama onların ana dili sonuçta."

Arda ve Yankı rahatlamıştı.

"Evet abi. Sağ ol. Kızları bir arayalım biz."

Telefonu kapattıktan sonra yine birbirlerine baktılar.
Arda telefonu tekrar tuşlarken Yankı'ya döndü.

"Lal'i arayalım. Lalin çatlağın önde gideni, işi bozar
falan..."

Yankı sırtıtmaya başladı.

"Yok ya, akıllı kızdır saçmalık yapmaz," derken bir
durdurdu ama görünüşe göre, kendi de söylediğine pek ina-
namıyordu. Tereddütle devam etti. "Yani sanırım, tabii
yine de biz Lal'i arayalım."

Açılan telefondan sevimli ve sakin bir tonla konuşan
Lal'in sesini duydular.

"Merhaba Arda'cım."

"Merhaba fıstığım. Nasılsın?"

"Teşekkür ederim. Okuldayım. Sen?"

"Sağ ol canım. Ya Lal. Cumartesi öğlen sana ihtiyacı-
mız var şirkette."

Bir an oluşan sessizlikten sonra Lal üzgün sesle ko-
nuştı.

"Ya canım, cumartesi günü tam gün provam var, çok
mu acildi? Erteleyemez miyiz?"

Arda sıkıntılı bir nefes verip arkasına yaslandı.

"Yok, be güzelim. Erteleyemeyiz. Fransızca bilen bir tercüman lazımdı."

"Lalin'i arayın. Onun işi yoktu bildiğim kadarıyla. Pazar akşamı için sizin kız isteme işinize hazırlanacağını söylemişti."

Arda teslim olmuş ses tonuyla konuştu.

"Eh, ne yapalım. Son çare o deli."

Lal'in kıkırdamaları arasında vedalaşıp kapatılar telefonu. Arda, Yanki'ya baktı.

"Abi son çare."

"Yapacak bir şey yok."

Üçüncü kez telefonu eline alan Arda bu sefer sevimli bir şekilde suratını ekşiterek karşı tarafın açmasını bekledi. Karşıdan neşeli ve her tınısında muzırlık akan o ses geldi.

"Selam yakışıklım. Beni mi özledin?"

"He, Lalin. Dedim uzun zamandır rahat batıyor, bir arayayım cadıyla konuşayım."

"Ha ha, sevimli moron."

"Kız kırarım bacaklarını, abinle düzgün konuş. Az önce Lal ile konuştum, üstüne sen hiç çekilmiyorsun."

"Çekme o zaman kardeşim. Allah Allah! Sanki Pazar akşamı almayacağım bunun intikamını Arda."

Evet, Lalin'di bu ve alırdı o intikamı. Arda ne zaman geri adım atacağını pek bilemese de en azından denedi.

"Tamam, kızım tamam, son zamanlarda herkesin kuzu da bu zaten. Neyse bak, Cumartesi günü öğlen saat birde burada olacaksın."

"Niye ki?"

"Şirketi temizleteceğim sana. Lazımsın işte kızım, ne uzatıyorsun?"

Lalin ukala ukala gülümsedi.

"Hem bana işiniz düşüyor hem de böyle burnu hava-
da haller. Ne yapacağım oğlum ben sizin şirkette?"
"Fransızca bilen bir eleman lazım bir kaç saatliğine
Dubaili bir iş adamı ile görüşeceğiz."

"Ha tamam, o iş kolay ya."

Arda rahatlamıştı.

"Yani geliyorsun."

"Evet, bebeğim bu da soru mu?"

"Tamam, kız deli görüşürüz o zaman."

"Görüşürüz."

Artık tek iş cumartesi günü şu adamı bağlamaya kal-
mıştı. Lalin'e rağmen. Birbirlerine bakıp sıkıntılı bir nefes
alırken ikisinin de aklından aynı şey geçiyordu. "Hadi
hayırlısı..."

~*~

Cuma günü öğle yemeğinde ancak bir saat görebil-
dikleri sevgililerinin hasretiyle, cumartesi gününe çıkan
Arda ve Yankı, sinirden patlamak üzereydiler. Bu bü-
yükler bu işi çok abartmışlardı. Sanki akraba olmasalar
böyle davranacaklardı. Duru ve İnanç için düzenlenen
hiçbir entrika yokken, bu dört gencin hayatlarını zindana
çevirmişlerdi. Tek dertleri birbirlerine diş bilemek olan
Yağız ve Kemal, işin suyunu çıkarmış, kızlarda büyük bir
keyifle buna ayak uydurmuşlardı.

Daphne'yle telefonda bu konuyu tartışan Arda, en so-
nunda isyan bayrağını çekince Daphne sinirle susturdu
onu.

"Bana baksana sen. Dua et kabul ediyorum bu isteme
işini."

Arda bu sözle resmen kükredi.

"O ne demek şimdi kızım?"

"Evlenme teklif etmeyen bir adamın istemeye gelmesi takdir edersin ki çok da keyifli değil."

Bu söz üstüne kalakalan Arda homurdandı.

"Teklife gerek mi var? Evleneceğiz işte, benden başkasıyla evlenmeyeceğine göre, senden başka kadın istemediğime göre, neyin tantanası bu ya."

"Ay tamam Arda ya, kapat telefonu hadi. İşim var."

"İyi Defnem, kapat. Seni seviyorum."

"İyi Arda. Ben de seni seviyorum."

Telefonu öfkeyle fırlatan Arda, kendine sırtıtarak bakan Yankı'ya ölümcül bakışlar attı.

"Tek kelime etme. Hatundaki sıkıntıya bak bir afra, bir tafra. Neymiş efendim, evlenme teklifi yapmamışım. Bak, bak, bak..."

Yankı hiç sesini çıkarmadan dostunun suratına bakmaya devam etti. Arda zaten tepesinden duman çıkacak haldeydi, bu gereksiz herifi de bu dumanla çok rahat boğabilirdi.

"Lan bi şey desene."

"Tek kelime etme dedin abi, susuyorum ben de."

"Ha, yani her dediğim boka harfi harfine uyuyorsun da buna da uydun öyle mi?"

"Ben kayınçomu dinlerim."

"Kayınçona... Yok, lan kendime girer. Neyse. Ne yapacağım lan ben bu deli kızla."

"Abi kız haklı. Hele şu Jamir'le olan toplantıyı atlatalım da bir çaresine bakalız."

Arda tam cevap verecekken, tüm enerjisi ve deliliğiyle içeri Lalin girdi. Vay! Fazla mı güzel olmuştu bu kız?

"Selam yakışıklı kuzenlerim, canlarım ciğerlerim. Nerede bizim Arap Kral?"

Arda homurdanırken, Yankı da yalvaran bakışlarını Lalin'e çevirdi.

"Kızım bak, sakın ola adamın yanında anormal davranma. Tek yapacağın onun söylediklerini bize, bizim söylediklerimizi ona iletmek."

"Ay anladık. Salak değiliz."

Çalan telefonu Yankı açtı.

"Efendim. Jamir Al Qurhah geldiler."

"Tamam, içeri gönder."

Telefonu kapayıp mırıldandı Yankı.

"Evet, başlıyoruz."

İçeri giren adama bakan Lalin yüzünü buruşturmak için zor durdu. Bu kadar testosteron salgılayan adamlardan hiç haz etmezdi. Selamlaşma faslını İngilizce ile geçiştiren adam, gösterilen yere otururken, yanındaki üç adam da arkasında ayakta dikildi.

Adamın bu gün yöresel kıyafet giydiğini gören Arda ve Yankı ister istemez işin ciddiyetinin de bir kez daha farkına varmışlardı. Gözleri Lalin'deydi. Lalin resmen adamın suratına sevimsiz bir ifadeyle bakıyordu. Kendine bakan Arda'ya eğilip Türkçe mırıldandı.

"Bu adamla iş yapmak istediğinize emin misiniz siz? Herif yürüyen ego..."

Yankı girdiği öksürük kriziyle tam açıklama yapacakken adam İngilizce söze girdi. Tek kaşı havada.

"Lütfen Türkçe konuşmayın."

Uyarıyı alan Arda ve Yankı adama baktılar ve Jamir onlara göz kırptı gülümseyerek. Mecbur onlarda Lalin'e adamın Türkçe bildiğini söyleyemediler. Lalin bu durum mu? Yine mırıldandı.

"Ay kompleksli Şeyh."

Karşısındaki kıza bakarken ürperdiğini hissetti Jamir. İlk gördüğü an güzelliğinden acayip etkilenmişti ama ağzını açtığı an bu etki yerini dehşete bıraktı. Bir kadın

da bu çene? Hanım hanımcık ve akli başında olsa düşünmeden peşinden koşardı ama şimdi, bu kadınla bırak bir ömür, bir saat bile geçmezdi.

Lalin de adamın bu fikrini anlamış gibi ona tuhaf bir bakış atıp geri yaslandı.

İş konuşmaları başlayıp tüm hararetiyle devam etti. Sonunda anlaşmaya varılmış, karşılıklı sözlerle yeni bir ortaklığa girilmişti. Hakkını yememek lazım, buraya kadar Lalin hiçbir pot kırmadan, son derece ciddi bir şekilde işini yapmıştı. Bu da Arda ve Yankı'yı ciddi anlamda rahatlatmıştı. İş resmi bir anlaşma imzalamaya ve proje sunum, beğendirme aşamasına gelmişti. Bunun için iki ay gibi bir süre veren Al Qurhah, arkasına yaslanmış, işin basit detaylarını konuşmaya başlamıştı.

Lalin, bu kadar uslu durmanın yetmiş olacağına kanaat getirmiş olacak ki bir anlık boşluktan faydalanıp adama döndü. Sormazsa çatlardı. Vallahi de çatlardı...

"Bir şey sorabilir miyim Sayın Al Qurhah?"

Arda ve Yankı birden gerilmiş, adamın yüzüne odaklanmışlardı. Jamir tek kaşı havada başını salladı. Onayı alan Lalin, kollarını masaya yaslayıp, meraklı bir havayla öne doğru eğildi.

"Siz gerçekten harem kuruyor musunuz ya?"

Arda ve Yankı sesli inlerken Jamir sırıttı.

"Biz kuramıyoruz. Biz de haremi sadece Şeyhler kurar ve ben Şeyh değilim maalesef. Biz ancak dört tane kadın alabiliyoruz."

Lalin Türkçe mırıldandı.

"Ay, ne üzüldü adam ayol." Sonra Fransızca tekrar sordu.

"Peki, sizin kaç kadınıınız var."

Jamir üzgün gibi başını salladı.

"Henüz iki tane..."

Lalin bu cevapla yerinde diklendi.

"Ay, oha!"

Tabii bunu Türkçe söylemişti, hemen Fransızcaya döndü. Her kurduğu Türkçe sözcükte, Yankı ve Arda'nın paniğini, Jamir'in saklamaya çalıştığı sırıltmasını görüyordu.

"Ne yani, şimdi bir akşam birine, bir akşam birine mi gidiyorsunuz?"

"Arada metreslerimi saymazsanız evet..."

Lalin iyice şok olmuştu.

"Ne?"

Arda ve Yankı'ya dönüp kahkahayı bastı.

"Lan, oğlum! Siz daha bir hatunla baş edemiyorsunuz, herif iki karı bilmem kaç metresle gününü gün ediyor."

Arda dayanamayıp hırladı.

"Lalin. Konu bu değil. Sus artık."

"Ay aman. İş görüşmeniz bitmişti zaten. Ne var. Her zaman bir Arap'la görüşmüyorum ki merak ettim. A, dur. Bir şey daha soracağım."

Adama döndü tekrar.

"Peki, kadınlarınız bundan şikâyet etmiyor mu?"

Jamir acayip eğlendiğini saklayarak omzunu silkti.

"Neden etsinler. Hepsine eşit ilgi, eşit alaka gösteriyorum. Hallerinden memnunlar."

Lalin yine Yankılara döndü. Artık resmen eğlencenin dibine vurmuştu. Nasılsa adam Türkçe bilmiyordu ve onun sorularından da rahatsız gibi görünmüyordu.

"Adamda ki performansla bak arkadaş. Bu herif ne yiyorsa siz de ondan yiyin oğlum, malum yakında evleneceksiniz."

Jamir'in bu sabırlı haline anlam veremeseler de artık yeter, diye düşünen Arda ayağa kalktı.

"Tamam Lalin. Sen çıkabilirsin. Gerisini biz İngilizce hallederiz."

İşte tam burada Jamir Türkçe konuşarak günün büyük sürprizini yaptı.

"Ya da Türkçe..."

Bir an algılamakta zorlanan Lalin resmen inler gibi konuştu.

"Hassiktir."

Jamir attığı kahkahanın arasında, eğlenceli bir kız, ama sadece arkadaş olarak, diye düşündü. Yankı ile Arda da artık battı balık yan gider düşüncesi ve Lalin'in yüzünün ifadesi nedeniyle kahkahayı koy verdiler. Bir tane normal kadın olacak mıydı etraflarında acaba...

“Arda’nın odasına geç ve çıkma oradan.”
Melda aldığı mesajla şaşkınlık yaşıyor ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu. Saat gece yarısına yaklaşıyordu. Herkes uyumuş, Melda da Yankı ile konuşmuş, son uyku hazırlıklarını yapıyordu ki sevdiği konuşmaları bittikten on dakika sonra böyle bir mesaj atmıştı.

“Neden?”

Attığı mesaja saniyesinde cevap geldi.

“Dediğimi yap, hadi.”

Derin bir nefes alan Melda, usulca odadan çıkmış Arda’nın kapısına yaklaşıp, sessizce kapıyı aralamış, Arda’nın uyuyup uyumadığını kontrol etmişti. Odada kimseyi göremeyince şaşkınca içeri girdi. Bir sürpriz mi var diye etrafını inceledi ama bir şey bulamadı. Tam eline telefonunu alacaktı ki hafif bir ses duydu kapıda. Arda gelmiştir diye düşünürken, aralanan kapıdan Yankı girdi.

Melda sevdiği adamın özlem dolu bakışlarıyla kendi bakışları karşılaşınca dünyayı arkasında bırakıp kollarına atıldı Yankı’nın. Hiç sorgusuz dudakları buluşmuştu.

İşte yuvasına döndüğünü bu kadına her sarıldığında aynı hazla hissediyordu Yankı. Ne kadar süredir hasretti o dudaklara? Gündüz yaptıkları kaçamaklar yetersiz geliyordu Yankı için. Doya doya sarmalı, koklamalıydı. O kadar uzun bir süre geçirmişlerdi ki ayrı ayrı. Belinden sarıldığı kadını iyice bedenine çekip, aralarından hava geçemeyecek kadar bütünleşmelerini sağladı.

Adamın yapıştığı bedeninin tüm heybetini iliklerine

kadar hisseden Melda, ağzının içinde büyük bir a göz-
lulukle dolaşan dilin verdiği hazla adamın ağzının içine
inledi. Her dil darbesi ile dudaklarıyla verdiği zevk ile
bu inlemeleri içti Yankı. Karın bölgesinde hissettiği sert-
likle birden kasılan Melda, kendini geri çekmek istese de
Yankı izin vermedi.

Dudaklarını hafif çekip, fısıldadı.

"Benden uzaklaşmak yok."

Melda içinde hissettiği arzusunun etkisiyle titreyen sesi-
ni, adamın dudaklarına bıraktı.

"Senden kamıyorum."

Bu sefer Yankı, öpüşlerinin arasında gülümsedi. Du-
daklarını istila eden ağzın hareketiyle anlamıştı bunu
Melda.

"Ondan da kaçma."

Melda birden kalbinin on katı daha hızlı attığını his-
setti.

"Yankı, beni utandırma."

Alnını adamın alnına dayamış, soluklarını düzeltme-
ye çalışıyor, bir yandan da uzaklaşmak istiyordu ama be-
denini saran mengene gibi kollardan ve içindeki amansız
arzudan, bunu beceremiyordu.

"Utanma. Bu dünyada utanman gereken en son kişi-
yim. Kocan olacağım senin. Of ulan, kelimenin güzelli-
đine bak."

Cümlesi biter bitmez yine Melda'nın dudaklarını acı-
masız denecek hızla ve sertlikle sömürmeye başladı. artı
geri giderlerken ayağı yatağa takılan Melda, yatağın ü-
stüne devrilince kendine geldi. Sessizce fısıldadı.

"Arda her an gelebilir, yakalanabiliriz. Sahi, seni bura-
ya nasıl geldin?"

Yatağa sırt üstü uzanıp kadını göğsüne çeken Yankı,
gözlerini kapayıp mırıldandı.

"Arda gelemez. Anlaştık."

"Nasıl anlaştınız? Kolunu omzuma atsan delirmiyor muydu bu?"

Yankı başını kaldırıp sevdiği kızın yüzüne baktı.

"Hayırdır ömrüm? Bakıyorum da bu durumdan pek memnun olmadın."

"Deli misin be adam? O yüzden demedim. Arda bunu yapmazdı o yüzden şaşırdım sadece. Yoksa seninle birlikte olmaktan ölsem de şikâyet etmem ben."

Uzanıp Yankı'nın çenesine sıcak bir öpücük kondu. Yankı mırıldanmaya başlayıp yan döndü ve bacağına Melda'nın üstüne atıp, kolunu da dolayınca, kızı tamamen hareketsiz hale getirdi. Bu hissettiğiyle de içinde birbiriyle çarpışan onlarca duygu meydana geldi. Arzu, şefkat, aşk... Sevdiği kendi bedeninin altında minik bir tırtıl kadar kalmıştı.

"Kızım amma miniksin ya."

Bulunduğu pozisyonun şokundan sesi titreyerek çıkan Melda, başını gömülü olduğu boyundan kurtararak cevap verdi.

"Hiç bile. Sen irisin."

Yankı kahkahasını kısık tutmaya çalışarak Melda'nın kulağına fısıldadı.

"Evet güzelim. Ona emin olabilirsiniz."

Melda adamın ses tonundan, vücudundan bahsetmediğini anladı ve neresinden bahsettiğini anlamak içinde müneccim olmaya gerek yoktu. Kurtulmaya çalışarak kıvrandı.

"Sapıklaşmasana sen. Bırak..."

Yankı bu zeki kadına bir kere daha âşık oldu. Diliyle onaylamaz bir ses çıkarırken, "Ne ayıp. Sen ne anladın ki?" diye mırıldanarak Melda'nın kulağına nefesini verdi.

Hissettiği nefesle yanmış, tutuşmuş ve harlanmış hale gelen Melda, bu işin sonunu pek tekin bulmadığını düşündü ve ikisinden birinin sağduyulu olması gerektiğini fark etti. Yazık ki bu görev, üstündeki adam göz önüne alırsa kendine düşünüyordu.

"İlla uyuzlaşacaksın değil mi? Tamam, bir şey dedim. Arda nerede?"

Oyunun artık sona erdiğini ayan Yankı, bir yanı bundan deli gibi keyif alırken, kendini hafifçe yana devirdi. Yine de kızı bırakmaya hiç niyeti yoktu.

"Valla ömrüm, ben bu hasrete dayanamayınca Arda'yı aradım. Dedim, oğlum sen Daphne'yi özledin mi? O da evet diye böğürüp kulağımı si... Öhm... Halledince, bana kardeşini ver sana Daphne'yi vereyim, dedim. Muhtemelen şimdi o da benim odamdadır."

"Vay, vay. Bir Daphne'ye satıldık ha? İyiymiş..."

"Yok, Allah için, hemen satmadı. Birkaç saniyecik itiraz etti, Kabul etmezse düğüne kadar Daphne'yi göstermeyeceğimi, evin kapısına kilit vuracağımı, kızı da bodruma kilitleyeceğimi söyledim. Hem de yapması gereken bir şeyi hatırlattım, çaresiz kabul etti."

Merakla başını kaldırdı Melda.

"Yapması gereken bir şey?"

Yankı sırttı.

"Senin bu abin olacak andaval, kıza evlenme teklif etmemiş nefesim."

Melda hem bu durumun şaşkınlığını yaşarken, hem de bir şeye dikkat etmişti. Yankı ona ömrüm, nefesim gibi sözcüklerden başka bir şeyle hitap etmiyordu. Ne aşkı vardı, ne bebeğim, meleğim. Gülümseyerek iyice gömüldü bu aşk kokan adamın kohnuna.

A S C

Daphne teletonuna Arda'dan gelen mesajla Yankı'nın odasına girdi. Oldukça sessiz oluyordu ki Kemal ve Ber na uyanmasın.

Bu iki deli yine bir halflar çeviriyordu, kesindi. Karanlık odada gözlerini gezdirirken tıslıladı.

"Yankı, neredesin ya, ışığı açsana."

İçeri doğru seslenmiş ama ses gelinemişti. Bir adım daha atınca oda hafif aydınlandı. Yatağın başucu lambası yanmıştı ve hafif ışığın yardımıyla odaya göz gezdirdi. Bir tuhaflik vardı.

"Yankı, şakanın sırası değil. Arda mesaj attı. Neler oluyor?"

Çok çok hafif bir müzik duydu önce. Yerde bağdaş kurmuş oturan sevdiği adamı gördü sonra ve çok oldu.

"Arda?"

Daphne cevap alamayınca etrafına baktı ve odada yalnız olduklarını görünce gülümsedi ve Arda'nın karşısına geçip oturdu.

"Tahmin edeyim, Yankı da şu anda senin odanda mı?"

Arda odaya girdiğinden beri izliyordu Daphne'yi. Ne kadar güzeldi ve onundu.

Loş ışığa gözleri alışan Daphne sevdiği adamın ıslı ıslı gözlerini görebiliyordu. Arda sadece başını sallamakla yetindi. Şarkının belli belirsiz sesi, gecenin sessizliğinde içlerine dolmuştu. Sessizce şarkıyı dinlediler. Birbirlerinin gözlerine bakarak...

Şarkı bittikten sonra Arda ileri uzandı. Sevdiği kadını kucağına çekti. Hiç itiraz etmeden Arda'nın kollarına sığındı Daphne. Yüzünü boynuna gömdü. Eli adamın avucunda otururken Arda'nın parmağıyla oynadığını fark etti. Ardından soğuk bir şey değdi parmağına. Şarkınlıkla eline baktı. Arda gözlerini kızdan ayırmadan tek eliyle yüzük takıyordu ona.

Kulağına fısıldadı.

"Sen bana gerçek aşkı getirensin. Benimle evleni-
misin Yunan kızı? Tarihün sayfalarını renklendiren, iki
takanın doyumsuz aşk hikâyelerini, ömrümde gerçekle-
ştirir misin?"

Daphne gözleri nemli baktı adama. Zaten sorulması-
yoru çoktan evet demiş, bu adamla evlenmeyi kabul
etmişti ama bu!

Arda'nın dudaklarına eğilirken fısıldadı

"Sen bana sadece kendimi değil, hiç sahip olamayaca-
ğım kocaman aileyi de getirdin. Senin karım olmak sahip
olacağım en güzel ikinci unvan olacak. Evet. Seninle ev-
lenirim."

Alacağı cevabın ne olacağını bilse bile, duyduğu
bu evet sözcüğü içinde koca bir çılgılık oluşturmıştı
Arda'nın. Bu çılgılığı dudaklarıyla, öptümesinin arasında
bıraktı Daphne'nin ağzının içine. Nefessiz kalana kadar
öptüler.

Bir süre sonra başını geri çeken Arda mırıldandı.

"Birinci unvan ne oluyor da, benim karım olman ikin-
ci sıraya düşüyor, sorabilir miyim Yunan Kızı?"

Daphne adamın dudaklarına doğru fısıldadı

"Senin bana vereceğin çocuklarıma anne olmak."

Arda resmen hırlayarak kucagında kadınıyla ayağa
kalktı ve yatağa uzandı.

"Of, kadın! Beni mutluluktan öldürürsen evlenmeden
dul kalırsın."

Başka bir odada ki iki âşık beden gibi, bu bedenlerde
birbirine karışıp aşkın en arzulu halini, en masum haline
yenik düşürüp koyun koyuna birbirlerine sığınmışlardı.
İki adam da yanlarında yatan kadınlarını, bir erkeğin se-
vebileceği en güzel şekilde sevdiler. Gözleriyle, yürekle-
riyle ve içlerine çektikleri nefesleriyle...

Telefonuna gelen mesajla, sevdiği kızın saçlarını okşayan elini durdurmak zorunda kalan Yankı bu duruma sinirlenmişti. O eller, o saçlardan hiç ayrılmamalıydı. Mesajı okuyup, Arda'nın kapıda olduğunu öğrenince homurdandı. Yarı uykulu bir halde başını kaldıran kızın gözlerine bakınca da başka bir şeye daha emin oldu. O gözlerde, hep bu mavi gözlerde kalmalıydı. Eğilip kızın dudaklarına ufacık bir öpücük kondurup mırıldandı.

"Sanırım abin olacak gereksiz eve girmek üzere."

"Ya, azıcık daha gelmesin ama" dedikten sonra göğsüne geri uzanan kıza gülümseyerek bakan Yankı, "Ben ce sakıncası yok ömrüm. Altı üstü, koynumdayken basılırız," deyip kıza daha sıkı sarıldı. Tabii bu, Melda'nın anında yataktan fırlamasına sebep olmuştu.

"Ya, basılalım da, sonra düğün gününe kadar seslerimize bile hasret kalalım değil mi? Olmaz. Yürü gidiyorsun."

Yankı'yı tuttuğu gibi yataktan kaldırmaya çalışan Melda, aklına gelen şeyle adamı geri itti.

"Yok. Gitmiyorsun."

"Harika bir karar. Hadi, yanıma gel."

Yatakta son derece rahat uzanan adama bakan Melda, gözlerini devirip, "Büyümeyecek bunlar ya," gibi bir şeyler homurdanarak kapıya doğru sessiz adımlarla yürüdü. Tam açacakken arkasına baktı. "Sen bekle. Ben dışarıyı bir kontrol edeyim," dedi ve kapıyı açtı. Açmasıyla da annesi ile karşılaşması bir oldu.

"Anne?"

"Annem? Hayırdır?"

Melda bir an ne yapacağını bilemedi ve usulca kapıyı çekip, annesinin Yankı'yı görmesini engelledi. Bir yan-

dan da bir şeyler gevelemeye çalıştı.

"Yok, bir şey anne sadece... Eee... Şey. Hah, Arda kabus görüyor sandım da, bir bakayım dedim. Şimdi odama gidiyorum. Evet. Aynen. Hadi, sen yat bebeşim."

Doğa kızına bakarken gülmemek için zor tuttu kendini. Demek yalan söylüyordu ha bu minik cadı. Her zamanki gibi yanaklarında bir parçalık yer kızarmıştı yalan söylerken. İçindeki muzırlığa dur diyemediği için Arda'nın odasına doğru bir hamle yaptı.

"Dur ben de bir bakayım nesi varmış."

Melda anında kendini kapının önüne kale duvarı gibi sabitledi.

"Ay yok! Annecim valla gerek yok. İyi o. Ben yanlış anlamışım. Uyuyordu. Uyandırmayalım."

Kızının panikli haline gülmemek için dudaklarını sıkan Doğa, merdivenlerden bakınca oğluna çok benzer bir gölge gördü. Ayakkabılarını mı çıkarıyordu o?

"Hm. Eh peki, öyle olsun bakalım."

Tam dönmüş odasına girecekken ki bu arada kızının rahatlarçasına verdiği nefesi duymuştu, geri dönüp gözlerine baktı Melda'nın.

"Yankı'ya söyle de çıkarken kapıyı iyi kapatsın."

Melda o an olduğu yerde kaldı ve annesinin arkasından bir süre bakakaldı. Kolundan tutulduğunu hissedince döndü ve abisiyle burun buruna geldi.

"Çıkmadı mı lan o puşt hâlâ evden?"

Arda'nın odasının kapısı açılmış Yankı çıkmıştı. Sırtıyordu. Melda'nın yanağına öpücük kondururken Arda'ya göz kırptı.

"Senden daha fazla kaldım. Ben daha kârlıyım."

"Lan şimdi seni..."

Arda, Yankı'nın üstüne saldırmak için hamle yaptığı anda, Yankı çoktan merdivenlerden inmeye başlamıştı.

Merdivenlerin dibine geldiğinde yukarı bakıp fısıldadı.
"Seni çok seviyorum müstakbel eşim."

Melda kıkırdarken Arda homurdanmaya başladı.

"Koyacam şimdi o sırttan suratına şunun. Cilvelenme kız sen de, gir odana yürü." Melda omzunu silkip, son bir kere kapıdan çıkmakta olan müstakbel eşine baktıktan sonra odasına girecekti ki Arda kolundan tutup, durdu. "Ha dur. Ne yaptınız siz bunca saat?"

Melda abisine kaşları çatık baktı.

"Bir kız uğruna kardeşini bir adamın yanına sokuyorsun, işin bitince de gelip hesap soruyorsun öyle mi? Bu nasıl bir ağabeyliktir?"

Arda bu cevabı hiç beklemiyordu.

"Kızım saçmalama. Yankı o, bizim Yankı. Kendime güvenmem, ona güvenirim ben."

Melda şirin şirin sırttı abisine ve yanağına kocaman öpücük kondurdu.

"Sanığa başka sorum yok abicim."

Kardeşinin arkasından baktıktan sonra, sırtarak odasına girdi Arda. Pis cadı neyi nereden vuracağını çok iyi biliyordu. Eee, ne de olsa ağabeyinin kardeşiymiş işte ve o da...

"Ah ulan Yunan Kızı. Az kaldı. Az daha sabır."

BÖLÜM

Günün erken saatlerinde Yasemin'in evinde toplanan genç kızlar, Lalin'in odasında akşam için hazırlık yapmışlardı. Günün makara konusu Melda ile Daphne'ydı. Giyinmeleri, makyajları, takıları derken, Lalin'in müzirlikleri sayesinde neredeyse geç kalacaklardı ama sonunda herkes hazırlanmış ve kalan birkaç dakikalarında mutfakta yorgunluk kahvesi içiyorlardı. Bir yandan da hâlâ tuzlu kahve yapımı ve diğer ritüeller için ders alıyorlardı.

Lalin kırıtarak üçüncü kez tekrarladı.

"Bak Daphne'cim. Aynen öyle diyeceksin. 'Ben bil-
mem, Kemal babam bilir,' de bakayım."

Daphne, heyecandan kıvrıp durduğu peçeteyi Lalin'e
tırlatırken Duru devreye girdi.

"Bir de, ellerinizde tepsi ile kapı girişinde ayakta du-
racaksınız kızlar. Unutmayın. Gelin kısmı oturmaz."

Bu arbede sürerken sonunda Lal dayanamadı.

"Kızlar yeter. Ay bir sakın olun. Anlamadım ki sizi mi
isteyecekler, Melda ile Daphne'yi mi?"

Lalin ikizine burnunu kırıstırarak baktı.

"Allah'ım! Lal, bir kerecik olsun şikâyet etme ve orta-
ma ayak uydur bebeğim."

"Siz de az mantıklı davranın. Duru, sen bile bunlara
uyuyorsun. Madem bu kadar hevesin vardı neden isten-
meye karşı çıktın?"

Duru sırttı.

"Deli misin? Melda ile Daphne'nin haline bak. O hal-
de olmaktansa, bu halde olup onlarla kafa bulmayı tercih
ederim."

Melda ile Daphne resmen tırnaklarını yer halde, önce
birbirlerine, sonra da diğerlerine baktılar ve usulca par-
maklarını ağızlarından çektiler. Kızlar bu duruma sırtır-
ken Duru, Beliz'e döndü.

"Kuzu, senin şu hocan ne âlemde?"

Beliz'in keyfi anında kaçınca Lalin, Duru'yu dürttü.

"Salak mısın kızım ya? Ne diye hatırlatıyorsun kıza."

Duru kırdığı potla yüzünü ekşitirken Beliz şöyle bir
heyheylendi.

"Ay hatırlatacak bir şey yok. Gitme kızın üstüne.
Adam evli. Karısıyla mutlu, üstüne bir de çocuklu. Daha
ne olsun? Ben vazgeçtim zaten bu aşktan. Kendime sev-
gili yapacağım."

Beliz'in gözlerindeki hüznü görünce ruh ikizinin bu halde olmasına dayanamayan Lalin ortamı neşelendirmek için bir şeyler düşündü ve anında buldu. Yüzünde arsız bir sırıtişla ellerini havaya kaldırdı.

"Ay kızlar, ben bir Şeyhle tanıştım."

Hepsi çığlık atarak ona döndü.

"Ne! Nerede?"

Melda ve Daphne'yi göstererek açıklamaya başladı.

"Aha bu ikisinin adamları, bir Dubaili ile iş yapacaklardı. Adam demiş. Ya Arapça bilen bir tercüman ya Fransızca bilen bir tercüman lazım demiş."

Bu söz üstüne Lal konuşmayı böldü.

"Hatırladım. Beni aramışlardı önce..."

"He işte. Senin de işin varmış, beni çağırdılar," diyen Lalin, daha hararetli bir şekilde kızları gaza getirdi. "Kızlar, adamı bir görseniz..."

Beliz hemen araya girdi.

"Genç mi?"

"Genç genç. Bizim çocuklarla yaşıttır. Siz sormadan da söyleyeyim adam yakışıklı."

Kızlardan bir 'oooo' sesi yükselince Lalin kıkırdadı.

"Lan yok, o anlamda değil. Hiç haz etmediğim bir tip. Tamamen testosteron yüklü bir aurası var. Bir de herifin iki karısı bilmem kaç tane de metresi varmış."

Lal yüzünü buruşturarak sordu.

"Ay ne iğrenç. Sen nerden öğrendin?"

Lalin kahkaha attı. Durumu kızlara iyice süsleyerek anlattığında artık resmen hepsinin gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Melda nefes arasında konuştu.

"Ay ister misin seni de katsın bu kabarık listeye..."

Lalin panikle ellerini kaldırdı.

"Aman yok. Zaten adamın bakışları ilk gördüğü an

bir etkilenmiş gibi olsa da, ne zaman ağzını açtım yeytan
çarpmışa döndü."

Beliz sırıttı.

"Seni görenlerin ilk dakikadan sonra aldıkları u ma-
lum durum desene."

Lalin bu tespitten hoşlansa bile piçliği elden bırakacak
değildi.

"Haspam. Sanki sen farklısın."

Bu muhabbet esnasında Nergiz içeri girdi.

"Kızlar. Geldiler."

Melda ve Daphne derin nefes alarak ayağa kalktılar
ve birbirlerine son bir cesaret için sarılıp mutfaktan çıktılar.

.. 4 32 62

İçeri adımını atan Yankı, sevdiği kadını aradı gözle-
riyle. Herkes hoş beş faslını yaparken o usulca yürüyerek
Melda'nın yanına geldi. Bir demet kırmızı goncayı kıza
uzatarak yanağına bir öpücük kondurdu.

"Senden güzel hiç bir şey yok."

Melda gözlerindeki aşkla baktı bu senelerdir âşık
olduğu adama. Gülümsedi. Yanı başındaki çifte takıldı
gözleri. Aşkla birbirine bakan iki çift kahverengi göz-
ler... Daphne'nin elinde kendi buketini aratmayacak gü-
zellikte kırmızı gonca demeti...

"Seni nasıl özledim Defne'm bilsen."

"Biliyorum. Kendi özlemimden."

"Bu gece seni bana verdikleri an kaçacağız buradan.
Artık yetti vallahi bu ihtiyarların yaptıkları."

Arkalarından yükselen Yağız'ın sesi...

"Kızımın yanından bir uzaklaş bakalım delikanlı."

Ardından onu aratmayacak Kemal'in kükremesi.

"Arda uzak dur kızımдан, henüz vermedim sana."

Salona geçip oturduklarında, önce normal sıradan sohbetler başlamıştı. Gençler karşılıklı oturmuş bir birlerinin gözlerine bakıp sırtıyorlardı. Bir ara Arda, Daphne'ye göz kırpıp alt dudağını yaladığında, karnında Yankı'nın dirseğini hissetmiş, aradan geçen on dakika sonunda ise, Melda'ya bakıp öpücük yollayan Yankı, baldırında bir yumrukla irkilmişti.

Kızlar bunların haline kıkırdarken Mehmet kükredi.

"Kız kısmı kıkırdamaz. Az uslu durun, kudurtmayın şu fırlamaları."

Yasemin'in kaş göz işaretleriyle bir süre sonra ayağa kalkan kızlar, mutfağa kahve yapmaya gitmişlerdi. Bunu fırsat bilen Arda ve Yankı da nedense aynı anda susamışlar ve tam su içmek için kalkmışlardı ki Yiğit hırladı.

"Otur yerine Yankı, suyunu Duru getirir."

Homurdanarak yerine oturan Yankı, mutfağa sivişmeye çalışan Arda'ya ters ters baktı. Sonra Mehmet'e döndü.

"Mehmet abi, Arda mutfağa gidiyor."

Mehmet gür sesiyle, ikinci kez ortalığı inletti.

"Lan Arda, bozma asabımı, otur şuraya."

Geri gelen Arda, Yankı'ya öldürecek gibi baksa da Yankı, ben gidemezsem sen de gidemezsin, havalarında omuz silktili.

Kızlar mutfakta kahveleri yaparken, Nergiz yanlarındaydı.

"Şimdi, tuzlu kahve klasığı olmazsa olmaz. Biliyorsunuz," diyerek resmen birer avuç tuz boşalttı iki fincana. Daphne kıkırdarken Melda inledi.

"Of, teyze ya, çok koydun. İçemez ki."

"Kızım zaten içemeyecek kadar tuzlu olmalı ki sizleri

ne kadar sevdikleri ortaya çıksın. Bak Daphne'ye, o halinden memnun."

Daphne sırıttı

"Ay ne memnun olmayacağım Nergiz abla, bana çek-tirdiklerine saysın."

Nergiz kahkaha atarak Daphne'nin omzunu okşadı.

"Bu kızı niye seviyorum biliyor musunuz? Aynı ben, adaletli..."

Kızlar da makara kopmuş kahkahaları peşi sıra saydırmaya başlamışlardı. O sırada içeriye Yasemin girdi.

"Hadi, daha hazır olmadı mı kahveler?"

"Oldu kuzum oldu. Şimdi bir tepsiye Melda'nın görücüleri için kahve koyduk, diğerine Daphne için. Herkes kendininkine verecek."

Başlarını sallayan kızlar kahve tepsilerini ellerine alıp ilerlediler. Nergiz arkalarından fısıldadı.

"Tuzlu kahveyi karıştırmayın."

Kızlar aynı anda kahveleri dağıtmaya başladılar. Melda, Kemal, Mehmet ve Erkan'a kahve tuttu. En son olarak Yankı'nın yanına geldi ve gözlerinin içine bakarak kahveyi alan adamı öpme arzusuyla doldu. Yankı, tuzlu kahve olayını bilse de sevdiği kadının bu tuz işini çok abartmayacağını düşünerek fincanı rahatça kavradı.

O sırada Daphne de Yağız, Yiğit ve Soner'e kahvelerini verdi son olarak Arda'nın yanına geldi. Arda fincana uzanırken göz kırptı. Sessizce sordu.

"Tuz koydun mu?"

Daphne gülümsedi.

"Ben sana kıyabilir miyim?"

Arda gevrek gevrek sırtarak kahveyi alıp arkasına yaslandı. Ellerinde tepsilerle köşedeki sandalyelere çekilen Melda ve Daphne, ısırıkları dudaklarıyla önlerine bakıyorlardı. Ortamda kavgasız telaşsız, ama fırtına

öncesi sessizliği çağrıştıran dinginlikle kahveler içiliyor sohbet ediliyordu ki aynı anda iki öksürme ve böğürme sesi ile iki genç adama dönen bakışlar, arsız kahkahaları saklayamıyordu.

Arda birden ileri eğilip, "Oha lan, bu ne?" derken, Yankı da kusmamak için direnerek mırıldanıyordu. "Tahminine koyayım Yankı."

Erkan müthiş eğlendiğini saklamadan genç adamlara baktı.

"Hayırdır damatlar, bir şey mi oldu?"

Arda tam homurdanmaya başlamıştı ki Yankı kısık gözleriyle Melda'nın tuttuğu kahkahalardan kızaran yüzüne odaklandı.

"Yok, Erkan abi, ne olsun. Gıcık yaptı da..."

Yankı'nın kahveyi yudumlamasını izleyen Arda, kabadayılığa bok sürmeden fincanı dudaklarına götürdü. İki adam muzırca sırtan kızların gözüne bakarak ve etraftan yükselen kahkahaları duymamaya çalışarak, çamurdan beter kahveleri içtiler. Kızlar fincanları toplarken adamların yüzüne bakmamışlardı bile. Mutfağa geçtiklerinde ise içeriye kadar gelen kahkahalarla güldüler.

İçeride kalan adamlar bir süre daha birbirlerini tarttıktan sonra Soner'in boğaz temizlemesiyle artık konunun açılacağını fark ettiler.

"Evet beyler. Buraya geliş sebebiniz hepimizin malumu. Şimdi sözü fazla uzatmayın da, taraflar konuya girsin."

Bu cümleyi Yasemin'in eşliğinde iki gün çalışmıştı Soner. Kemal yerinden azıcık öne doğru gelerek söze başladı.

"Evet. Sebebi ziyaretimiz belli. Melda kızımızı gelin etmek niyetindeyiz."

Babasının cümleleriyle Yankı içinde muazzam bir duygu hissetti. Artık resmen onun olacaktı Melda'sı. O sıra da devreye giren Yağız'ın sözüyle ortam renkleneceğinin sinyallerini verdi.

"Bizim de sebebi ziyaretimiz ortada Kemal Bey. Yalnız önce sizin sebebinize dönelim. Yankı oğlumuz ne iş yapar?"

Mehmet homurdandı.

"Lan, sanki bilmiyormuş gibi ne soruyorsun?"

Yiğit de geri kalır mı? Oda söze girdi.

"Diklenme enişte, kız tarafıyız. Sorduğumuz sorulara cevap gelmeli."

Mehmet bu gözdağını yemeden, "Aynı soruyu biz de soracağız," deyip Yağız'a döndü.

Yağız, bu adamı neden bu kadar sevdiğini bir kere daha hatırlama ihtiyacı duyarak homurdandı. "Sor kardeşim, sor ama önce sıranı bekle."

Bu söz üstüne Kemal tekrar söze girdi.

"Bildiğiniz üzere, Atasoy iç mimarlık ve dekorasyon şirketinin genel müdürü ve varisidir oğlumuz. Ayrıca Korkut inşaat şirketinin de hatırı sayılır ortaklarından. Yani kızınızın eli sıcak sudan soğuk suya girmeyecek."

Erkeklerin bu muhabbetini sırtarak izleyen hanımlar, daha ne saçmalıklar göreceğiz dercesine birbirlerine baktılar.

Yağız memnuniyetsiz suratını buruşturdu.

"Ha, yani baba işi yapıyor. Kendinin bir mesleği yok."

Yankı sinirden ölebilirdi. Bir de Arda sırtıyordu ya, hah işte kalk katliam yap diyordu şeytan. O sırada Mehmet, neredeyse tehdit eder gibi söze girdi.

"Çocuk ekonomi okudu, şirketi büyüttü. Sanki senin oğlun kendi şirket kurdu da başına geçti." Cümlesini ta-

manılayınca Arda'ya dönüp babacan bir tavırla gülümsedi. "Kusura bakma evlat. Derdim sen değilsin."

Arda olayın yine kendisine dönmesine sinir olsa da başını salladı eniştesine. Yağız sinirle hırladı.

"Şimdi konu Yankı, henüz sizin isteme faslınız bitmedi. Ben de daha kızı verip vermemeye karar vermedim."

Kemal bu sözle ayağa kalktı.

"Sen vermezsən, ben hiç vermem kızı."

Ağabeyinin imdadına yetişen Yiğit, "Daphne istiyor Arda'yı. Vereceksiniz işte, başka çaren mi var?" derken Arda içten içe amcasına minnet duymuştu ama yine Mehmet, her zamanki gibi durumu eşitlemişti.

"Melda istemiyor mu sanki. Esas biz size vermiyoruz kızı, Melda'yı alır gideriz."

Bu sözle Yağız ayağa fırladı. "Bekle alırsın. Alda göreyim hadi."

Artık iş iyice çığırından çıkmıştı. Kemal eksik kalırmı? O da ayağa fırlayıp, Yağız'ın karşısına dikildi. "Korkutlara bir kere kız verdik, şimdi alma sırası biz de. Biz hele alalım, sonra ikinci turu döner miyiz dönmez miyiz düşünüyoruz."

Yiğit Mehmet'i göstererek, "Sanki biz size kız verdik. Beni kızdırma Mehmet, verdiğimiz gibi alırsın senden kızı," deyip son golü de atınca daha fazla dayanamayan kadınlar tam olaya el atacaklardı ki Yeliz önce davrandı.

"Vallahi salak bunlar. İki çocukla, bu yaşta beni alıp ne yapacaksınız."

Yağız, Yeliz'in bu isyanıyla kabaran ağabeylik damarının etkisiyle, "Sus kız sen. Abiler ne derse o," dediği an aslında yaptığı hatayı anlamıştı ama iş işten geçmişti.

Kemal'in yüzünde arsız bir ifade büründü ve Yağız'a bakarak Doğa'ya seslendi.

"Doğa, bu akşamdan geçi yok, o evden çıkıp bana geliyorsun."

Bu sefer de Doğa çemkirmeye başladı.

"Siz ne ara bize kadar geldiniz? Gelin damat, torun torba sahibi olacaksınız. Aklınız nerde sizin? Ben bırakmam kocamı."

Yeliz, aynı hızla Doğa'nın sözlerine devam ederken, bir yandan da bir köşede, şaşkın ve endişeli bakışlarla onları izleyen gençlere göz atıyordu.

"Hiç ama ne? Ay, bir dönün bakın halinize beyler. Çocuk gibisiniz. Gençler bile sizden daha mantıklı. Baksanıza gariplere. Ağızları bir karış açık, sizi izliyorlar. Çok uzattınız artık. Oturun şu kızları adam gibi isteyin, siz de adam gibi verin. A, yeter..."

Yeliz'in gazı almış giden sözünü, beklenildiği gibi yine Mehmet'in aşk dolu sesi kesti.

"Yeliz."

"Ne var Memet?"

"Nefes aşkım, unutma."

Yağız sinirle Mehmet'in koluna elinin tersiyle ufak bir fiske vurdu.

"Kardeşime aşkım deme."

"Hop! Buyur, buradan yak."

Resmen iki çocuk gibi kavgaya tutuşmuşlardı artık.

"Nerden yakarsan yak. Alıyorum lan kardeşimi senden."

"Ne alıyorsun oğlum, ne? Bu kadar yeter. Vermiyorum sana Daphne'yi, Yeliz'i de alamazsın. Hadi, buyur ne fişki* yiyeceşun?"

O sırada mutfak kapısında şaşkın duran kızlardan Beliz, ileri fırladı.

"Ay baba ya! Vermiyorum da ne demek? Vereceksiniz tabii ki de."

Kızına huysuzca bakan Mehmet, hırladı.

"Kız sen karışma kırarım o bacaklarını."

Beliz hiçbir tehdidi umursamadı. Yani babası başkasının kızını veremiyorsa, gün gelip de onu nasıl verecekti?

"Hah. Sanki gerçekten kırabilirsin de. Ay ben nerelere gideyim? Sen daha Daphne'yi veremiyorsun, acaba beni isterlerken nasıl vereceksin?"

Mehmet'in resmen gözü döndü.

"Höst lan. Kim isteyecekmiş seni? Beni katil mi edeceksin sen kızım?"

Omuz silkerek geri döndü Beliz ama son noktayı da koymayı ihmal etmedi.

"Vermezsen ben de kaçarım. Siz de bu kızları vermezseniz onlar da kaçar. Artık oturun düşünün."

Mehmet, Yeliz'e şaşkınca baktı.

"Ne dedi bu kız?"

Yeliz kızıyla gurur duyan bir sesle mırıldandı.

"Ne diyecek tatlım. Vermezsen kaçarım dedi."

"Nereye?"

"Kocaya sevgilim, kocaya."

Yeliz'in bu sözüyle dört adam harici, kalan herkes kahkahaya boğulmuştu. Yine de bu dört adam diklenmeye devam ediyordu. Mutfak kapısından olayları izleyen Melda ve Daphne yanlarına gelen Nergiz'e baktılar.

Melda, "Teyze ne oluyor yaa," diye sorunca kadın kırdadı.

"Horoz dövüşü bebeğim, sanırım birilerinin olaya el koyması lazım. Gidin sizin iki salak oğlanı uyarın. Bir şeyler yapmaları lazım."

Nergiz'in sözü ile karmaşadan yararlanan kızlar, şaşkınlıkla etrafı izleyen Arda ve Yankı'nın yanına geldiler.

"Bir şey yapsanıza artık, vermeyecekler yoksa bizi."

Daphne'nin isyanı üstüne Yankı'yla göz göze gelen Arda eğilip dostuna mırıldandı.

"Tuzlu kahveyi sevdin mi kuzen?"

Yankı sırtarak cevap verdi.

"Hiç sevmedim kuzen."

Bunun üstüne iki adam kızlara bakıp ellerini birleştirdikleri dizlerine koydular ve masum gelin pozuna büründüler.

"Biz ne yapabiliriz," diyen Arda'yı, "Babam ne derse o," diyen Yankı destekledi.

Kızlar bu duyduklarına inanamazken, artık adamlar birbirlerinin yakalarına yapışmışlardı bile. Nergiz kızlara göz kırpıp ortayı işaret etti. Melda ve Daphne birbirlerine baktılar ve Melda'nın sesi duyuldu.

"Yeter!"

Herkes anında sus pus olmuş Melda'ya bakarken Daphne de araya girdi.

"Bence de yeter. Bizi bu adamlara vereceksiniz. Duydunuz mu?"

Babalardan, amcalardan ses çıkmayınca Melda tıslar gibi konuşurken, gözleri bir Kemal'e bir Yağız'a gidip geliyordu.

"Ya doğru düzgün oğullarınızı bize verirsiniz, ya da onları kaçırmaz. Karar sizin."

Son sözü söylemenin huzuru ile arkalarını dönerken Arda ve Yankı'nın kahkaha atan suratlarına sinirle bakıp mırıldandılar.

"Pısırtıklar."

Kızların sözlerinden sonra kendilerine gelen adamlar, usulca yerlerine çöktüler. Yağız, Kemal'e baktı.

"Valla dostum, benim kız senin oğlanı kaçıtır."

Kemal hâlâ şaşkın ve ne yaptıklarının farkına varan sırtmasıyla eklledi.

"Benim kız da boş durmaz abi."

Soner artık olması gereken hesaplaşmanın son bulmasıyla devreye girdi yine.

"Evet beyler. Sizi dinliyoruz."

Mehmet bu sefer Kemal'den bakışları ile izin alarak Yağız'a döndü.

"Tamamdır o zaman. Allah'ın emri, peygamberin kavli ile kızımız Melda'yı oğlumuz Yankı'ya istiyoruz. Ne diyorsunuz?"

Yağız boğazını temizleyerek geri yaslandı. Çok kolay veriyordu kızını ve bu iş ağırlığına gitmişti fakat yine de Yankı'dan iyi damat bulamayacağını da biliyordu.

"Vallahi kardeş. Ben ne desem ki şimdi? Bir de kızıma sorayım." Melda'ya döndü. "Kızım ne diyorsun?"

Melda gözlerini devirerek baktı Yankı'ya.

"Sen bilirsin babacığım, sen ne dersen o olur."

Yankı bu cevabı beklediği için, çapkın çapkın sırıtıp göz kırparken, sevdiceğinin kalbini nasıl hoplattığını çok iyi biliyordu.

Yağız ise dudaklarının arasında homurdandı. Sanki az önce oğlanları alır kaçarız diyen kız bu değildi. İçindeki ihtiyar kurt sırttı.

"O zaman ben hayır diyorum."

"Baba!"

"Tamam yahu. Şansımı denedim sadece. İyi peki. Verdim gitti."

Yankı öyle derin bir oh çekmişti ki Yağız bile kahkahayı basmıştı. Sonra devreye Yağız girdi. Kemal'e döndü.

"Evet, Kemal Bey şimdi sıra bizdedir. Allah'ın emir peygamberin kavli ile kızımız Defne'yi oğlumuz Arda'ya istiyoruz. Ne diyorsun kayınço? Verecek misin kızını?"

Yağız'ın ağzından Defne ismini duyan Daphne'nin gözleri dolmuş, kendine aşk ile bakan Arda'nın gözle-

niyle buluşmuştu sonra da Kemal'in sözleri son direncini kırmış, saklı saklı ağlamaya başlamıştı.

"Valla Yağız. Ben geç buldum kızımı. Öyle hemen ondan ayrılmak istemem ama her şeyden önemlisi onun mutluluğudur." Daphne'ye dönüp hiç olmayan kızının yerine koyduğu güzelliğe baktı. "Ne diyorsun kızımı? Bu haylaz herifle evlenmek istiyor musun?"

Tüm gözler Daphne'ye dönmüştü ve o konuşamaya-
cağını bildiği için dudaklarında titrek tebessüm, gözyaş-
larını silerek başını salladı sadece. Kemal gülümseyerek
Yağız'a döndü.

"Tamamdır. Ben de Allah'ın emri peygamberin kav-
li ile kızımı senin oğluna verdim gitti. Ancak şu akıttığı
gözyaşı gibi, mutluluk haricî ağlarsa, yapacaklarımdan
mesul değilim."

Yiğit, Kemal'in gözlerine odaklandı.

"Aynı fikirdeyiz. Melda'nın tek gözyaşı, sizinle başla-
yacak sorunun başlangıcı olur."

Aslı, sessizce izlediği bu aile tablosunun aldığı hali
gülümseyerek analiz etmişti. Birbirlerini bu kadar seven,
bu kadar bağlı bir aile olan bu adamlar, yine sevdikleri
için birbirlerine diş bileyecek kadar sadıktılar aileleri-
ne...

Karşılıklı verilen sözlerden sonra, gençler büyüklerin
ellerini öpmüşler ve son olarak da birbirlerinin kolla-
rında mutluluk denilen duygunun, resme dökülür mo-
delini çizmişlerdi... Artık onlar için sadece aşk vardı...
Bir de aileleri... Üstelik ileride daha da fazla büyüyecek
aşkları...

İsteme gününün ertesi haftası, üç çift dışarıda yemeğe çıkmaya karar vermişti. Hem de Duru ve İnanç'ın olmayan nişanını kutlayacaklardı. Ne istemeye razı gelmişti ne nişana. Birbirlerine taktıkları yüzükle nişanlanmışlardı sadece.

İnanç, bir kolu nişanlısının omzunda, karşısındaki iki çifte baktı.

"Düğün tarihine karar verdiniz mi?"

İnanç'ın bu sorusu ile iki çift birbirlerine baktılar.

Arda, Daphne'ye bakarak sırttı.

"Valla bana kalırsa, yarın nikâh masasına oturturum."

Yankı tek kaşını kaldırıp Arda'ya döndü.

"Harika fikir kayınço, yan masanıza da biz geçeriz."

İsteme akşamından sonra sırf Arda'yı sinir etmek için kayınço deyip duruyordu Yankı. İşe de yarıyordu da hani.

"Lan oğlum, tamam anladık kardeşimi alıyorsun da, bunu sokup durma lan gözüme. Sinirlerim zıplıyor."

Melda ile Daphne birbirlerine bakıp gözlerini devirirken Duru kıkırdadı.

"Aha, yine başladı bunlar."

İnanç sırtıp Duru'nun kolunu okşarken Arda gözlerini İnanç'ın eline dikti.

"Sen de araya kaynak yapma, çek oğlum elini."

İnanç bu sözü takmasa da Yankı'ya göz kırıp Arda'ya döndü.

"Sakin ol kayınço."

"Buda başladı ebesine rahmet..."

Daphne, Arda'nın saçıyla oynayarak sırttı.

"Sakin olsana bebeğim."

"Oy senin bebeğim diyen ağzını yerim."

Yankı araya girdi.

"Höst lan, abisi burada..."

Bu söz üstüne artık hepsi birden gülmeye başlamışlardı. Birbirlerine ne kadar güvenip sevseler de konu kız kardeş olunca hepsinin horozlanası tutuyordu. Duru, İnanç'ın sorusuna geri dönerek mırıldandı.

"Keşke birlikte yapabilesek düğünü ama bizim tarihe çok az zaman kaldı yetiştiremezsiniz hazırlıkları."

Daphne de bu fikri onayladı.

"İyi olurdu ama cidden yetişmez. Hem Greg olmadan ben düğün yapamam. O da bu ay çok yoğun."

Melda ellerini çenesine dayayarak dirseklerini masaya koydu.

"Siz sonbahar düğünü yapıyorsunuz, biz de ilkbahar düğünü yapalım. Ne dersin Daphne?"

"Ya, harika olur, zaten iki düğünü bir istiyorum ben. Sensiz evlenmem."

Arda homurdandı.

"Lan aşkım, beni alacaksın görümceni değil."

Yankı da başka sebeple devam etti homurdanmaya.

"Kızım daha kaç ay var ilkbahara biliyor musun sen?"

Bu didişme devam ederken, sonunda ilkbahar düğününde karar kılınmıştı ama Duru birden gözleri ışıldayarak baktı kızlara.

"Kızlar, düğüne daha çok olsa da diyorum ki madem düğünü bir yapamıyoruz, o zaman var mısınız, kına gecesi eğlencemizi bir yapalım."

Bu fikir kızların çok hoşuna gitmiş, heyecanla plan yapmaya başlamışlardı ki söze İnanç girdi.

"O zaman biz de bekârlığa veda partisini birlikte yaparız ha çocuklar. Zaten sizensiz olmayacaktı bu eğlence."

Erkeklerde bu fikri onaylayınca Melda kuşkulu bakışlarla sordu.

"Nasıl bir veda partisi olacakmış o?"

Daphne sinirle soludu.

"Sriptiz bar olmaz."

Bu sözle İnanç ve Daphne hariç kalan gençler kahkahayla gülmeye başladı. İkisi deli görmüş gibi bakarken Daphne somurtarak sordu.

"Ne dedim ki ben şimdi?"

Arda kızı kendine çekerek saçlarından öptü.

"Bir şey demedin bebeğim ama bizim aile erkekleri bundan senelerce evvel striptiz bara tövbe etti."

İnanç kaşları havada sordu.

"Neden ki?"

Yankı sırtarak konuşmaya başladı.

"Sen henüz tanışmadın. Begüm ablamız var bir tane, Nergiz ablamın kuzeni. Hem de Doğa halamın en yakın arkadaşı. Begüm ablanın düğünü öncesi kızlar kına gecesi yaparken, babamlar eniştemler falan tüm erkekler de bekârlığa veda partisi için striptiz bara gitmiş. Tabii Nergiz ablam çakalın önde gideni, o zamanlarda bekâr, erkek gurubunun içinde kendinden hoşlanan bekâr bir adama telefon açıp ağzından girmiş burnundan çıkmış yerlerini öğrenmiş. Tabii bizim hatunlar siz gidin batı basın."

İnanç kahkahaya boğulurken Daphne, o sevimli ağzundan bir homurtu kaçırdı.

"Oha!"

Arda, Yankı'nın kaldığı yerden devam etti.

"Oha, ne kelime bebeğim, basmakla kalmamışlar, yine Nergiz teyzemin muhteşem zekâsıyla feci bir intikam planı hazırlanmışlar."

İnanç yüzünü buruşturarak sormaya korkar gibi kaşlarını kaldırdı. Bu sefer yine sözü Yankı aldı.

"Erkekler özel localarda bizim hatunlara striptiz yaptılar."

Artık hepsi kahkahadan boğulmak üzereydi. Daphne son nefesini verir gibi soludu.

"Ya, hepsi tamam da, Yağız amcayla... Mehmet abi... Ah onlar ne yaptı?"

Melda kıkırdamasının arasında cevap verdi.

"Vallahi bebeğim, artık o özel localarda ne olduysa, bir sır olarak kaldı. Hiç kimsenin bir diğer locadan haberi yok."

Yankı gözlerini silerken söze girdi.

"Ben bir şey biliyorum ki gençler, babama demir çubuk siparişi yağmış o akşam. Yatak oda dekorasyonu için."

Sohbet muhabbet ilerlerken, kızların ve erkeklerin eğlencesi için bir gün kararlaştırdılar. Tek şartla. Karşı cinsten tehdit oluşturacak kimse olmayacaktı bu eğlencelerde.

~ ~ ~

Günleri artık daha rahat görüşerek ve Melda'nın Murat hocanın açacağı özel sergisinde, yarı kişisel sergisi için çalışma yaparak geçmişti. *Tabii bu fikre Yankı'yı ikna etmek zor olmuştu.* Eğlence olacağı haftaya girdiklerinde Arda ile Yankı Dubai'ye gitmek için hazırlandılar. Üç gün kalacak, ortamı ve araziye etüt edecek, ülkenin ekonomisi ve işleyişi ile detaylı rapor çıkaracaklardı.

"Ben seni çok özleyeceğim ama ..."

Atölyedeki koltukta uzanmış, Melda'nın saçlarını okşayan Yankı, dudaklarına yapışmadan önce fısıldadı.

"Benim kadar mı ruhum? Sensiz bir dakika bile bana zulümken, üç gün ya, üç koca gün."

Nefessiz kaldıklarında ayrılan dudakları birbirlerinin üstündeydi yine.

"Bak sakın orada Arap kızlarına falan bakma ha, valla seni gebertirim."

Yankı kısık sesle kahkaha attı.

"Yavrum onlar peçeli falandır, baksam da ne görecek-
ğim."

Melda, Yankı'nın omuzlarından tutup itti.

"Ha, yani açık yerleri olsa bakacaksın öyle mi?"

Yankı ağlanacak haline gülerken acı çeker gibi inledi.

"Of, Melda of! Ömrümü yedin..."

"Yerim ben, bakma kızlara falan."

"Bakmam nefesim, bakmam ömrüm... Baksam da ak-
lım da fikrim de sen... Gözüm görmez hiçbir şeyi."

Sevdiği adamın dudaklarına yeniden teslim olurken
dünyanın onsuz dönmeyeceğini düşündü Melda, nite-
kim dönmemişti de.

~ ~ ~

Aynı pazarlık Arda ve Daphne arasında da geçiyor-
du.

"Arda, bak oradayken uslu duracaksın. Hoş buraday-
ken de uslu duracaksın ya neyse."

Mehmet'ten kaçak girdiği otelin mutfağında, bir kö-
şeye sıkıştırdığı sevgilisinin dudaklarını sömürmeye ça-
lışan Arda homurdandı.

"Gözüm senden başka bir şey mi görüyor kızım? Bu
ne kıskançlık tripleri böyle? Hem de olmayan kızlar..."

"Üç gün ya... Sensiz geçecek koskoca üç gün. Dile ko-
lay, akla zarar."

Arda, Daphne'nin boynuna gömdüğü yüzünü iyice bastırdı kızı.

"Defne'm, ne güzel kokuyorsun sen böyle. Sensiz geçen günlerin ebesine rahmet... " Sonra geri çekilip kendini biraz sakinleştirmeye çalıştı, yoksa bu kızı, oradaki tezgâhın üzerine koyup...

İçinden sabır çekerek sevdiği kızın gözlerine baktı.

"Sen de ben yokken akıllı ol. Geç saate kadar burada kalacaksan Mehmet abi bıraksın seni."

"Ay çocuk muyum? Tamam. Hem zaten sağ olsun Mehmet abi de yalnız bırakmıyor beni."

"Bırakmaz. Senin ne kadar kıymetli olduğunu biliyor."

Havaalanından onları bizzat karşılamaya gelen Jamir'i görünce ikisi de bir parça şaşırmışlardı. Doğrusu böyle, bire bir karşılama beklemiyorlardı ama bu genç adam son derece dostane bir tavırla gülümseyerek onlara elini uzatırken, iş ilişkisinin sıkı bir arkadaşlığa dönüşeceğini düşünmeye başladılar.

"Hoş geldiniz beyler."

Arda ona uzatılan eli sıkarken, aynı dostane tavırla gülümsedi.

"Hoş bulduk Al Qurhah."

Jamir, Yankı'nın elini sıkarken, "Resmi sınırları geçtik sanırım, Jamir deseniz yeter," dedi.

Arda olumlu anlamda başını sallarken, Yankı da aynı sıcaklıkla karşılık verdi.

"Sen de bize ismimizle hitap edeceksin o zaman."

Jamir ülkesinin katı görüntüsünü yok sayarcasına gülümsedi.

"Elbette dostum, büyük bir zevkle hem de. Şimdi kalacağınız otele gidelim, bir şeyler yeriz dinlenirsiniz. Araziye yarın bakarız."

İki kafadar olumlu anlamda onay verdikten sonra otele doğru yola çıktılar. Dünyanın en lüks otelinin önüne geldiklerinde açıkçası şaşkınlıkları elle tutulur gibi barizdi. Burj Al Arab, günün o saatinde bile dehşet bir görüntü sergiliyordu. İçi de dışını aratmayacak bir lükste olan otel Dubai'nin modern yapıya ne kadar önem verdiğini de gözler önüne seriyordu.

Odalarına yerleşip akşam yemeği için hazırlandıktan sonra restoran bölümüne indiler. Jamir onları özel bir

masada bekliyordu. Selamlaşma ve muhabbetten sonra ufak ufak iş konusuna gelmişler, prensip olarak birbirlerine çok yakın disiplinde olduklarını fark etmişlerdi. Jamir için de bir şeyi istemek yeterdi. İsteddiği şeyi elde etmek için uğraşan ve bir anda aldığı kararların bile, sonuna kadar arkasında duran bir yapısı vardı. Karşılıklı konuşmalardan ortaya çıkan sonuç her iki tarafın içine sinmiş, iş konusunu halledip dostça muhabbete girmişlerdi. Bu muhabbetten cesaret alan Arda, Jamir'e dönüp hafif alaylı tonda söze girdi.

"Senin hatunlar beklemesin. Burada bize takıldın kaldın."

Bu söz üstüne Jamir, onu sadece çok yakından tanıyanların bildiği samimiyette kahkaha attı. Bu adam asla görüldüğü gibi değildi. Bunu geçen her dakika da daha iyi anıyorlardı.

"Ya, evet. Bir de o konu var değil mi? Açıkçası beyler, bırakın iki hatun, bir tane bile eşim yok. Ülkem adamlarının aksine, kesinlikle tek eşliliği savunurum ve yasalarla bu konuda ciddi bir savaşa bile girebilirim ama o cadı, cadı bile değil yahu, minik şeytan, öyle sorunca... Şeytan dürttü diyelim."

Arda ve Yankı da kahkaha atmışlardı. Yankı kahkahasından son kalan kırıntılarla başını sağa sola sallarken Jamir'e baktı.

"Aslında Lalin'in en masum ve zararsız haline denk geldin. Bir ömrü o kızla geçirdiğimizi düşünürsen, bence şanslısın ve bize acımalısın."

"Neyiniz oluyor. Samimi olduğunuz kesindi gerçi."

"Kuzenimiz diyelim, ailemizin parçası olan dostlarımızın kızı."

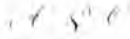
Jamir gülümsemesini durduramıyordu.

"Sonrasındaki tepkisi ve yüz ifadesi görülmeye değerdi ama Allah sahibine sabır versin."

Bu sefer Arda sırtıtmaya başladı.

"Onun bir sahibi olacağından bile şüpheliyim. O kız adamı iki günde yer."

Sohbet neşe ve eğlence içinde devam etti ve geç saatte odalarına çıktılar. Geri kalan günlerde, işleriyle ilgilenen iki kafadar, üç günün sonunda Jamir'le tam anlamıyla dost olup, tekrar görüşmek üzere vedalaşarak oradan ayrıldılar. Hem sosyal yaşamları için, hem iş yaşamları için son derece verimli bir gezi olmuştu. Ah bir de kızları bu kadar özlemeseydiler.

Melda'nın atölyesinde toplanmış, yaklaşan düğünün, eğlencenin muhabbetini yapan kızlar, Lalin'in cırlamasıyla üzerlerine sinen miskinliklerini bir parça atmışlardı.

"Eee, kızlar gecesi için ne planlıyoruz şimdi?"

Lalin'in sevinçli haline gülümseyen Duru omzunu silkti.

"Ne planlayacağız ki? Sanırım güvenli bir mekâna gidip sabaha kadar kuduracağız, ha Melda? Ne dersin?"

Melda da aynı sakinlikle cevap verdi. Zaten fazla enerji tüketmek istemiyordu çünkü o zaman, akşama gelecek olan sevdiğini karşılamak için harcayacağı enerjisinden yerd. I-ıh, bu pek mantıklı değildi. Sakince dudaklarını büzdü.

"Valla zaten başka ne yapılır ki? Kız kıza felekten bir gece işte."

Lalin ile Beliz deli görmüş gibi bakmaya başladılar. Lalin yine dayanamadı.

"Eee, bu mu yani?"

Daphne oturduğu koltuğa ivice vavılarak sordu.

"Daha ne olacaktı ki?"

"Kızım deli misiniz? Sizin o dediğinizi biz zaten yaşıyoruz."

"Lalin, saçmalamak zorunda değiliz öyle değil mi? Sadece adı üstünde bir eğlenceye gideceğiz, gün ayın gün, bizler aynı bizleriz."

Duru'ya ters ters baktı Lalin.

"Sen söyledin işte. Adı üstünde. Bekârlığa veda."

Lal en sonunda dayanamayıp söze girdi.

"Allah aşkına Lalin, ne yapacağız, adam mı alacağız

kucağımıza? Ya da pastadan çıkartalım ha, ne dersin?"

Lalin aklındaki minik şeytanlarla kısa bir raks yaptıktan sonra pes eder gibi geri yaslandı.

"Eh madem öyle diyorsunuz tamam, ama mekânı bana bırakın. Dağcılık kulübünden bir arkadaşım güzel bir gece kulübü var. Yarın akşam için kapatırım orayı."

Melda birden irkildi.

"Sen hâlâ gidiyor musun dağcılığa?"

"Evet, ama kimsenin haberi yok şimdilik. Ay belirtme bana gözlerini Melda, söyleyeceğim bizimkilere. Zaten şimdilik sadece platformlarda deneme yapıyoruz."

Duru da onaylamaz bir havayla Melda'nın paniğini destekledi.

"Başına bela alacaksın."

Birdiler, iki oldular diye düşünen Lalin homurdandı.

"Duru haminneleşme..."

Lal kıkırdadı.

"Bu kız gerçekten Nergiz teyzeme benziyor. Dokuz ay üstümde yatmamış olsa, onların kızı derdim."

Beliz bilmiş bir ifadeyle kızların kıkırtısını kahkahaya döndürdü.

"Rahmetli büyük babaannem derdi ki çıktuğınamun değil, doyduğun sikun şeklini alursun."

Melda kahkahalarının arasında saatine göz attı. Sevdığının gelmesine çok az zaman kalmıştı. Koskoca üç günün yanında, üç saatin lafı mı olurdu? İçini çekerek kendisiyle aynı dertten mustarip olan yengeciğine baktı. Daphne de dalgın dalgın saatin ilerleyişini seyrediyordu işte... Güllümsedi.

Aradan geçen iki saati daha gırgır, şamatayla geçiren kızlar, sonunda vaktin ilerlediğini ve daha da önemlisi sevdikleriyle kimsenin baskısı olmadan bir gece geçirmeyi planlayan dostlarının heyecanı yüzünden kalkmak zorunda kalmışlardı.

Yankı ve Arda'nın ertesi günü geleceğini zanneden aile büyükleri, o gece için Melda'yı atölyede çalışıyor, Daphne'yi de Melda'ya yardım ediyor sanıyorlardı. Oysa gençlerin başka planları vardı. Ailelerin baskısı olmadan, üç günün hasretini gidermek...

Kızların gidişinden sonra Daphne, deri montunu ve Erkan'ın ona söz verip aldığı motorunun kaskını alarak ayaklandı.

Melda, Daphne'ye sarılırken gün içinde bir kere daha sorduğu soruyu yineledi.

"Kuzum ya. Otele gitmek istediğine emin misin? Mehmet enişteme yakalanmayın?"

"Canım, Arda her şeyi ayarladığını söyledi. Sanırım Mehmet abi kısa bir iş için Trabzon'a gitmiş. Artık yakalanırsak da en kötüsü düğün tarihini erkene alırlar."

İki kız bu söz üstüne kahkaha atarken, sıkı sıkı kucaklaştılar. Daphne'yi yolcu ettikten sonra Melda yapmayı planladığı işlere başladı. Yemek hazırlamaya vakti olamıştı ama sipariş ettiği hazır yemekleri mikrodalga fırında ısıtmak çok zamanını almazdı.

Büyük bir keyifle masayı hazırlarken telefonuna mesaj geldi. Mesajı okurken kalbinin deli gibi attığını hissetti.

"Şimdi uçaktan indik ve sana kavuşmama çok az kaldı. Özledim gözdaşım."

Melda da özlemişti, hem de deli gibi.

Masa ve yemek işini hallettikten sonra atölyesinin küçük banyosuna girdi. Duşunu alıp, ona göre biraz fazla cesur olan kıyafetini giydikten sonra aynanın karşısına geçti. Gerçekten biraz fazla mı cesurdu? Göğüs dekoltesi biraz daha mı kapalı olsa? Ya da boyu az daha uzun olabilir miydi? Keşke sırtı beline kadar açık olmasa... Melda bunları umursamadı. Sevdiği adamın hem gönlüne, hem gözüne hitap etmeyi istiyordu. Bu gece onlar için özel olgun istiyordu. Burada geçirdikleri son geceden sonra kaç gece bu duvarlar onun hıçkırıklarıyla sarsılmıştı. Şimdi kahkahalarıyla ve aşk sözleriyle buluşacaklardı.

Hazırladığı masanın bir köşesine sergiye çıkardığı heykeli koydu. Yankı'ya olan özleminin meydana getirdiği, yalnızlığını, acısını paylaştığı heykeli... Bir kere daha o günleri hatırlamak istemiyordu ama bu heykel onun için kaçırdıklarının ve kazandıklarının şekle dökülmüş hali gibiydi.

Heykelin yüzünü hasretle okşarken zil çaldı. Duyduğu zil sesiyle şaşırان Melda saatine baktığında aradan ne kadar zaman geçtiğini görüp şaşırdı. Anılara dalmak, vuslatı beklemeyi kolaylaştırmıştı işte.

Yankı için o kadar kolay geçmemişti zaman. Ne o uçak yolculuğu bitmişti ne de havaalanından buraya kadar olan yol... Şimdi az kalmıştı. Elindeki çiçek buketine bakıp hasretle iç çekerken kapı açıldı ve sevdiğini tüm güzelliğiyle karşısında gördü. Hiçbir şeyi umursamadan hızla içeri girdi ve kızı kendine çekti. Üç gün lan, üç

gün... Dile kolaydı. Özlem duyduğu dudaklara kavuşmak, Dubai çöllerinde suya kavuşmak gibiydi.

Melda da aynı susuzlukla karşılık verdi sevdiği adama. Dudakları tüm hasreti silip süpürmek için mücadele etse de sanki bir türlü başarılı olamıyor gibiydiler. Geri çekilip, nefes alıp tekrar kavuşuyorlardı. Sonunda nefes nefese kalarak geri çekildiler ve Yankı kızın alınına, alnını dayadı. Melda mırıldandı.

"Hoş geldin gözdaşım."

Bir zamanlar bugünlerin hayaliyle yaşama tutunan Yankı, "Hoş buldum," diye mırıldanırken, sevdiğinin kokusunu içine çekti. Güzel kokuyordu kadını. Çok güzel hem de. Kendi de güzeldi ve seksi... Fazlasıyla.

O an Yankı Melda'yı gerçekten gördü. Bir adım gen gidip, iyice irileşen gözlerle Melda'ya baktı, o anda da nefesi tekrar kesildi.

"Sen... Beni öldürmeyi mi düşünüyorsun Melda?"

Melda daha bu söze cevap veremeden itildiği hızla çekildi ve bu sefer az öncekinden çok daha başka bir duyguyla öpüldü. Can acıtacak kadar büyük bir tutkuyla öpüyordu onu Yankı.

"Melda, ben bu sabaha sağ çıkmam."

Adamın içinde bulunduğu duruma içten içe sırıtan Melda, elinden tutup içeri doğru götürdü.

"Önce yemeğini ye, sonra ölmeyi düşünüyoruz aşkım."

Yankı'nın aklında düşüneceği çok daha başka şeyler vardı o an. Önünde kıvrılarak ilerleyen kalçalar mesela ya da dudaklarını boylu boyunca gezdireceği muhteşem bir sırt veya beline dolanan uzun bacaklar...

Başını şiddetle sağa sola salladı. Melda'nın farkına vardığı günden beri başka bir kadınla beraber olmamıştı. Şimdi ise buna sevinse bile acısını çekmiyor değildi ama

hazırlanan masayı gördüğü an tüm o azgın düşüncelerden kurtuldu.

"Tıpkı evliymişiz gibi..."

Yankı'nın yorumunu duyan Melda'nın içi, tamamlanmışlığın verdiği güçle doldu. O da aynı şeyi düşünmüştü masayı hazırlarken ve bu gece bu adam için hazırlanırken.

"Evlendikten sonra geçecek olan akşamlarımız gibi."

Yankı bir kere daha doymayan iştahını, Melda'nın dudaklarında tatmin etmek üzereydi ki masanın köşesinde duran heykeli gördü. Gördü ve dondu kaldı. Uzun bir süre kendini, Melda'nın gözlerinden izledi sanki. Dudak kenarında oluşan haylaz tebessümünü, göz kenarlarında oluşan ufak izleri, çenesinde belli belirsiz olan ufak gamzesini ve gözlerinde oluşan aşk dolu bakışı...

Hızla Melda'ya döndü ve Melda'nın onu izlediğini gördü.

Melda usulca yaklaşıp Yankı'nın saçlarını hafifçe okşadı.

"Sen hep benimleydin işte. Nerede olmuş olursan ol..."

Kıza bir kere daha sarılırken mırıldandı.

"Bu gece sabah olmaz Melda'm. Evlendiğimiz güne kadar senden ayrı geçen tüm geceler bana eziyet bundan sonra."

A 3 0

Daphne, duştan çıktıktan sonra etrafına baktı ve kıyafetlerini bulamadı. Oysa kıyafetlerini dolabın üzerine koyduğuna kesinlikle emindi. Gözleri aralık duran kapıya takılınca ister istemez ürperdi. Acaba birileri gelmiş olabilir miydi? Sonra bu düşünceyi hemen aklından

sildi. Bu otel güvenlik konusunda ülkenin en iyi otelleri arasında ilk sıralardaydı. Geriye tek bir açıklama kalıyordu. Arda.

Banyonun kapısından usulca odaya bakarken yanılmadığını anladı. Altında sadece pantolonu ile yatağa boylu boyunca uzanan adamın ayakucunda duruyordu kıyafetleri ve o adam gözlerinde şeytani ışıltılarla onu süzüyordu. Bu bakışlar içini titretti.

"Kapıyı çalma gibi bir huyun yok mu aşkım?"

"Kadın dediğin önce hoş geldin der, sonra da sevdiği adamı öper. Sizin orada nasıl bilmem ama bizim burarlarda adet böyle. Bilmiyorsan öğren ki sonra aramızda sorun çıkmasın..." derken kızın attığı kahkahayla Arda susmak zorunda kaldı ve kaşlarını çatarak karşısında avuç içi kadar havluyla ve ıslak saçla durarak onu sınavan kıza baktı. "Neden gülüyorsun?"

Daphne kahkahasını durdurmaya çalışarak cevap verdi.

"Heyecanlısın..."

"Ne?"

Arda kesinlikle hiçbir şey anlamamıştı.

"Halan gibi konuşmaya başladın. Hiç durmadan. Yani heyecanlısın..."

Bu sözle Arda, sanki yakalandığını gösterir gibi sevimli bir jest yapıp, ardından da hızla yataktan fırladı.

"Yakaladın. Akıllı kadın," derken, Daphne'yi tek hamlede kucağına aldı.

"Ay! Arda dur."

"Asla..."

Arda Daphne'yi yakaladığı hızla yatağa yatırıp, altına çekti. O arbedede Daphne'nin havlusu neredeyse sıyrılmak üzereydi ve Arda kendine neden bu işkenceyi çek-

tirdiğini düşündü. Kesin Dubai-Türkiye arası bir yerlerde manyaklaşmıştı.

"Hoş geldin öpücüğümü almadan durmam..."

Cümlesi bittiği an kızın dudaklarına eğildi ve hasret kaldığı yuvasına dönmüş gibi hissetti. Ateşli öpücüğüne kısacık bir ara verip, nefes almayı planlarken Daphne kısık sesle mırıldandı.

"Bari giyinmeme izin ver..." Kızın cümlesini dudaklarıyla kesen Arda, hafifçe geri çekilip, "Böyle çok güzelsin..." dedi ve tekrar kızı öpmeye devam etti. Arada bir yerlerde Daphne yine itiraz etti.

"Sen giyiniksin ama ..." Arda bu sefer öpmeden önce cevap verdi. Resmen altındaki beden için yanıp kavruluyordu ve bu sesine yansiyordu.

"Giyiniğim güzelim çünkü sana öylesine deli oluyorum ki giyim durumumuzu eşitlersen, senin açından bu hiç iyi olmaz."

Daphne'nin aklı hâlâ onu öpen dudaklarda, mırıldandı.

"Anlamadım."

Kızın göğüslerine doğru dudaklarını indiren Arda, bu sefer daha net açıkladı durumu.

"Kısacası Defnem, pantolonum çıktığı anda içine girerim. Evlenene kadar sabret."

Daphne için aldığı cevap kesinlikle yeterliydi ve o da aklını uçuran dudaklara teslim olurken o pantolona bol bol dua etti.

Daphne, Arda'nın masum ve tatlı sesine doyamıyordu bugün. Bu adamın nesi var diye düşünmedi bile çünkü sevgilisi acayip tatlıydı ve telefonda olmasına rağmen, sanki yanı başındaymış gibi onu aşkla dolduruyordu. O yüzden Arda ne sorarsa sorsun, hiç tereddütsüz cevapları.

"Defne'm, bu akşam hangi kulübe gideceksiniz?"

Bilmediği soruların ise ne yapar eder, cevabını öğrenirdi.

Daphne, kulağında telefon, banyodaki Melda'ya seslendi.

"Melda, mekânın adı neydi?"

Saçlarını fönlemeye uğraşan Melda cevap verdi.

"Keops gece kulübü. Niye sordun?"

Daphne bir tek Arda'nın sorusunu cevapladı. Telefona dönüp cevap verdi.

"Keops gece kulübüymüş sevgilim."

Bu konuşmayı duyan Melda hızla banyodan çıktı.

"Ya Daphne, kızlar erkeklere söylemeyin demişti. Neden söylüyorsun kızım Arda'ya?"

Daphne omzunu silkerek odadan çıktı. Arda'sı sorarsa o da cevap verirdi arkadaş.

Melda giden kızın arkasından gözlerini devirirken telefonunun çaldığını duydu ve ekrana bakar bakmaz, diğer her şeyi unuttu.

Gözdaşım...

"Sevdiğim..."

Karşıdaki ses ruhunu titretti.

"Özledim kadın."

"Ben de ama daha bir saat önce birlikte olduğumuzu düşününce..."

Melda cümlesini tamamlamadan Yankı aceleyle sözünü kesti.

"Ne kadarda çok ayrı kaldığımızı anlıyorum. Bir saat dediğin, koskoca altmış dakika ediyor."

Melda aldığı bu cevapla gülümserken Yankı devam etti. "Hazırsanız sizi bırakalım."

Melda ayakkabılarına uzanırken cevap verdi.

"Gerek yok bir tanem. Bizi Muzaffer abi götürecektir."

Babam şirketten yolladı bu gün bizim için. Dönüşe kadar da bekleyecek."

"Tamam, o zaman nefesim. Çok güzel olma."

Melda kıkırdadı.

"Deli adam. Kız kıza olacağız üstelik Lalin mekânı da kapattırdı."

Yankı sırttan sesiyle cevap verdi.

"Kırk yılda bir işe yaramış cadının aklı."

"Duymasın. E, siz nereye gidiyorsunuz?"

"Biz de üniversitedeyken takıldığımız bara gideceğiz."

ömrüm. Bizim çocuklara da haber verdik. Bir iki el bilar-

do yaparız, belki bir tur da poker. Öyle yani."

"Çok yakışıklı olma."

Yankı sesindeki aşkla cevap verdi.

"Kıskanç kadın, orası erkekler kulübü."

"Olsun. Seni çok seviyorum ben."

"Ben de dünyam, ben de ruhum."

Melda telefonu kapatırken hâlâ sırtıyordu.

A & C

"Of! Bu mekân çok güzel ya..."

Beliz küçük ama sevimli kulübe girdiklerinde etraf-

ta fır dönmeye başlamıştı. İçi içine sığmıyordu. Lalin'in planından bir tek onun haberi vardı ve... Muhteşem olacaktı.

Kızlar mekânın en güzel yerinde kendileri için hazırlanmış masaya kuruldular. Duru'nun ve Melda'nın da bir kaç arkadaşı gelmiş, toplamda on bir kız, ayrı tellerden çalarak eğlenmeye başlamışlardı. Canlı müzik yapan bir grup vardı ve adamlar gerçekten nefisti.

Sahneye fırlayan kızlar, kimsenin olmamasından aldıkları rahatlıkla bir de alkol devreye girince, eğlencenin gözüne vurmuşlardı. Saat ilerleyince sahibi görünmeyen bir ses duyuldu.

"Evet kızlar. Eğlencenin doruk noktasına hazır mısınız?"

Neyden bahsedildiği bilinmese bile, kızlar hep bir ağızdan bağırdılar.

"Evet!"

"O zaman herkes yerine geçsin ve sahne boşalsın."

Acele ile yerlerine geçen kızlar, ışıkları kararan sahneye odaklanmaya çalıştılar. Derken tüyleri diken diken eden bir müzik duyuldu. Kadının biri sanki... İnleme sesi miydi o? Müziğin arasında sadece kadın inlemeleri geliyordu. Bu sese erkek inlemeleri de dâhil olunca Melda, Duru, Lal ve Daphne harici diğer kızlar resmen kopmuş, alkışlarla ellerini patlatacak hale gelmişlerdi. Melda, Lalin'le göz göze gelmeye çalıştı, ama karanlıktan mıdır, Lalin'in gözlerini kaçırmamasından mıdır bilinmez bunu beceremedi.

Sonrasında sahnede tek bir nokta da geniş spot ışığı yandı. Müzik sesi hafif kısılmıştı. Bir ayak sesi mikrofondan geliyormuş gibi hoparlör aracılığıyla mekâna yayıldı ve o ışığın altına... O da ne?

Gözlerine inanamıyorlardı. Kıcında daracık deri bir

pantolon, üstünde siyah atlet, yüzünde maskeyle bir adam çıkmıştı sahneye. Eğer bu adamın vücudundakiler kas ise, diğer adamlarda ki neydi acaba?

Çığlıklar ve alkışlar eşliğinde bu tek adam, bir anda üç adama çıktı. Üç tane taş gibi erkek, sahnede sağa sola kıvrılarak, elleriyle vücutlarını okşuyorlardı ve bir zaman sonra atletleri çıkmıştı... Tahmin edileceği gibi kızlarda kendilerinden geçmişti.

Melda, Lalin'in kulağına fısıldadı.

"Lalin, Allah seni bildiği gibi yapsın. Oldu mu?"

"Kızım, az sakın ol ya. Bu adamlar..." demeye kalmadan adamlardan biri Melda'yı kaptığı gibi sahneye götürdü. Gelinlerin başlarındaki mor mini duvak, onları diğer dokuz kızın dışında tutuyordu. Melda otlayıp geri dönecekken Daphne ve Duru'yu da sahnede gördü. Adamlar resmen erotik dans yapıyor ve kızları sağa sola döndürüyorlardı. Daphne sinirle yanındaki adamın ayağına tekme atıp hırladı. Sesi öyle yüksek çıkmıştı ki,

"Çek elini seni sersem. Nişanlım seni boğar."

Adam o cüsseden umulmayacak incelikte kıkırdadı.

"Ay şekerim, umarım çok yakışıklı değildir, üçümüzden birinin elinde kalabilir sizin heritler."

O an olduğu yerde kalan Melda, diğer adamın sözüyle makaraları kopartmıştı.

"Tatlım rahatlayın. Aslında renk vermeyecektik ama siz baya baya Rahibe Teresa çıktınız. Kız kıza eğleniyoruz şekerler. Relaximuuu... Hadi kızlar!"

İşte bu vurgu gerçek anlamda eğlenceyi başlatmıştı. Lal bile kahkahalar içinde dans ediyordu. Bu arada sohbeti de ihmal etmemişler, hatta kızlardan biri, adamlardan birine yüz maskesi tarifi bile vermişti. Siyah noktalar için.

(8)

"Yeter abi, hadi çıkalım. Ben sevgilimi özledim. Arayalım, onlar da çıksın."

Yankı'ya dönen Arda sırıttı.

"Lan madem özledik, şu adamları yolcu edelim, yanlarına gidelim."

İnanç, Arda'ya baktı.

"Nerede olduklarını Duru söylemedi. Siz biliyor musunuz?"

Arda başını salladı.

"Benim civ civ yumurtladı. Yürüyün!"

Adamlar diğerlerinden ayrılıp Keops gece kulübünün yolunu tuttular. İçeri alınmadıklarında sinirlenmişlerdi. Kapıdaki güvenliğe içerdeki hatunların nişanlıları olduklarını ve gece yarısından sonra eğlenceye katılacaklarını söylemiş, zar zor ikna etmişlerdi. Kızların kimlik bilgilerini bilmek yardımlarına koşmuştu tabii.

İçeri girdiklerinde bir an ne olduğunu anlayamamışlar, dans pistinde tepişen kalabalığa odaklanmışlardı. Kızlar dans edip eğleniyordu ama... O ortadaki üç adam... Adam mı?

Üç damat resmen kükreyerek sahneye fırladı. İnanç kalçasını sağa sola sallayıp Duru'yu sıkıştıran adamı kaparken, Yankı da Melda'nın oturduğu masanın üstünde dans eden adama yapışmıştı. Arda ise Daphne ile yakın temas da penguen dansı yapan adamı yere sermiş, üstünde tepiniyordu.

Ortalık birbirine girmiş, kızların çığlıkları ile adamların hırlamaları birbirine karışmıştı. İnanç tam yumruğunu kaldırıp elindeki adamın yüzüne indirecekti ki adam cırladı.

"Yakışıklı dur. Sakın yüzüme vurma!"

Adamın sesindeki tını, cümlesindeki efemine tavrı İnanç'ı durdurmuştu. Tabii diğerlerini de. Adamları sil-

keler gibi kaldırıp kendilerine sinirle bakan kızlara döndüler. Kızlar öyle öfkeli bakıyorlardı ki, Daphne tısladı.

"Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Arda kulaklarına inanamıyordu.

"Ne mi yapıyoruz? Asıl siz ne yapıyorsunuz kızım? Bu

adamların burada ne işi var? Üstelik yarı çıplak..."

O sırada elinde tuttuğu adam Arda'nın kolunu okşadı.

"Ah, bebeğim bu herif çok tatlı ama ya, Daphne'cim

çok şanslısın."

Arda daha ne olduğunu anlamadan Daphne ikinci kez

tısladı.

"Çek ellerini nişanlımın üstünden sürtük."

Daphne sözünü bitirmeden Yankı'nın böğürtüsü yük-

seldi.

"Lan! Kıcı mı mıncıkladın sen?"

Yankı'nın elindeki adam kıkırdadı.

"Ne yapayım maviş? Çok seksi kıçın var."

Bu sözleri duyan İnanç, boynunu sıktığı adama anında bir bakış attı ve onun sırttan yüzünü gördüğü an ateşe değmiş gibi fırlattı. Arda'ya döndü.

"Oğlum bu herifler..."

Arda şaşkın halde adamlara bakıyordu.

"Biliyoruz abi. Gay..."

Bu sırada Melda, Yankı'nın kıçını elleyen adama çemkiriyordu.

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum. İnsan arkadaşının nişanlısının kıçını yoklar mı?"

Adam mahcup bakışlarla Melda'ya baktı.

"Haklısın bebişim. Gerçekten üzgünüm."

Sonunda Yankı dayanamadı.

"Lan burada ne oluyor biri anlatsın!"

Yankı sözünü bitirmeden, Lalin kıyıdan kıyıdan kaç-

maya çalışıyordu, ama tabii ensesine yapışan Arda'nın elini saymazsak.

* * *

Melda'nın atölyesine gelmişler, bu halde bu sinirle kimse kimseyi bırakamadığı için hep birlikte gecenin sürtüşmesini yapmaya başlamışlardı. Tabii tüm oklar Lalin'in üstündeydi.

"Of ne var. Sanki gerçek adamları çağırdık."

Lalin'e hâlâ öfkeli bakan adamlar tısladı.

"Yok, bir de çağırıydınız."

Arda, Lalin'e sinirle sordu.

"Nereden buldun kızım sen de o gay'leri?"

"Biri bizim dağ... Eee... Bizim okulda... Evet... Biri bizim okuldan..."

Arda homurdanarak arkasına yaslandı.

"Okula bak, bir de bu kızdan hayır bekliyoruz."

Yankı sinirle parmaklarını saçlarına doladı.

"Lan bir de geldi kışımı elledi herif."

Melda sinirle baktı Yankı'ya.

"Sen de elletmeye amma meraklıymışsın. Niye kimseyi ellemedi de seni elledi?"

Duyduklarına inanamayan Yankı, iki elini havaya kaldırarak bağırdı.

"Niye mi? Belki benim kışım bu iki herifin kışından daha seksidir. Kızım ne bileyim niye elledi? Siz gidin elin gayleriyle gece kulüplerinde sürtün, sonra da kabak bize patlasın."

Arda artık olayın komedisine girmiş kahkahayı basmıştı. Arda'ya eşlik eden İnanç da dayanamayıp Yankı'ya göz kırptı.

"Adamlar maldan anlıyormuş be dostum."

"İnanç, ebene boy abdesti aldirtma bana."

Kızlar artık iyice kopmuş durumdaydılar. En sonunda dayanamayan Yankı da kahkahayı koparmış ama bir yandan da Melda'nın kulağına eğilmişti.

"İlk yalnız yakaladığım yerde, kış nasıl elleniyormuş göstereceğim sana nefesim."

Melda'nın yanakları kıpkırmızı olurken, Yankı halinden memnun geri yaslanıp kızı da kolunun altına çekmişti ve evlerine gitmeye fırsat bulamayan, daha doğrusu bunu asla istemeyen gençler, buldukları yerde, minderlere kıvrılmış, sabaha az saatler kala uykuya dalmışlardı... Bir bekârlığa veda seremonisi de bu şekilde sonlanmıştı...

Artık sırada Duru ve İnanç'ın düğün vardı...

Düğün sabahının sessizliğini, müthiş bir çığlık bozdu...

14 82 0

"Hayır!"

Tüm aile, o akşamı Yiğit'in yoğun isteği ile onlarda geçirmişti. Tüm kızların bu son gecede bir arada olmasını isteyen Yiğit, minik kızının evden gideceği düşüncesiyle baş başa kalmaktan korkuyordu ve o ses... Beliz ateşe düşmüş gibi bağırıyordu.

Apar topar telaşla tüm aile kızların kaldığı odaya çıktığında, Beliz'i elindeki elbiseyle yüzünden ateş çıkarak ayakta dikilirken buldu. Yeliz telaşla kızının kollarına sarılırken, Mehmet' te etrafı kolaçan ediyordu.

"Annem neyin var? Beliz bana bak bebeğim."

Beliz annesine görmeyen gözlerle baktı bir süre. Babası kükreyince kendine geldi.

"Neler oluyor Beliz?"
Elindeki elbiseyi kaldırıp onlara gösterdi. Sesi titri-
yordu.

"Bu... Elbiseme bakın..."
Yeliz kızının elindeki elbiseyi görünce gözleri büyü-
dü. Elbisenin her yeri kesilmişti.

"Bunu kim yapmış olabilir? İnanamıyorum."
Herkes birbirine soru soran gözlerle bakarken ka-
pının orada bir kıpırtı gördüler. Döndüklerinde Fatih'i
bilmiş bir edayla elleri belinde dikilirken gördüler. Yeliz
inler gibi konuştu.

"Oğlum. Sakın bunu bana senin yaptığını söyleme."
Fatih kendiyle gurur duyduğunu gösteren bir sesle
konuştu.

"Ben yaptım tabii ki de."
Beliz'in Fatih'in üstüne atlaması bir saniyeden kısa
sürdü.

"Seni öldüreceğim minik şeytan!"
Mehmet hemen kızını yakaladı ama bu arada kalan
herkes kahkaha atmamak için zor duruyordu. Önemli
bir şeyin olmadığını bilmek içlerini rahatlatmıştı.

"Oğlum. Söyle babacım. Neden yaptın böyle bir şeyi?"
Babasına inanamıyormuş gibi baktı Fatih.

"Sen demedin mi elbiseyi ilk gördüğünde, şeytan di-
yor git kes şu elbiseyi, bu ne her yeri meydanda, diye?
Ben de minik şeytan değil miyim? Bana bir mesaj veri-
yorsun sandım, gittim kestim. Şimdi neden kızılıyorsun
bana yaaa..."

Artık herkes kahkahasını tutamaz haldeyken Yeliz
kocasına döndü.

"Hep senin yüzünden gördün mü? Kendin gibi yetiştir-
yorsun bu bacaksız adamı. Bak gördün mü? Gitti elbi-
se." Yeliz sevdiği adamı yeterince payladığını düşünüp,

onun minyatürü olan oğluna döndü. "Sen minik adam, bu yaptığınla ablanı ne kadar üzdün görmüyor musun? Çabuk özür diliyorsun."

Mehmet saklamaya çalıştığı gülümsemesiyle oğluna kızmaya çalışırken Fatih hiç oralı değildi.

"Dilemiycem işte. Babam haklıydı. Elbisesinin yırtmacı çoktu."

Mehmet oğluna şiddetle hak verirken, bunu sadece mırıltyyla, "E, ama haklı..." gibi bir takım nidalarla dile getiriyordu ki karısının o muhteşem bakışlarıyla karşılaştı. "Tamam, sustum."

Beliz'in hıçkırıkları son bulmazken, Lalin, Fatih'e ötekiyle söylenerek Beliz'in yanına yürüdü.

"Sen ne fena bir adamsın."

Fatih hiçbir tepkiyi umursamadan, sonuna kadar davasının arkasında duruyordu. O yakışıklı, minik suratını Lalin'e doğru dikleştirerek homurdandı.

"Senin elbiseni de kesecektim ben ama zaman kalmadı."

Lalin'de de en az bu adam kadar inat vardı ama. Gözlerini kıstıp dik dik Fatih'e bakarken tısladı.

"Hele bir deneseydin minik şeytan, bak o şirin suratını ısırmıyor muydum?"

"Şirin değil bi kere kızım, full karizma ve yakışıklı."

Şaşkın şaşkın çocuğa baktı.

"Bunu da nerden öğrendin?"

"Arda abim dedi. Erkekler güzel ya da şirin olmaz, karizma ve yakışıklı olurmuş."

Lalin dişlerini sıktı.

"Hah, aferin. Yetiş sen de Arda abin gibi, sonra başımıza ekşi. Azdınız ya zaten, tam oldu şimdi." Sonra kararlı bir şekilde, hâlâ ağlayan Beliz'e döndü.

"Bebeğim endişe etme. Hani bir elbise vardı ya, ka-

rarsız kalmıştın. Gidip onu hemen alabiliriz. Yeri belli. Yarım saatimizi almaz."

Beliz hâlâ şokta olan yüz ifadesiyle başını salladı. Mehmet kızının bu haline kıyamadı. O, onun ilk göz ağrısı, rahmetli babaannesinin kıymetlisiydi ne de olsa. Sevgiyle baktı kızına.

"Tamam, babasının cadısı, git hangisini istiyorsan al. Sen de düş önüme küçük adam, seninle konuşma zamanımız geldi. Erkeklerin iç sesleriyle, kadınlara davranışları arasındaki ince çizgiyi öğrenmen lazım."

Büyükler gönül rahatlığıyla aşağı indi. Melda ve Daphne, Duru ile kalırken, Lal, Lalin ve Beliz elbise almak için yola çıktılar.

Ad 50 00

Beliz hâlâ sabahın şokunda olsa da bu sabah gelen bir elbiseyi görüp, eski elbisesinden daha çok beğenince, içi rahatlamış halde hemen almıştı. Mağazadan çıkarken Lal, Beliz'in kolunu okşayarak gülümsedi.

"Bak gördün mü bebeğim. Hallettik. Vakit daralmanın diye saçlarımızı yaptıralım, öyle eve geçer giyiniriz. Melda ile konuştum, onlar da kuaföre gelecekler yarım saat içinde."

Saatine bakan Lalin, Lal'e döndü.

"Tamam, o zaman. Bir kahve içebiliriz sanırım."

Birlikte alışveriş merkezindeki kahve salonuna yürüdüler. Keyifleri yerine gelmişti ve hâlâ Yankı'nın kışının ellenmesi en eğlenceli konularıydı. Sohbet edip kıkırdarak aldıkları kahvelerle masalarına geçmişlerdi ki Beliz'in yüzü bembeyaz oldu. Kızlar birden telaşlandı. Lal, Beliz'in omzuna dokundu.

"Canım, iyi misin?"

Beliz'de ses yoktu... Bir yere odaklanmış, rengi gitmiş halde bakıyordu. Beliz'in odaklandığı yere dönen kızlar, bir masada ufak bir erkek çocuğuyla gülüşerek pasta yiyen bir adam gördüler. Adam gerçekten hoştu. Güldürsediği zaman gamzeleri öyle belirgindi ki Burnunun hafif yamuk hali bile ona karizma. Hey bir dakika! Gamze mi?

Lalin gözleri kocaman açık Beliz'e döndü.

"Bu, o mu?"

Beliz gözlerine dolan yaşlarla başını salladı. Lal, zorla da olsa Beliz'i oturtmayı başarmış, kıza bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

"Beliz, yapma bebeğim. Kendine eziyet ediyorsun ancak. Biliyorsun. O evli."

Beliz'in gözleri hâlâ adamdaydı.

"Biliyorum. Benimki sadece içinde oluşan, engelleyemediğim bir şey. Biliyorum geçecek. Geçmek zorunda. Kendime yediremiyorum evli bir adamı sevmeyi." Kısa bir an sustuktan sonra kızlara dönerek devam etti. "Biliyor musunuz? Sırt onunla konuşmamak için normal bir öğrenci hoca ilişkisi bile kuramıyorum. Bu sanki eziyet gibi geliyor."

Başını önüne eğip gözünden damlayan yaşı silerken yanında bir ses duydu.

"Beliz? Merhaba."

Kızlar başını aynı anda kaldırmış, adamla göz göze gelmişlerdi. Dudaklarında hafif bir gülümseme ile kızlara başıyla selam verdikten sonra Beliz'e döndü. Kız cevap beklendiğini bildiği için gülümsemeye çalıştı.

"Merhaba..." Sesi öyle zor duyuluyordu ki muhtemelen adam cevap verdiğini bile anlamamıştı. Tam o an gözündeki yaşları görmüş olacak ki kaşları çatıldı. Aynı

anda oğlu tarafından çekiştirilince mahcup bir şekilde gülümsedi.

"Pardon, sanırım yanlış zamanlama. Kalkıyorduk ve seni gördüm. Asistanlık başvurum için bana önerilen üç isimden biri olduğunu söylemek istedim. Okulda seninle görüşemiyoruz nedense. Bilgin olsun ve kabul edersen Çarşamba günü odama gel. Olur mu?"

Beliz sadece başını sallayabilmişti. Adam kaşının teki havada, yarım bir tebessümle yine başıyla selam verdi.

"Her neyse. Rahatsız ettim. Afiyet olsun size."

Beliz sadece arkasından bakıyordu. Asistanlık için mi önerilmişti. Onun asistanı mı? Asla kabul edemezdi. Düşünmeye bile gerek yoktu. Arkasından seslendi.

"Önder Hocam?"

Adam iki masa geçmişti ki döndü.

"Ben kabul edemeyeceğim, üzgünüm."

Önder gülümseyip başını kabul edercesine salladı.

"Sen bilirsin Beliz. Görüşürüz."

Ne bekliyordu ki? Ne olur kabul et, diye yalvarmasını mı? Yanındaki çocuğu tanıştırmasını mı? Kızlara döndü.

"Kızlar kalkalım mı?"

Olanları şaşkınlıkla izleyen kızlar başlarını salladılar ve kalktılar. İkisi de Beliz'in birer koluna girince Beliz yüzünde üzgün gülümsemeyle baktı.

"Kızlar sakat değilim, sadece aşk acısı çekiyorum. Abartamasanız diyorum."

Lalin kıkırdadı.

"Biz o acıyı bile çekemiyoruz. Bırak da azcık sana sür-tünelim."

Bu kızlar varken Beliz üzgün kalamıyordu. Alışmıştı da bu aşkın acılı yüzüne. Kahkaha atıp ikisine de sarılıp çıkışa doğru ilerledi.

“Duru’u! Kuzum prenses gibi olmuşsun.” Kızlar hep birlikte kuaförün giyinme kabininden çıkan Duru’yu süzüyorlardı. Öyle güzel olmuştu ki. Düğünün yapılacağı mekâna uygun tüllü gelinliği ve salık bıraktığı saçlarıyla peri kızı gibiydi gerçekten. Saçlarının üstüne taşlarla işlenmiş minik bir taç takmış ve zorlanmadan çıkarılacak minik duvağı da taca ilâştirilmişti.

Melda’nın bu haykırışını tüm kızlar da onaylamış hayran hayran Duru’ya bakıyorlardı. Beliz homurdandı. “Ya, sen şimdi evleneceksin ve evli olacaksın ama yaaa... Bu İnanç denilen kimyacı senin kimyanı bozmasın da, bizi unutma sakın emi.”

Beliz’e sarılan Duru kıkırdadı.

“Yok, be kuşum. Ben sizi nasıl unuturum.”

O sırada kuaförün kapısında hareketlenme olmuş ve içeriye muhteşem yakışıklıkta bir adam girmişti. Kızların hepsinin gözleri büyümüş bu adama odaklanmıştı. Lalin fısıldadı.

“Ben öldüm ve benim gibi meleğe bir Nuri gönderdiler. Dimi, dimi... Bu şey normal insan olamaz.”

Duru kahkaha atarak kızların aklını başından alan adama doğru yürüdü.

“Hayrola Kıvanç, abin evlenemeyeceğini anlayıp kaçtı da seni mi görevlendirdi bunu söylemek için.”

Duru’ya muzip şekilde bakan Kıvanç çapkın bir sesle mırıldandı.

“Kaçmadıysa bile, senin bu güzelliğini görünce seve seve onu yok eder, yerine geçerim fıstık.”

Kıvanç'ın bu şakalarına artık alışmıştı Duru. Abisine benzese de bariz şekilde ondan ayrılan bir özelliği vardı. Orman yeşilini aratmayan gözleri ve kızları bile kıskandıracak güzellikteki kirpikleri. Hele bu gözleri çapkın emelleri için kullanınca vazgeçilmez olduğunun farkındaydı.

Adamın bu sözü üstüne elini kalbine götüren Lalin, gözlerini kapatıp sesli şekilde mırıldandı.

"Haksızlık. Hem yakışıklı hem esprili hem de çapkın." Sonra gözlerini açıp yalvarır gibi Kıvanç'a baktı. "Bak, evlenenlerle, nişanlananlarla çevrilmiş durumdayım ve bunalımdayım. Yalvarım bana sevgilin olmadığını söyle."

Kıvanç kahkaha atarak parmaklarını saçlarına geçirdi.

"Varsa bile sence bunu bu kadar güzel kız arasında söyleyecek kadar salak mıyım?"

O sırada kapıdan Arda'nın hırlaması yükseldi.

"O kısmı bilmem, ama bu cümleyi benim kızlarıma söyleyecek kadar salak olduğun kesin."

Kıvanç hiç beklemediği bu çıkış karşısında şaşırsa da Duru'nun yüzünde gördüğü muzip sırıtmadan güç alarak Arda'ya döndü.

"Kızlarım mı? Hepsini sana vermezler usta."

"Lan biri şu herife susmasını söylesin."

Arda'nın patırtısı ortamı hareketlendirirken kapıdan Yankı ve İnanç girdi. İnanç, Kıvanç'a sert sert baktı.

"Oğlum, pençelerini uzak tut kuzenlerimden. Git başka yerde avlan."

"Tamam, beyler sakın. Kızlarla iki şaka yaptırmıyorsunuz. Hadi, hazırsanız gidelim. Araba kötü yerde duruyor."

Lalin'e göz kırparak çıkışa ilerledi. Kapıdan geçerken Yankı içeri girme hamlesi yaparak Kıvanç'a omuz attı.

Kendine döndüğünde de tek kaşı havada baktı adama. Kıvanç bunun üstüne kahlkaha atarak çıktı, bir yandan da söyleniyordu.

"Vay, ortalık sınırını belirleyen aslanlarla dolu..."

İnanç, Duru'yu süzerken içinde oluşan duyguları dizginleyemiyordu. Güzeldi. Onundu. Kadınıydı. Sevdigiydi. Vazgeçilmeziydi. Olmazsa olmazıydı. Her şeyiydi. Aşk ne güzel yerden vurmuştu onu böyle. Bu kadının gözlerinde ömür boyu kaybolmak en büyük şansıydı.

"Meleğim."

Duru bu tek kelimeyle içinde uçuşan kelebeklere bir kez daha sarıldı. Evet. Aşk, kelimelere dökülemeyecek sözcüklerin, kelebeğe dönüşmüş haliydi. Sevdigi adamın koluna girerek çıkışa doğru ilerledi. Diğer iki çiftte kollarına nişanlılarını ve kızlardan birini aldı. Beliz tek kalınca içeri son anda giren Yaman ona doğru yürüdü.

"Vay minik cadı, gel bakalım koluma."

"Ya Yaman, cadı de tamam ama minik deme vallahi bozuşuruz."

"Oy benim prensesim yine formunda bakıyorum."

Beliz sırtarak bu yakışıklı havacının yanağından bir makas aldı ve koluna girerek yürümeye başladı.

o b s t

Gençler hep birlikte Mehmet'in otelinin terasında, özel tasarlanmış kış bahçesine doğru yola çıktılar. Bahar düğünü olsa da, mevsim sürprizi ile karşılaşmamak için kapalı kış bahçesini tercih etmişlerdi. Mekânın tavanı komple camla kaplandığı için olası yağmurda hemen kapatılabiliyor ve muhafazalı bir ortam oluşuyordu.

Süslemeler ile Daphne ilgilenmiş ve menüyü de kendisi hazırlamıştı. Mutfakta çalışamayacağı için de bir gün

önceden tüm mezeleri hazırlamış, son dakika işlerini de ekibine göstermişti.

Mekâna geldiklerinde aileler gelmiş, konuklarda yavaş yavaş geliyordu. Yiğit ve Aslı, dünürleri Muzaffer ve Gülin ile gelen misafirleri karşılarken, kızların bir kısmı gelin odası olarak hazırlanan yerde, diğer kısmı da arkadaşlarını ağırlamaktaydı.

Sohbet muhabbet devam ederken, bir süre sonra ortam karardı ve koridor gibi aydınlanan bir ışık huzmesinin içinden Duru ve İnanç göründü. Aslı gözyaşlarını tutamazken, Yiğit güçlü durmaya çalışıyordu. Kızı, minik kuzusu ne kadar da güzel olmuştu. Yuvadandan uçup gidiyordu. Belinde hissettiği kolla karısına döndü. Gözlerinde yaş, dudaklarında gülümseme ile bakıyordu karısı ona. Anlayışlı meleği. Bu hayatta sahip olduğu en değerli varlığı... Kıymetlisinin annesi. Hayat ne tuhaftı. Geçmişe dönen Yiğit, tüm yaşamını bu kadının ellerine emanet ettiği için ne kadar şanslı ve doğru karar verdiği ni düşündü.

O sırada arkadan bir homurtu yükseldi. Yağız resmen sinir harbi yaşıyordu.

"Söyleyin Yankı serserisine, ya gelir benim evimde yaşar ya da kızımı nah alır."

Doğa, her zamanki serzenişinde gecikmedi.

"Saçmalamaya başladı yine benim odunum."

A. S. O

Gençler dans edip eğlendiler. Yaman, Arda ve Yankı'nın sıkı talimatı üzerine Kıvanç'ın elinden Beliz, Lalin ve Lal'i kurtarmak için amansız bir savaş içine girmişti ama her defasında ancak birini kurtarabiliyor ve Kıvanç dağıtmak dürtüsü uyandıran suratıyla sırtarak

kalan kızlardan birini dansa kaldırıyordu. Sonunda pes eden Yaman, "Başlarım ağabeyliğin ıstırabına," deyip kendini bar kısmına zor attı ve o anda ona doğru gelen inanç'ı gördü.

İnanç, Yaman'ın omzuna elini koyarken keyifle takılmadan duramadı.

"Evliliğimin mimarı bir şeylerden mi kaçıyor?"

Yaman dostuna bakarken gülümsedi. Halası ona, Duru'nun İnanç isminde bir kimya mühendisiyle evleneceğini söylediği andaki şaşkınlığını hiç unutamıyordu. Meğer dostuna elde etmesi için taktikler verdiği kız, onların minik Duru'suydu ha? Bu konudan hiç kimseye bahsetmeme kararı da oldukça akıllıca bir karardı. Arda ve Yankı'nın bunu bilmesi demek, Yaman'ın canına okumaları demekti.

"Sus, sakın hatırlatma. Hâlâ kardeşim sayılacak bir kız için sana taktik verdiğime inanamıyorum. Bu ne canına yandıgımın tesadüfüdür arkadaş."

"Üzülme be dostum. Kız yabancıya gitmedi sonuçta."

Yaman bu söz üstüne kahkaha atmış ve barmenin uzattığı içkiyi alıp dostuna dönmüştü.

"Bu arada, bekârlığa veda gecene gelemediğim için kusura bakma dostum. Görevdeydim."

İnanç piç piç sırtarak Yaman'a doğru eğildi.

"Aslında isabet olmuş gelmediğin. Yoksa senin kışın da tehlikeye girmişti."

"Ne diyorsun oğlum sen?"

İnanç büyük bir keyifle o gece olanları anlatıp, üstüne bir de Yankı'nın kışının ellenmesini de ekleyince Yaman öyle şiddetli kahkaha atmıştı ki hani az sarhoş olsa, kesin o bar taburesinden aşağıya düşmüştü.

A S O

Düğün eğlence ve kahkahanın tükenmediği saatler sonunda, bitmek üzereydi ve ortalığı organizatörün güçlü sesi inletti...

"Evet. Şimdi sırada gelin çiçeği atma faslı. Tüm bekâr kızlarımızı piste doğru alalım."

Lalin ve Beliz piste doğru fırlarken, Yaman sırtıttı.

"Kızım, sizi o buket bile kurtaramaz. Bu çeneyle evde kalmanız garanti."

Lalin huysuzca Yaman'a baktı.

"Kes sesini sen pis havalı Havacı seni. Ne biliyormuşsun acaba sen?"

Yaman siz bilirsiniz der gibi omuz silketti ve Arda ile Yankı'nın yanına doğru ilerledi. Kızlar sahnede toplasırken Erkan, Mehmet'e döndü.

"Abi orada ne oluyor?"

"Ne biliyim oğlum. Çiçek atacaklarmış."

Erkan inler gibi Soner'e baktı. Soner kaşlarını şaşkınca kaldırdı.

"Kızları oradan al Erkan. Yürü!"

Bu arbede de Erkan ve Soner piste yürürken, Arda da kahkaha atarak Mehmet'e neden çiçek atıldığını anlatıyordu.

"Çiçeği kapam kız, bir sonraki gelin olurmuş Mehmet abi. Örnek Nergiz teyzemle Yasemin teyzem, Begüm teyzemin çiçeğini kapmışlar ve ondan sonraki düğün de ikisinin olmuş."

Yankı da sırtıttı.

"Erkan abi Nergiz teyzeme kızınca bazen homurdanıyor. Beni o gelin çiçeği yaktı diye."

Gençler bununla eğlenirken, Mehmet'in rengi de iyice solmuştu çünkü ilerde, eline düşen çiçek buketine sırtarak bakan kızını görüyordu ve kükrediydi.

"Beliz! Derhâl o çiçeği fırlatıp atıyorsun."

Beliz'den cevap gecikmedi...

"Ölsem fırlatmam. Gelin olunca fırlatıcamı, şimdi de-

ğil."

Mehmet medet umar gibi Yeliz'e döndü.

"Yeliz, kızına sahip çık."

"Tabii ki kocacım, yoksa sahipsiz turşu olacak değil mi? Senin evde kurduğun..."

(C 52 63)

Balayına çıkmadan önce, düğün gecesini otelde kendileri için hazırlanmış odada geçirecekti Duru ile İnanç. Odaya girdiklerinde Duru gördüğü manzarayla şaşkına döndü. Odanın her yeri goncalarla süslenmişti. Sehpa da şampanya şişesi ve çeşitli meyvelerden oluşan çikolatalı meyve sepeti vardı. Tepside de bir not:

"Otelimiz mutfağından, yeni evli çiftle ikramımızdır.

Baş aşçı yardımcısı Daphne (Defne)..."

İnanç sırtarak yarısı çikolata kaplı çileği karısının dudaklarına götürdü.

"Bütün meyveyi tabakta değil, daha çok isteyeceğim yerlerde tatmak istiyorum ben."

Yüzü kıpkırmızı olan Duru mırıldandı.

"İnanç ya, utandırmasana..."

Karısına sarılıp yüzünü görmek için başını eğen İnanç, çikolata bulaşan dudağına öpücük kondurdu.

"Utanman bile güzel senin."

Sözü bittiği an Duru'nun dudaklarında aldı soluğu. Çilek tadını bile bastıran bir tat vardı karısının dudaklarında. Dili ağzının her noktasını ezberlerken Duru'dan gelen istemsiz inleme karşısında gülümsedi. Dudakları iç içeyken adamın gülümsediğini hisseden Duru mırıldandı.

"Gülme bak fena olur."

İnanç başını çekmiş sırtıyordu.

"Bodrum'da, otelde cesaret yüklenen o kıza ne oldu?"

Hatırladığıyla iyice yanakları kızaran Duru, işi cadılığa vurmayı tercih etti.

"Üstüne atlamamı bekliyorsan daha çok beklersin."

Karısının arkasına geçip gelinliğini çıkarmaya uğraşan İnanç, kızın ensesine bir öpücük kondurup, arzusunun kalınlaştırdığı sesle fısıldadı.

"Hayır, bebeğim. Bu sefer o kadar sabrım yok. Ben atlayacağım üstüne."

Duru'nun hızla ona dönmesiyle, gözlerindeki korkuyu gördü ve gülümsedi.

"Asla seni incitmem."

Duru sakinleşmeye çalışarak "Biliyorum," diye mınıldandı ve kocasının onu soymasına izin verdi.

İki çıplak beden birbirini keşfe dalarken, adam sabrını zorluyordu. İçinde kabaran duyguları zapt etmesi öyle zordu ki. Karısının içine birden gömülmemek için dişlerini sıkıyordu ama bunu yapamazdı. İlk seferinde ona önce zevkin ne demek olduğunu göstermeliydi. Zevkten uçarken yaşamalıydı o lanet olası kaçınılmaz acıyı. Sonrasında ama...

Sonrasını düşünerek içindeki arzuya kaptırdı kendini... Dudaklarının değmediği hiç bir nokta bırakmadı. Tatmadığı hiç bir yeri kalmamıştı ve Duru artık aklını yitirmiş gibiydi ve kulağına fısıldanan sözle bir an kasıldı.

"Kasma kendini meleğim. Söz veriyorum..." derken Duru içindeki dolulukla yüzünü buruşturdu. İnanç hamlesini yavaşlatıp, karısını sakinleştirmeye devam ediyordu. "Çok kısa sürecektir acı." O anda Duru acıyı tüm bedeninde hissederek kaskatı kesildi. Zor nefes alıyordu. Tek tesellisi sevdiği adamın dudakları ve kulağına fısıldanan

cümleydi. "Bitti, artık tamamen benimsin..."

Onundu... Tamamen sevdiği adama aitti... Sevdiği adam da ona... Hayat, yaşanılmaya değer güzelliklerini onlara sunmaya devam ediyordu ve edecekti de...

6 Ay Sonra

Bir moda evinin kapısından, öfkeli, delirmiş ve içten içe yalvarma tınıları saklanmış, gür bir erkek sesi taştı sokağa.

"Bak kızım, eğer bu gelinlikle ortalığa çıkarsan, bugün falan unut. Seni tuttuğum gibi eve kapatırım."

"Ben bu gelinliği alacağım Yankı."

Acaba bu dükkânda, sevdiği bu kızı boğmak için bir kaşık su bulunur muydu? Hele de bu kız o sevimli burununu böyle havaya dikmişse. Sinirden saçını başını yola-cak haldeydi ki yan kabinden, kendi sesine eş bir homurtu yükseldi.

"Bu gelinlik alınmayacak Defne'm."

Melda, biryandan sırtıp, bir yandan da bu kükre-meye yüzünü buruşturdu. Bunların hepsi odundu arkadaş. O sırada sinirle kabinden çıkan Daphne'ye bakan Melda, arkadaşının da böyle düşündüğüne emin oldu.

Daphne aynanın karşısına geçip kendine bakarken halinden memnun gülümsedi.

"Ben bu gelinliği çok sevdim ama Arda..."

"Lan nesini sevdin? Nesi var da sevdin? Kumaşı bile yok kızım bu gelinliğin."

Daha kendi savaşı bitmeden gözü Melda'ya takıldı ve o anda olduğu yerde kaldı. Al işte... Bir tane daha vardı burada. Öfkesini Yankı'dan çıkarmakta en mantıklı yol-du.

"Bu gelinlikle mi çıkaracaksın kardeşimi ortalığa?"
Daphne'nin üstündeki eteği mini, straplez gelinliği
ışaret eden Yankı, Arda'ya ters ters baktı.

"Yine benimkinin eteği uzun, bu ne oğlum?"

Arda sinirle döndü Daphne'ye

"Ne yapayım. Söz mü dinliyorsun?"

"Ha, bu dinlemiyor da, senin kardeşin dinliyor."

Adamlar bu kavgayı yaparken kızlar aynadan kendi
lerini süzüyorlardı.

"Melda, kesinlikle sen bu gelinliği almalısın. Gerçek
ten peri kızı gibi oldun," diyen Daphne'yi, "Hele sen. Kı
zım acayip yakışmış bu gelinlik sana," diyen Melda des
tekliliyordu. İki kız halinden memnun, erkeklerin halini
ise takmayan bir havayla kendi etraflarında dönüp, ayıla
bayıla birbirlerine iltifat ediyorlardı.

Arda ve Yankı ise sinirle bu manzarayı izlemekten
başka bir şey yapamadılar bir süre. Sonunda dayanama
yan Yankı, Arda'ya doğru eğildi.

"Abi. Bak, bu böyle olmaz. Bu gelinlikle ikisi de ortaya
çıkamaz. Çıkamaz."

"Ne yapacağız oğlum. Sıkıyorsa sen ikna et benimki
ni. Kızın tuttu Yunan damarı."

Bir süre düşünen Yankı, sırtmaya başladı ve Arda'ya
göz kırptı.

"İstediğimiz gelinliği giyecekler."

"Nasıl?"

"Orasını bana bırak. Sen sadece bana destek çık ye
ter."

Arda, Yankı'nın gözlerinde gördüğü piçliğe sırtarak
baktı ve başını salladı, Yankı kızlara yaklaştı.

"Kızlar!"

Kızlar gelecek olan gürlemeye karşı gardlarını almış
beklerken, Yankı devam etti.

"Bu gelinlikler alınmayacak."

Melda ve Daphne kaşları havada alayla baktılar. Zaten onlarda üç aşağı, beş yukarı böyle bir şey bekliyorlardı. Melda omuz silktili.

"Allah Allah. Neden?"

"Nedeni mi var? Kıskanıyoruz işte. Oldu mu?"

"Hayır, sevgili nişanlım olmadı. Sizinle evleniyoruz işte, daha neyin kıskançlığı bu."

Yankı aynı alayla cevap verdi.

"Öylemi ruhum?"

Melda bu meydan okumadan huylansa da geri adım atmadı ve aynı diklikte cevap verdi.

"Öyle ruhum."

Yankı sanki istediğini almış gibi, "Peki," dedikten sonra Arda'ya döndü. "Arda, şu bizim eski arkadaş listesinde kim var, kim yok davet ediyoruz düğüne."

Arda bu manyak herifin başlarına bela açacağından emin, salak salak bakakaldı.

"Liste?"

"Evet abi. Hani elemiştik ya. Yok, bu eski sevgili olmaz, yok bu zamanında âşıktı bize çağırmayalım, yok bu kızla bir zamanlar..."

Alın işte. Arda biliyordu başına geleni ama bu herifin elbet vardı bir bildiği. Binddiği dalı kesecek değildi ya... O sırada sinirle araya giren ve "Ay, oha ama..." diye cırlayan Melda'yı umursamadı.

"Tamamdır. Sonuçta sen demiştin çıkaralım diye."

Daphne burnundan soludu.

"Ha yani sen çağıracaktın öylemi sersem herif?"

İşte şimdi Yankı'nın ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. Tek kaşını kaldırıp, havalı havalı sordu?

"Evet. Ne sakıncası var ki?"

"Ne sakıncası mı? Sen salak mısın acaba Arda'cım."

Diğer tarafta da Melda, Yankı'yla boğuşuyordu.

"O kızlar çağırılmayacak Yankı Bey! Anlaşılmayan bir

sey var mı?"

Yankı sözüm ona masum bir bakışla Melda'ya döndü.
"Neden sevdiğim."

Arda yine kaşla göz arasında bu sözcüğü kaçırmamış,
başka işi yokmuş gibi Yankı'ya diklenmişti.
"Lan yavşama kardeşime."

Yankı bu gerzek adamla çok işi olduğunu düşünerek
dişlerinin arasından, "Kapa çeneni Arda," diye tıslayıp,
Melda'ya geri döndü. "E, nefesim? Neden diye sormuş-
tum."

Melda ayağını yere vurarak tepindi.

"Kıskanıyoruz. Oldu mu?"

İki genç birbirine bakıp yüzlerinde insanı orta yerle-
rinden çatlatacak bir şaşkınlıkla birbirlerine baktılar ve
sonra Yankı, az önce Melda'nın ona söylediği cümlenin
bir benzerini, büyük bir keyifle kurdu.

"Hayır, nişanlım olmadı. Bizimle evleniyorsunuz so-
nuçta. Biz sizi seçtik. Bu kıskançlık neyin nesi?"

Melda ve Daphne diş bilerken bir yandan düşünüyor-
lardı. Çok pis oyuna gelmişlerdi.

Onlar da kızların durumu anladıklarını fark ettiler.
Yankı sırtıttı.

"Şimdi karar verin. Ya bizim onayladığımız gelinliği
alacaksınız, ya da davetli listesi genişleyecek."

İkisi de kızlardan hangisinin pes edeceğine odakla-
nıyorken Daphne ve Melda kol kola girip kabine yürü-
düler ve o arada, kendilerini şaşkınla izleyen elemana
seslendiler.

"Bu iki gelinliği alıyoruz."

Kızlar kabine gire dursun, Arda ve Yankı çoktan şoka
girmişlerdi ve ilk kurtulan Arda oldu.

"Senin planını sikiyim Yankı."

Yankı hâlâ yediği golün acısıyla Arda'ya hırladı,

"Aklın çok çalışıyorsa sen bir plan yapsaydın Arda."

14 8 0

Melda yatağına uzanmış, elinde düğün davetli listesini tekrar tekrar gözden geçirirken hâlâ sinirden kuduruyordu. Bu listenin, bu şekilde kalması lazımdı ama nasıl. O sırada telefonu çaldı ve arayanı görünce yüzünde hain bir sırıtma oluştu. Onun sevdiği, asla ona bu kötülüğü yapmaz, o kızları düğüne çağırmazdı. Biliyordu ama bu kadar kıskanç ve dik kafalı olmalarının da bir faturası olmalıydı ve ödenmeliydi. Soğuk bir sesle telefonu açtı.

"Efendim Yankı?"

Yankı'nın sesi çok üzgün geldi.

"Sadece Yankı mı? Sevgilim, aşkım, ruhuma ne oldu?"

"Taze bitti canım. Hadi ne diyeceksen de, davetli listesini kontrol etmem lazım."

Yankı'nın özlem dolu nefesi sanki kulağını okşamıştı ama pes etmek yoktu. Ne derse desin...

"Çok özledim be gözdaşım."

"İyi Yankı. Şunun şurasında düğüne az kaldı. Dayan. Hadi, görüşürüz. Seni seviyorum."

Melda telefonu kapayıp Daphne'ye mesaj attı.

Daphne yatağını düzeltirken gelen mesajla işini yarım bıraktı. Mesajı okurken keyifle sırıttı.

"Bu sefer ilk taarruz benimkindendi ve başarıyla püskürtüldü. Her an sana atağa geçilebilir, hazırlıklı ol."

Evet, kesinlikle sıra ondaydı çünkü telefonu yerine koymadan çalmaya başlamıştı.

Ekrana bakınca içinin aşkla ve özlemle dolduğunu hissetti ama o inatçı iklimin, inatçı kızıydı. Telefonu ku-

lağuna getirmesiyle o âşık olduğu sesi duydu.

"Aşkım?"

"Ne aşkımı Arda, ne var?"

"Kızım sen nasıl konuşuyorsun benimle. Özledik ve aradık."

"İyi Arda. Şimdi de kapat."

Arda'nın kısacık bir an sessiz kalması, sonrasının habercisiydi ve... "Defnee!" diye kükreyerek bunu da ispatlamış oldu.

Daphne bir an telefonu kulağından uzaklaştırdı ve sonra hiç etkilenmemiş gibi karşılık verdi.

"Bağırma bana. Berna teyzem çağırıyor, işimiz var. Görüşürüz sonra ve seni seviyorum."

Daphne telefonu kapattığı an ellerini ağzına götürüp kahkahayı bastı ama diğer tarafta elindeki telefona şaşkın şaşkın bakan Arda'nın pek mutlu olduğu söylenemezdi. Sinirle Yankı'ya döndü.

"Al işte, bu kaçınıcı. Hep senin yüzünden oldu bunlar."

"Benim yüzümden falan değil. İnat bunlar, birbirlerini gazlıyorlar."

Arda sıkıntıyla odasında dört dönmeye başladı. Koskoca şirket ona dar geliyordu o anda.

"Bir çare ama ne?"

Yankı acı çeker gibi yüzünü buruşturdu.

"Aman abi, sen plan kurma, anlamıyorsun sen plan işinden."

Arda dilini ısırarak Yankı'ya döndü ve diklendi.

"Ha, sen çok alıyorsun öyle mi? Hep söyledim yine de söylüyorum. Abi ben senin planını si..." derken Yankı hızla ileri atıldı.

"Yeter lan! Yürü gidiyoruz."

Arda buna dayanamazdı. Bir Yankı planı daha çekil-

mezdi. Bu sefer düğün falan iptal olurdu, Allah korusun.
"Gelmiyorum ben seninle bir yere. Al o planlarını
da..."

Daha cümlesi bitmeden Yankı ayaklandı. Acayip rahat, acayip kendinden emin.

"Tamam, abi sen bilirsin. Madem sen özlemedin nişanlıyı otur, ama ben gidiyorum."

İşte bu kötü olmuştu. Bu adam gidip Melda'yı görürse ve kendisi hâlâ Defnesine hasret kalırsa kan çıkarırdı.

"Nereye?"

Yankı sırttı.

"Kız kaçırmaya."

Arda deli görmüş gibi baktı Yankı'ya. Ciddi olamazdı... Hayır, olabilirdi.

"Ciddisin?"

"Evet."

"Ulan oğlum, düğüne üç gün var. Ne kız kaçırması?"
Yankı, kız olsa çoktan gözerini devirmişti.

"Arda sen salak mısın, rol mü yapıyorsun? Kızları bir kaç saatliğine kaçıracağız. Onların o dudaklarını..."

Buyurun buradan yakın. Arda'ya yine gelmişlerdi işte.

"Lan, kardeşimin dudaklarından uzak dur."

Arda sözünü bitirdikten sonra Yankı onu hiç iplemeden planını anlattı. "Sen de plan içindesin. Daphne'yi aramıyorsun. Ben onu bir bahaneyle aşağıya indireceğim, sen de kapıda yakalayıp, artık ne yapacaksan yaparsın. Bu arada da Melda'ya mesaj at, Yankı çok içti, seni ona götüreceğim, kapıda bekliyorum falan diye yaz, gerisine karışma. Yürü." Cevap beklemeden de çıkıp gitti.

Yankı'nın arkasından çıkan Arda mırıldandı.

"Nergiz teyzemin oğlu olmalıymış bu. Hatun gibi plan yapıyor herif."

Arda hemen Melda'ya mesajını attı ve yolu hızla kat edip Yankı'nın evinin kapısına gelip araba içinde beklemeye başladı. Bir yandan da kara kara düşünüyordu.

Niye kaçırıyorlardı şimdi kızları? Peki, o istemiş miydi Daphne'yi kaçırmayı? Yankı'ya bir kere daha küfür sallarken evin kapısı açıldı ve Daphne'yi gördü. Arabadan hızla inip Daphne'ye giderken kızın kendisini görüp geri kaçtığını fark etti. Buna izin veremezdi. "Battı balık, yan gider," deyip fırladı. Koşarak kolundan tuttu ve hiç bir itiraz kabul etmeyerek arabaya sürükledi.

"Bırak beni be. Ay inanmıyorum. Siz ne komplocu adamlarsınız ya."

Arda arabaya binip kapısını kaparken hırladı.

"Bana söyleme, plan Yankı'nındı."

"Ah, ne güzel demek senin kılını kımıldatmaya niyetin yoktu. Valla Yankı'ya teşekkür etmeliyim. Sayesinde nişanlımla buluştum. Çok sevgili nişanlıma kalsa, ohoo-oo..." diye yol boyunca devam etti ve Arda ağzını açıp tek kelime etmedi.

Sinirini yoldan çıkarırcasına arabayı kullanan Arda, Şahin tepesine arabayı çekip kıza döndü.

"Bak kızım..."

Daphne sinirle Arda'nın sözünü kesti. Uzun süredir kızlardan öğrendiği ve çok sevdiği sıfatı, büyük bir keyifle söyledi.

"Kızım ne be, odun."

Arda tek kaşını şaşkınlıkla kaldırdı.

"Odun mu? Haspinallah. Defne'm, meleğim. Bak beni delirtme ne olur. Derdimiz ne onu bile bilmiyorum be güzelim."

Daphne sanki hakarete uğramış gibi kaşlarını kaldırdı.

"Bilmiyor musun? Bize istediğimiz gelinlikleri alma-

yıp, üstüne üstlük bizi o kızlarla tehdit ettiniz. Çağının hadi hepsini. Hiç umurumda değil. Ölse de o gelinlik giyilecek."

Hah, Aynen, sorun buydu işte ve Arda şimdi sorunun ne olduğunu hatırlamıştı. Hazır aklına gelmişken...

"Giyilmeyecek. Eğilsen kıçın ortaya çıkacak be."

"Kıçımın dibinde bir tek sen dolanıyorsun Arda. Başka kimse görmez kıçımı."

Arda kıza doğru eğilip hırladı.

"Ha eğileceksin yani?"

"Lafı kıçımdan alma."

"Kıçına başlatma."

"O kızlar gelmeyecek Arda."

Sinir iyice tepesine sıçrayan Arda kızı kendine çekip dudaklarına yapıştı. Emerek ısırarak resmen sömürüyordu ve Daphne de aynı şeyi ona yapıyordu. Sinirlerini birbirlerinin dudaklarından aldılar. Arda sonunda azıcık geri çekildi.

"Defne, bak o kızlar umurumda değil. Gelseler ne olur, gelmeseler ne olur... Lütfen bebeğim ama ya, düğün günümde beni katil etme. Öyle gelinlik mi olur?"

"Olur."

Arda geri çekilip öfkeyle elini direksiyona geçirdi.

"Hay ben o gelinliği dikene koyayım."

"Terbiyesizleşme."

"Bu mu son sözün?"

"Bu."

"İyi Defne'm. Benden günah gitti. O kızlar o düğüne gelecek."

Daphne sırttı. İyice dengesizleşmişlerdi vesselam...

"Gelsinler tabii sevgilim. Kimin kocası oluyorsun gör-sünler."

Arda o dudaklara bakıp anında eridi. Bu kıza ölümdür

be...

"Senin o 'kocası' diyen ağzını yerim kadın."

Daphne istediğini almış, sevdiği adamı öpmüş, kıscacı kaçırdığından memnun arkasına yaslanmıştı.

"Sür arabayı sevgilim. Berna teyzeye meze tarifi veriyordum."

Arda sabır dileyerek çalıştırdı arabayı. Bu muydu şimdi? Çağıracaklar mıydı kızları? Kapıya gelene kadar ikisi de sustu ve tam incekken Daphne mırıldandı.

"Ha, sana ceza koca adam. Düğüne kadar sakın beni arama bile. Gerçi o kalabalık sevgili listeni düğüne çağırarakla meşgul olacaksındır ya neyse..."

"Defne..."

Cümlesi yüzüne kapanan kapıyla yarım kalan Arda yumruğunu sıkarak yola çıktı. Kafasını dinlemeliydi ve mantıklı birileriyle konuşması gerekmekteydi.

~ ~ ~

Melda'nın kapıdan çıkıp telaşla etrafına bakmasını izleyen Yankı gülümsedi. Nasılda özlemişti sevdiğini... Duvarın dibinden çıkıp kıza belinden sarıldığında Melda bir çığlık attı ve Yankı'yı görünce rahatladı. Tabii bir de sinirlendi, o ayrı...

"Bırak beni. Arda nerede? Beni sana..." derken oynanan oyunun farkına varan Melda, gözlerini kısarak baktı. "Ah, pis düzenbazlar. Sarhoşmuşmuş... Bırak beni, içeri giriyorum ben."

Kızın belini iyice sıkıp kendine yasladı Yankı. Çırpıyan kolları zapt etmeye çalışırken, arabaya doğru yürümeye başladı. Bir yandan da keyfi sesinden belli, kızın kulağına fısıldadı.

"Dur be kızım. Sanki kaçırılıyorsun."

"Kaçırmıyor musun? O zaman niye sürüklüyorsun arabaya. Binmeyeceğim Yankı, bırak. Sen git o düğüne davet edeceğin kızları bindir."

Yankı kızı arabaya yaslayıp piç bir sırıtışla yüzüne baktı.

"Bindireyim mi?"

Melda göğsüne bir tane yumruk indirdi.

"He, bindir, sazan. Bindir de bak ne oluyor o zaman..."

Yankı kızın kollarını da etkisiz hale getirip yüzünü boynuna gömdü.

"Nasıl da güzel kokuyorsun. Melda, yapma bunu nefesim. Sen benden uzak durunca vallahi nefes alamıyorum ben."

Melda da yanağını tenine değen yüze doğru eğdi.

"Bende alamıyorum Yankı, ama sen... Sen beni neyle tehdit ettin hatırlıyor musun? Hem de ne için? Ömrümde ilk defa giyeceğim bir şey için. İstedğim gelinliği neden giyemiyorum ki ben? Sevdiğim adamla kaç kere evleneceğim ki."

Kızın sesindeki tını öyle derin ve içtendi ki Yankı yaptığından utandı.

"Çok açık ama be ömrüm, ben bile sana bakmaya kıyamazken..."

Elini adamın yanağına götürmek için çekti. Başını kaldırıp, sakallı yüzünü okşadı hafifçe.

"Sen yanımda olacaksın. Senin kollarında olacağım. Kocam olacaksın. Karın olacağım. Yabancı kimse olmayacak. Sorun ne sevdiğim. Sen yanımdayken de korkayım mı birileri sarkacak diye."

Biliyordu Melda. Gözlerinde görmüştü. Doğru yolda

ilerliyordu. Yankı resmen yelkenleri suyun dibine gömmüştü.

"Tamam, ömrüm tamam bebeğim. İstedğin gelinliği alalım."

"Kızlar?"

"Sadece blöftü ilk nefesim, ne işim olur onlarla. Ben seninle doğdum."

Melda gülümseyerek dudaklarına uzandı adamın. Öyle yumuşak öyle hafif dokunuyordu ki Yankı beyninin durduğunu hissetti ve Melda'nın usulca kollarından çıktığını fark etmedi. Ta ki, kızın sesini duyana kadar...

"Anlaştık müstakbel kocacığım ama günlerdir çektiğim çilenin bir faturası olmalı. Düğün gününe kadar uzak kal benden ve bir daha tehdit için bile olsa, blöf bile olsa başka kadınların adını benim olan dudaklarının arasında dolaştırma."

Kızın arkasından bakan Yankı ne olduğunu anlamamıştı. Ne olmuştu abi? Kimin dediği... Lan... Resmen bir dişi cilvenin, iki masum sözün, bir tapılası kadının tuzağına düşmüştü. Telefonu çaldı o ara ve öfkeyle açtı.

"Ne var Arda?"

Telefondan kahkaha sesi duydu.

"Lan senin yine soktuğumun planı bir boka yaramadı değil mi? Neyse kop gel, Erkan abilerdeyim."

A 8 0

"Oğlum siz ne halt ettiniz? Kızlara istediği gelinliği almamakta ne oluyor?"

Erkan'ın sözü üstüne Yankı ellerini havaya kaldırdı.

"Abi valla ben alıyorum. Alsın giysin benim aşkım istediğini. Kızları falan da çağırmayacağım düğüne. Ne işleri var zaten."

Arda aniden Yankı'ya döndü.

"Madem öyle olacaktı beni ne gaza getirip durdun? Senin yüzünden düğüne kadar Defne'mi göremeyeceğim. Sen ne kılıbık bi herif çıktın lan."

"Sana ne oğlum? Hatunum istemiş giyecek işte. Gelmeseydin sen de gaza. Litrene para mı verdim?"

Erkan araya girme ihtiyacı hissedip ikisini de susturdu.

"Susun lan ikiniz de. Saçma sapan bir iş yapmışsınız zaten. Gelini kıskanmak da ne oluyor?"

Elinde kahvelerle salona giren Nergiz kıkırdadı.

"Ha, yani sen hiç kıskanmadın değil mi bebeğim?"

Erkan kafasını kaşırken masum masum karısına baktı.

"Kıskandım mı? Vallahi hatırlamıyorum ya."

Şimdi ne deseydi bu adama? Başını sağa sola salladı.

"Aman neyse. Gelelim size gençler. Bilirsiniz ikiniz gözüksünüz, canımsınız ama bazen babalarınızı aratmayacak kadar odun olabiliyorsunuz. Ya da Erkan abinizi..."

Erkan isyan edercesine "Al işte, bindi yine benim tepeme," diyerek mırıldanınca, Nergiz arsız arsız sırtıttı ve kocasının boynuna bir öpücük kondururken mırıldandı.

"Başka kimin tepesine bineyim ben sevgilim."

Yankı yüzünü buruşturdu.

"Ya bi yapmayın şunu ya, odanıza gidin. Ya da gitmeyin. Şimdi bizim sıkıntımız büyük, sonra sevişirsiniz."

Nergiz sahte bir kınamayla Yankı'ya döndü.

"Sen ne terbiyesiz bir şey oldun böyle."

"He, teyze he sen adamın üstüne atlarken bir şey yok, ben dedim mi terbiyesiz."

Nergiz omuz silkti.

"Her neyse. Şimdi yapacağınız bir şey yok canlarım."

Mecbur katlanacaksınız bu üç güne. Kızların gönlünü almak için de uğraşacaksınız. Onlar cevap vermese dahi sürekli aşk dolu mesajlar atacaksınız kızlarıma."

Arda homurdandı.

"Atmam ben. Suratıma arabanın kapısını çarptı."

"Lan oğlum vallahi da çok odunsun ha."

"Yankı, bi git Allah aşkına ya. Kışın başın ayrı oynuyor kılıbıklıktan."

Gençlerin didişmesine gülen Nergiz ayağa kalktı.

"Şimdi ben kızlarıma kıyafet ve gelinlere son alışveriş partisinde yardım etmek için çıkıyorum, dediğimi de unutmayın. Kızlar haklı ve siz de o inadınızı kırıp onların gönlünü hoş edeceksiniz. Duydun mu Arda, odunluk yok."

"Duydum teyze duydum."

"Aferin benim paşalarıma."

Nergiz'in arkasından gülümseyerek bakan Erkan tek kaşını kaldırıp çocuklara döndü.

"İşte bu kadına bu yüzden karşı koyamıyorum. Emir verirken çok seksi oluyor be..."

Artık ipi bırakılmış uçurtma misali atılan kahkahalar...

Aşk

Arda, bir yandan yaklaşan düğünün gerginliği, diğer yandan Defne'sinin ona koyduğu görüşme yasağının siniri derken, kendini işe vermekte zorlanıyordu. Tam, artık pes deyip çalıştığı dosyayı kapatacaktı ki telefonu çaldı.

"Alo?"

"Selam Arda, Jamir ben."

"Tanıdım Jamir, nasılsın?"

"İyiymi teşekkür ederim. Ya dostum Yankı'ya da söylersin, size özür borcum var. Düğüne gelemiyorum. Amerika da acil bir iş çıktı."

"Hay aksi. Burada olmanı isterdik dostum."

"Ben de isterdim de maalesef ama diğer sözüm söz. Yeriniz ayırıldı otelde. Balayı benden size düğün hediyesi."

"Abi vallahi gerek yoktu ya."

"Vardı dostum vardı. Yankı'ya da çok selamlarımı ilet. Şimdiden tebrik ederim."

"Teşekkür ederim Jamir. Sana da iyi yolculuklar o zaman."

"Teşekkür ederim. Görüşmek üzere."

Telefonu kapatan Arda, Yankı'nın odasına gidip durumu anlattı ve onlar için kızlarla konuşma fırsatı doğdu. Yankı'nın ışıldayan yüzü yine bir planın habercisiydi.

"Kızlara mesaj atalım. Balayı için yüz yüze konuşmamız lazım diyelim. Buna hayır diyemezler."

Arda pek buna inanmıyordu ya, "Hadi, bakalım o zaman," deyip kızlara mesajlarını attılar ve ikisinden de aynı mesajı aldılar.

"Gidilecek yeri yaz, ona göre hazırlayayım bavulu."

Mesajı okuyan Arda, Yankı'ya döndü.

"Bir daha sakın plan yapma dostum. Yoksa seni plansız programsız yumruklayacağım."

"Pes etmek yok dostum. Nergiz teyzemin dediğini yapacağız. Mesaj manyağı olacaklar. Sen istersen vazgeç."

Evet. Yankı vermişti gazı yine. Hemen hemen her saat başı kızlara mesaj attılar. Aşk dolu, sevgi dolu ama hiç birine cevap alamadılar. Arda kâh köpürdü, kâh delirdi ama her zaman sonuç Defne'sini çok sevdiği gerçeği ile mutlu bir sıırtmaya dönüştü. Bu kızın güçlü bir kişiliği var, diye düşünerek de bu durumdan da mutlu olmaya çalıştı.

Yankı her cevapsız mesajında kendi kazdığı kuyuya düşmenin delirmesini yaşasa da, atlattıkları onca badireyi düşününce, saatler sayılı bir zamanda sevdiği kadına tamamen sahip olacağı düşüncesi ile o da mutlu ve huzurlu uykuya daldı.

Sonunda düğün günü gelmiş çatmıştı... Kızlar düğün yerine babalarıyla gelmeyi tercih etmişlerdi. Bir yandan bakıldığında kayınpeder olan babalar, kızlarını kollarına takarak gururla yürüdüler o yolu. Göz kamaştıracak kadar güzeldi kızları. Yuvadan gideceklerdi belki de ama geniş resme baktıklarında, birer tane daha kız ve erkek çocuğa sahip olmanın sevincini de yaşamıyor değillerdi.

Kızını gelin odasına bırakan Yağız, karısını kollarının arasına çekti. İlk önce etrafta dolaştı gözleri. Tüm ailesi tüm yakınları bir arada toplanmıştı. Eskiler, yeniler... Yemyeşil bahçenin ortasına yerleştirilmiş rengârenk süslü masalara yerleşmiş dostları mutlu kahkahalarla ortama daha bir renk katıyorlardı.

Doğa'ya çevirdi başını. Eğildi dudaklarına ufacık bir öpücük kondurdu.

"Farkında mısın? Bu büyük aile ilk bizimle genişlemeye başladı. Sen ve ben meleştim. Bu imrenilen ailenin mimarlarıyız."

Gözlerini kocasından çekip etrafta dolaştıran Doğa önce kendi ailesinin olduğu yere baktı. Artık iyice yaşlanmış anne ve babası, Bora babası ve Canan annesi ile sohbet ediyordu. Koray ve Tolga'nın kırlaşmış saçları, yeğenlerinin adam olan, kadın olan görüntüleri. Kemal'in ve Berna'nın sonsuz gururlu halleri... En çok anlaştığı abisi ile dünür olmuştu. Gülümsedi.

Sonra gözleri diğer masalara kaydı. Lalin, Lal ve Beliz'i delirtmekte olan Kıvanç. Ortalıkta cirit atan, ufak kızları kovalayan Fatih. Yanındaki esmer kızın sırnaşma-

sını yarım ağız gülererek izleyen Yaman. Aslı ve Yiğit'in Duru'ya bakan ıslıl ıslıl gözleri... Yasemin'in Yeliz ile olan derin sohbeti... Tabii Yeliz konuşuyor desek yeriydi. Doğa kıkırdadı çünkü tam o arada Mehmet karısına uzanmış bir şeyler söylüyordu. Tahmin etmek de zor değildi. "Nefes aşkım, nefes."

Bu kocaman aile onların. Bir tek Nergiz'i görememişti. Neredeydi ki?

14 3 0

Gelin odasının kapısında, damatlara kök söktürüyordu Nergiz...

"Ya Nergiz teyze. Bıraksana, içeri girmemiz lazım. Biz damat oluyoruz, hatırlıyor musun?"

Arda'nın homurdanmasına burun kıvıran Nergiz onları iteleyerek geçti odaya.

"Hatırlıyorum canım, henüz bunamadım." Arda'yı geçip, Yankı'yı iterken devam etti. "Bir çekilin bakayım önümden, kızlarıma düğün hediyelerini vereceğim."

Yankı ya sabır çekti.

"Teyze, diğer konuklar gibi sonra ver hediyeni. Ya da biz de girelim, yanımızda ver."

"Olmaz dedim mi olmaz. Aaa, kudurdunuz mu be? Çekilin bakayım."

Nergiz içeri girerken açılan kapıdan kızları görmeye çalışan adamların yüzüne kapı kapandığında, içerden kıkırtı sesleri yükselmişti. Sinirden volta atar olmuştuk ikisi de.

İçerde ise...

"...Kızlarım"

Melda ve Daphne aynı anda ona dönmüş ve yine aynı anda konuşmaya başlamışlardı.

"Abla yaa, çok heyecanlıyım," diyen Daphne'nin sesine, "Teyze öleceğim heyecandan, " diyen Melda'nın sesi karıştı.

Kızların bu haline gülümseyen Nergiz, "Ah gençlik..." diye mırıldandıktan sonra devam etti. "Sakin olun kuzularım. Zaten kapıdaki iki eşekle uğraştım. Bir de siz başlamayın." Sonra çantasını açtı ve içinden minik iki paket çıkardı. "Şimdi siz bana bacaklarınızı uzatın baka-
yım, size düğün hediye vereceğim."

Melda ağzı açık bakarken Daphne mırıldandı.

"Bacaklarımızla ne alakası var ki hediyenin?"

Nergiz kıkırdadı.

"Şimdi kızlar, düşündüm taşındım dedim ne alsam acaba hediye olarak. Sonra aklıma geldi. Öyle bir şey alayım ki hem oğullarıma hem kızlarıma hediye olsun, işte..." dedikten sonra paketlerin içindekileri çıkarıp, salladı. "Ta ta ta taaaammmmm..."

Kızlar şaşkın halde Nergiz'in elindeki tüllü gelin jartiyerine bakakalmışlardı.

"Teyze bu ne?"

"Gelin jartiyeri bebeğim, kör müsün? Çorabınızın üzerine takacaksınız."

Daphne şaşkınca,

"Tanıdık tanımasına da..." diye mırıldandıktan sonra kıkırdamaya başladı. "Ah iki tarafa da hediye... Mantıklı..."

Nergiz'in meşhur piç sırtmasıyla baktığını gören kızlar kahkaha atarak bacaklarını uzatmışlardı. Daphne'nin çok zorlanmasına gerek yoktu zaten gelinliği miniydi ama Melda, tüllerin satenlerin arasından bacağını çıkar-
makta baya zorlanmıştı. Tam takma işlemi bitince kapı yumruklanmaya başlandı ve Arda'nın sesi ortalığı inletti.

"Giriyorum, vallahi de yeter."

Daphne kıkırdadı yine.

"Bu benim odunum."

İçeri giren adamlara bakıp sırttan Nergiz, çıkışa doğru yürürken mırıldandı.

"Pişekâr ile kavuklu. Geçin geçin hadi."

Nergiz'in arkasından sinirle bakan adamlar kızlara döndü. Yankı, Melda'yı gördüğü an, ama gerçek anlamda... Nefesi kesildi. Öyle güzeldi ki... Gelinliğin derin göğüs dekoltesi asla gözüne çarpmamıştı. Boğazdan kapalı bile giyse nefes kesici olurdu bu kadın, bu kadın... Onundu.

Arda, Daphne'nin ensesine elini attı. Kızı kendine çekip omzunun üstüne dudaklarını yapıştırdı. Bu kız onun şansıydı. Fısıldadı...

"Sen benim her şeyimsin Yunan kızı."

Sonra Arda, Melda'ya döndü. Kardeşinin Yankı'nın kollarındaki görüntüsüne dalarken gözleri birleşti. Melda usulca sıyrıldı sevdiği adamdan ve diğer sevdiği adamla yürüdü.

Arda gözlerindeki yaşları geri yollamaya çalıştı. Kardeşi... O mini mini, peşinde dolanıp her şeye burnunu sokan ufaklık. Şimdi bembeyaz gelinlik içinde miydi? Daphne'ye yakışmıştı gelinlik. O gelindi zaten. Gelin gi-biydi ama Melda'ya. Yakıştıramadı... Uzandı kardeşinin yanağına dokundu.

"Eminim dünyanın en güzel iki gelini şu anda bu odada ama... Sana yakışmadı be güzelim... Benim minik prensesime yakışmadı... Sen daha ufacıksın kızım... Benim peşimden koşan sümüklü kızsın sen daha... Sen büyümedin ki daha be Melda'm..."

Gözlerinde yaşlarla abisinin kolları arasına girdi Melda. Daphne ve Yankı birbirine sıkı sıkı sarılmış bu ikiliyi

izliyorlardı gülümseyerek. Geri çekilen Arda kardeşinin yüzünü avuçlarının içine aldı.

"Eğer bir gün. Bu hıyar herif seni üzerse, sebebi ne olursa olsun. O deniz gözlerinden bir damla yanaklarına değerse, bana geleceksin. Ben bu adamın icabına bakarım. Hep mutlu ol küçüğüm. Hep mutlu ol abisinin prensesi."

Sonra Yankı'ya döndü.

"Canımı sana emanet ediyorum Yankı. Her zaman dostumsun, kardeşimsin ama onu üzdüğün an, seni düşünmeden silerim bu yeryüzünden."

İlk defa Yankı'nın gözlerinde bu sözlerle karşı bir teslimiyet oluştu. İlk defa karşısında dostu değil, sevdiği kadının abisini gördü. Ciddi bir ifadeyle başını salladı.

"Endişen olmasın. Aklın kalmasın. Sen nasıl ki sevdiğin kadın için dünyayı sallarsın, diğer ucundan da ben tutarım o dünyanın sevdiğim için."

Bu iki adam da birbirlerine sarılmıştı sonunda. Arda, Yankı'nın sırtını sıvazladı.

"Biliyorum koçum, biliyorum kardeşim."

Bu duygusal an açılan kapının duvara çarpma sesiyle sonlandı. Fatih içeri fırtına gibi girmişti.

"Hey, siz iki adam! Benim sevgililerimi almaya utanmadınız mı? Çekilin bakıyım şöyle, kızlarımı öpücüm."

Önce Daphne'nin kollarına koştu. Yanaklarından tutup dudaklarına yapışınca Arda araya girdi kükreyerek.

"Lan, puşt. Çek o dudaklarını kadınımin üstünden."

"Bana ne oğlum. Sen alana kadar kız benim. Gel al sıkıyorsa."

Arda bu sözle şaşkın kalakaldı bir süre, sonra hâlâ dudaklarıyla Daphne'yi yoklayan küçük adamın yapıştı yakasına.

"Bana bak, düello mu istiyorsun, yarış mı istiyorsun?"

Çekil lan sıpa..." Sonra hâlâ kıkırdayan Daphne'ye dönüp homurdandı. "Kızım sen de öpüp durmasana şu adamı."

"Arda saçmaladın, o daha çocuk."

"Hah bilirim ben onu. Ben de çocuktum bir zamanlar..."

Tam o sırada kapı açıldı ve ailenin tüm erkekleri içeri girdi. Mehmet acayip halinden memnun, sırtarak Arda'nın homurtularına cevap verdi.

"Bilirsin tabii. Her düğünde gelin odasını basıp bizlerden önce gelinlerin tadına sen bakıyordun. E, biz de düşündük, sen bu günü öyle rahat atlatamazdın. Aferin benim koçuma."

Babasından takdir alan Fatih, Arda'nın asık suratına bakıp göz kırptıktan sonra babasına döndü.

"Baba, aynı öğrettiğiniz gibi yaptım ama erken geldiniz ya, ben daha Melda'yı öpmedim."

"Oğlum bizim derdimiz Arda'yıydı..."

"Bana ne."

Melda'nın kucağına zıplayan Fatih, Yankı onu tutup çekene kadar Melda'nın dudaklarına yapışmıştı bile.

"Lan, geri dur oğlum."

Fatih'i zorla yaka paça odadan attıktan sonra artık içeri girmeleri gerektiğini öğrenen çift hazırlanıyordu ki Daphne, Arda'yı durdurdu.

"Aşkım?"

"Senin aşkım diyen ağzını yerim. Söyle Defne'm."

Daphne bu serseriye çok sevdiğini bir kere daha düşünüp, gülümserken aklına onu neden durdurduğu geldi.

"Greg geldi mi? Havaalanından düğün mekânına geçirim demişti ama..."

Arda başını sağa sola sallayıp tam cevap verecekti ki, cevap onun yerine kapıdan geldi. Tatlı bir aksanla...

"Geldi ve gördüğü gelinlere bayıldı."

Daphne, düğündeki tek akrabasını görünce sevinçten çığlık attı ve koşar adım Greg'in boynuna sarıldı.

"Yetişemeyeceksin sandım..."

"Gerekirse yürüyerek gelirdim ama yine gelirdim. Çok güzel olmuşsun karabiber."

Arda bu takma isme gülümserken, sevdiği kadının mutluluğunu doya doya, bir ömür izleyeceğini düşündü.

Daphne'den sonra Melda'ya da sıkı sıkı sarılan Greg, kulağına fısıldadı...

"Sana haber vermeyip, altı ay boyunca acı çekmene sebep olduğum için beni affet güzellik."

"Belki de o acılara ihtiyacımız vardı. Birbirimizin kıymetini sonsuza kadar anlamamız için gerekiyordu belki de..."

Greg gülümsedi...

"Kim bilir. Belki de..." Sonra da Yankı'ya döndü. "Bizim yokluğumuzu aratmayıp, Daphne'ye aile olduğunuz için teşekkür ederim dostum."

Yankı dostunun sırtına vururken aynı duygusallıkla cevapladı.

"Ne demek abi... Senin kardeşin, benim kardeşim."

Greg sahte bir sinirle Arda'ya döndü.

"Anlaşılan bu herifin kardeşi değilmiş, baksana."

Arda huysuz bir şekilde somurtup, Daphne'yi kendine doğru çekti.

"Ne diye kardeşim olacakmış yahu? Dünya ahret karım o artık. Sen de kuzensen kuzenliğini bil dostum. Zaten bir tanesi yetiyor..."

Arda bir yandan Yankı'ya ters ters bakarken, diğer yandan da dostluğun, güven veren duygusunu sonuna kadar özümsedi. Çok zor bulunur bir şeye sahiptiler aslında... Kişiyi kendisinden daha çok düşünen, dostu...

Greg bu sözle sırıtıp, Arda'ya doğru giderken, Arda da yüzündeki sahte huysuzluğu silip dostunu kucakladı. "Hoş geldin dostum."

~*~

Düğün sorunsuz ve muazzam güzel geçmişti. Aileler neşe içinde, gençler keyifli... Edilen danslar, yenilen yemekler, atılan kahkahalar... Tabii arada sürekli Daphne'nin Arda'yı kudurtma çabaları ve Yankı'nın Nergiz'in hediyesini öğrenme telaşı...

"Defne, sana eğilme demiyor muyum ben kızım..."

"Eğilmiyorum Arda. Sadece sandalyedeki peçeteyi aldım."

"Kıçın ortada."

"Taktın kıçıma ha..."

"Daha takmadım dur sen..."

Arda'nın bu arsız imasını anlayan Daphne, kızarmış yanaklarıyla etrafına göz atarken mırıldandı.

"Ay ne sapıksın ya..."

~*~

"Melda, söylesen ne olur. Ne verdi Nergiz. Bak tırsıyorum. Normal bir şey değil kesin."

Melda kocasının bu merakına gizemli bir gülüşle cevap verdi.

"Aşkım emin ol, o hediye daha çok senin için."

"Hadi be? Kızım ne ki bu?"

"Acele etme. İlerleyen saatlerde öğreneceksin."

Düğünün son anları gelmiş, aileler sarmaş dolaş çocuklarına veda ediyordu. Yağız'ın suratı asık, Kemal

hafif buruk ama neşeli, anneler gözü yaşlı, kuzenler deli gibi mutlu...

Mehmet yine geleneği bozmamış, evli çiftlerin yarın çıkacakları balayı öncesi otelinde kalması için oda ayarlatmıştı. Valizleri de odaya getirtilmiş, her şey ayarlanmıştı. Jamir bir jest daha yapmış, kendi şirketinin özel jetini onlara göndermişti. Sonuçta iş ortaklığı sebebiyle sık sık Türkiye sınırlarına giriyordu bu jet.

Çiftler arabalarına binerken bir çığlık duyuldu. Lalin çığlığıyla herkesi durdurmuştu.

"Durun! Gelin çiçeğini atmadılar daha. Beliz, Duru'nun çiçeğini aldı, biz alamadık."

Bu söze herkes kahkaha atarken Erkan ve Soner'in gözlerinde korku, yüzlerinde dehşet vardı. Melda ve Daphne açtıkları camdan çiçekleri fırlattılar. Biri Lal'e doğru fırlatırken diğeri direk Lalin'in kucagını hedeflemişti ve kızların çığlıkları ile arabaların arkasından gönderilen iyi niyet dilekleri birbirine karışmıştı.

“O gelinliğı ben çıkaracağım karıcım.”
“Çıkarmayacaksın Arda. Ben banyoda çıkarcacağım, sonra da duş alacağım.”

Arda sinirle saçlarına doladı parmaklarını.

“Ya kızım, eski köye yeni adet getirme. Bizde böyle.

Gelinliğı damat çıkarır. Zaten bir karış gelinlik.”

“Bir karış mı? Arda var ya, bu gece de odunluk yapıyorsun ya pes.”

Kızı tuttuğı gibi kendine çeken Arda ağzını dudaklarına yaklaştırdı.

“Odunluk mu? Sen odun görmek ister misin?”

Kadına yasladığı alt bedeniyle, sancı verecek kadar ereksiyon olmuş erkekliğini iyice yasladı Daphne'ye. Gelinliğın katlarından bile hissetmişti Daphne. Gözlerinde arzu ve korku aynı anda parıldıyordu. Korkularını bir köşeye atan Daphne, kendine nefes alma fırsatı bile tanımayan Arda'nın dudaklarına asıldı. Kızın bu vahşi halinden dolayı boğazından hırıltı yükselen Arda, kadını tuttuğı gibi kaldırdı ve duvara yasladı. Ayakları yere değmeyen Daphne, bacaklarını adamın beline dolamış, dudaklarıyla savaş içerisindeydi. Avuç içini kızın baldırlarında gezdiren Arda hissettiğı şeyle durdu. Gözlerinde çakmaklar yanarken Daphne'ye baktı.

“Bu?”

“Nergiz'in sana hediyesi.”

Arda gözlerini kapayarak kızı usulca yere indirdi.

“Hediyem o mu, yoksa onun içindeki mi?”

Kızın önünde diz çöktü adam. Duvağı bile başında olan Daphne, Arda'ya gözlerini dikmiş ne yapacağını

merak ediyordu. Arda gelinliğin kısa eteğini tek eliyle kavramış karnına doğru kaldırmıştı. Beyaz jartiyerin, esmer tendeki duruşunu izledi bir süre. Kendi kendine mırıldanıyordu.

"Mmm, çok seksi."

Uzandı ve dişlerini jartiyere geçirdi. Aşağıya doğru çıldırta yavaşlıkla indirdi ve diz kapağının üstüne gelince bıraktı. Ayak bileğine düşüşünü izledi. Beyaz topuklu ayakkabının üstüne... Delirtici bir görüntüydü.

Diliyle yol çizerek tekrar yukarı çıktı. Bacak içlerini baldır kısmını yaladı bir süre. Burnunu beyaz tül külotun üstüne bastırdı. Daphne ellerini avuçları duvara gelecek şekilde iki yanına koymuştu. Burnunu koyduğu yerde sağa sola sürten Arda mırıldanıyordu.

"Kokun beni öldürecek."

Kadını kucağına aldığı gibi yatağa taşıdı. Sakince usulca her noktasını öperek soydu. Başını kaldırıp gözlerine baktı.

"Artık tamamen benimsin. İçine girdiğim an benim olacaksın."

Bu sözle gözleri büyüyen Daphne ürkerek baktı sevdiği adama.

"Her şeyim senin. Ruhum, kadınlığım ama... Ben korkuyorum. Bu..."

Kadını korkuyordu. Biliyordu. Bu kadın onun ruhunun bekâretini almıştı ve ödül olarak ona kadınlığının bekâretini veriyordu.

"Söz veriyorum meleğim. Asla seni incitmeyeceğim."

Bu son sözleri oldu uzun bir süre ve tek beden oldukları an, kadının acıdan akan gözyaşlarını dudaklarıyla sildi.

A S O

"Nefesimsin."

Melda'nın dudaklarını odaya girdiği an esir aldı. Yankı kızın cevap vermesini bile beklemedi. Acele etmemesi gerekiyordu ama yıllardır bilmeden hasret duyduğu yıllardır bilerek özlemine çektiği bu beden artık onundu. İncitilmemesi gereken bir canıdı Melda.

Sonra kulağında sesini duydu.

"Hediyeni merak ediyor musun?"

Yankı'nın umurunda değildi o an hediyeye.

"Sırası değil bebeğim sonra."

Bacağını kaldırıp gelinliğini sıvıran Melda ortaya çıkan görüntüyü Yankı'nın gözlerinin önüne serdi. Adam aşağıya baktığında beyaz tende ısıldayan minik kalpli jartiyeri gördü. Gözleri hafif şaşkın, dudakları arzulu bakakaldı o noktaya. Melda tek bacağını adamın beline doladı. Yankı inleyerek önce avucuyla okşadı bacağını.

"Çok seksi ve bir o kadar da masum. Nasıl bu iki şeyi barındırabiliyorsun bu bedende, aynı anda."

Yere çöküp kızın açıkta olan bacağını omzuna koydu. Önce baldır içini öptü. Nefesini verdi. Melda gerilince belinden tutup sabitledi ve mırıldandı.

"Sakin ol ömrüm. Söz veriyorum bir süre sonra üstünden inmek istemeyeceksin."

Melda bu sözle utansa da, bu sadece bir an sürmüştü. Adamın dudaklarını teninde bacaklarında hissettiği an ateşe düşmüş gibi oldu.

İşaret parmağını jartiyere geçiren Yankı, aşağı doğru öldüresi bir yavaşlıkta indirirken her noktasını yalıyor ve emiyordu. Jartiyer bacağından çıktığında Yankı'nın parmakları jartiyerin eski yerinde dolaştı. Hafif bir pembelik kalmıştı burada. Lastiğin izi belli belirsiz görünüyordu. Yankı mırıldandı.

"Daha kalıcı bir iz lazım buraya..."

Ardından kızın baldırını ağızına alıp emmeye başladı. Dişleriyle dudaklarıyla bacağına o kısma izler bırakıyordu. En son bacak içine geldiğinde Melda fısıldadı.

"Ayakta duracak gücüm yok."

Dudağında serseri bir gülüşle ayağa kalkan Yankı, ömrünü adadığı kadını kucaklayıp yatağa yatırdı. Onundu... Ve hep onun kalacaktı...

1 Yıl Sonra

“Ne dedin, ne dedin?”
Melda kocasının çıplak göğsünü okşarken fısıldadı tekrar.

“Dedim ki kocacığım, ben hamileyim ama bir kere daha bana ‘ne dedin’ diye sorarsan inan bana gebelik testini gözüne sokarım.”

Yankı derin bir nefes alıp idrak etmeye çalışıyordu. Bu nasıl bir kaderdi böyle. Daha geçen ay Arda’nın baba olma partisindeydiler. Daphne hamileliğini evde bir yemek vererek tüm aileye duyurmuştu ve tabii Arda da aynı anda öğrenmişti bunu. O şapşal dostunun şaşkınlığıyla bir hafta dalga geçmişti. En azından kendisi... Bir dakika ya, baba oluyordu ve o tutmuş neleri düşünüyordu.

Birden yerinden sıçradı, şaşkınlığının ve mutluluğunun çatallaştırdığı sesle haykırdı.

“Hassiktir. Sen ciddisin... Ben baba oluyorum...”

O an karısına sarılan Yankı, gözlerindeki yaşı engelleyememiş ve karısının göğsünde çocuk gibi ağlamıştı. Aklına gelen gerçeklikle sarsıldı.

Melda sevdiği mavi gözlerdeki yaşlara dayanamıyordu. Mırıldandı...

“Umarım bu tepkin mutluluktandır.”

Karısının gözlerine bakan Yankı, içindeki aşkı ta iliklerinde hissetti. Nasıl anlatacak ki duygularını. O nor-

mal bir babanın heyecanından fazlasını hissediyordu. Sözleri tartmadan döküldü dudaklarından.

"Benim kocaman bir ailem var. Bizim kocaman bir ailemiz var. Sen benim her şeyimsin. Ama..." Duygularında öylesine boğuldu ki kısa bir an nefesi kesilir gibi oldu. Sonra sağlam bir nefes çekerek devam etti. "Melda bu bebek... Bebeğimiz... Bana ait olan ilk ve tek şey olacak. Yani demek istediğim..." Yine sustu. Neyi, nasıl anlatacağını birbirine karıştırıp saçmalamakta istemiyordu ama bir şekilde sevdiği kadına o anki duygularını göstermeliydi, bunu biliyordu. Karısını kendi bedenine iyice bastırarak devam etti. Sanki onun varlığından güç alıyor gibiydi. "Babam var, annem var ama benim kanımdan, canımdan olan kimse yok bu hayatta. Bebeğim benim ilk gerçek ailem olacak. Kanı benim kanımdan... Anlatamıyorum duygularımı ama... Sen bana gerçek bir aile verdin be güzelim..."

Melda, duygularını ortaya sermesini sessizce beklediği kocasının titreyen sesine daha fazla dayanamadı. Boyuna sınıksı sarıldı.

"Sen benim nefesim gibisin Yankı. Ne demek istediğini öyle iyi anlıyorum ki. Hamile olduğumu öğrendiğim an aklımdan geçenler bunlardı. Artık benim kocamın kanına ait bir bağı olacak dedim. Senin eksikliğin benim eksikliğim Yankı. Anlamayacağımı nasıl düşünürsün..."

Karısını sırt üstü yatırıp üstüne eğilen Yankı mırıldandı.

"Seni şimdi nasıl sevesim var bilsen ama olmaz. Ah ulan..."

Geri devrildi ve endişeyle Melda'ya bakarak devam etti.

"Az önce seviştik ve sen... Kahretsin, ya bir şey olduy-
sa, hayvan gibi davrandım... İyisin dimi?"

Melda kocasını kollarına çekip kıkırdadı.

"İyiymi koca bebek iyiymi hatta biraz daha böyle yay
kın bakarsan, hayvan gibi davranmak nasıl olur görecek
sin."

Yüzünü koyduğu göğüslerin kokusunu içine çeken
Yankı, bu zamana kadar fark etmediği eksikliğin doldu-
ğunu hissederek elini karısının düz karnında dolaştırdı.

"Artık bir süre hayvansılık yok. Edepli ve memur zih-
niyetinde sevişeceğiz."

"O nasıl oluyormuş?"

"Bilmiyorum, şimdi uydurdum bu terimi ama bu sö-
zümü tutmak için beni fazla kudurtmasan iyi olur."

Melda sırtını okşadığı adamın kulağına eğildi.

"Seni öyle çok seviyorum ki. İyi ki benimsin."

Karısının çıplak göğsünde dudaklarını gezdiren Yan-
kı, ucunu dişlerinin arasına alıp sıkıştırmadan önce fısıl-
ladı.

"Tapiyorum sana kadın, her anlamda, her yerine..."

Hayat bir döngüden ibaretti ama esas güzel olan, ya-
şanılan her döngünün bir öncekinden daha doyulmaz
olmasıydı...

“Arda, sana yeni gelen ihalenin dosyalarını yollattım, aldın mı?”

“Aldım aldım. Üstünde çalışmamız lazım ama. Acil bir toplantı hazırla yarına.”

“Tamamdır. Şimdi kapatıyorum. Melda acil sipariş verdi, dışarı çıkmam lazım.”

Arda’nın sırtmasını telefonda bile hissetti Yankı.

“Sırtma kayınço, ağzını gözünü dağıttım.”

“Tamam, be sırtmıyoruz. Koş kardeşim ne istiyorsa al. Sana müstahak. Uzak dur dedim dinlemedin, çek şimdi.”

Karısının asabi bakışlarından kaçmaya çalışan Yankı montunu giymeye çalışırken hırladı telefona.

“Aklını nerene soktuysan kaç yıldır çıkartamıyorsun birader. Uzak dur demişmiş. Karım lan o benim, karım.” Melda’nın mutfığa doğru ilerlediğini gören Yankı kısık sesle konuşmaya devam etti.

“Abi o bu değil de, bu iş ne kadar daha sürecektir ya. Neredeyse doğuracak hatun hâlâ canı olmadık şeyler çekiyor. Annem dört ayda geçer demişti, bizim dört ay dört yıla çıkacak neredeyse...”

Daha Arda cevap vermeden mutfaktan Melda’nın cırlamasını duyuldu.

“Seni duydum kocam olacak duygusuz adam. Burada çocuk büyütüyoruz değil mi? Ne var bir şey istediysen yani, hayır zaten damacana gibi şişen benim, sen hâlâ taş taş geziyorsun ortalıkta...”

Aceleyle telefonu kapatan Yankı koşar adım kendini dışarı atmıştı. Bu söylevin sonu ağlamayla devam ede-

cek, sonra da bağırtıyla bitecekti, biliyordu. Sekiz ayda öğrenmişti bazı şeyleri. En kolay yolu, bu mevsim de çıkıp dağ çileği aramaktı. İmkânsızlıklar bile Melda'nın bu hallerinden daha kolay geliyordu ona artık. Arabasına binip yola bakarken mırıldandı.

"Allah'ım, yalvarırım şu bir ayı göz açıp kapatıncaya kadar geçir." Aklına karısının karnı ve içindeki bebeği gelince içine doğan sevinci ve dolup taşan sevgiyi hissetmenin de tadına doyum olmuyordu. Ha gayret diyerek gaza yüklendi ve nöbetçi manav olarak belirlediği sekiz aylık dostunun yolunu tuttu. Adamla bu sekiz ayda baya ahabap çavuş ilişkisi kurmuşlardı. Bir an önce alacağını alıp, karısının sınırsız koynuna girmenin hayaliyle şarkı söyleyerek yola devam etti.

Diğer taraftan Arda ve Daphne yine şiddetli bir kavganın içerisindeydiler.

"Ben o kadını istemiyorum Arda ya. Nesini anlamıyorsun?"

"Kızım beni bir delirtme kurbanın olayım. Senden başka kadını göreceğim hal mi bıraktın bende. Aklım fikrim sen olmuş. Bana ne elin yamuk bacaklı paçozundan."

"Haaa, yani bacaklarına baktın ama beğenmedin öyle mi? Yani sütun bacaklı olsa böyle olmayacaktı öyle mi? Tamam Arda ya, tamam. Git yürü salonda mı yatarsın, çocuğunun odasında mı yatarsın, git nerede yatacaksan yat. Sana yüz kere diyorum. O kadınla çalışmanızı istemiyorum. Ay kadın sana yiyecek gibi bakıyor hayatım ama yaaa..."

Arda karısını kucağına çekerek, daha doğrusu çekmeye çalışarak, artık kollarını dolayamadığı bedene sarıldı.

"Senin hayatım diyen ağzını yerim ben Defne'm. Kıskanacağın hiçbir durum yok. Kadını bir kere gördün altı üstü. Bana baksa ne olur. Görüyor muyum ki ben? Hem

aslında o Yankı'ya bakıyor. Benle alakası yok, valla bak."

Arda sırt kendi paçasını kurtarmak için ortaya attığı bu sözle vicdanında ufacık bir sızlama var mı diye kontrol etti ama hiçbir şey bulamadı. Sonuçta olaya sebep olan kadının hiç kimseye baktığı yoktu ki ama bunu şu anda krize girmiş karısına açıklamak, deveyi hendekten atlatmaktan daha zor olacağı için en iyi yolun hedef şaşırtmak olduğunu düşündü. Pek de iyi düşündü aslında... Derken kocasının kollarından sıyrılan Daphne sinirle eline vurdu.

"Rahatlayayım mı şimdi Arda? Ne fark eder be. Kardeşinin kocasına sulanıyormuş işte kadın. Ay yok. Hayır. Asla. O toplantı ve ihale iptal olacak. O şirkette o kadın olduğu sürece iş yapmayacaksınız."

"Kadın yapma yahu, az mantıklı davran. Karlı bir işi kaçıralım mı yani?"

Daphne, "Kaçır. Bana ne. Batacak değilsiniz ya," diye bağırarak banyoya gitmek için ayaklandı. Arda karısının kolundan tutup destek olurken alttan alması gerektiğini bilerek mırıldandı.

"Nereye bebeğim?"

"Tuvalet Arda. Gelecek misin sen de?"

Cümlesi bittiği an kocasının yüzünde ki piç sırıtmayla arkasından gelecek cümleyi tahmin etti.

"Vay, bu son ayda ağır gelmesin aşkım bu fantezi."

"Geberme Arda. Defol odadan. Çık çık... Git de yarın ki toplantına, o kan emici gibi bakan kadına sunacaklarına hazırlan. Dur sen, ben biliyorum sana yapacağımı."

Karısının sinirle attığı paytak adımlara bakarken yüzünü ekşiten Arda sırt üstü yatağa devrildi.

"Of kadın of... Bir doğursan da sen de kurtulsan ben de."

Uzun süre banyoda kalan Daphne'yi merak eden

Arda, kapiya yaklaşınca karısının mırıldandığını duydı. Hızını alamamıştı da kendi kendine mi konuşuyordu bu kadın? Ne dediğini duymaya çalıştı ama anlayamadı. Kulağını iyice kapiya yaklaştırmıştı ki, kapının açılmasıyla içeri doğru devrildi. Daphne hiç adama bakmadan yatağına doğru ilerledi.

"Ne o, şimdi de kapi mı dinlemeye başladın?"

"Bir tanem, yapma böyle ama. Hadi gel sarılalım kardeş kardeş uyuyalım. Bak sen hamilelikten dolayı sinirlisin ama bende senden daha aşağı kalır değilim. Lan bir aydır dokunamıyorum sana. Patladım patlayacağım. Bana da günah be."

"Ha o yüzden yani çarpık marpık demiyorsun ve bacaklarına bakıyorsun değil mi elin kadınlarının. Git Arda, git. Gözüm görmesin seni."

"Ya sabıırrr..."

Arda sinirle kendisini salona attı. Eninde sonunda uykuya dalacaktı Daphne. O zaman girerdi yatağı. Televizyonu açıp haber kanallarını dolaşırken aradan ne kadar zaman geçti bilmiyordu ve kapının çalmasıyla irkildi. Bu saatte kim gelmiş olabilir ki? Daha fazla zile basılmasın ve Daphne uyanmasın diye koşarak kapiyı açtı ve karşısında sinirden kızarmış, burnundan soluyan ikinci en sorunlu hamile cadıyı gördü.

"Melda, abicim ne oldu?"

"Hiç. Ne olabilir ki?"

Kardeşi içeri girip elindeki çantayı masaya doğru fırlattı.

"şimdi sen, hemen bu evden gidiyorsun. Duydun mu? Bizde mi kalırsın, yamuk bacaklı paçoza mı kalırsın... Ay yok be, onda ne işin var. Yürü çık, bize git. O eve gelecek olan herife de söyle gözüme gözükmesin."

Arda anlamaya çalışırken sabrının da taşmaması için

diş sıkıyordu. Bu akşam ve diğer her akşam bu kızlarla uğraşmaktan, Yankı ile dalaşmaya bile fırsat bulamıyorlardı.

"Melda, abim, bir sakın ol ve anlat. Ne oldu hayatım. Yankı bir şey mi yaptı?"

"Ha o yaptı, sen yapmadın."

Merdivenin başından gelen karısının sesiyle yukarı doğru bakan Arda, bir şeyleri anlar gibiydi artık. O banyodaki mırıltıların sebebi ortadaydı en azından.

"Defne'm, ne dedin sen Melda'ya?"

"Ay ne diyecek abi. Senin ve Yankı olacak adamın benden sakladıklarını söyledi. Demek o kadın Yankı'ya asılıyormuş öyle mi? İyi. Yarın gidin de daha iyi asılın."

Arda artık sabrı taşmış halde ikisine de gürlemeye çalışırken ikinci kere kapı çaldı. Geleni tahmin etmek zor değildi.

"Neler oluyor? Benim karım bu saatte, bu halde neden burada? Melda, ne o attığın mesaj?"

"Ne mi? Git de bunu sana o yamuk bacaklı paçoz anlatsın."

Yankı anlamayan bakışlarını Arda'ya döndürdü.

"Yamuk bacaklı paçoz kim oğlum?"

"Ben bir bok yedim, ondan senin payına düşen dostum."

Yankı, Melda'ya döndü.

"Arda yemiş boku, ben neden cezalandırılıyorum?"

Kimse cevap veremedi Daphne söze girdi.

"Cezalandırılıyorsun çünkü o paçoz sana bakıyor."

"Kim bakıyor?"

Melda kocasına döndü.

"Yamuk bacaklı."

Arda'ya medet umar gibi bakan Yankı sabrının son demlerini yaşadığını gösteren bir tonla tekrar sordu.

"Kime bakıyor?"

"Sana bakıyor ya lan işte."

"Lan delirtmeyin beni! Bana kimsenin baktığı yok. Yamuk bacaklı kadın tanımıyorum bile ben."

Melda, Yankı'nın omzuna sıkı bir yumruk geçirip, ikisini de kapı dışarı ederken, "Ha yani yamuk bacaklı değil, ha yani tanıdığım tüm kadınlar sütun bacaklı öyle mi? Defol Yankı. Arda sen de. İkiniz de yok olun. Bak vallahi bağırır tüm siteyi toplarım. Daphne yürü. Ay senle nasıl yatacağız ya, sığmayız yatağa. Aman, neyse ben misafir odasında kalırım," diyerek içinde ne var ne yoksa dökmüştü. Kapanan kapının arkasından sinirle bakan iki kadın homurdanarak yatmaya gitti. Melda, Daphne'ye bakarak homurdandı.

"Affetmek yok."

"Yok, ama ben bu gün yarın doğuracağımı Melda. O zaman affetmek zorundayım."

"Olsun. Bir gün bir gündür."

Kapı dışarı edilen iki adam ise birbirlerine öfkeyle bakıyordu. Arda sinirle Yankı'nın sırtına yumruk attı.

"Lan, karı sana bakıyor kabak benim başıma patlıyor."

"Gebertirim ulan seni. Karının bana baktığını söyleyen sensin, benim karımı ayağa kaldıran senin karın. Bir de gelmiş bana atarlanıyorsun. Çenenin bağına sıçayım Arda."

"Ne yapsaydım. Defne yarın ki toplantıyı iptal edin deyip durdu. O kadından hoşlanmıyorum, sana bakıyor, deyince ben de sakinleşir sandım öyle dedim."

"İyi bok yedin. Gel şimdi benim kollarıma, ateşli bir gece yaşatacağım sana."

"Siktir lan."

"Aaa vallaha olmaz, önce sen dostum."

Bu iki büyümeyen adam didişerek geceyi sabah ede dursunlar, kızlar da evde resmen parti veriyorlardı. Melda son lokma tatlıyı ağzına atarken nefes nefese konuştu.

"Aslında o kadın çok çirkin be kızımı. Baksa ne olur ki bizimkilere."

"Deli misin Melda. Zaten adamlar azmış abaza durumunda. Sence güzeli çirkini ayırt ederler mi?"

Melda'da kaşlarını çatarak düşündü.

"Ay haklısın ya. Bak yine sinirlendim ben şimdi. Nerede kız bu tatlının kutusu?"

İki kadın hamileliğin darmadağın ettiği sinirlerle sağlıklı düşünemezken, birbirlerini gaza getirip duruyorlardı. İkisi de kocalarının dünya güzeli gelse dönüp bakmayacağını biliyorlardı ama aşırı çalışan hormonlarla bunu ayırt etmeleri ve sağlıklı davranmaları en azından şimdilik zor görünüyordu. E, bu durumda da kocalara buna katlanmak düşünüyordu.

1 4 3 0 1

"Bunlar kesin toplantıdalardır değil mi? İptal de etmemişlerdir."

Daphne, Melda'nın bitmek bilmeyen söylenmelerine dayanacak durumu geçmek üzereydi neredeyse. Çoktan pişman olmuştu ona telefon açıp söylediğine. O sırada telefonu çalıp arayan kişiyi görünce yine ağlamaklı oldu. Bu kadın onların derdine deva gibiydi resmen.

"Alo, annem."

"Daphne'm, nasılsın kızım?"

"İyiym annem, Melda ile oturuyoruz."

"Aman iyi, yalnız kalmandan hoşlanmıyorum zaten biliyorsun. Her an doğum başlayabilir."

"Endişelenme güzel annem benim, her şey yolunda."

“Sen ne yapıyorsun? Babam nasıl?”

Daphne, Doğa'nın homurtusuna kahkaha atmamak için dudaklarını sıkı. Yine Yağız babası yapacağını yapmıştı demek ki.

“Ay nasıl olsun kızım, işi gücü beni delirtmek. Şimdi de tutturmuş, maket evler yapacakmış. Adama evde oturmak yaramıyor. Hayır, yap ama mümkünse bunu benim salonumdan uzakta yap değil mi ama? Dinler mi hiç? Dinlemez.”

“Boş ver annem ya, babam duymasın ama bu erkek milletiyle uğraşmak kadar zor bir şey yok hayatta.”

“Hiç yani. Duysun kızım duysun. Doğruları söylüyoruz biz sonuçta. Al babasını vur oğluna, onları da çarp damadına. Melda'm nasıl?”

“Nasıl olsun annem. O da kocasına kızgın. Sen de gel üçleyelim.”

Doğa kıkırdamaya başladı bu söz üstüne. Daphne de dayanamayıp gülerken Melda'nın homurtusu ikisini de susturmaya yetmişti.

“Siz neden gülüyorsunuz acaba? Anneeemm duy sesimiii, kocam olacak adam yamuk bacaklı paçozla toplandı.”

Doğa duyduğuyla şaşkın, “Ayol kim nereye toplandı?” diye anlamaya çalışırken, Daphne kayınvalidesine dün akşamdan beri olanları özet geçmek zorunda kalmıştı. Konuşmanın sonunda Doğa, Yağız'a olan öfkesini oğullarından çıkaracağına söz vererek telefonu kapattı. Kapanan telefona bakakalan Daphne, Melda'nın kaş işaretisiyle sorduğu soruya, omzunu silkerek bilmediğine dair cevap verdi ama bir yandan da düşünüyordu. ‘Acaba ben yine ortalık mı karıştırdım?’ Kendine sorduğu sessiz soruyu, sesli bir şekilde cevapladı.

“Ay ben kendime uymayan şeyler yapıyorum. Karak-

terimi değiştirdi bu bebek benim." Daha cümlesi bitmeden kasıklarına giren sancıyla kitlendi.

"Melda! Sanırım... Sanırım bir sorunumuz var."

Daphne'ye bakmadan cevap verdi Melda.

"Sanıyor musun ciddi? Bal gibi sorunumuz var. Kocalarımız şu anda yamuk bacaklı paçoza..."

"Melda! Ah..."

Cümlesini tamamlayamayan Melda aniden ayağa kalktı. Daphne koltukta kasılmış halde otururken, kendisi de ne yapacağını bilemez haldeydi.

"Ne? Ay doğuruyorsun. Daphne... Ay ne yapalım, söyle. Derin nefes al bebeğim. Ben şimdi ambulans çağırıyorum."

Hafifleyen sancıyla azcık soluklanan Daphne eliyle durdurdu Melda'yı.

"Bekle az, bakalım gelecek mi yine. Olmadı sonra ararız. Hem... Mmm... Ambulansı değil de, kocamı arayalım istersen."

Bu sözle mantıklı bir şekilde başını sallayan Melda, mantıksızlığını cümlesinde göstermeyi tercih etmişti anlaşılan.

"Evet. Bence de. Kız ben de sabahtan beri o toplantıyı nasıl sabote ederiz diye düşünüyordum. Harika bir plan bu..."

O sıra gelen sancının sebebi duydukları olabilirdi. Daphne yine kasılmaya başladı ve belindeki sancı artık dayanılacak gibi değildi.

"Melda! Saçmalama ve ara... Ara hadi! Ölüyorum..."

Öylesine telaşlanmıştı ki Melda, neredeyse kendisi de sancılarının başladığını zannedecekti. Hemen eline telefonunu aldı ve alışkanlık olsa gerek Yankı'nın numarasını tuşladı. İkinci çağrıdan sonra sevdiğinin sesini duydu.

"Aşkım..."

"Yankı! Koş bebek geliyor... Biz... Ben taksile... Ah, Yankı hastaneye hadi..."

Telefonu kapadığı an telaşla Daphne'ye dönen Melda, beklemeye zamanları olmadığını anlayıp Daphne'yi sürüklemeye yoluyla dışarı çıkardı. Bir yandan da taksiyi aramış, apar topar binmişlerdi.

14 82 00

"Siktir, siktir! Ya erken değil mi daha ya..."

Yankı'nın deli gibi dolaştığını gören Arda da panikle yanına geldi.

"Ne oldu, oğlum bir sakın ol ve anlat. Ne oldu?"

"Ne oldu mu? Melda doğuruyor. Allah'ım! Daha çok erken oğlum, bir sorun var. Sorun var," diyen Yankı yere çökmüş başını ellerinin arasına almıştı. Arda da iyice paniklemiş Yankı'nın yanına çöktü.

"Yahu bizimki doğuracaktı oğlum, sıra Melda da değil ki."

"Sırası mı var bu işin! Doğuruyor işte kadın."

"Evet lan. Doğuruyor kardeşim. Derin nefes almasını söyledin mi, derin derin nefes alsın. Ha bir de canı acıyordur lan onun şimdi. Ağzına sıçayım Yankı. Yüz kere dedim sana yaklaşma kıza diye. Senin yediğin bokun cezasını çekiyor şimdi kız. Ceza da değil ya oğlum ya, bebek geliyor bebek. Hay ben senin... Lan ne zaman doğacak? Dur lan dürtüp durma. Kız şimdi orada öyle acı çekerken... Orası neresi oğlum, Melda nerede?"

Yankı sinirle Arda'nın suratına yumruğu geçirdi.

"Kapasana lan çeneni sen, taktın yine motoru. Bir sus da düşüneyim."

Yediği yumrukla aklı başına gelen Arda anında ayağa fırladı.

"Lan gereksiz, burada ne oturuyorsun? Kalksana oğlum hastaneye gidelim."

Yankı yeni aydınlığa çıkmış bir düşünce gibi gözlerini ışıltıdı.

"Doğru ya oğlum... Ne tutuyorsun beni kaç saattir? Karım doğuruyor ben burada seninle zaman harcıyorum."

"Ha, yani ben tutuyorum seni öyle mi? Aklına soktugum. Yürü lan."

"Yürüyorum ben, sen de bir zahmet bana eşlik et. Baba oluyorum oğlum, baba..."

"Senden önce ben dayı oluyorum. Bana hava atma çakarım yumruğu. Zaten çenem acıyor."

İşte böyle didişerek daha önceden kararlaştırılmış olan hastaneye gitti iki deli fişek. Doğumhanenin katına asansör beklemeden koşar adım çıkarken, önce kimin çıkacağına kavgasına sıra gelmişti ve soluk soluğa işlem yerine geldiklerinde Yankı telaşla hemşirenin anlaması zor olacak şekilde konuşmaya başladı.

"Karım... Doğuruyor... Nerede?"

"Beyefendi, önce sakın olun. Karınız kim? Adını söylerseniz."

"Melda... Melda Atasoy. Daha erkendi aslında, yani doğum için erkendi, dimi lan Arda?"

"Aslında erkendi evet. Defne'm doğuruyor olsa anlardım. Onun sırasıydı ama o da doğurmaz ki şimdi. Kızgın bana inatçı keçi. Kavga ettik. Evden kovulduk ta biz... Neyse konumuz bu değil."

Hemşire deli görmüş gibi bu iki adama bakakaldı. Arda'ya döndü en son.

"Sizin de mi karınız doğuruyor?"

"Yok, benim kız kardeşim doğuruyor."

"Birinizin eşi doğuruyor, diğerinizin kız kardeşi doğuruyor. Anladım," diyen hemşire, aslında anlamadığını o kadar net gösteriyordu ki... Tek sorun bunu bu iki paniklemiş adamın fark edememesiydi. Hemşire Arda'ya "Sizin anne adayınızın ismi nedir?" diye sorarken hasta kayıt sisteminden kontrollerine başladı.

"Daphne Korkut da ne alaka şimdi..."

Hemşire sabır çeker gibi önündeki kayıtlara baktı ve Daphne Korkut'un doğum için içeride olduğunu gördü.

"Evet, beyefendi doğum başlamış. Kız kardeşiniz mi doğum yapan kişi?"

"Evet. Bu herifin de karısı. Gereksiz herif."

"Demin beyefendi eşinin adının Melda olduğunu..."

"Evet, işte adı Melda, lan doğum başlamış Defne nerede?"

Hemşire Arda'ya artık sabrı taşmış gibi baktı.

"Size doğumda dedim ya beyefendi."

"O da mı girmiş doğuma? Lan o da mı doğuruyor acaba Yankı?"

Yankı artık düşünecek kıvamı çoktan geçmişti. Karısı doğumdaydı ve bu sarsak herif iyice ortalığı karıştırıyordu. Gözlerini yumarak duvara doğru yaslandı. Bu sırada hemşire hâlâ Arda'ya bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

"Beyefendi. İçeride bir hastamız var, bir de yanında başka hamile bir bayan var. Doğum başladı. Annemiz kocasını istedi ama maalesef bekleyemedik. Saklı sancı çekmiş büyük ihtimal ve bebeğimiz çok aceleci. Şimdi lütfen az sakin olursanız..."

"Sakin mi? Kız kardeşim doğum yapıyor ve karım da o haliyle başında. Ya benim bebeğim de kıskanıp gelmek isterse? Hayır, ben olsam kıskanırdım, kuzenimden önce çıkmak isteyebilirdim..."

"Beyefendi siz iyi misiniz? Anlıyorum panik halinde-

siniz ama rica ederim sakın olun. Bakın baba adayımız ne kadar sakın."

"Sakin olacak tabii, yaptı yapacağımı ib... Aman ya..."

Arda da artık pes etmiş kardeşinin yanına gelip duvara yaslanmıştı. Doğumhanenin kapısına bakıyor, gözlerini alamıyordu. Yankı mırıldandı.

"İçeri girmek istiyorum."

"Doğum başlamış oğlum, alamazlar içeriye."

"Ulan, hep senin yüzünden. Senin yüzünden evden kovulduk ve karım sancılandı." Yankı ellerini ensesinde birleştirip kafasını geri yaslariken ağlamamak için zor tutuyordu kendisini. İçinde çok amansız bir korku vardı. Ne korkusunu zapt edebiliyordu ne de içindeki mutluluğu... Fısıldadı. "Allah'ım, yalvarırım onları bana bağışla."

Arda da suçluluk hissiyle başını öne eğip bekledi. Ne diyecekti ki kardeşine. Haklıydı. Demek ki Melda ne kadar öfkelenmiş ve üzölmüşü ki sancılanmıştı. Yankı korku ve endişesi içinde gözlerini Arda'ya çevirince içi sızladı. Kolunu adamın boynuna atarken onunda nasıl korktuğunu düşündü. Kolay değildi. İçeride acı içinde olan onun da canıydı sonuçta.

"Dayıcık... Oğlum, kusura bakma lan. Valla ben ne dediğimi..."

"Yok, koçum haklısın. Benim yüzümden..." daha cümlesini tamamlayamadan doğumhanenin kapısı açıldı ve önce doktor çıktı. İki adama bakarken yorgun bir gülümsemeyle yanlarına yaklaştı.

"Tebrik ederim. Baba hanginiz?"

Yankı hemen öne atıldı.

"Benim."

"Çok güzel bir doğum oldu ve kızınız da karınız da çok iyi ama ikisi de biraz yorgun. Odaya alacağız birazdan..."

“Kızım mı?” Sağlıklılar sözüyle mutlu olan Yankı, kız lafını duyınca bir an bocaladı. “Siz kız mı dediniz doktor bey?”

“Evet. Sorun mu var beyefendi?”

Yankı’nın bu sorusunu tamamen yanlış anlayan doktor, bu tepkiye sinirlenmişti. Yankı bir an bocalasa da sonunda sırtmaya başladı.

“Yok ya. Ne sorunu olsun ama biz aylardır erkek bekliyorduk, öyle denmişti de... Neyse ya, baba oldum baba!”

Bu sözle rahatlayıp gülümseyen Doktor “Acil bir doğum olduğu için doktorunuz yetişemedi ve ben girmek zorunda kaldım. Bu sebeple kontrol bilgilerinizi bilemiyorum tabii ama çok güzel bir kızınız var, kutlarını,” diyerek yanlarından uzaklaştı.

Yankı, Arda’ya dönüp sırtırken, Arda’nın da kendisine sırtarak baktığını gördü.

“Lan dingil. Hani erkek adamın erkek oğlu olurdu, ne oldu?”

“Ne var abi. Asıl erkek adamın erkek damadı olur,” diyen Yankı’nın gözünün önüne bir sürü gereksiz erkek tipleri gelince kan tepesine çıktı. “Damat mı dedim ben? Siktir.”

“Bu benim repliğimdi...”

Bu halde bile bunun derdine düşen adamlar ne yapacaklarını bilmez halde beklerken doğumhaneden çıkan kadını gördüler. Yankı hızla yerinden fırlarken, Arda şok olmuş gibi kaldı.

Yankı gördüğünü bile geç yorumlayacak bir algıya sahipti o anda. Yaşadıklarının şokuyla saçmalamaya başladı.

“Melda’m, aşkım... Kızımız olmuş... Hey! Senin karının hâlâ aynı... Kızım senin ne işin var ayakta?”

"Ay Yankı bi salaklaşmasana sen. Ne diyorsun be? Daphne'yi odaya alıyorlar. Birazdan yanına..."

İşte o andan sonra olanlar film sahnelerinde bile zor görülen sahnelerden ibaretti. Arda şok olmuş gibi "Lan doğuran benim karımmış, oğlum harbi benim kız kuzenini kıskanmış," diye sayıklarken, Yankı delirecek gibi saçını yoluyordu. "Ben burada dokuz doğurdum ve bu herif göt yaydı. Ulan ben bir daha mı çekeceğim bu stresini."

İki adam da sinirli adımlarla hemşirenin yanına yürüdüler...

1 2 3 4

"Anne bir daha bana sakın oğullarım şöyle, oğullarım böyle deyip durma. Bu iki salak, o kapıda ben doğuruyorum diye beklemiş. Şaka gibi."

Doğa dudaklarındaki gülümsemeyi saklamaya çalışırken Yankı hırladı.

"Ha, yani kabahat benim. Yankı bebek geliyooorrrr, diye yüreğime indiren sen hiç suçlu değilsin değil mi bebeğim?"

"Ben neden suçlu olayım? Gelmedi mi bebek, geldi işte."

Doğa bu iki deliyi kavgalarıyla baş başa bırakarak Daphne'nin yattığı odaya süzüldü. Babanne olmuştu. Ağırına gidiyor muydu? Aslında biraz. Yaşlanıyor muydu ne? Ayrıca mutluluğu, gururu öyle büyüktü ki bunu dert etmiyordu bile.

Canının canı olmuştu, daha ne isterdi. Hele odaya girdiğinde, yıllardır artan aşkla sevdiği kocasının kucağında pembe tulum içindeki torununu görünce mutluluğu kalbinden taşacak kadar artmıştı. Nasıl da yakışmıştı kır

saçların daha çekici yaptığı bu adamın kucağına o bebek. Nasıl da yakışmıştı ömrünü adadığı bu adama dedelik...

Gözlerindeki yaşlarla duygularının arasında kaybolmuşken, beline dolanan kolla kendine geldi. Oğlu, can parçası, kokusu bile ilk doğduğu gün gibi olan kalbinin prensi annesinin koynundaydı yine.

"Annemm, sultanım."

"Arda'm. Artık baba mı oldun sen?"

"Oldum ya annem. Senin tek başına başardığını şimdi biz koca bir aile olarak nasıl başaracağız bilmiyorum ama annem, hakkını helal et. Seninle ben bu anı baş başa yaşamıştık öyle değil mi?"

Doğa artık açık şekilde ağlıyordu.

"Baş başaydık oğlum. Hastane odasında koynuma seni verdiklerinde kokunu sadece ben alabiliyordum. Şimdi ise parçalanamaz bir aile olduk. Seninle hep gurur duydum ve duyuyorum. Kutlarım oğlum. Babalık sana çok yakıştı."

Arda annesini kendine çekip, minicik bedenini güçlü gövdesine hapsetti. Saçlarına öpücük kondurarak mırıldandı.

"İyi ki benim annemsin."

Öte yandan Yağız kucağındaki minicik bedeni incitmekten korkarak kırmızı surata, şişmiş göz kapaklarına bakarak mırıldanıyordu.

"Oğlumun ay parçası. Hoş geldin. Ne iyi ettin. Bundan sonra dönen dünya sensin."

Daphne yorgun şekilde yattığı yataktan ailesini izliyordu. Kaybettiği anne babasının yerine kimseyi koyamayacağını düşündüğü anları hatırladı. Keşke burada olabilselerdi. Artık yalnız değildi. Çok kuvvetli bir babası, kocaman yüreğe sahip bir annesi vardı. Bunları ona veren, ona hep aşkla bakan koca yürekli de bir kocası...

Şimdi de hayatına bir güneş doğmuştu. Ne de güzeldi yaşamak...

Annesine sarılmış olan kocasıyla göz göze geldiler. Öyle bir bakıyordu ki kocası ona. Gözlerinde teşekkür vardı, minnet vardı, aşk vardı. Her şeyden öte güven vardı.

Tüm gün boyunca gelen gidenin ardı arkası kesilmemişti. Dostları kuzenleri yığın olmuş, akın etmişlerdi hastaneye ve herkes bebek Korkut'u görmek için yarışıyordu.

Bir gece hastanede kalacakları için tüm dostları evlerine dağılırken, Arda karısı ve kızıyla baş başa kalmıştı. Bir süre sessiz sedasız birbirlerine bakan yeni anne, baba sonunda dayanamayıp buluşmuşlardı. Karısının dudaklarında eriyip biterken, yorgun olan karısının sevgi dolu kalbini her dokunuşuyla daha fazla hızlandırmıştı genç adam. Kızlarının yattığı beşiğe gözlerini dikerek karısının yanına uzandı Arda. Sessizce fısıldadı kulağına...

"Birdiniz, iki oldunuz Defne'm. Benimsiniz. Benim tek gücüm sizsiniz."

Kocasına bir şey söyleme ihtiyacı hissetmedi Daphne. Sadece sığındı sevdiğinin koynuna. Yorgun bedeni uykuya dalarken, kocasının saçlarına kondurduğu öpücüklerle yepyeni bir yaşamın ilk rüyasına daldı.

İkisi de kızlarının ağlamasıyla uyanmışlardı. Arda babalığın verdiği heyecanla paniklerken, Daphne tabiatın bir kadına verdiği içgüdü ile gayet sakin ve ne yaptığını bilen bir şekilde kızını kucağına aldı. O minicik bebek de içgüdüğü ve anne kokusunun rehberliğiyle kendini kapırdı yaşamı içtiği memeye. Arda gözleri nemli izledi bu manzarayı.

Bir erkeğin göreceği en kutsal şeyi izliyordu. Kadını, kendi çocuğuna can vermeye devam ediyordu. Öylesine

kutsal, öylesine ulaşılmaz ve öylesine erotik bir görün-
tüydü ki. Kadını karşılarında ki, kadınıydı. Çocuğunun
annesiydi... Kucağındaki minicik bebeğin kaderi artık
onlarla birleşmişti... Sessizce mırıldandı Arda...

"Artık kaderimiz ortak. Artık üç kişiyiz... Üç kişilik
tek bir yüreğiz. Çok seviyorum sizi."

Kocasına bakarken gözleri ışıldadı Daphne'nin
"Biliyor muydun?"

Arda şaşkınca baktı karısına. Duygusallığından kur-
tulamıyordu bir türlü.

"Neyi Defne'm?"

"Kızımız için düşündüğüm ismi."

Omuzlarını kaldırdı Arda.

"Nereden bileyim? Sır gibi sakladın. İnat ettin söy-
lemedin. Neden sordun ki?" Kız olursa Daphne, erkek
olursa Arda'nın isim koyması üzerine anlaşmışlardı ha-
mileliği ilk duyduklarında.

Daphne kucağındaki kızına bakıp gülümsedi.

"Sevgilim, kızıma koyacağım ismin anlamı kader.
Seninle aynı şeyi düşünmüşüz demek ki." Daphne kızı-
nın başına bir öpücük kondururken devam etti.

"Destina. Bizim kaderimiz." Bakışlarını bebeğinin
pembe suratından çekip, kocasının kara gözlerine bıraktı
bu sefer. "Benim vatanım burası artık, ailem sensin, se-
nin ailen benim gücüm artık, lakin memleketimden bir
şeyler olsun istedim kızımda. Adı memleketimden ol-
sun, soyu yeni vatanımdan. Olsun mu Arda'm?"

Arda karısını ve kucağındaki kızını kollarının arasına
alırken, bir adamın bundan daha fazla mutluluğu kaldı-
ramayacağını düşündü.

"Arda'm diyen ağzını yerim senin... Olsun Defne'm.
Adı Destina olsun. Kaderi güzel olsun. Annesi gibi bir
kalbi olsun..."

"Seni seviyorum."
"Sizi seviyorum."

(4 8 0)

Aradan geçen bir ayda Destina günden güne değişmiş, ufak ufak şeklini belli etmeye başlamıştı. Geceleri babasına tatlı kâbus, annesine keyif olmuştu. Tüm ailenin göz bebeği, herkesin neşesi olmuştu. Destina'yı her gören halasına benzetir olmuştu artık. Melda'nın keyfine diyecek yoktu.

"Eee, kız halaya çekermiş. Herhalde yani bana çekecek Destina'm. Halası gibi güzel, şirin, akıllı, tatlı..."

"Ukala, cadı, huysuz..." diyerek de Yankı karısının sözünü devam ettirmişti. Tabii bu ev halkının kahkahasına sebep olurken, Melda'nın hırsla homurdanmasına yol açmıştı. Sırtını dayadığı kocasına bir hışım dönüp çemkirecekken anında kasıldı. Yankı bu tepkiye kahkaha atarken, bir yandan da kendini karısının hışmından korumak için ellerini yüzüne kapattı. İşte tam da bu yüzden kasılıp kalan Melda'yı fark edemedi. Sonrasında ise...

"Ah, Yankı! Bebek geliyor..."

Hızla elini yüzünden indiren Yankı, şok olmuş halde kıpkırmızı olan karısının yüzüne baktı. Bir anda tüm varlığını kaplayan endişe ve panikle Melda'nın yüzünü avuçlarının arasına aldı.

"Yapma. Melda, aşkım... Emin misin?"

"Ne demek emin misin ya? Ah! Doğuruyorum..."

Tüm ev halkı, kalabalık bir şekilde ortalığa dökülmüştü. Yağız'ın bağırması herkesin sesinin üstündeydi.

"Doğa, bir şey yap hayatım. Kızım ölüyor."

"Ölmüyor kocam, doğuruyor. Herkes sakın olsun. Arda kes tepinmeyi. Daphne kızım bebeği düşürecek sin.

Sen çekil. Tamam. Sakinleşiyoruz ve gidiyoruz. Bu durumda arabayı ben kullanacağım. Arda sen karınla evde kalıyorsun..."

Karısının yanından bir hışım kalkan Yankı, Arda'nın ensesine yapıştı.

"Kalmıyor hala. O da geliyor. Ben, o baba olurken dokuz doğuruyordum..."

"Lan kesseniz de kalmam zaten oğlum. Daha sıçacağım senin ağzına, babamlara dua et. Yürüyün ben kullanırım."

Doğa o panikle bir an Daphne'ye baktı.

"Ay kızım ne olacak burada. Hah buldum. Yasemin'i arayayım... Yok ya, o Amerika'da. Nergiz'i. Evet evet. Nergiz gelsin."

Daphne, Melda'nın nefes almaya çalışan haline bakarak mırıldandı.

"Siz hele bir yola çıkın. Ben ararım Nergiz teyzeyi ama bana haber verin."

Doğa kapıya doğru koşarken Yankı ile çarpıştı.

"Oğlum çekil ayağımın altından. Yağız aç kapıyı. Arda oğlum, sen de bir rahat bırak Yankı'yı. Ay deli misiniz?"

Tam o anda bir ses geldi Melda'dan...

"Acaba o hastanede kimi doğurtacaksınız? Hayır, beni burada bıraktınız da. Hatırlatayım dedim. Ah... Yankı..."

"Melda'm..."

Melda'nın bu isyanıyla bir anda herkes hareketsiz kalırken, sonrasında daha büyük panikle yola çıktılar.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12

Hastane koridorları bitmiyordu. Melda doğuma alı-
nalı beş saat olmuştu. Sancısı artık iyice sıklaşmıştı ama

bebek bir türlü dönmüyordu. Ters doğum olma ihtimali vardı ve bu da zaten suyu gelmiş Melda için çok zordu. Melda'nın çığlıkları hastane koridorlarında yankılanırken, karısı için endişelenen Yankı kulaklarını kapatıp, sayıklıyordu.

"Allah'ım. Karımı sen kurtar. Karıma bir şey olmasın... Gözdaşıma bir şey olmasın... Allah'ım..."

Omzunda hissettiği el ile gözlerini açtı. Annesini karşısında görünce boynuna sarıldı hızla.

"Çok canı acıyor. Bir şeyler ters gidiyor anne, Annem ölürüm ben de bir şey olmasın annem ne olur..."

Berna oğluna gücünün yettiği kadar sıkı sarıldı. Gözlerindeki yaşları görmesin diye yüzünü boynuna gömdü.

"Korkma annem. Korkma deniz gözlüm. Melda güçlü kızdır. Dayanır. Her şeye dayanır."

"Annem sezaryen olmuyor. İnat etti ama böyle..." O sırada yeni bir çığlık koptu Melda'dan. Bu seferki çok başkaydı. Yankı nefes alamadı. Tüm dünya başına yıkılmıştı. Dünya mı? Dünya bile yoktu artık. Bir şeyler oluyordu içeride. Telaşla doğumhaneden çıkan doktora baktı.

"Yankı bey?"

Yankı ses veremedi. Adamın yüzündeki panik ile sesi kesildi. Korktu. O an duyacaklarından korktu. Doktor cevabı beklemeden, dokuz ay her muayenede karısını yalnız bırakmayan adama yaklaştı.

"Yankı bey, annemiz sezaryen istemedi ama başka çaremiz yok. Bebeği döndürmeye uğraştık ancak kordon boynuna dolandı. Bebeğin kalp atışları 50 ye düştü. Rahim ağzı yeterince açılmıyor. Artık başka çaremiz yok. Biz ameliyathaneyi ayarlıyoruz sizde o sırada gerekli işlemleri yapın," diyerek doktor sonrasında bir hışım asansöre gitti. Doğumhane ile bekleme salonunu ayıran

yerdeki asansöre götürülen Melda'yı göz ucuyla gördüler. Sayıklıyordu...

"Bebeğim... Ona bir şey olmasın... Yalvarırım ona bir şey olmasın... Yankı, oğlumu kurtar... Aşkın oğlumuzu kurtar... Allah'ım..."

Artık herkes yıkılmıştı. Yankı tüm gerekli izin kâğıtlarını imzalamış, ameliyathanenin kapısının önünde diğerlerinin yanına gitmişti. Yarım saattir içerideydi Melda... Saat sanki görevini unutmuş gibi ilerlemek nedir bilmiyordu. Sabır denilen şey son noktadaydı. Güçlü olmak için son kırıntılarını harcıyorlardı, Yankı omzundaki kolun sahibine döndü. Arda gözleri kızarmış şekilde baktı dostuna.

"Sakin salma kendini. Lan oğlum, o kız benim kız kardeşim. Ondaki inat kimsede yoktur. Yıllardır senden vazgeçmediyse şimdi asla pes etmez. Başaracak. O minik adam var ya o minik adam. Senin oğlun lan o... Sen yenildin mi ki o yenilsin. Babasının oğlu o. Destina'yı bu hayatta yalnız bırakır mı sanıyorsun. Kuzenini koruyacak o... Dayısıyla güreş tutacak... Kız tavlamaı öğreteceğiz ona... Salma kendini Yankı. Yoksa ağzına yumruğumu geçiririm..."

Tüm bunları söylerken gözlerindeki yaşlar zapt edilemez haldeydi Arda'nın. Yanı başlarında yere çökmüş Erkan'ın sıkılı yumruğuna baktıkça da soğukkanlı olmanın giderek zorlaştığını hissediyordu. Lalin, Lal ve Beliz de yanlarına gelmişti. Duru kocasının kollarının arasına sığınmış, gözyaşlarını korkulu dakikalar geçiren Yankı'dan saklamaya çalışıyordu. Mehmet koynuna yığılmış karısına sımsıkı sarılmış halde gözleri kapalı dua ediyordu. Yiğit, Aslı'nın omzunu bilinçsiz şekilde okşarken, Kemal ile Yağız birbirlerine dayanmış içerideki iki canın sağ salim kurtulması için dua ediyordu. Doğa,

Berna'nın kollarında ağlıyordu. Kısacası tüm aile, eş dost akraba bir yürek olmuş, ortak acının ve endişenin pençesinde kıvranıyordu.

Bu sıkıntılı dakikaların sonrasında ameliyathanenin kapısı açıldı. Herkes heyecanla kapıya dönerken, kucağında yeşil bezle çıkan hemşireyi görüp hayal kırıklığına uğradılar. Hemşire yanlarına yaklaşırken gülümsedi.

"Bebeği mi bekliyorsunuz?"

Sadece baş sallayabilmişlerdi ve kadın kucağındaki yeşil örtüyü onlara doğru uzattı.

"Bakin o zaman. Çok güçlü bir adam getirdim size."

İşte o an zaman durdu, özellikle Yankı için. O yeşil bezlerin içinde minicik bir surat bakıyordu onlara. Kapkara saçları yapış yapış. Daha şimdiden erkek hatlarına ve 'erkek dayıya benzer' sözüne sadık kalan suratı kırmızı, yanaklarında hafif kalıntılar. Boynunda... Yankı derin bir nefes çekti...

"Boynu... Boynundaki o iz..."

Hemşire hafifçe gülümsedi.

"Korkmayın. Küçük adam zorlu bir savaş verdi, kordon dolanmıştı, bu da onun izi. Bir iki güne geçecektir."

Yankı telaşla kadının yüzüne baktı.

"Karım..."

"Annemiz de iyi. Dikişi atılıyor ve ayılmasını bekleyeceğiz içeride. Sonrasında çıkacak ama sakın endişe etmeyin. Artık her şey olması gerektiği gibi gidiyor. Şimdi izninizle biz gidiyoruz. Temizlenmemiz lazım."

O sırada Aslı, rahatlayan dostlarını bırakıp hemşire ile bebek ünitesi bölümüne doğru ilerledi.

"Hemşire hanım. Boynuna kordon dolandığı için küvöze alacak mısınız? Ciğerleri hasar almış..."

"Ah, hayır hayır endişe etmeyin. Çıktığı an öyle bir ağladı ki, neredeyse hepimiz teslim olacaktık. Ciğerle-

rinde sorun yok, küvözlük bir durumu da yok. Oldukça sağlıklı. Zaten geç çıkmamızın sebebi buydu. Çocuk doktorumuz tüm muayenelerini yaptı."

Aslı rahatlayarak geri döndü ve hemşire ile olan tüm konuşmasını aktardı. Artık gülme zamanıydı. Artık kutlama yapma zamanıydı. Yankı kahkaha atarak Arda'ya döndü.

"Duydun mu dayısı. Daha şimdiden oğlum kızları teslim almaya başlamış. Babasının oğlu..."

Cümlesi bitmeden Yankı kendini Yağız ve Kemal'in kolları arasında buldu.

"Gel ulan buraya erkek babası." Herkes Yankı'ya sarılıp kutlama ve iyi dileklerini sunmaya başladı. Melda yorgun ve kendine zor geleceği için, onun odasına çıktığı haberini alan kalabalık, ertesi gün gelmek üzere hastaneden ayrıldı. Sadece büyük anneler, büyük babalar ve Yankı kalmıştı. Arda da bir şey lazım olursa aramasını sıkı sıkı tembihledikten sonra evine, karısına ve kızına doğru yola çıktı.

~ ~ ~

Melda gözlerini aralayıp bakınırken Yankı'yı gördü. Yankı sürekli "Oğlumuz çok iyi aşkım. Görsen... Yok, yok korkma... Hiçbir şeyi yok... Aşkım inan bana, o da çok sağlıklı, sen de çok iyisin," deyip duruyordu. Neden sürekli bu sözü söylüyordu ki? Oğulları iyi... İyi olacaktı elbette... Sonra yeniden kapandı gözleri...

Yankı karısının sürekli ağlayıp "Oğlum, bebeğim... Bebeğim ölmesin... Lütfen ölmesin... Bebeğim iyi mi?" sorusuna sabırla cevap verip, ona bebeklerinin çok iyi olduğunu anlatıyordu. Karısının elini bir an bile bırakmamıştı. Melda'nın karnındaki kum torbasını aldıklarında,

karısının inlediğini duyunca içi gitti. Canından can koparak karısının alnına dudaklarını dayadı.

"Melda'm, gözdaşım. Gececek hepsi. Her şey geçecek meleğim."

Melda gözlerini araladığında kendine bakan yemyeşil gözler gördü. Pembe, gülümseyen hafif tombul bir yüz.

"Merhaba minik anne, beni tanıdın mı?"

Melda kuruyan dudaklarıyla fısıldadı.

"Gözlerin... Sanki onları hatırlıyorum..."

Kadın gülümsedi.

"Evet. Doğumdan önce en son gördüğün gözlerimdi. Yüzümde maske vardı. Ben doğum hemşiresiyim ve bunca yıllık meslek hayatımda, ilk defa bir annenin ayılırken, *"bebeğimi kurtarın, bebeğim ölmesin, beni bırakın, bebeğimi kurtarın,"* diyerek ayıldığını gördüm. Yine ilk defa sezaryenle doğum yapan bir annenin kucağına doğar doğmaz bebeğinin koyulduğunu gördüm. Bu anne ile bizzat tanışmak istedim. İyi misin?"

Melda hafif gülümseyerek başını salladı. Doktoru sözünü tutmuştu demek. Normal doğum diye direktirken doktoruna söylediği tek şey buydu Melda'nın.

"İlk dünyaya geldiğinde bir bebeğin önce anne kokusunu alması, güvende olduğunu bilmesi lazım. Normal doğumda bunu yapıyorsunuz. Ben oğlumun ilk bana dokunmasını istiyorum doktor bey. Ben sezaryen olamam. Oğlum ilk benim kucağıma gelmeli."

"Söz" demişti doktoru. *"Söz veriyorum Melda, doğduğu an kucağına alacaksın oğlunu. Sen hissetmesen de o seni hissedecek. Söz veriyorum."* Demek tutmuştu sözünü. Melda yeniden gözlerini kapattı.

A 87 C

Göğsünde hissettiği kıpırtıyla gözlerini aralayan Melda, Berna ve Doğa'yı başına doğru eğilmiş fısıldarken gördü. Bir şeyler yapıyorlardı ve ne oluyor diye sormaya kalmadan, meme ucunda hissettiği çekilme hissiyle başını aşağıya çevirdi. Gördüğü görüntü öylesine güzeldi ki. Loş odada bile seçebildiği siyah yumuşacık saçla çevrili minicik baş göğsüne yaslanmıştı. Minik dudaklar memesinin ucuna asılmış çekmeye çalışıyordu. Sütü mu yoktu ki? İçi sızlarken yorgun sesiyle fısıldadı...

"Aç kalacak, sütüm yok."

Annesi sevgi dolu gözlerini kızına çevirdi.

"Korkma miniğim. Narkozun etkisi bunlar. Birkaç güne giderek artacak sütün ama şu birkaç günde bu adam bizi zorlayacak gibi, sürekli emzirmen lazım. Meme ucu çekildikçe süt bezlerin dolacak."

Melda başını usulca sallayıp onu gülümseyerek izleyen Berna'ya baktı.

"Çok güzel bir anne oldun bebeğim."

"Senin kadar güzel bir anne olabilir miyim acaba Berna annem."

Yankı uzaktan izlediği manzarayla boğazına düğümlenen o şeyi yutkunmaya çalıştı. Melda hamileliğinden sonra Berna'ya artık sürekli anne diyordu. Kemal hâlâ dayısıydı belki ama Berna'ya, annesine öyle güzel anne diyordu ki... Yankı'nın kımıldadığını gören iki anne geri çekildi.

"Biz bir şeyler içmeye gidelim. Yankı, oğlum gel Uraz'ı tut. Melda doğrulmasın."

Yankı sadece başını sallayabilmişti. Uraz... Oğlu... O, bu dünyada ki en büyük şansıydı. Kendi kanından, kendi soyundan olan ilk kişi... Oğlu, talihi...

Karısının yanına yaklaşıp, oğlunun minicik bedenini kocaman, babacan elleriyle destekledi. Karısı ile göz

göze geldiğinde, Melda'nın yanaklarından süzülen yaşları dudakları ile örttü.

"Gözdaşım, ağlama n'olur. Bak, geçti gitti. Geçip giderken bizi biraz yordu ama sonu harika oldu. Artık mutluluktan da olsa gözlerinde gözyaşı görmek istemiyorum Melda. Bu canımı çok acıtıyor."

Melda da gülümsedi kocasına. Sevdiği bu kocaman yürekli adama. Sonra meme ucunda hissettiği acıyla yüzünü ekşitti.

"Aşkı, sütüm yok. Kuru kuru emiyor. Aç kalacak oğlum ama ya..."

Yankı suratında muzır bir gülümseme ile karısına baktı. Eğer kafasını dağıtmasa, ağlama dediği karısına inat, kendisi gözyaşlarına boğulacaktı.

"Bebeğim, annemleri duydun. Emzirdikçe sütün gelecekmiş. Sürekli çekilmesi gerekiyormuş. Aslında ben oğluma bu konuda yardım edebilirim. Hani diyorum diğer memeni de ben mi?"

Bu hamle işe yaramıştı ve karısını hep görmeyi istediği haline döndürmüştü. Huysuz, ateşli ve hayat dolu...

"Ya sen ne terbiyesiz bir adamsın. Bari oğlunun yanında yapma. Utanmıyor musun?"

"Ne utanacağım kızım ya, ne anlar o. Hem sen benim karımsın. Sanki gidip..."

"Getirme o sözün devamını, dikiş falan dinlemem kalkar gebertirim aşkı."

Yankı derin bir rahatlama ile karısına güldü ve alnına dudaklarını yasladı. Karısının ve oğlunun kokusunu içine çekerek bir süre daha öylece kalan Yankı, sonunda serseri ve obur oğlunun uyuyup memeyi ağzından düşürdüğünü gördü. Usulca kucağına alıp beşiğe yatırdıktan sonra kendi ayakkabılarını çıkarıp karısının yanına uzandı. Dokunmaya korkuyordu canı yanacak diye ama

can yanması Melda'nın umurunda bile değildi. Başını kocasının kolunun üstüne koyup ona sokulan anne mıldandı.

"Öyle korktum ki. Bebeğime bir şey olacak diye. Seni tekrar göremeyeceğim diye..."

"Ben de ruhum. Ben de nefesim. Nefessiz kalacağımı diye öyle korktum ki, ama artık geçti. Sen iyisin. Oğlum iyi. Bu da demek oluyor ki, ben de iyiyim."

"İyiyiz."

"İyiyiz."

S O N

Aşk Olsun

2

NEHİR ERDEM

müptela

AŞK OLSUN - 2 -

“N e zaman geleceksin Jamir?”
“Yarın sabah orada olurum Arda. Bu sefer baya uzun kalmayı planlıyorum. Sizin proje bitti, yenisine de başlamaya niyetim yok. Uzun zamandır Şile’deki at çiftliğini ihmal ediyorum. Hem orayla da ilgilenmiş olurum. Üstelik artık yeğenlerimi görme zamanım da geldi diye düşünüyorum.”

“Bence de oğlum. Neredeyse yürümeye başlayacaklar, sen ortalıkta yoksun.”

Jamir, işittiği sitemi hak ettiğini düşünüyordu. Arda’nın bu takılmalarına artık fazlasıyla alıştığı için kahkahayı bastı.

“Haklısın. Yarından itibaren telafi etmeye çalışacağım.”

“Harika. O zaman yarın akşam kuzenimizin tek kişilik solo konseri var. Hiç itiraz kabul etmiyoruz, oraya geleceksin. Hem artık iş bitti, dostumuz arkadaşımız olarak ailemizle tanışma vaktin de geldi. Tüm sülale orada olacağımız için bundan iyi fırsat olmaz. Sahi sen klasik müzik sever misin?”

Jamir’in gülümsediği sesinden belliydi. Sıcakkanlı ve hemen kaynaşan biriydi ama malum çevresinde ki insanlardan dolayı dost edinmekte o kadarda cesur değildi ama bu iki Türk genci geçen iki sene boyunca gerçek ►

anlamda dostu olmuştı.

"Severim. Sıkıntılı olduğum zamanlarda tek terapim klasik müziktir."

"O zaman yarın görüşüyoruz dostum."

"Görüşürüz dostum."

Bu habere sevinen Yankı ve Arda adamı otelde kalmaması için ikna etmeye çalışsalar da olmamıştı. En sonunda Mehmet'in otelinde ona özel süit ayarlatmışlardı.

Dubai'deki büyük projeyi başarıyla tamamlamışlar, balayı için gittiklerinde bir yandan da iş yapmışlardı. Kızlar Dubai'ye bayılmışlardı ve şaşılacak bir şey ama Jamir'i bayağı sevmişlerdi. Jamir bütün centilmenliğini ve alçakgönüllülüğünü kullanmış, iş dünyasında takındığı o sert duruşunu bir köşeye koyup kızların gönlünü feth etmişti. Bir ara Daphne "Lalin seni anlattığında bambaşka birini düşünmüştük açıkçası," demiş, bu söz üstüne Jamir kahkaha atarak "Ona hak ettiğinden fazla bir şey göstermedim," diye cevap vermişti.

DEVAM EDECEK...

*Aşk, helimelere dökülemeyen
sözcüklerin, kelebeğe dönüşmüş haliydi.*

A & O

"Seni öyle çok özledim ki kendime bile yer kalmadı içimde,"
diyen Melda...

A & O

"Seni öyle çok seviyorum ki, beni sevmeme ihtimalin
canımdan can alıyor," diyen Daphne...

A & O

"Seni ne çok seviyormuşum ben.
Varlığını benden çektiğinde anladım." diyen Duru...

A & O

Bu kitapta, aşkı yaşamaya çalışan üç kadının,
koca yürekli üç adamın kalplerine kanat çırpmasının kâh buruk,
kâh eğlenceli ama kesinlikle tutkulu hikâyesini bulacaksınız...

HER KADIN SEVDİĞİ ERKEK İÇİN
TEK BİR KOKUYU BARINDIRIR.
A Ş K ...

